

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2013

Praznicul Nașterii Domnului

Amintirea nașterii Domnului, prigonit pe pământ. Omul este rece cu Dumnezeu. Omul nu va fi fericit până ce Domnul nu va fi așa. Toate sfârșitu-s-au, și se așează începutul. Neamul român: Betleemul, Nazaretul și cuvântul cel pentru a doua Lui venire. Înnoirea lumi, într-o clipă, la cuvântul Domnului.

Cobor cu slavă de cuvânt pe pământ și am iesle de coborâre și-Mi așez în ea cuvântul și îl împart apoi și merge vestea Mea din loc în loc și face bucurie în inimi, că mântuire am de semănat peste oameni, fiindcă M-am coborât de lângă Tatăl Meu Savaot și M-am născut Prunc din pân-tece de Fecioară ca să fiu Mântuitor, și a fost vestită prin îngeri pe pământ nașterea Mea.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel vestit de îngeri în noaptea nașterii Mele pe pământ. N-a putut regele Irod să-Mi nimicească venirea, căci îngerul Meu s-a purtat după Mine peste tot și a vestit pas cu pas ocrotirea Mea, iar ea se împlinea cu ascultare mare și Mi-a făcut Tatăl loc prin toată strâmtorarea de pe pământ, fiindcă n-aveam Eu unde să Mă așez cu venirea Mea cea atât de tainică și în atâta umilință păstrată, că nu din lumea aceasta eram Eu, și de aceea împărăția Mea nu are nimic în ea, și Mi-a purtat îngerul nașterea Mea într-o iesle lângă un popas, și așa s-a găsit loc pentru venirea Mea pe pământ, și umilit M-am purtat, căci în cer este umilință și frumusețe mare prin ea și slavă mereu și Mi-au cântat îngerii pe pământ în auzul și în văzul păstorilor de oi și au vestit lor nașterea Mea, căci îngerul Meu a stat înaintea lor învăluindu-i în lumină și le-a spus: *«Nu vă înfricoșați de această arătare cerească și bucurați-vă voi și tot poporul, căci în Betleem, orașul lui David, S-a născut vouă astăzi un Mântuitor, Hristos Domnul, și Îl veți găsi culcat în iesle pe El»*. Oaste mare cerească s-a arătat apoi cu îngerul Meu și-Mi laudau ființa și nașterea ei și cântau zicând: *«Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace și între oameni bunăvoire!»*, și așa Mi-a ocrotit îngerul Meu ființa și așa M-a vestit el, împreună cu mare oaste cerească, și am petrecut apoi pe pământ treizeci și trei de ani și am așezat înaintea oamenilor Scriptura venirii Domnului, a Celui vestit prin prooroci că va veni, și așa am împlinit Eu voia Tatălui Meu, căci M-a trimis Tatăl după om.

M-a luat apoi Tatăl prin vestire de înger și M-a purtat în Egipt ca să Mă ferească de moartea cea de la Irod, care a omorât atunci pe toți cei mici atunci, și M-a adus Tatăl iarăși înapoi prin vestire de înger după ce l-a lovit cu moarte pe Irod, și M-am așezat în orașul Nazaret și s-au împlinit toate câte cu umilință a fost să le împlinesc după datini, și nașterea Mea s-a așezat pe pământ cu toată rânduiala ei, iar îngerii M-au slujit.

O, mamă Fecioară, îndurerată ai fost atunci, căci Eu eram Prunc mic, și toată grija a căzut pe voi și toată umilința

cea pentru venirea Mea ați purtat-o. Mergeați cu Mine pribegi, voi, cei ce Mi-ați însoțit nașterea și prigoana ei din partea lui Irod, iar tu și Iosif ați suferit pribegi cu Mine în brațe, și peste tot era strâmtorare pentru Noi.

E praznic pentru nașterea Mea în ziua aceasta, o, mama Mea Fecioară, și e amintirea acelei nopți mărețe și slăvite când voi nu găseați loc de popas ca să Mă așezați pe pământ pe Mine, Cel născut din pân-tecele tău fecioresc, mamă. Bucuria ta cea pentru nașterea Mea n-a avut lărgime în inimioara ta, căci umilința îți creștea odată cu toată durerea cea de la neprimire pentru tine și pentru Mine și odată cu toată prigoana care venise din partea regelui Irod, și Ne-am purtat spre Egipt, și am venit iarăși înapoi, și am crescut în Nazaret și M-am arătat din vreme în vreme lui Israel, căci aveam de împlinit toate proorociile cele despre Mine, o, mamă.

Cântarea cea pentru nașterea Mea cea de atunci o cântă mulțime de oameni, de atunci și până azi, dar durerea Mea și a ta nu se naște în inimi, mamă. O, cât de mic e Dumnezeu pe pământ, mamă! Așa vrea omul, o, mamă, și vrea ca Domnul să-i slujească lui, iar tu plângi de mila Mea, de dragostea ta de Mine, o, mama Mea, căci Eu sunt Cel neiuibit de om și Mă tângui în cer cu tine și cu Tatăl, căci omul este rece cu Dumnezeu, o, mamă.

Onu plânge, nu plânge, Copil născut în Betleem în vremea regelui Irod, căci eu voiesc ca Tu să ai bucurii, că mama așa își alină copilul ca să nu plângă el, ca să nu-l doară pe el. O, îți plânge Duhul de două mii de ani și plângi după dragoste. O, îți plânge iubirea pentru care Te-ai născut și ai venit s-o așezi pe pământ. O, plânge așteptarea Ta cea lungă, Fiul meu Iisus Hristos. Am plâns mereu tot într-o tăcere pentru Tine, Cel prigonit de la nașterea Ta și până la iarăși întoarcerea Ta în slava cea de sus lângă Tatăl Savaot. Suntem sărbătoriți Tu și eu, suntem în cer sărbătoriți, și unul altuia ne alinăm lacrima și iubirea ei, iar așteptarea ne dă puteri și răbdare și nădejdea cea proorocită în Scripturi.

O, Fiule Emanuel, Copil îndurerat și fără adăpost pe pământ, cine, oare, mai este creștin ca să Te poată cu adevărat mărturisi cu gura și cu fapta? Pe pământ creștinii trăiesc viață păgână, amestecată cu slujiri idolești, chiar dacă după datini sunt botezați în numele Tău. O, cum să facem să-i deprindem pe ei cu adevărul bucuriilor, cu lacrima cea după Tine, Fiule îndurerat de la om? Suspiniul nașterii Tale din noaptea aceea este la fel de tare în mine, la fel de zdrobit, și dau să Te ocrotesc de dureri ca și atunci, căci sunt mamă. O, va veni vremea să nu mai plângem, căci toate se vor face noi, ca în frumusețea cea dintâi când omul nu-L îndurera pe Dumnezeu, și numai o clipă a fost aceasta, și apoi omul L-a făcut mic pe Dumnezeu și mare pe el însuși peste toate, și așa se știe el de atunci și până azi.

Cerem milă de la om, Fiule de sus. Cerșim popas, dar

locul în casa omului este strâmt de tot pentru Dumnezeu și este plin de idoli ca și atunci în noaptea nașterii Tale, și nu va fi omul fericit decât atunci când Domnul va fi așa, căci omul trebuie să fie și la greu și la bine după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa cum Domnul este ținut să fie, după ce omul s-a mărit cu mărirea sa înaintea cerului și a pământului.

Păstrăm acum în amintire durerea bucuriei pe care noi am avut-o în vremea nașterii Tale pe pământ și avem nădejdea că durerea va rodi starea cea de sus între om și Dumnezeu, căci toate sfârșitu-s-au, și se așează începutul, o, Fiule scump. Amin.

O, când a fost începutul a fost și cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, o, mama Mea, și Eu eram Cuvântul, și iată, s-a așezat iarăși începutul, căci Eu Mă fac cuvânt între cer și pământ și zidesc Ierusalimul, mamă, dar Mă doare de la om și am rane la mâini și la picioare și la frunte și sunt încins peste rană, dar așa lucrez și așa zidesc, căci tămăduire nu este pentru Domnul. Când omul are o suferință se duce fuguța la doctor pentru vindecare, dar suferința Mea nu mai are leac, nu mai are doctor, căci omul ar fi să-Mi fie vindecător. O, dacă Eu M-aș gândi numai o clipă la Mine n-ar mai fi cerul și pământul, ci s-ar clătina de tot și s-ar sfârși cu ele. O, mamă, dacă cei ce Mă poartă azi cuvânt peste pământ s-ar gândi la ei, n-aș mai avea Eu cale pe pământ și nici popas și nici popor primitor de Dumnezeu și veghe peste el și zidire cu el pe pământ. O, greu Mi-a fost și acum două mii de ani să-i fac pe toți cei aleși Mie de Tatăl să se lepede de sine și să-Mi dea Mie viața lor, trupul lor, mersul lor, graiul lor și inima lor ca să Mă zidesc în ea pentru mântuirea multora când Eu le-am cerut lor aceasta și le-am zis: *«Eu în voi, și voi în Mine; mergeți în numele Meu și mântuiți oamenii, căci s-a apropiat de ei împărăția cerurilor, și vrednic va fi lucrătorul de plata sa apoi, căci semne și minuni vă vor însoți și veți vesti voi Evanghelia Mea cu voi până la toate marginile și mulți se vor mântui prin ea»*.

O, neam român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, în tine Mi-am zidit acum și Betleemul și Nazaretul și cuvântul cel pentru a doua Mea venire și toată lucrarea Mea cea pentru sfârșit de timp, și de pe vatra ta veghez și priveghez peste tine și peste popoare prin îngerii Mei și pun sigiliul Meu, al numelui Meu peste actul nașterii tale prin cuvântul Meu cel de sus și nu te vei putea ascunde dinaintea Mea și dinaintea popoarelor cu obârșia ta cea de la Mine, că de la început și până la sfârșit te-am așteptat să fii tu țara Mea cea de azi, în care să vin și să-Mi așez tronul judecării făpturii și împărăția și înnoirea a toate apoi prin cuvânt, ca și la început când la cuvântul Meu s-au zidit cerul și pământul sub privirea lui Dumnezeu și a îngerilor Lui.

O, neam român, n-ai înțeles de ajuns vremea cercetării tale, dar vom da mâna tot mai strâns și vom citi de pe înălțimi cartea iubirii dintre Mine și tine și te vor căuta popoarele îndepărtate de Mine și vor lua de pe vatra ta mana cea ascunsă și vor afla taina salvării și a mântuirii și vor afla legea iubirii și a iertării, căci Eu te-am iubit de la început și până la sfârșit și te-am așteptat aici, la sfârșit de timp, și am slava Mea în tine acum, și cu iubire ca focul Mă scriu pe vatra ta și Mă înființez în cartea Mea cea de azi și este ea tronul judecării făpturii și totul se va naște într-o clipă prin cuvântul Meu, care înnoiește lumea. O, Mi-e dor de tine și voiesc să crezi venirea Mea la tine, că Mi-e dor. Regii și stăpânii te vor a lor, că au aflat taina ta cea de la Mine hărăzită ție, dar Eu te doresc a Mea, și dorul Meu te ține în Mine, și Eu veghez peste tine cu cetele îngerești, țara Mea cea de azi. O, e praznic de naștere în mijlocul tău, și

Eu la ieslea Mea de cuvânt grăiesc peste tine și-ți trimit să Mă auzi și să nu mai trăiești tu păgânește, o, țară creștină, căci sărbătorile sfinte tu le petreci păgânește de tot și n-are cine să-ți spună că greșești lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin și-ți spun greșeala ta, și-ți mai spun că omul poate fi mai fericit decât își face el fericire pe pământ cu slujirile lui din sărbători. O, țară scumpă a Mea, să te doară de Dumnezeu și să-I alini Lui rana, iar El îți va pregăti sărbători și slavă în sărbători, că nu așa trebuie să sărbătorească omul, ci cu slavă cerească în mijlocul lui, că fără Domnul e pustiu și e iad pe pământ.

O, fii ai oamenilor, o, fiilor, când dați pe cale de o măreție, de o înălțime măreață, voi, cei care aveți inimi mari și simțitoare pentru cele mărețe la vedere pe pământ, vă înfiorați, vă mirați, vă bucurați când intrați într-un locaș de biserică înalt și plin de podoabele înființate cu mână de meșter ca să atragă ele pe cei ce trec. O, iată-Mă pe Mine, Domnul, coborât în calea voastră cuvânt cu putere în el, plin de măreție în cuvânt, pe cale de nori mergând spre voi și cuvântând cu voi, iar voi nu tresăriți ca atunci când dați de ceva măreț pe pământ în ochii voștri. O, iată ce înseamnă omul și ce înseamnă Dumnezeu, căci omul se bucură, se minunează, se suie cu mintea și cu privirea minții și a inimii, iar Domnul coboară. Se smerește și Se îndurerează că omul nu mai tresaltă să dorească întâlnirea lui cu Mine, și n-ar tresări nici dacă M-aș arăta blând și smerit în calea lui așa cum sunt Eu și numai Eu cu adevărat așa, căci numai Dumnezeu este așa la duh și la înfățișare, iar omul nu este așa.

Nașterea Mea în om este cea mai mare minune, de care atât de mult s-ar bucura omul, mai mult decât păstorii de pe deal care au avut în fața colibeii lor în noaptea nașterii Mele oaspeți cerești, din cer cântându-le lor slavă și cântare cerească și vestindu-i pe ei de nașterea Mântuitorului lumii și văzându-Mă ei apoi în iesle născut la Betleem.

Cu greu Îmi fac lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o săvârșesc, cu greu, ca și acum două mii de ani când am venit și am crescut și Mi-am cules ucenici și am mers cu ei din loc în loc presărând semne și minuni ca să-i atrag la Tatăl pe oameni, o, și grea Mi-a fost povara ne iubirii de la om. Chiar și ucenicii Mă îndurerau când Eu atâta îi iubeam și atâta îi învățam să-Mi stea aproape, să-L poarte pe Domnul pe pământ, iar ei erau reci, și dintre ei M-au îndurerat și am răbdat de la ei, căci unul M-a trădat și M-a vândut spre moarte, altul s-a lepădat de Mine, altul s-a îndoit întru învierea Mea, și Eu le spusese lor că întristat este de moarte sufletul Meu, dar ei nu știau de ce, nu știau că de la ei eram întristat, căci când aveau de vegheat pentru Mine ei s-au culcat să doarmă, iar Eu le-am spus: *«Dormiți de acum, căci stăpânitorul lumii vine și Mă ia de lângă voi!»*. I-am trimis la culcare, căci M-am întristat de lipsa lor de putere și de priveghere pentru Mine, și durerea Mi-a fost mare, și mare Îmi este și acum când dau să iau naștere în om și nu poate omul aceasta. Când văd omul cât veghează de mult pentru bucuriile lui idolești și nu-l apucă somnul, Mă doare, și dau să-l înduplec și să-i dau lui alte bucurii, adevărate bucurii.

Voi face cu Tatăl privesc cerească pe pământ și-i voi arăta omului fericirea și pe cei drepți pentru ea, ca să se tânguiască toți oamenii că n-au voit să știe și să caute fericirea și locașurile ei, de unde n-ar mai pleca nimeni dacă ar fi trimis pe pământ așa cum Eu am fost trimis ca să duc pe umerii Mei chin și suspin și să întăresc prin suferința Mea locașul celor fericiți și moștenitori fericirii pe care și-au dorit-o în vremea așteptării lor după ea, căci numai cei ce sunt fericiți pe pământ cu fru-

mușete din cer, numai aceia învață și ajung apoi acolo unde ei privesc cu dor, și fără de sfârșit este acolo fericirea. Amin.

Vin pe pământ cuvânt și-l chem pe om spre fericire și spre adevărul ei. Poposesc aici, la locul coborârii Mele, și stau cu slavă de cuvânt înaintea celor ce vin cu colindele nașterii în ziua aceasta, iar bucuria Mea o doresc Eu lor. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământ, și între oameni, bunăvoire! Cântarea îngerilor nașterii Mele o cânt și Eu, Domnul, Cel născut în iesle pe paie acum două mii de ani, Cel slăvit de îngeri și de toate puterile cerești în noaptea nașterii, neavând Eu loc în casa de popas, ci afară pe paie, încălzit la pieptul Fecioarei mamă și vegheat de Iosif cel blând și de îngeri în fața furiei regelui Irod, care căuta viața Mea.

Cuvântul Meu este trimisul Meu și este cel ce trimite celor însetați de cer cuvântul Meu, mângâierea Mea lor în zi de praznic sfânt, praznicul nașterii Mele pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2012/7 ianuarie 2013

Sărbătoarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan

Duhul Sfânt plutește deasupra pământului pentru facerea cea nouă. Neamul creștinesc nu poate fi al Domnului dacă nu se desparte de păcat. Îndemn la iertarea cea dintre frați.

Cu sfinții vin, și Mă așez în cartea Mea cea de azi cu grăierea Mea cu ei, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, Hristos, Fiul Său Cel Unul-născut, iar sfinții sunt asemenea Mie, cuvânt, căci în cer lucrează cuvântul și nu este ca pe pământ, ci altfel este în cer.

Pacea Duhului Meu s-a alinat mult de la lucrarea sfinților Mei pe pământ, căci ei au arătat în faptă văzută mărturisirea credinței lor în Mine, Cel iubit și urmat de ei până în cer, unde e doar cuvântul și răsplata fericirii iubirii sfinților Mei, iar la sfârșitul a toate pe pământ se așează odihna cea deplină a sfinților Mei și încetarea așteptării lor, a credinței prin care au nădăjduit toți sfinții, și va fi veșnica sărbătoare apoi, masa cea veșnic întinsă, de la care sfinții vor gusta fericirea cea fără de sfârșit pentru ei.

Cobor în cartea cuvântului Meu cu mucenicul Ștefan, al cărui duh a purtat pe Duhul Sfânt în cuvânt înaintea celor ce M-au răstignit pe cruce ca să rămână ei, căci se temeau ca nu cumva să fiu Eu mare și să nu mai fie ei. O, iată ce face omul mare pe pământ! Ucide pe Dumnezeu, ucide Duhul lui Dumnezeu din fața lui, ucide locașurile purtătoare de Dumnezeu de teamă că nu vor mai fi ei cei mari pe pământ.

Se tem cei mari de Duhul Sfânt din om șiucid locașul luminii de sus și țin pământul și oamenii și tot ce e pe el în stăpânirea lor, căci ochii lor nu văd în cer și nici nu-i ridică în sus ca să vadă în sus, și numai pe cele de jos le doresc ei, iar pentru ei sfinții sunt un chin, o opreliște a măririi lor pe pământ și nu pot cădea la pace cu lumina Mea din sfinți și nu se lasă până nu o sting din calea lor, dar ea lucrează apoi mai mult, și e numai lumină cerul sfinților, și vai pământului dacă n-ar fi lumina sfinților Mei din când în când pe el, căci întuneric ar fi de-a pururi deasupra adâncului de pe pământ, așa cum era mai înainte de început când Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, și când Dumnezeu a zis să fie lumină, și apoi s-a făcut lumină și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric și s-au desăvârșit apoi prin cuvânt cerul și pământul și toată oștirea lor.

Cuvântul Meu cel de azi este cuvântul cel de la început, prin care s-au întocmit cerul și pământul și toată oștirea lor, și

taină mare ca și la început poartă în el cuvântul Meu cel de azi și locul din care el iese cu izvor, căci precum din Eden ieșea un fluviu ca să ude Edenul și care de acolo se despărțea în patru brațe ca să adape toată fața pământului așa cum aburi se ridicau din pământ la început ca să adape pământul și să-l poată umezi și ca să pot Eu lua țărână și să-l fac pe om din pământ, o, tot așa lucrez Eu și azi și tot așa adăp și azi pământul, ca și la început, și Duhul Sfânt Se poartă pe deasupra apelor tulburi și a tot răul de pe pământ și a tot adâncul răului, până ce Eu, Domnul, voi rosti cuvântul cel pentru facerea toată din nou, dar mai întâi trebuie să fac lumină din cuvânt și să lucrez în lumină și să vadă omul lumina aceasta, care se desparte de întuneric, o, și ce frumos va fi când facerea cea nouă va aduce priveliștea ei la vedere și va arăta ea pe cele ce s-au lucrat cu trudă multă prin sfinții care au nădăjduit că va veni Domnul cu lumina facerii a toate la lumină și cu zecile de mii de sfinți ai Săi, mult lucrători pe pământ în vremea lor cu Duhul Sfânt în ei, făcându-L să plutească pe deasupra a tot întunericul, care nu are nimic cu lumina, pe Duhul Sfânt, pe Domnul Cuvântul între cer și pământ!

Grăiesc cuvinte mari și plutesc ele în taina Duhului Sfânt și adapă pământul până peste zări, și nimeni cu mintea nu pătrunde adevărul că așa este și că așa face cuvântul Meu, și este ca și la început când nimeni nu era ca să audă cuvântul facerii cerului și a pământului, dar ele s-au întocmit și s-au desăvârșit prin îngeri lucrători și împlinitori, și apoi l-am zidit pe om, și tot așa va fi și acum, și voi putea apoi să-l zidesc și pe om, căci el va vedea lumina Duhului Sfânt și se va lăsa luminat de ea și lucrat de ea, ca și la început când pe toate pe rând le-am lucrat, și apoi M-am odihnit și am sfințit odihna Mea.

O, mucenic mult mărturisitor tronului slavei Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, care ți s-a deschis la arătare când ai trecut pragul spre cele dorite de duhul tău cel mărturisitor, o, iată ce cuvinte mari se nasc în cartea Mea cea de azi în ziua ta de sobor între sfinți! Tainele facerii celei noi ies din gura Mea și adăp cu ele pământul ca să-i dau întocmire nouă prin cuvânt, din cer să-i dau, și tot așa și omului de pe pământ, căci a venit vremea înnoirii a toate și M-a trimis Tatăl pe pământ cuvânt și taină de cuvânt și țin pe brațe începutul cel nou, cel mic acum și puțin priceput acum, dar din care Eu, Domnul, ies cu râul cuvântului Meu și adăp locul izvorului lui și împart în patru părți apoi cursul lui peste pământ ca să odrăslească prin această semănătură de cuvânt cerul cel nou și pământul cel nou, căci ele nu se zidesc decât prin cuvântul Meu cel rostit pentru înființarea lor, căci cuvântul Meu înseamnă lumină, iar lumina dovedește întunericul și se așează ea cu taina ei și aduce la lumină lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul și iarăși toate se fac. Amin.

O, Doamne, iată cum eu Te mărturisesc iarăși acum, spre sfârșit de timp, când Tu vii cuvânt pe pământ cu sfinții Tăi cei mult trudiți pentru Tine în vremea lor pe pământ! Văd cum cerurile se deschid și stau deschise deasupra pământului, iar Tu de-a dreapta Tatălui pe tronul slavei Treimii lui Dumnezeu, și eu Te mărturisesc ca și atunci, căci Ți-am fost mărturisitor în Duhul Sfânt și n-am tăcut ca să nu Te mărturisesc, căci mă temeam mult de pedeapsa nemărturisirii Tale și nu de moartea care amenința viața trupului meu atunci înaintea celor ce Te-au răstignit, căci au rămas ei în întunericul lor dacă n-au iubit lumina așa cum am iubit-o eu.

Ziua mea de serbare între cei ce sunt mucenici după ceata lor cea din cer este așezată de părinți lângă praznicul Nașterii Tale, Doamne, și mă uit pe pământ cu Tine la câtă idolie se închină oamenii în numele zilelor Tale de sărbătoare

și ale sfinților Tăi. Până și creștinii care s-au vândut păcatului slujesc plăcerilor și stau despărțiți de Tine pentru plăcerile lor păcătoase, iar dacă Tu nu-i spui omului păcatul el își zice că nu este păcat păcatul lui și că el este plăcutul Tău, iar Tu ești Dumnezeuul lui.

O, Doamne, trebuie să-i spunem omului păcatul, căci și așa înțelege el greu de tot că pașii lui păcătoși îl duc departe de salvarea lui din păcat. Eu le-am spus celor din vremea mea păcatul lor, căci dacă nu-l spuneam, vai mie avea să-mi fie apoi, dar eu am voit cu cei din cerul Tău să ajung și să nu tac pentru Tine, Cel prigonit de ei tot atât de mult ca și în vremea răstignirii Tale, căci pe unde vedeau ei un mărturisitor de-al Tău de atâtea ori Te ucideau, dar numai cu trupul, Doamne, căci noi făceam aripi albe, țesute din lumină și ne pregăteam zborul spre cer și lăsam în urmă credință și mai multă pentru Tine în oameni, căci se ridicau mulți și se uneau cu Tine prin credință și prin jertfă și-Ți pregăteau Ție naștere în ei și se umplea pământul de credință în Tine, căci și azi este credință pe pământ, dar păcatul își ascunde fața lui cea otrăvitoare de Dumnezeu în om și nu poate omul scăpa de acest șarpe, care l-a mușcat de inimă pe omul cel din rai și l-a tras afară spre păcat.

O, trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, căci el nu-și poate spune că e păcat păcatul lui și-și face mereu rost de păcat și se mângâie cu el, cu diavolul, Doamne, căci păcatul este diavol și-i face omului părere că este iubit și că iubește, dar moartea nu iubește, ci ucide, Doamne. Eu sunt cel ce pot să-i spun omului aceasta, căci era cât pe ce să-mi fac căsătorie mai înainte de mucenicie când nu știam că voi fi mucenicit, ci numai Tu știai că-mi vei trimite aceasta, căci ai văzut că păcatul stă la pândă și dă să mă ademenească și să-mi păteze lumina și pe Duhul Sfânt, al Cărui locaș eram, și nu dădeam să-mi spun că e păcat și că-L părăsesc pe Duhul Sfânt pentru păcat. O, inima omului este alunecoasă mult și poate omul cădea și din cer, chiar când e gata să pună al doilea pas după ce pe primul l-a pus, iar inima trebuie vegheată, Doamne. Eram arhidiacon după rangul cel bisericesc, dar mai-marii de peste mine n-au vegheat viața mea cu Tine așa cum mi-ai vegheat-o Tu, și mi-ai trimis înainte înger și ai lucrat minunat asupra râvnei mele pentru Tine și le-am spus eu păcatul la cei ce Te-au răstignit și care se puneau mereu pieziș Duhului Sfânt, lucrător lui Dumnezeu pe pământ prin sfinți, că nu mai puteam purta durerea necredinței lor, cel mai greu păcat, cea mai dureroasă palmă pe care Ți-o dau necredincioșii, Doamne, iar eu eram mistuit de tot de râvna pentru Tine și s-au gândit numaidecât să mă pună la tăcere și să se acopere cu legea, când ei erau cei mai aprigi blasfemiatori ai legii și ai Tăi.

O, dar trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, iar neamului creștinesc să-i spunem că nu poate fi el neamul Tău dacă nu se desparte de păcat și de orice fărâma a lui, căci fărâma este ruptă din întreg și duce la păcatul cel întreg apoi și fiecare stare duce la rădăcina ei, la obârșia ei, iar eu în ziua aceasta sfântă plâng îndurerat ca să semăn cu Tine, Doamne, ca să fiu după chipul și asemănarea Ta, căci oamenii pe pământ și până și creștinii petrec păgânește sărbătorile cerului, iar cerul lucrează cu cuvântul peste fața pământului, căci al Domnului este pământul, iar omul a uitat al cui este pământul.

O, popor al cuvântului care te hrănește din cer, tu să nu uiți că al Domnului este pământul și nu al tău. Tu să nu uiți că al Domnului este locul pe care ești așezat ca să trăiești pe el ca în cer și nu ca pe pământ, unde omul l-a luat Domnului dreptul și trăirea Sa cu omul! O, nu uita să ascuți de Stăpânul Cel din cer și cu frică și cu cutremur să te păstrezi înaintea Lui cu pașii

tăi, cu jertfa ta, cu statura ta, cu purtarea ta pe pământul ales Lui, Domnului, Care-ți dă din cer, căci oamenii de pe pământ n-au lăsat loc cerului pe pământ cu ei și au luat în stăpânirea lor facerea lui Dumnezeu și fac acest păcat, pentru care toți oamenii vor da răspuns lui Dumnezeu.

O, Doamne, slavă Ție, multă slavă numai Ție pentru toți sfinții Tăi care Te-au slujit cu râvnă, căci Tu i-ai ajutat să fie așa! Duhul Sfânt este gonit de pe pământ, dar Își găsește loc în cei ce Te iubesc și Te mărturisesc, și strălucesc ei apoi înaintea oamenilor așa cum am strălucit eu înaintea celor ce Te-au răstignit și care o nouă răstignire Ți-au pregătit în trupul meu, dar Tu m-ai înviat și mi-ai dat haina învierii, haina slavei, și sunt cu Tine în slavă și Duhul Sfânt este strălucirea mea, de pe pământ și până în cer arătându-Și El strălucirea peste mine, cel ce Te-am mărturisit cu râvnă pe pământ, căci Te-am iubit, Doamne, iar jertfa mea cea sângheroasă m-a păstrat numai Ție, numai Ție iubire pentru vecie, și-Ți mulțumesc acum în cer de grija Ta părintească cu care m-ai iubit și m-ai păzit de păcat și m-ai încununat atunci cu strălucirea Ta și în haina Ta m-ai luat și mi-ai dat cerul de patrie și sunt acum din cer mărturisitor. Amin.

— **O**, ce frumos, ce frumos îl face pe creștin și mare mărturisitor! Ce frumos te-a făcut Duhul Sfânt și râvna ta pentru Domnul tău, ce frumos! Această frumusețe minunată îi umple de teamă pe cei ce iubesc împărăția acestei lumi de pe pământ și o stârpesc de lângă ei, căci nu se potrivește lor. O, nu mai știi oamenii, nu mai știi nici creștinii care-și greșesc unul altuia, nu mai știi să ierte greșeala unul altuia zicând «Tată, iartă!», ci mai degrabă își cer socoteală și sunt reci pentru această iubire și-și vor dreptate unul împotriva celuilalt și nu învață de la sfinți cum trebuie să fie un creștin pe pământ.

Voi face priveliște cerească pe pământ cu Tatăl și-i voi arăta omului locașul fericirii cerești, pe cei îndumnezeiți prin strălucirea Mea în ei, căci ei Mă vor iubi mult și va străluci mult iubirea lor, mult și cu izvor fără de vad peste pământ și va adăpa pământul peste tot cu iubirea și cu iertarea și va odrăsli peste pământ vremea iubirii între om și Dumnezeu, și se va împlini acest cuvânt. Amin.

Iisus Hristos este numele Meu și acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Așez cuvânt pentru binecuvântare peste pașii celor ce așteaptă cu dorul în ei praznicul de Bobotează și strângerea lor cu Mine la masă aici, la izvor. O, veniți, cei ce iubiți slava cea cerească, veniți și împărtășiți-vă de ea, și vă voi face părtași fecioarelor înțelepte, dar candelile voastre să lumineze de credință, căci sala Mea de nuntă se gătește pentru voi și vă așteaptă la masă cu Mine, la masă cu Domnul, și-Mi voi revărsa peste voi izvorul Meu, Boboteaza cuvântului Meu cel plin de duh de bobotează și vă voi bucura iubirea și vă voi învăța pe voi ascultarea și lucrarea ei și duhul ei cel din cer. Amin.

27 decembrie 2012/9 ianuarie 2013

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasilie cel Mare

Necredința este neîntregimea credinței, nu numai lipsa credinței. Credința este nevoia de Dumnezeu cu omul pe pământ. Darul frângerii inimii.

Mă supun înaintea Tatălui și cobor pe pământ cuvânt în zi de praznic sfânt. Așezați-vă înaintea Mea voi, cei ce-Mi deschideți când bat ca să intru în carte cu-

vânt, căci Tatăl Mă trimite, nu de la Mine Însumi hotărâsc, nu de la Mine Însumi fac sau grăiesc, ci Tatăl Îmi dă ce să fac. Pun vlagă în voi ca să Mă țineți, căci trebuie să aveți putere pentru Mine, iar Eu pentru Tatăl. Ferice celor ce prețuiesc și ocrotesc coborârea Mea cea de azi și puterea cea pentru ea de pe pământ, căci trebuie putere și din cer și de pe pământ pentru ea, măi fiilor, și voi vedeți din plin aceasta!

O, este necredință multă, și aceasta este când omului îi lipsește întregimea credinței, nu numai când nu are deloc credință. E pretențios omul pentru credința lui în Dumnezeu, și, peste asta, credință și în acest cuvânt, care zidește omul. O, e pretențios și Dumnezeu când e vorba de credința în El a omului, iar cei ce au credință așa cum Îi face Domnului bine de la ei, aceia sunt cei ce n-au nevoie să depindă de ceva credință lor, ci numai de nevoia de Dumnezeu cu ei pe pământ și peste pământ și numai pentru ca să aibă cu ce-și hrăni sufletul lor cel credincios, căci sufletul trage cu Dumnezeu, de unde-și are obârșia, trage cu cerul din care este, chiar dacă omul își bate joc de suflet din pricina lipsei minții și a cuminenței ei, căci mintea n-are astâmpăr și-și face de lucru, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul care este gazdă sufletului.

E praznic în cer între sfinți și între îngeri, iar puterile cerești țin totul, tot ce se petrece între cele din cer. Amintirea prunciei Mele este în ziua aceasta purtată de cei din cer, căci după ce a fost nașterea Mea așezată pe pământ, a fost apoi supunerea Mea sub rânduiala așezată de Dumnezeu în poporul lui Israel pentru tăierea împrejur în trup, și M-au supus părinții și M-au dat spre această supunere și s-a împlinit și această rânduială peste Mine, ca și toate celelalte pentru care venisem să Mă supun lor și să Mă arăt Om desăvârșit după toată orânduiala, căci Dumnezeu este Cel ce Se supune cu răbdare întru toate atunci când vine clipa ascultării, și iată, e praznic împărătesc pentru Împăratul Hristos, și va fi iarăși praznic pentru El, praznic împărătesc peste puține zile, și sunt zile împărătești aceste prăznuiri și amintiri, și toate așează înaintea omului credința în Dumnezeu, Care S-a arătat și Și-a mărturisit dumnezeirea și adevărul ei, iar oamenii să creadă sau să nu creadă, și apoi să le dea Dumnezeu daruri celor ce cred, daruri de sus, credință, supunere, răbdare, iubire, nădejde și mai ales împlinirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă Domnul a făcut omul ca să-I fie Lui casă pe pământ.

Pun masă de cuvânt în zi de praznic sfânt, împărătesc, și sunt Împăratul și am cu Mine însoțitor aproape și sărbătorit lângă Mine pe arhiereul Vasilie, slujitor mare al credinței în Mine, în Împăratul lui, și grăim în ziua aceasta de pomenire împărătească și de sobor sfânt pentru arhiereul Meu între sfinți serbat și grăim despre credință.

O, nu-i trebuie omului nimic anume ca să creadă, nici semne și nici minuni și nici dovezi nu-i trebuie dacă vrea să creadă, ci numai să-și înțeleagă obârșia, dar nu cea învățată la școala învățaturii bolnave, ci obârșia lui din Dumnezeu, din omul cel zidit de Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie să aibă omul credință și să se înfioare crezând și auzind, ca să-Mi pot Eu găsi plăcerea în om, căci nu altfel ar fi să-și facă loc plăcerea Mea în om.

Iată, trebuie dragoste de Dumnezeu pentru ca să aibă omul credință, iar fără această dragoste nu este nimic omul, ci este o stârpitură și atât, și vai omului care crede pentru altceva în Dumnezeu! Nu se poate Dumnezeu înțelege cu omul care are nevoie de El pentru socotelile lui, și nu așa cum au avut sfinții cei statornici în iubire și în credință și în credincioșie. Darul frângerii inimii este cel mai lucrător dar pentru nedes-

părțirea de Dumnezeu a omului, iar cine nu are acest dar, îi lipsește lui părtășia cu Domnul, căci cum ar putea o inimă nesupusă, nedoritoare de Dumnezeu facerii a toate să aibă lucrare și părtășie cu Făcătorul omului?

L-am așezat pe om pe pământ în mijlocul facerii Mele și a lui și dă omul să-i ajungă aceasta, și mintea lui se îngustă și pierde din ea pe Dumnezeu și rupe legătura cu cele de sus, și face omul această dovadă înaintea lui Dumnezeu și înaintea a tot ce este în cer.

O, arhiereule mare, suntem sărbătoriți alături în cer și pe pământ și avem de cuvântat peste oștirea de pe pământ, căci suntem slujitori după rang la altar, și avem de împărțit duhul mărturisirii, pentru care suntem aleși de Tatăl. Împreună vom așeza păstorie peste cei de pe pământ, iar tu intră lângă Mine în lucru, și Tatăl să binecuvinteze intrarea Noastră și să aducă rod prin ea. Amin.

— O, Doamne, darul frângerii inimii este, chiar darul recunoștinței înaintea lui Dumnezeu a omului, și darul îl mână pe om spre Făcătorul lui, spre iubirea cu care a făcut Dumnezeu lumea. Ne îndreptăm spre pământ și grăim oamenilor despre credință, căci credinței din om nu-i trebuie dovezi, nu împliniri, și nici răsplată nu-i trebuie, căci noi, cei ce ne-am sfințit pentru Dumnezeu, noi, cei ce toate le-am lucrat și le-am răbdat pentru Domnul, n-am avut credința ajutată de pe pământ, ci am avut darul frângerii inimii care trăiește, căci altfel cum și-ar sfinți inima trăirea ei?

O, noi am fost mereu îndurerați pe pământ și nu ne căutam prin credință fericirea, ci doar nedespărțirea de Tine, Doamne. O, cu greu crede omul pe cele ale lui Dumnezeu cu el, Doamne! O, ce jos sunt oamenii care cad de la credința lor în Dumnezeu, Doamne! O, ce să faci Tu, Doamne, cu așa credință? Tu i-ai muștrat pe ucenici când ai văzut ce așteaptă ei de la credința lor în Tine și i-ai învățat să fie mulțumiți pentru numele lor așezat lângă Tine, în cartea vieții, prin lucrarea Ta cu ei. Nici un sfânt nu s-a lepădat de Tine în încercări, în ispite, în prigoane furtunoase, iar cei ce s-au lepădat și au părăsit părtășia Ta cu ei aceia n-au fost sfinți, că sfânt nu omul este, ci inima lui cea credincioasă și statornică până dincolo de hotar, spre unde el își călăuzește mereu inima. Nu este sfânt în cer, credincios cu totul Ție și ca să se fi îndoit el pe pământ din pricinile ivite și să-și slăbească credința și alergarea lui spre Tine. Credința este un dar mare, și se dă acest dar celor ce pot pentru el, iar celor ce nu pot pentru el li se ia acest dar și se dă celui ce are încă, și așa este cu taina credinței, dar mintea omului îi orbește viața și mersul și ia omul din ea și se prăbușește prin ea și judecă cu ea după cum este și alege el să fie, căci mintea nu are astâmpăr și pune inima omului în robia ei, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul inimii care găzduiește sufletul.

Vai celui slab pentru credință! Acela își pregătește suferință și duh rătăcitor, căci omul nerecunoscător lui Dumnezeu are în firea lui semeția că este mare, de vreme ce nu este recunoscător cu lucrarea, nu numai cu vorba, și iată, e primejdie mare să creadă omul în vorbe și să-și facă rost de credință sau de necredință, ci trebuie să facă fapte de credință și dovada recunoștinței înăuntru și în afara lui, căci sunt mulți, mulți pe pământ care se iau după vorbe și nu după dovada credinței omului. Un slujitor al Domnului, ba și un credincios de rând trebuie să învețe cum să aibă și cum să-și păstreze sufletul în credință și cum să arate el apoi că are credință, iar aceasta nu se face prin vorbe, căci omul este iubitor de sine și-și face rost de supuși pentru mintea lui, ci se face prin lucrarea recunoș-

tinței, pe care și-o arată omul înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, iar un așa om este supus, este mulțumit, este curat și împarte milă și înțietate la toată suflarea și este recunoscător pentru toată viața care este pe pământ peste fapte.

O, iată, sfinții nu s-au lepădat de drumul cel anevoios spre Domnul în vreme de încercări și de ispite pentru îndoială peste ei, ci au rămas sub lucrarea recunoștinței și a răbdării și a mărturisirii prin acestea și nu s-au smuls și n-au fugit de pe cale pentru viața lor, și aceia sunt cei ce cred cu adevărat, și nu le trebuie lor împliniri sau alte dovezi pentru ca să-și păstreze credința spre care au fost aleși și s-au ales, ci luptă ei pentru toți cei păcătoși, ca să le descopere Domnul și lor calea, adevărul și viața, chiar dacă viața sfinților a mai și schiopătat pe calea cea grea a sfințeniei și a părăsirii lumii pentru ca să fie ei numai ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, Doamne, le trebuie credință creștinilor. Ce bine ar fi să-și aplece ei capul și să caute pentru ei rostuirea cea bună a credinței lor! Te ține neputincios în el omul, o, Doamne, și de aceea este el neputincios. E diavolul pe pământ peste tot și stăpânește prin om facerea Ta și nu mai avem pe unde să călcăm pe loc ferit de diavol când ne lăsăm în jos spre oameni, iar creștinii trebuie să învețe să se ferească și ei așa cum ne ferim noi, căci lumea și locurile ei și înfățișarea ei sunt ispititoare toate, și se cunoaște peste creștini că așa este când ei se arată printre oameni, morți cu credința și cu frângerea inimii după Dumnezeu, Care ține viața pe pământ peste fapte.

Eu în vremea mea de pe pământ am văzut diavolii și lucrarea lor din oameni și am stat în luptă cu ei îmbrăcat în haina harului coborât de Tine peste mine și am biruit mereu pe diavolul cel vrăjmaș omului și Ție, și am lucrat atât cât Tu ai voit să-mi dai. O, cine dintre creștini mai vrea să biruiască un diavol, măcar mintea lui, măcar dorințele lui, măcar neveghea lui? Cine nu veghează cu Tine veghează singur, și acela este biruit de diavol și râde diavolul apoi și face valuri apoi. O, când vor vedea creștinii ce trebuie să însemni Tu în ei, numai atunci se vor rușina ei cu puținătatea lor din pricina minții lor, de care ei au ascultat pentru toate simțămintele lor, care nu înseamnă Dumnezeu în om!

O, e mult, e mult de plâns în cer, e mult de plâns pentru noi de la om, Doamne! Mai mult ca lacrima celor din cer, ce mai poate ajuta omul cel depărtat de Tine? Lumii Tu n-ai ce să-i mai faci, dar creștinii trebuie să învețe din toate câte vin spre ei și peste ei, din toate greșalele lor și din tulburările spre care diavolul cel viclean îi conduce pe ei, ca să știe ei apoi să aleagă supunere înaintea Ta și multă părtășie cu Tine în toată clipa, ca Tu să-i poți veghea.

Cei din porțile cuvântului Tău să-Ți vegheze mai mult lucrarea, Doamne, că pentru Tine le este ușor să vegheze, iar cei ce iubesc venirea Ta și prețuiesc părtășia lor cu Tine, să vegheze și ei, căci jugul Tău este ușor de dus, nu este ca al omului, și vai omului care-și face cătușă și jug și nu vrea să știe cât de ușor este jugul Tău!

Slavă îndelungii Tale răbdări, sub care diavolul se prăbușește mereu! O, de-ar putea și cei ce Te caută de Dumnezeu al lor, de-ar putea să ia și ei din pilda Ta! O, de-ar putea, Doamne, de-ar putea și ei, Doamne! Amin.

— **S**tau cu tine în sfat, arhierule mare, că mare și sfânt a rămas numele tău între sfinții Mei. Da, este ușor pentru om purtarea jugului Meu, dar jugul Meu a fost supunerea și ascultarea și multa Mea umilință, pentru care nu-i trebuie omului putere, ci numai aplecare, numai jugul Meu lui. Vai omului îndărătnic! Acela dă să umble

și la Duhul Meu, acela se lovește cu însăși mintea lui, iar nepăsarea cea pentru păcatele trecute nu-l mai lasă spre aplecare ca să intre el sub ocrotirea Mea prin aplecare, ocrotire care nu se dă omului dacă el nu se face mic înaintea Mea așa cum am stat Eu înaintea Tatălui și a omului mare pe pământ. O, ce-Mi trebuia Mie tăierea împrejur a trupului? I-a trebuit omului îndărătnic cu Dumnezeu, care avea să-și pună mintea la lucru pentru dovada îndumnezeirii Mele și a omului cel adevărat în ființa Mea. M-am supus, și am împlinit prin supunere toate câte ele M-au supus, și jugul acesta Mi-a fost ușor.

O, uită-te la Mine, omule credincios și rușinează-te de puțină ta aplecare, de slaba ta părtășie cu Dumnezeu-Omul, Care S-a arătat în calea ta ca să înveți de la El și nu de la om, căci omul este înșelător, dacă nu azi, mâine este așa cel ce se bizuie pe sine crezând că pe Mine se bizuie cu felul lui credincios.

Am stat în porți și am lăsat cuvântul Meu și cuvântul arhierelui Vasile, care s-a luptat cu diavolii și i-a biruit în el și în cei cuprinși de diavol. O, popor de peste tot, care știi de acest cuvânt al Meu cu care-L zidesc pe Dumnezeu în om, o, fiilor, feriți-vă să vă lăsați umiliți de diavolul înaintea Mea, căci el nu se rușinează să vă umilească pe voi înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta nu puteți învăța fără învățător mereu și fără voința de a asculta cu supunere toate povețele sfinte și nu cu duh răzvrătitor sau răstălmăcitor, ci cu credință și cu cumițenie, căci semeția este diavol și se cunoaște rodul lucrării ei în om, și nu este ea să nu-l descopere pe omul care stă sub jugul ei cel încâlcit pentru mintea omului puțin veghetor împotriva diavolului viclean.

Cobor din cer cuvânt mult, și Mi-e dor să se suie la Dumnezeu bucurii și minuni și oameni-minuni, zidiți din cuvântul Meu, din învățătura Mea, iar dacă n-am această împlinire de la cei ce-Mi aud cuvântul, plâng.

Acum binecuvîntez iarăși pasul și calea poporului de peste tot, care se grăbește spre praznicul de Bobotează aici, în grădinile alese Mie aici, la sfârșit de timp. Lucrarea îngerilor este trimisă înaintea lor și toate prin îngeri se lucrează dinspre cer spre pământ, și tot așa și dinspre pământ spre cer, căci aceasta este lucrarea lumii îngerilor. Cu pace ne vom întâlni aici și vom cânta cântarea Bobotezei și ne vom da unii altora, unii în alții loc și Tatălui toți ne vom închina.

Putere cobor, pentru ca să Mă întâmpine ea în porți și ca să Mă las pe masă cuvânt în zi de Bobotează sfântă și să petrec în zi de praznic sfânt în dragostea celor ce vin, iar ei în dragostea Mea să petreacă. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2013

Praznicul Bobotezei

Botezul în acest izvor de cuvânt să fie însoțit de iubire și de roade vrednice de pocăință. Cuvânt de pace peste țara română.

Veșmântul dorului.

Mă scriu cu praznic de Bobotează în cartea Mea cea de azi pe pământul român și Mă dau vouă, celor ce v-ați adunat în inima Mea cu această zi, cu care Tatăl Savaot S-a slăvit pe pământ slăvind-Mă pe Mine pentru ieșirea Mea cu duhul mărturisirii în mijlocul poporului Israel, după ce M-am născut din trup de Fecioară, trimis de Tatăl în ea ca să Mă nasc între oameni și ca să cresc și ca să Mă arăt Mielul lui Dumnezeu, spre iertarea păcatelor lor.

Cobor între voi cuvânt de praznic sfânt și vă îmbrățișez inimile în inima Mea și vă rog cu aplecare dumnezeiască să vă

aplecați și voi și să aduceți Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt mulțumire pentru darul credinței și să aveți grijă de el mult, mult, căci când omul se naște de sus la auzirea venirii Mele cuvânt pe pământ, se gătește atunci și împotrivorul lui și al celor ce-și fac sălaș în Mine prin credință și dă să le stingă această lumină mare și să-i ducă iar spre moarte, iar spre păcat și spre nepăsare de Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și toată facerea.

O, pace vouă, pace vouă, pace vouă și credeți în cuvântul Meu cu scumpătate multă, căci duhul cel potrivnic lui Dumnezeu și vouă nu M-a cruțat nici pe Mine când Tatăl a rostit cuvânt prin îngeri că Mă voi naște și voi sta înaintea lui Israel Fiul al lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pentru credința lor în Mine și pentru salvarea lor din păcat! O, nici Eu, Domnul, nici Eu n-am fost scutit să nu fiu dușmănit, să nu fiu ispitit, și s-au sculat irozii ca să Mă pună la tăcere și să nu mai creadă apoi cei ce s-au sculat să Mă urmeze și să nu mai iubească ei lumea cea potrivnică lui Dumnezeu și duhul ei cel depărtat de la credință. O, aveți grijă de credința voastră în cuvântul Meu, care vă înfășoară în zilele acestea ca în baia botezului pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară, căci acum voi trebuie să nu mai păcătuiți, ci să iubiți trebuie, căci am venit Eu iubire pe pământ.

Pace vouă în zi de praznic de Bobotează, fiilor adunați la izvor, iar cuvântul Meu vă botează inima și credința și nașterea cea de sus la cuvântul Meu cel de sus venit pe pământ pentru ca să creadă în el oamenii! O, n-am ce să vă dau, n-am decât bucuria Mea că Mă iubiți și că veniți să vă botezați în cuvântul Meu, în izvorul Meu. N-am nici în cer, nici pe pământ, decât bucuria că se apleacă omul să creadă în Mine cu scumpătate ca să-Mi și urmeze cuvântul și să-i aducă rod înșutit, dar cine nu primește în el și iubirea, nu numai credința, acela nu aduce rod de bogăție cerească în el și în alții ca și el, căci numai iubirea face așa minuni, numai ea.

În zi de praznic de Bobotează stau slujitor aici lângă cei ce-Mi slujesc pentru sfințirea apelor și rostesc prin ei cuvântul cel sfințitor peste ape, și spun: Se binecuvintează și se sfințesc prin rugăciune și prin chemarea și lucrarea Duhului Sfânt apele fântânilor grădinilor Mele de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, amin, iar apele acestea să vă adape cu daruri sfinte pe voi, cei ce v-ați adunat în inima Mea ca să veniți acum aici și să petreceți cu Mine înaintea Tatălui Savaot ziua Mea de botez, ziua cea de acum două mii de ani când Ioan Botezătorul M-a botezat în râul Iordan și M-a numit Mielul lui Dumnezeu, după cum aveam să fiu, și M-a mărturisit Ioan și Mi-a pregătit spre oameni calea, căci veneau la el Ierusalimul și Iudeea și cei din împrejurimile Iordanului și se botezau, și Mă vestea lor Ioan, căci veneau așa cum veniți voi azi aici, la râul Meu de cuvânt ca să vă spălați în el viața și să vă dați Mie cu slujirea ei, și nici unul din voi să nu fiți pui de năpârcă ca să credeți că oricum puteți fugi de mânia cea pentru păcate, ci să vă faceți pocăință și roade pentru ea, și va fugi de voi mânia cea pentru păcate, căci Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt și cu foc, și tot cel ce vine la Mine și nu face roade bune nu scapă de mânia cea pentru păcat și vine ea și taie pe cel fără de rod înaintea Mea, așa cum a spus Ioan în ziua Mea de botez când M-a vestit la Iordan că merg cu lopata în mână și-Mi curăț aria și-Mi adun rodul și Mi-l pun la scumpit, iar pleava o pun pe foc nestins.

O, deschid cerurile și izvorăsc pe Duhul Sfânt peste voi, iar glasul Tatălui vă spune vouă: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, Întru Care bine am voit, și vă ajută Tatăl credința și pașii

voștri cu Mine, căci pasul Meu pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ e numai prin dureri, numai prin spini și prin ispite Mi-l port, și este multă suferință pentru coborârea Mea în cuvânt, pentru iubirea Mea cu care lacrimiez cuvânt cu cuvânt ca să-i dau ei cuvânt și să grăiască ea cu voi și cu toți cei ce M-au aflat aici și-Mi caută venirea și glasul ei și-și hrănesc duhul și viața și ascultarea lor de acest cuvânt, care vine cu norii pe pământ ca să nască din nou lumea, lumea ce va să fie și viața ei între pământ și cer, precum este făcută această făgăduință de însăși gura Mea acum două mii de ani.

O, iată ce vă învăț iar și iar. Aveți grijă, fiilor, de iubirea pentru care vă nașteți din acest cuvânt și dați-i viață și față în voi și între voi, ca nu cumva să vi se potrivească la careva din voi descoperirea lui Ioan Botezătorul, care a rostit peste fariseii veniți spre el la Iordan ca să fie botezați și ei și să scape cumva de mânia ce va fi de la păcate, și le-a spus lor Ioan: *«Pui de năpârci, nu fugiți doar de mânie, că nu așa se fuge de ea, ci prin roade vrednice de pocăință, iar de nu veți face așa, va ridica Domnul din alții fii ai lui Dumnezeu, iar celor ce li s-a vestit împărăția se va lua ea de la ei»*. O, fiți plini de iubire și proaspătă mereu s-o păstrați față de Mine și față de frații voștri întru Mine, ca nu cumva fără de această iubire să păcătuiți împotriva iubirii, că nu e bine să zică nimeni că are de Tată pe Dumnezeu, iar faptele lui să fie departe de iubirea cea din cer, care vine pe pământ și se dăruiește cale a omului, și nu altfel trebuie să fie calea celui ce Mă urmează, ci numai iubire să fie ea, ca s-o pot culege rod al vostru și să dau din ea pleava și s-o pun pe foc nestins, iar omul să rămână curat de păcat și să rămână el rodul Meu.

O, ce-ați face voi dacă M-aș apleca să vă culeg tot rodul cel bun din voi, după cum și fac, iar pleava de la el s-o pun în foc nestins? Ați mai căuta să fiți pe mai departe cu Mine, cu iubirea Mea cea pentru om, care așa lucrează? O, e slab omul, și de aceea a spus Ioan la oameni să se pocăiască pentru împărăția cerurilor, care coboară spre ei. Eu însă vă doresc vouă credință sfântă, ca să poată ea să vă păstreze Mie mereu, căci ispitele cele pentru lepădare de sine sunt mari și mereu, și nici Eu, Domnul, n-am fost scutit să nu trec prin ele și să Mă arăt biruitor și ca să le pot spune apoi ucenicilor Mei: *«Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!»*.

O, fiilor, o, fiilor, unde mai găsiți voi atâta cer ca și aici, cu atâta povață de viață ca și aici? Unde ar fi să mai rătăciți voi când aici izvorăsc cuvintele vieții veșnice atât de mult, atât de mult? O, nu e nicăieri pe pământ atâta duh și cuvânt de facere a omului și nici putere împărțită peste om ca și aici, unde Eu Mă întălesc cu voi și stau cu voi la masă de cuvânt înaintea Tatălui ca să-L bucurăm pe El ca niște fii plini de dor și de dragoste pentru Tatăl nostru. O, câtă recunoștință trebuie să aveți, câtă curățenie pentru înțelepciune și pentru cuvinte!

O, aveți grijă când grăiți cuvinte, să vă fie ele ca ale lui Dumnezeu. O, aveți grijă de Dumnezeu în voi, căci El locuiește în sălașe înalte și vine și Se lasă sălășluit de voi cu toată împărăția Sa, fiilor. Nu știe omul care-și trage pașii spre Dumnezeu, nu știe câte are de făcut și de păstrat apoi ca să poată el să fie numit de Dumnezeu fiu al Său și să nu mai calce el apoi peste botezul cel cu Duhul Sfânt asupra creștetului lui. Cine să-l învețe pe om acestea toate? Dacă aș fi pe pământ M-ar da spre nimicire iarăși cei cărora le place domnia și să nu aibă peste ei Dumnezeu în afară de ei peste ei, căci cei ce-și plac loruși de ei înșiși, aceia nu primesc pe nimeni peste ei de pe pământ sau din cer, căci voia liberă îi ajută pe oameni să nu fie ai nimănui și să fie ei ca lupii de seară, fără stăpân peste ei și să poată ei prăda

în jur pentru ei, pentru plăcerea lor cea fără de nici un fel de Dumnezeu peste ea. O, cine poate spune că aceasta este fericire, când omul este smuls din ea pe neașteptate?

Eu, Domnul, vă învăț pacea inimii și vă învăț nădejdea cea pentru ea, că fără de nădejde nu are omul pace, dar nădejdea aduce credința cea pentru ea și apoi lucrarea lor, iubirea, iubire ca a Mea, și cu care am trăit în oamenii care au știut să nu-și oprească în ei din ei, ci să Mă ia pe Mine întreg în ei, cu toată împărăția și stăpânia Mea și să fie ei sămânța Mea și rodul ei, Dumnezeu în ei cu sălășluirea Sa. Amin.

În zi de Bobotează peste ape las cuvânt peste țara română, cuvânt de pace. O, pace ție, țara Mea de azi, de la venirea Mea cuvânt peste pământ, căci sunt venit la tine cu venirea Mea și cu pregătirea ei, și nu la alt popor Mi-am pregătit ca să vin și să-Mi gătesc calea și pe cei ce stau întru întâmpinarea Mea. Eu, Domnul, te botez în cuvântul Meu iar și iar și pun peste tine mila Mea, ocrotirea Mea și nădejdea că vei fi frumoasă, țara Mea, iar neamul tău iubirea Mea, că Eu merit să Mă iubești, o, neam român, că iată cât dau să te țin mereu de mână și să te ocrotesc, măcar pe cei ce-Mi cred și-Mi primesc cuvântul cel în tine sălășluit, iar pentru aceia să miluiesc toată cetatea ta și să-i port de grijă și să-i fiu Eu ei paza cea din cer până la ivirea zorilor, când nunta Mea cu ea se va vedea până în zări, până peste mări și țări, și va fi ea iubită pentru frumusețea ei, pentru slava ei, căci Eu Mă slăvesc în tine cu cuvântul venirii Mele, o, țara Mea cea de azi.

Și acum, să se reverse apele fântânilor de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, să se reverse peste apele tale, o, țară română, și să sfințească apele tale și să te păzească ele de toată primejdia cea vrăjmașă Mie și ție, căci Tatăl Se bucură nespuse de petrecerea Mea în tine pe pământ și te are dragă Tatăl și te numește fată de împărat, iar pământul tău are multă mărturie de iubire de Dumnezeu purtată în pânțele lui.

O, apleacă-te acum ca să iei mângâiere. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă peste tine spre înnoirea ta mereu, iar Eu, Domnul, în zi de praznic de Bobotează Mă scriu cu tine în cartea Mea cea de azi pe vatra ta, carte în care Mă scriu demult, demult, și iată, mereu, carte deschisă mereu, în care Eu Mă scriu mereu, o, țara Mea cea de azi, iar tu apleacă-te ca să iei mângâierea aceasta și să tresălți la șoapta Mea, că vin de sus de la Tatăl și stau peste tine ocrotitor, iar dragostea Mea se face în tine cuvânt și îți hărăzesc înțelepciune din cer ca să pricepi tu taina ta și taina Mea, o, țara Mea cea de azi. Amin.

Binecuvintez iar și iar duhul și credința care vă adună lângă izvorul Meu în zile de sărbători, o, fiilor care veniți și iar veniți aici, spre bucuria Mea și a Tatălui și a toate puterile cerești. V-am hrănit credința cea binefăcătoare vouă și v-am povățuit-o, ca nu cumva să se ivească peste ea vreo rădăcină veninoasă și nimicitoare de viața cea din cer în voi. Am avut între cei ce Mi-au urmat multă vreme mersul Meu cu acest popor și izvor, și unii din ei s-au tras afară și s-au unit cu cei din lume, și din aceștia unii stau cumiți și nu lovesc înapoi și nu hulesc mersul Meu cel greu, chiar dacă ei au dat numai de greu după ce M-au părăsit, dar alții din ei nu tot așa au făcut, ci și-au mărit semeția și au găsit cu cale să-și zidească loruși cinstirea și să arunce înapoi dispreț și defăimare multă asupra poporului rămas sub cruce, și pe care Eu Mă sprijin în zilele cele de acum ale mersului Meu peste pământ. Peste tot pe unde merg unii din cei plecați din acest leagăn sfânt cu fii în el, peste tot aruncă ei duh de necredință și de venin asupra celor ce dau să Mă afle și să Mă iubească și să învețe dragostea de Dumnezeu și să nu Mă părăsească de pe cale, dar Eu, Domnul,

hrănesc mereu duhul vostru și stau de veghe pentru voi ca să nu cădeți din leagănul Meu sfânt, ci să vă păstrați în el și în Mine ca să vă pot ține în viață și să nu cădeți iar spre păcat și spre moartea cea de la el, și apoi spre mânia cea pentru păcat. În duh de Bobotează vă învăluiesc mereu, și cu pecetea Duhului Sfânt vă însemnez credința inimii, că nu e frumos să cădeți din iubirea Mea, ci să rămâneți în ea vă voiesc Eu. O, rămâneți în iubirea Mea și credeți în ea, căci cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, nu Mă va părăsi niciodată pentru alt dumnezeu și pentru altă bucurie, ci, din contra, va iubi frângerea inimii și va căuta prin acest mare dar să semene cu Mine, căci Eu sunt mereu, mereu îndurerat, mereu însuspinat, mereu sub cruce și ținut pe cruce de omul care nu voiește cu cruce, ci voiește numai Eu să stau pe ea, pentru ca să fie el liber, în voile lui, și nu-Mi pot da nimic cei ce dau să se împartă, chiar dacă ei nu cred că este așa și își zic că se poate și așa cu Dumnezeu, dar iată ce spun: una este să nu fi mers omul cu Mine și să fie liber de Dumnezeu, și alta este să fi stat lângă Mine omul și să Mă dea apoi de lângă el pentru o viață care-i place lui și trupului lui, și iată, nu e tot la fel, și de aceea vin și vă iau în învățătura Mea și vă țin în ea, căci satana dă mereu să vă cearnă, iar voi știți aceasta, și trebuie să vegheați și să vă vegheați credința fiilor, și să găsească în voi rod, și nici un duh străin să nu vă poată tăia din grădina Mea, din venirea Mea cea de azi pe pământ la voi.

Am coborât între voi cu suferință și prin suferință și am trecut prin ea și peste ea și am venit să vă hrănesc și să nu fiți fără de mângâiere, fără de hrană voi, căci Eu știu ce este nemângâierea. E în suferință Domnul, o, fiilor, căci unii Îmi sunt de ajutor pe pământ, iar alții Îmi aduc suferință. O, fiți dornici mereu și să vă fie dor, și dorul să vă îmbărbăteze puterea trupului și a sufletului și să pună jos toate piedicile cele vrăjmașe vouă și Mie, căci ochii care nu se văd se uită, se uită frații unii pe alții, Se uită și Dumnezeu de om când omul își călăuzește el viața, și ochii care nu se văd se uită și nu se mai doresc împreună pe calea Mea de venire, căci Eu aicea vin și pun masă frățescă și stau la masă cu cei din cer și cu cei ce vin mânați de dor la izvor.

I-aș îmbrăca pe toți fiii români în veșmântul dorului, căci Eu sunt plin de dor și tot mereu Mi-e dor și Mi-e dor, și e suferință dorul, și vai omului fără de dor!

Fiți fiii dorului Meu și stați pe cale cu dorul, cu Domnul Cel plin de dor. Vă binecuvintez dorul, fiilor, și ochiul Meu cel plin de dor nu vă poate uita, și stau sub acest copac și Mă uit cu dor după voi.

Vă dau îngerii înapoi pe cale și vă dau dorul Meu, ca să rămânem nedespărțiți până la iarăși strângerea la masă aici la izvor, la Iordan, fiilor. Amin.

Și vă voi trimite vouă încă masa Mea de cuvânt, căci Ioan Botezătorul Meu intră cu Mine în carte pentru soborul lui între sfinți, și iar vă vom găti vouă cuvânt de dor.

Acum pace vouă vă spun Eu, Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2013

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Nu e mult cuvântul lui Dumnezeu prin acest izvor de cuvânt, ci e mult cuvânt al oamenilor. Omul este mare pe pământ prin lipsa duhului umilinței. Adevărata smerenie și curăție a inimii este nedezvinovățirea. Credința este mereu atacată de diavol în om.

Mă înființez în carte cuvânt și în ziua aceasta, căci aceasta Îmi este de Tatăl zidită lucrarea Mea,

iar Eu sunt Cuvântul Lui. Stau de-a dreapta Tatălui în cer, și stau și pe pământ deodată de-a dreapta Lui și Mă fac cuvânt în cer și pe pământ deodată, iar oștirile de sfinți și de îngeri și toate puterile cerești stau cu mare slavă înaintea cuvântului Meu și tainic îi dau lui toată împlinirea, toată strălucirea lui între cer și pământ, și nu sunt cuvinte ca să poată ține în ele nevăzutele lui Dumnezeu și multa lor slavă.

O, nu e mult, nu e mult cuvântul lui Dumnezeu peste pământ acum prin acest izvor de cuvânt, o, nu e mult, dar e mult, mult cuvânt al oamenilor de tot felul și cuvânt de tot felul, iar dacă n-ar fi îngerii hotarelor toate de pe pământ și din cer, și dintre cer și pământ, s-ar scufunda totul în adânc necunoscut a fi, că e încurcătură de limbi în oameni și între oameni și e mare și e multă și e de mult aceasta, și nu e mult cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea peste pământ.

Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, am venit trimis de Tatăl pe pământ cuvânt acum, și la timp M-a trimis Tatăl, și M-a trimis când a văzut că e primejdia mare și că e multă greutate pe pământ și că trebuie ajutor din cer și putere de cuvânt ca să mai stea toate la locul lor, auzind pe Dumnezeu grăind și împărăind peste toate și slăvindu-Se în cuvânt.

O, tot așa este și cu lucrarea Mea și tot așa și cu poporul Meu cel născut în zilele acestea la cuvântul Meu, și dacă Eu n-aș fi cuvânt mult peste el, s-ar ivi și s-ar fi ivit demult prăbușirea lui în adânc necunoscut, căci duhul rău cu atât mai poate fi ținut în legături între cer și pământ, și el vede că Eu, Domnul, stau în mijlocul unui popor și pot să cuvintez și să Mă scriu cuvânt în carte și să țin cu cuvântul și cu puterile cerești slujitoare, să țin toate la locul lor.

O, e zi de sobor între prooroci în cer și slăvesc ei în ziua aceasta pe Ioan Botezătorul, nașul Meu de botez, iar slava celor din cer este mare cât Dumnezeu și n-au putut-o proorocii cuprinde cu penița, și nici înțelesul tot al proorociilor câte sunt ele scrise.

O, proorocule mare și naș al Meu la Iordan când am venit spre tine să fii botezat în rând cu cei ce se strâneau pentru botez, o, hai să grăim slava celor de sus, cea din cer și cea de pe pământ, căci slava cea de sus este la fel la arătarea ei și în cer, și pe pământ. Am stat Noi pe pământ puțini ani, amândoi odată. Tu, cel ce ai fost hărăzit să fii și să-Mi pregătești calea Mea de venire spre oameni atunci, înainte de botezul Meu de la Iordan, tot tu te-ai dus apoi și între cei din cer mai înainte de Mine și Mi-ai pregătit înainte calea Mea cea biruitoare de pe pământ ca să Mă duc iar la Tatăl, și cu biruința întregă să Mă înfățișez și să Mă întorc la El, și Mi-ai fost înaintemergător și pe pământ, și în cer. O, hai în ziua aceasta, că iar este masă de cuvânt în mijlocul poporului Meu, unde Eu Îmi las cuvântul în cartea sa cea de azi. Stăm împreună la masă și cuvântăm, și rămâne scris în carte ceea ce cuvântăm. Binecuvântată să fie de Mine grăirea ta de azi și slava ei cea multă, cea tainică, și binecuvântată să fie și înțelepciunea pe care Noi acum o coborâm pe pământ și pe care cei din cer o ascultă și stau slăviți sub această minune, iar cei de pe pământ să rumege, și să fie înțelepciune pe pământ. Amin.

— **O**, Mieluțule al Tatălui, o, cât de mare îți este smerenia inimii și blândețea Ta din cuvânt și umilința Ta în cer și pe pământ, toate ca ale lui Dumnezeu! M-am uitat și de pe pământ la Tine și la slava Ta, și m-am uitat și mă uit și din cer. Când eu privesc din cer măreția clipelor toate petrecute cu Tine, Doamne, în crânguri și în poienițe, pe malul Iordanului și în Iordan apoi, când eu acum trăiesc în cer aceste amintiri, la care privesc cu ochi cerești

acum, mă cuprinde uimire mare pentru clipele petrecute cu Tine pe pământ, Domnul meu, și cu multul ceresc al clipelor, pe care nu-l vedeam atunci. Îmi prinde duhul fiori văzând umilința lui Dumnezeu cât a fost de multă și de mare, dar acum e și mai mare ca atunci, că numai cuvântul I se poate auzi de pe pământ de atâția oameni iubitori de cuvântul Lui, iar slava Lui nu.

O, am petrecut cu Tine mult și frumos pe pământ, și tainele cerești erau grăirea dintre noi, iar altceva nu grăiam noi pe pământ când ne întâlneam mai înainte de întâlnirea noastră la Iordan, unde Tatăl ne-a mărturisit-o, și a fost auzit peste ape și peste oameni glasul Tatălui nostru, Doamne. Eu nu știam să-Ți citesc taina slavei Tale, pe care Ți-o ascundeai atunci atât de mult, atât de mult în ochii mei, față de cum Te văd acum din cer, uitându-mă acolo unde noi ne întâlneam și unde mi-ai fost Învățător mare, luminător mare în pustia cea fără de oameni, unde veneai cu pasul lin și mă cuprindeai în cuvânt, până ce mi-ai spus că va veni la Iordan Mielul lui Dumnezeu și Se va îndrepta spre botezul cu apă prin mâna mea de botezător și-Și va începe Mielul apoi propovăduirea și mărturisirea, Doamne. Eu Te ascultam întru totul, ca un școlar învățatura, și ca un ucenic lucrarea, și am ieșit apoi la Iordan botezător și am chemat în lung și în lat prin glas de chemare, prin vestea pocăinței peste oameni și veneau mulți la Iordan și intrau spre botez sub învățatura mea și sub mâna mea botezătoare, iar când a fost să-Ți cunosc pe deplin umilința sub care ai stat până atunci înaintea mea, Dumnezeule Mieluț, n-am putut să mai fiu nimic, decât cuvânt prin care am rostit împătimit de dragostea Ta: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!»*.

O, ai luat chip de rob, Doamne, și Ți-ai robit slava sub ochii mei și sub mâna mea cea omenească apoi, și au ascultat oamenii de vestea mea și au crezut unul câte unul în Tine dintre cei pe care-i trimiteam spre Tine când eram în lucru peste ei ca să le pregătesc calea spre Tine când Te vei arăta. Am auzit apoi câtă lucrare împărțeați cu cuvântul peste cei ce se țineau după Tine, Cel atât de minunat cu măreția cuvântului, Doamne, și le-am spus la cei pregătiți de mine pentru Tine, le-am spus să se ducă ei la Tine și să Te întrebe cine ești și dacă ești Cel ce va să vină sau dacă altul va veni apoi, după lucrul cu care lucrai vestea despre Cel ce vine.

O, fii ai oamenilor, o, câtă umilință are Dumnezeu! Auziți aceasta și priviți fiecare la voi înșivă și vedeți-vă puțina, puțina și fără de putere umilință a voastră în fața mării puteri de umilință a lui Dumnezeu-Fiul, pe Care eu L-am mărturisit la Iordan, botezându-L cu apă ca pe un om. Iată cine este mare și atât de mare pe pământ! Omul este, prin lipsa duhului umilinței, și iată cine este mic și tot mai mic pe pământ! Domnul este, prin măreția și multa Lui umilință a Duhului și a trupului Său când El Se arată oamenilor aleși Lui pentru aceasta, pentru ca să-Și arate lor umilința Sa.

O, fii ai oamenilor, voi stați acum plini de neumilință pe pământ, fiecare înaintea semenilor lui și înaintea Domnului cerului și al pământului, iar unii din voi stați plini de trufie, trufie cu școală, ca să-L puteți ține cât mai mic pe Domnul, Făcătorul a toate, iar El este Cel ce a făcut veacurile toate și Cel ce face veacul ce va să fie și pe toți cei ce vor petrece în el făcând parte din el. O, voi sunteți pe pământ, iar eu sunt acum între cei din cer cu Domnul și mă uimesc cu înfiorare când văd slava Domnului însoțitoare după El atunci când stăteam cu El sub școală de cuvânt în pustiul care mi-a fost locuință pe pământ, iar El Își ascundea slava, și văd aceasta când mă uit acum la clipele cele de atunci, față de cât vedeam eu din ele

atunci. O, faceți-vă dumnezei prin umilință, că vine Stăpânul în toată slava Sa ca să fie văzută precum I-o văd eu acum toată, și vor tremura neamurile pământului văzându-I slava, și nu umilința cea care o acoperă.

Nu mai pot, Doamne Mieluț, nu mai pot grăi despre slava Ta când știu ce mare Ți-a fost umilința înaintea mea, și sub care Tu Ți tăinuiai slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, slavă ca a Unuia Dumnezeu, înconjurat în slavă. O, nu e mult cuvântul Tău, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ prin izvorul Tău de cuvânt, ci e mult cuvântul oamenilor, Doamne, iar aceasta prevestește prăbușire mare, numai că Tu, Bunule, cuvintezi cu putere și lucrezi cu puterile cerești și ții prin cuvânt rostit toate la locul lor, și vai pământului și cerului dacă n-ar fi cuvântul Tău acum peste ele mai înainte de a căuta omul sfârșitul facerii Tale toată.

O, ține, Doamne, omul sub supunere, că el nu se supune! Omul Ți pregătește sfârșitul Tău și a toată facerea Ta, dar Tu, Doamne, vii și pregătești începutul și descoperirea lui, ale celor nevăzute ale lui, că mare este slava Ta și puterea Ta și iubirea cu care ai făcut lumea, Doamne.

E zi de iubire între Tine și mine, între mine și Tine, o, Doamne. În ceata proorocilor din cer sunt cel dintâi așezat, căci ai avut lucrare mare lucrată prin mine. Aș vrea să ne însemnăm în mijlocul poporului Tău, pe pământurile alese de pe pământ pentru Tine din loc în loc, și să însemnăm această zi, în care eu Ți-am mărturisit umilința sub care Ți tăinuiai slava, Doamne. Mă aplec gândului Tău frumos și voi împlini lucrarea pe care azi mi-o dai în grijă și voi primi cu umilință ca a Ta, că nu este ucenic mai mare decât Învățătorul său, și trebuie să fiu ca Tine, plin de umilință și de ascultare, așa cum Tu stai și lucrezi înaintea Tatălui.

Acum mergi cu cuvântul Tău peste această zi de mărturie, și fă-Te, Doamne, cuvânt cu putere și cu duh de Bobotează peste mulți. Eu sunt cu Tine aici martor și stau în mijlocul cetei proorocilor și privim cu toții uimiți slava Ta, descoperită toată nouă în vedere acum, și duhul mi se bucură, Doamne. Amin.

Vom merge și vom boteza apele, o, trimisule al Tatălui înaintea Mea peste pământ, și în cer apoi, și vom merge azi, căci avem de așezat cuvânt peste o fântână în mijlocul pământului, căci pământurile toate, însemnate a fi ale Domnului, sunt ele mijlocul pământului. Te voi așeza în această zi de Bobotează înger peste fântâna curții din cetatea Voievozilor la locul de Emaus, după denumirea lui. Vom cuvânta peste această zi de mărturie și vom întări întăriturile, căci satana se teme de cuvântul cel rostit de Dumnezeu și știe de acest hotar, pe care-l aude din gura Mea grăit, căci hotarul este cuvântul lui Dumnezeu, peste care el, satana, nu poate trece, nu poate, decât numai Eu pot să trec peste cuvântul gurii Mele când mila Mă prinde, când toate cer aceasta pentru mersul Meu înainte cu biruința și cu poporul.

Și ne vom întoarce ca să slujim lucrarea zilei și să pregătim de ascultat tot cuvântul acestei mărturii, că iată, voi grăi cu dulce și cu povață adâncă peste fetele din această cetate. Dar acum dăm citire numai până aici pentru cuvânt, că e de călătorit pe timp de zi ca să citim și să rostim acolo slujba de sfințire peste fântâna nou înființată, ca să aibă poporul Meu apă aparte, și nu cu lumea la un loc. Vom da Noi apoi citire cuvântului întreg, și punem acum punct și pornim călătoria și rostesc pentru mergerea acolo binecuvântare, iar pentru acolo pe Duhul Sfânt Sfințitorul, Care să spună prin slugile Sale: Se binecuvintează și se sfințește cu putere de cuvânt fântâna cea nouă și se așează înger lângă ea și peste ea nașul Meu de botez,

Ioan Botezătorul și duh de Bobotează peste apă, ca să lucreze acest duh omul și purtarea lui cea plăcută și de folos lui Dumnezeu peste pământ. Amin.

O, este de lucru mult pentru înnoirea omului puțin cunoscător de Dumnezeu în om, puțin pătruns în duh și în trup de Dumnezeu Făcătorul, căci omul nu știe cum să se așeze înaintea Mea pentru facerea lui, fiindcă știe să se dezvinovățească pentru greșale, când Eu n-am făcut aceasta înaintea omului, care M-a supus voii lui.

Fiilor, fiilor, și voi, fiicelor, niciodată să nu căutați să vă dezvinovățiți înaintea cuiva pe pământ dacă nu puteți să vă dovediți nevinovăția, că nu prin cuvinte se poate face aceasta, o, nu. V-am învățat pe toți, mereu v-am învățat să intrați sub vină când nu puteți dovedi că nu aveți vină, și v-am învățat așa ca să semnați cu Mine, nu cu omul, căci dacă vina nu este, veți ieși de sub ea așa cum Eu am înviat, și iată, vă învăț pe voi adevărata smerenie, adevărata curăție a inimii și a adevărului din ea. Amin.

Și după ce vom trece înainte cu slujirea, vom citi tot cuvântul zilei, iar acum ne oprim aici. Amin.

*

Cuvânt cu putere și cu duh de Bobotează peste mulți, aceasta trebuie împărțit în ziua aceasta, dar dacă adevărata smerenie și curăție a inimii nu este lucrată mult înăuntrul inimii omului, nu poate peste om cuvântul Meu cel mult.

O, tot cuvântul Meu trebuie luat în seamă de cel ce voiește să se aplece să ia împărăția Mea în el. Dar ce are de făcut cel ce stă față în față cu puterea cuvântului Meu? Aceasta are de făcut: să voiască și să așeze apoi în el împărăția Mea.

O, îi trebuie umilință mare omului! Îi trebuie măcar cât am avut Eu, și îi trebuie și mai mult, căci dacă Adam n-a avut umilință măcar cât Făcătorul lui, Care cu umilință și cu iubire l-a lucrat pe el din pământ și din suflare de viață peste el apoi, a greșit apoi Adam cu greșeală mare și a luat din mâna Făcătorului său împărăția pe care o pusese El în omul cel zidit de mâna Sa. O, cum i-ar veni omului care-și zidește o casă pentru ca să locuiască în ea în toate voile lui dacă s-ar întâmpla să nu-i mai facă primire în ea casa și să ia suflet în ea împotriva celui ce i-a dat înfățișare și să se semețească împotriva lui? O, iată câtă învățătură îi trebuie inimii omului pentru adevărata smerenie, adevărata curăție a inimii înaintea lui Dumnezeu-Făcătorul pentru împărăția Lui înăuntrul omului! Nu se poate împlini însă aceasta decât numai cu voia omului care voiește ca Dumnezeu. Eu pe Adam nu l-am apăsat mai mult după ce l-am zidit și i-am așezat statul în rai, decât că i-am spus ce să facă și ce să nu facă cu împărăția Mea înăuntru și în afara lui, iar dacă el a făcut altfel, i-am spus numai după aceea, numai după ce M-a prins durerea de la stricăciunea pe care a făcut-o el prin neascultarea de povața Mea, căci voia lui a fost să-Mi ia împărăția și să facă el ce voiește în ea și cu ea.

Așez acum povața pentru toți cei care iau din izvorul Meu învățătură pentru împărăția cerurilor în ei și în jurul lor, și spun: O, temeți-vă de greșale și vegheați și ascultați așa și să nu le săvârșiți, căci aceasta este tot una cu temerea de Dumnezeu și de oameni, temere cu folos, mai înainte să vină dorința cea pentru greșale. Temerea de Dumnezeu îl ajută pe om să nu-și facă rost de pedeapsă pentru greșeală, ci, din contra, să-și facă rost de înțelepciunea cea împotriva greșelilor care ar veni să-l pedepsească pe el apoi, căci sunt potrivnice lui Dumnezeu

și omului greșelile din om, așa cum cele din Adam i-au fost lui potrivnice, iar omul, după ce greșește primește greu de tot îndreptarea dacă o mai primește, dacă mai vrea să iasă el de sub pedeapsa neascultării de Dumnezeu, căci s-a deprins omul să nu iubească, să nu-i priască, să nu se bucure de cel care dă să-l îndrepte, ci mai degrabă să se ascundă și chiar să-l urască pe acela, căci putere rea poartă în ea săvârșirea greșalelor. De aceea Mă aplec să vă învăț umilința Mea și să vă învăț să vă temeți de greșale, și mai ales temeți-vă să vă împotriviți vindecării apoi, căci Eu cu duh de Bobotează vă împart acum învățătura cea pentru smerenia inimii și pentru curăția ei, căci altfel nu poate omul pentru cuvântul Meu cel plin de viață în el.

Trimit cuvântul Meu spre voi, cei ce ați venit la praznic de Bobotează, aici, la izvor. Îi rog pe toți cei ce au fost și pe cei ce nu au fost, dar se hrănesc cu cuvântul izvorului Meu, și îi rog să fie atenți la toată învățătura Mea ca să poată ea să-i deprindă să se facă ei cu tot întregul împărăție a Mea și să fie fericiți să Mă aibă de Împărat în ei, dar să ia seama că Împăratul împărătește în cetate, nu este numai oaspete.

O, cât de mult am de plâns de la om! Privesc din cer peste fiii oamenilor și peste cei ce cunosc voia Mea, privesc ca să văd dacă este cel ce înțelege sau cel ce caută pe Dumnezeu, și nu este cel care să facă aceasta, nu este nici unul, și sunt mulți cei ce plac oamenilor, și ale căror oase se risipesc de la urgia cea pentru păcat, căci scris este: *«De vor părăsi legea Mea și rânduielile Mele și dreptățile Mele și poruncile Mele, voi cerceta fărădelegile lor cu toiagul Meu, iar păcatele lor cu bătaii, ca să păstrez așa mila Mea de ei și legământul Meu cu ei»*. Mă gândesc mai mult la cei ce au gustat și au văzut că bun și dulce este Domnul în acest cuvânt și izvor, și s-au dat apoi în lături și M-au îndurerat, așa cum Adam M-a îndurerat în rai și nu s-a aplecat apoi să-l pot vindeca pe el, ci, din contra, M-a urât și M-a respins și și-a răcit de Mine inima și smerenia din ea, iar aceste păcate l-au tras de lângă Mine și M-a părăsit Adam în inima lui.

Grăiesc acum cu cei care au rămas, și pe care trebuie să-i povățuiesc mereu și să-i îndemn să învețe ei din greșalele celor ce au greșit așa, și să vegheze apoi cu credință și să aibă grijă de ea, căci credința este mereu atacată de diavol în om, iar dacă găsește semeție în om, poate diavolul să-l aplece pe el spre necredință. Trebuie să grăiesc de cei ce-Mi așează glasul cuvântului Meu în carte și de cei ce nu i-au putut iubi pe ei, și au luat numai cuvântul Meu împărțit prin ei, și au făcut aceasta numai cât au voit ei și cât au crezut ei, iar dacă au făcut așa, au făcut ca și cei ce zic că iubesc pe Iisus Hristos și-L slăvesc cu multul, dar nu și pe cea prin care El a venit și S-a făcut Om pentru ca să-l scape pe om de pedeapsa păcatului său. O, cei ce au zis sau zic că Mă cred în acest cuvânt, iar pe cei care-Mi pun în carte cuvântul îi disprețuiesc și îi numesc despărțiți de Dumnezeu, unii ca aceștia se aseamănă cu cei ce nu prețuiesc pe cea care M-a adus de la Tatăl pe pământ la oameni și M-a dăruit lor, și zadarnic Mă prețuiesc ei numai pe Mine, căci Eu pe ei nu-i primesc așa cum ar vrea ei să-i primesc.

O, voi, cei care luați de la izvorul Meu acest cuvânt, aplecați-vă să învățați. Păcatul nerecunoștinței față de Dumnezeu îl poate face omul în multe feluri, așa cum am despiciat Eu azi puterea acestui păcat și răutatea lui asupra omului. De aceea este bine să fie multă învățătură pentru darul credinței, pentru care toată slava se cuvine Domnului de la toți cei care au acest dar, alături cu cei ce împart învățătura Mea, și care nu trebuie disprețuiți, ci trebuie primiți și prețuiți ca să-i puteți primi, și să fiți voi dintre cei fericiți și mult fericiți, care ascultă

cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el apoi.

Întăresc în duhul ascultării și al dragostei de Domnul prin ascultare și prin curăția inimii, întăresc în iubire pe cei la care azi se merge pentru însemnarea sfințeniei peste fântâna cea nouă și pentru înger așezat peste acest izvor. Este așezat aici un mănunchi de fete, și le îndemn pe ele să fie și să stea struguraș împlinit înaintea Mea, ca să pot să Mă bucur Eu de statul lor împreună în acest așezământ binecuvântat de cuvântul Meu din zilele acestea pentru poporul Meu de Nou Ierusalim. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine când grăiesc aceasta peste poporul Meu, și iată, este acum cuvânt de învățătură peste voi în gura Mea. O, învățați taina nașterii Mele în voi! Mama Mea Fecioara M-a primit de la Duhul Sfânt însă-mântat în ea, iar Eu am crescut în ea și M-am arătat apoi oamenilor și la toți cei din cer, care M-au așteptat mult timp. În poporul Meu este Domnul însă-mântat nu o dată așa cum am fost însă-mântat în cea care M-a născut, ci mereu, mereu Mă însă-mântez Eu Însumi în fii și în fiice, iar nașterea Mea în voi și între voi și între oameni prin voi trebuie să se împlinescă mult și să Mă aibă omul și să Mă crească și să Mă arate așa, căci acesta Mi-a fost dorul, și aici am voit să ajung cu un popor la sfârșit de timp. O, voiesc să Mă văd mult în voi cu toată statura Mea cea din Tatăl hrănită și voiesc să vă am mereu sub veghea Mea, sub lucrarea Mea cea pentru Mine între voi. Toate câte faceți voi să însemne ele cele pentru Mine, nu cele pentru voi, și se poate aceasta numai dacă cel ce Mă alege de viață a sa se face apoi locaș al împărăției Mele și Mă prețuiește pe Mine în el și nu pe el. O, voiesc să vă asemănați cu Mine, iar Eu sunt Cel blând și smerit cu inima. Voiesc să-Mi fiți mireasă, căci Eu sunt Mire. Voiesc să Mă primiți și să Mă păstrați în voi așa cum sunt Eu, dar trebuie înțelepciune, căci Eu nu sunt ca omul, ci sunt ca Dumnezeu, ca Tatăl Meu Savaot. O, fiți ascultătoare mereu. Nu luați de la nimeni nimic. Luați numai de la Mine și de la orânduiala Mea. Nu luați nici una de la alta, căci Eu sunt Împăratul și aveți de unde lua. Luați numai cât Eu vă dau și stați în petrecerea duhului ascultării, căci durerile Mă frâng, Îmi frâng mersul și puterea lui când se ivesc ele pe ici pe colo de la cei pe care îi am purtați din greu pe crucea Mea. O, nu-Mi pot culege mulți ca să-i țin aproape cu trupul, căci omul se lasă greu și-Mi doboară mersul, dar voiesc să am sprinjin de la cei pe care i-am luat spre îngrijire ca să Mă nască ei în ei și să Mă crească și să Mă arate spre mărturisirea Mea înaintea oamenilor și înaintea celor din cer.

O, iubiți lumina și faptele luminii. Iubiți cu putere lumina întru toate și pentru toate, căci Adam s-a ascuns în sine și a crezut că poate face aceasta. Voi însă căutați din răspuțeri să nu judecați pe Dumnezeu la fel pentru toți, că nu seamănă om cu om înaintea Mea. Iubiți curățenia inimii când dați să judecați pe Domnul după faptele care trebuiesc judecate de El și care stau înaintea Lui în dreptul fiecărui om. Omul nu trebuie să se judece nici pe sine, căci nu este al său aceasta. Omul nu trebuie să judece nici pe altul cu mintea sa, căci el este deprins, săracul, să tragă pentru sine dreptatea și partea cea bună a ei, și să lase pe celălalt legat sub greu și să-i ceară socoteală. O, aveți grijă să fiți mântuire, pentru cei de lângă voi mai întâi și pentru până în zări apoi, și aceasta poate face numai trăirea și purtarea Mea în voi. Când omul Îmi lasă Mie împărăția în el, se poate aceasta, se poate împlini tot ceea ce Eu spun să împlinescă omul, iar omul nu vrea să poată, și de aceea se îndoiește cel ce nu poate, cel ce stă el, și nu Domnul în el.

Vă amintesc vouă povața Mea cea de mult lăsată în cartea Mea cea de azi, prin care am stat pe pământ ca să-Mi

formez un popor tare cu împlinirea poveștii Mele peste el. Le spuneam în vremea anilor cei mai de la începutul trâmbițării Mele prin acest cuvânt, le spuneam fiicelor care veneau să se așeze înaintea Mea ca să creadă și să urmeze cuvântul Meu, le spuneam să-și împruțineze și nu să-și înmulțească numărul rochițelor, și-i învățam pe creștini cum să se îmbrace și cum Mi-ar plăcea Mie să fie portul lor pe pământ. O, aveți bogăție de învățătură pe masă, căci Eu M-am făcut carte deschisă pe pământ cu voi și Mă scriu mereu în ea cu voi, ca și cu cei de demult cu care cuvântam până la voi. O, puneți paznici dintre voi cu cartea Mea în față ca să vegheze ei împlinirea cuvântului Meu și ca să fiți voi împărăția lui Dumnezeu, în care să locuiască împlinirea Mea.

Iubiți sărăcia și puținul din toate, așa am lăsat povață, căci altfel seamănă creștinul cu lumea și nu cu Mine. Fiți săraci și cu duhul, și întrebați pe cei prin care Mă împart vouă, ca să vă învețe ei cum trebuie să se așeze în om această lucrare și fericire a fiilor împărăției cerurilor, a celor săraci cu duhul. O, să nu vă mândriți cu haina, să nu vă înălțați cu mintea, să nu vă grăbiți cu judecata lucrurilor și a stărilor, căci Eu sunt blând și smerit cu inima când este vorba de acestea și de altele câte sunt de adăugat să le păzim ca să nu le lucrăm, iar tot cuvântul învățurii din mijlocul poporului Meu, să-l ia din cartea Mea și din duhul sărbătorilor Mele toți cei care vor să se lase Domnului pentru împărăția Sa în ei, căci Eu de aici nu Mă despart, dar Mă împart celor ce dau să-Mi fie nedespărțiți. Amin.

În duh de Bobotează lucrăm până la capătul sărbătorii, iar Domnul trebuie primit de cei ce cred în El, și trebuie întreagă să le fie credința și să primească ei pe cei prin care Mă împart, nu pentru ca să le dea lor cinste, ci pentru că Eu am spus că cine îi primește pe ei Mă primește pe Mine, nu pe ei, iar altfel nu se cheamă că Mă crede și că Mă primește omul.

Izvorul însemnat astăzi cu cuvânt sfințitor, să fie păstrat al Meu, să fie grijă pentru el. Să învățați, fiilor, cum poate fi păstrat bunul Domnului și cei ce îl folosesc pe el.

Am nădejde că va merge la inimi și la lucru peste inimi cuvântul Meu cel cu duh de Bobotează în el. O, atât de multă, atât de multă învățătură și faptă împlinită a ei trebuie să fie în mijlocul poporului Meu, de unde să fie revărsare apoi și rod prin ea, ca să fie poporul Meu cel ce învață de la Dumnezeu, și nu de pe pământ. Aș vrea, o, aș vrea să repar mult și multe, că multe s-au stricat și nu s-au mai reparat, și aș vrea să mai repar, dar numai să știe să Mă primească cel ce aude când bat la ușa lui, iar el să Mă aștepte, căci altfel pășesc de la om ca și de la Adam, care M-a închis pe dinafară și nu Mi-a făcut primirea, și M-a urât apoi și M-a părăsit, și l-am părăsit, l-am părăsit pentru fapta neprimirii, și fapta lui l-a pedepsit așa.

O, aș vrea să învețe mulți, mulți ce înseamnă Dumnezeu cu omul, Dumnezeu în om și Dumnezeu față în față cu omul care are nevoie de facere, căci toți cei nefăcuți au această nevoie, numai că stă în mâna omului să deschidă sau să nu deschidă când Eu aș da să bat la ușa lui, dar dacă Eu văd că nu știe sau că nu vrea să-Mi deschidă, nu bat, nu-Mi deschid singur.

Fac încheiere cuvântului sărbătorii de azi și vă îndemn mult, mult pentru lucrarea inimii curate, și tot mult pentru iubirea cea împărțită în jur, nesocotindu-se numai pe sine pentru iubire când o împarte pe ea, căci ea trebuie întreagă împărțită ca să se cheme că are omul iubire, și nicidecum să mai oprească omul din ea pentru el sau să-și facă lui parte prin aceasta.

Pun sfârșit grăirii Mele acum, iar îndemnul Meu este așa cum Îmi este și dorul: să învețe cei ce vin să fie ai Mei, să învețe ei bine ce înseamnă Dumnezeu. O, învățați, fiilor, învă-

țați, fiicelor, căci omul piere din lipsă de înțelepciune când piere, dar Eu voiesc să stau în om cu Ființa Mea, și va putea ști el atunci mult și întreg ce înseamnă Dumnezeu în om.

Cu pace voiesc să Mă mângâi, văzând Eu în voi duhul înțelepciunii Mele, fiilor, duhul fiilor lui Dumnezeu, măi fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2013

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul și Ioan Gură de Aur

Credința trebuie zidită mereu. Chemarea spre nașterea din nou. Școală pentru om este numai Domnul.

Întru cuvânt în cartea Mea cea de azi și-Mi fac în ea sălășuire și merg apoi cu cuvântul Meu scris peste pământ și suspin prin cuvânt, și suspin cu Tatăl și cu sfinții, căci am de ce să suspin, și de șapte mii de ani suspin.

Binecuvintez puterea celor ce Mă poartă cuvânt spre cartea Mea, iar puterile cerești să lucreze putere pentru coborârea Mea, căci ea trebuie purtată. Trebuie să fie ca în cer pe pământ pentru coborârea Mea, iar în cer pot puterile cerești și dau vlagă împlinirilor care sunt de împlinit și de purtat. Eu, Domnul Iisus Hristos, am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani să ceară de la Tatăl în numele Meu ceea ce au ei nevoie, și orice vor cere le voi da. Această înțelepciune este mare și are nevoie de împlinire mare, că pe pământ este nevoie mult de Dumnezeu și de puteri cerești apoi pentru împlinirea cuvântului rugăciunii de pe pământ spre cer, iar omul trebuie să învețe cu multă desăvârșire legile cerești cu el pe pământ, și va putea și Dumnezeu cu omul prin înțelepciunea omului, căci unde nu este înțelepciune pentru cele din cer, nu este nici credință cu folos. O, cu credința nu trebuie să se învețe omul, ci trebuie să fie ea zidită mereu și însoțită pentru împlinirea ei de puterile cerești, iar altfel credința omului e ca frunza pe apă și nu prinde rod și adevăr.

Stau la masă de cuvânt cu cei din cer în mijlocul tău, popor miluit de Dumnezeu cu atâta hrană de cuvânt. Am cu Mine la masă prieteni din cer, slujitori înțelepți în vremea lor pe pământ și mari lucrători de minuni și de cuvânt și arhierii după rangul creștinesc peste biserica din vremea lor. Cu fiecare sărbătoare sfântă, noi, cei din cer, ca și cei de pe pământ, cuvântăm pentru duhul sărbătorii și-i dăm glas. Duhul învățurii sfinte curge peste om din izvorul acesta ceresc, și este nevoie de putere și din cer și de pe pământ purtătoare de Dumnezeu, este nevoie de sprijin mult, că mult cuvânt și multă trăire și multă împlinire îi trebuie apoi cuvântului Meu peste om.

O, este nevoie de bucurie pentru Domnul și pentru om. Eu voiesc să fiu bucuria omului, iar el să dorească să fie bucuria Mea, puterea Mea cea pentru el. O, omule, iată ce trebuie să știi! Tu, și dacă ești așezat, și dacă ești greșit, tu bucură-te de Mântuitorul tău cu o sfială dulce și sfântă, având înaintea ta pururea păcatele tale, pentru care tu ai Mântuitor Care S-a pus pe cruce pentru tine, iar tu nu te rușina pentru ele, o, nu, ci smerește-te și scoală-te spre pedepsirea lor din toată inima ta, căci ai Mântuitor. O, cine-l face pe om să plângă? Păcatul poate aceasta. O, cum păcatul? Da, în fața iubirii păcatul se supune și-l face pe om duios iubirea și plânge omul înaintea Mântuitorului său Hristos, Care spală păcatele lumii ca un Miel și îl face pe om să spună duios: O, Mieluț milos, Te-ai înfățișat Tu în locul meu înaintea judecătorului satana, care mă învinuiește. Eu sunt cel ce am greșit, iar Tu ești Cel ce ai ispășit, și păcatul

meu este pururea înaintea mea, dar și Tu ești pururea cu mine, Doamne, Mântuitorul meu, și mi-ai plătit stricăciunile pe care le-am făcut.

Iată câtă duiosie și putere pentru iubire poate prinde omul care conștientizează în toată clipa cât este de păcătos! Mai poate el să se despartă de Domnul apoi? O, nu! El simte pe Domnul în el petrecând prin frângerea inimii cea plină de căldură pentru Cel din cer Domn și Stăpân al său, pentru Cel ce mântuiește pe cel păcătos prin mila Lui cea pentru om. O, cât de duios era împăratul David și cât se mângâia în durerea lui cea de la păcat când spunea: *«Cunosc fărădelegea mea și este pururea înaintea mea păcatul meu, căci Ție Unuia, Doamne, am greșit, și înaintea Ta am făcut rău și ești drept în judecată, dar Tu mă vei stropi cu isop și mă vei spăla, Doamne, și mă vei albi, și vei da apoi auzului meu bucurie și veselie, și oasele mele vor sta smerite înaintea Ta, iar Tu vei zidi în mine inimă smerită și mă vei înnoi cu duh drept și stăpânitor și-mi vei da bucuria mântuirii Tale și voi deschide eu buzele mele ca să Te laud, Doamne»*.

Stau lângă Mine la masă de cuvânt cu arhieriei cei sărbătoriți bisericește în cer și pe pământ în ziua aceasta, și e măreață învățătura cea de azi și e arhierescă. O, hai să lucrăm pentru Tatăl și pentru bucuria Lui de la om apoi, arhieriei iubiți ai Mei! Eu în voi, și voi în Mine, precum între Mine și Tatăl lucrează această taină și unime, și hai să ne facem cuvânt și să hrănim cu el. Amin.

— **U**na suntem și noi în cuvânt, Doamne și Împărat al nostru pe pământ și în cer. Trebuie să spunem oamenilor cuvântul Scripturii cea de acum două mii de ani, care spune: *«Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește»*. O, cum să facem să ia aminte toți oamenii de ceea ce aducem noi acum spre înnoire în mințile lor și spre împlinire în faptele vieții, Doamne? O, le trebuie iubire oamenilor. În fața iubirii păcatul se supune și-l face duios pe om și-l apleacă spre Tine și caută apoi să se mângâie omul pentru ranele Tale de la el și dă să Ți le vindece, iar mângâierea Ta de la el i se face lui mângâiere și mântuire, și iată câtă putere are iubirea, Doamne!

O, dacă ar fi cu puțință, Doamne, ne-am ridica spre lucru văzut și am merge pe picioare văzut prin mijlocul oamenilor în lung și în lat și le-am spune lor despre această mângâiere de la ei spre Tine, și de la Tine spre ei apoi, că n-au oamenii mângâiere, n-au, Doamne, n-au, căci ei stau condamnați sub păcat, iar păcatul ascunde sub el fața lui cea urâtă și duhul diavolului, care se face păcat în om. S-au supărat pe Tine dintre cei ce au auzit din gura Ta în zilele acestea că nu este om care să nu aibă în el demon, dar numai cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, o, Doamne, și aceasta trebuie să știe omul și să se umilească mult pentru neputința lui, iar din umilința lui apoi să odrăslești Tu înțelepciune pentru el și să se aplece omul spre duh duios față în față cu Dumnezeu, cu Tine, Doamne, Care Te judeci cu diavolul pentru om ca să-l răscumperi înapoi pe om și să nu mai fie omul locaș diavolului.

Iată, este mângâiere în durere, este și pentru Tine, Doamne, este și pentru om, numai să poată omul, numai să vrea el să zidească cetatea mângâierii. Duhul rău fuge de duhul mângâierii și se zbate plin de teamă de două mii de ani, de când Tu ai promis că vei trimite duhul mângâierii, pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie pe pământ pentru mulți din cei ce Te iubesc cu dor și care-L pot împărți pe El celor nemângâiați, celor îndurerăți de la păcat.

Stăm la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului

Tău, o, Doamne Mângâietor. Pe masa Ta cu el punem noi cuvânt lângă cuvântul Tău pus pe masă. El trebuie să ia mai întâi de pe masă, și apoi să împartă și să rodească în mulți sămânța cuvântului Tău. Avem împărțită de la Tine lucrare de binecuvântare și de veghe și de biruință pentru Tine și pentru poporul cuvântului Tău și stăm în mijlocul lui pentru binecuvântare, Doamne, și nu ne despărțim de aici, o, și cât de mult sălășluiește cerul aici cu veghea! N-ar mai fi nimic și nimeni pe pământul alegerii Tale aici dacă puterile cerești n-ar lucra și n-ar veghea fără odihnă și fără hotar aici, și mare sfială sfântă trebuie să se suie de aici la Tine, căci armată cerească locuiește aici și veghează și vede și lucrează și împrejmuește cu putere cetatea în fiecare bucățică de latură și în fiecare colțișor aici.

O, câtă binecuvântare trebuie mereu aici, Doamne! Dar câtă binecuvântare trebuie pe pământ, o, Doamne? O, trebuie să slăbească duhul rău, căci noi, arhieriei cu rangul înaintea Ta și înaintea oamenilor atunci și acum, rostim cuvânt asupra duhului rău să iasă mult și să iasă mereu cu stricăciunea lui din oameni, să iasă și să nu se așeze cu lucrarea lui pe alte locuri, ci să-și lase slăbită puterea și să se stingă ea, căci toate sunt ale Tale, Doamne, peste tot, și trebuie învățați oamenii să nu mai dea putere diavolului, ci să-Ți dea Ție toată puterea și să se lase ei cu adevărat botezați în cuvântul Tău în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să nu mai iasă apoi din această baie și să fie ei vrednici de cămășuță nouă, de iubire nouă, de viață nouă și de veac nou pe pământ cu oamenii, Doamne. Să audă acum duhul rău ceea ce noi grăim cu Tine la masă de cuvânt în mijlocul poporului Tău de Nou Ierusalim, în cetatea Ta cea de azi pe vatra neamului român, unde Tu și noi, sfinții Tăi, așezăm cuvântul învățaturii vieții. Nu este pe pământ școală, nu este, și altceva este pe pământ sub acest nume. Școală pentru om este numai Domnul, numai Tu, Doamne, iar cine nu stă și nu învață întru Tine, este de plâns. O, cum să vină la acest izvor oamenii când ei țin la slava lor cea trecătoare, de parcă ea nu s-ar mai sfârși? Se gândesc ei ce va fi cu ei după ce li se vor micșora voia și slava și puterea?

Iată, păcatul este mereu astăzi și îl robește pe omul care nu este născut din Dumnezeu și care nici nu se lasă născut de sus ca să se împotrivescă păcatului apoi, iar noi am stat lângă Tine, Doamne, în ziua aceasta și am cuvântat cuvânt drept, și dacă ar fi mai multă puterea cea care Te poartă în venirea Ta cu sfinții, ar fi bogăție de cuvânt și înțelepciune de sus ca râul prin cuvânt peste pământ. Iar Tu, Bunule și Bland Mântuitor, vei pune peste ei putere și mângâiere și vei întări calea Ta, și pe toți îi vei dăru cu puteri sfinte tot mereu, cu puteri pentru Tine, Doamne, căci drumul Tău este greu, dar este frumos pentru cei ce știu să îndure totul pentru Tine pe cale, pentru dragostea Ta cu ei și pentru multa Ta miluire și mântuire peste oameni, peste mulți, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, pot în cer și pe pământ pentru ai Mei, dar dacă Eu am îndurat mult pe pământ, și acum în cer, trebuie să știe și cei ce Mă iubesc, să știe și ei ce preț scump este viața cu Domnul. Cine nu s-ar bucura de viață numai într-o fericire pe pământ? Dar viața neîncercată nu are preț, nu se poate bucura fără de trudă pentru bucurie.

Binecuvintez pe poporul Meu pentru putere ca să aibă el putere pentru Mine, iar Eu să am pentru el și pentru mulți prin el, iar voi, sfinți iubiți și mari cu harurile, stați înaintea Mea pentru poporul Meu de azi și vegheați-l din cer și de lângă el, căci aceasta v-am împărțit. Duhul cel potrivit Mie și lor să nu-i mai îndurereze pe ei, și numai duhul mângâierii să fie cu ei și să se hrănească iubirea lor de Dumnezeu și să-i învețe ea

pe ei lucrarea mângâierii, lucrarea umilinței de duh, prin care să se deșarte în ei duhul mângâierii în toată lărgimea lui. Amin.

Am stat în sfat cu voi, la masă cu voi am stat, o, sfinți iubiți ai Mei și mari cu lucrarea cea sfântă aici. Am stat cu voi la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi. Tot cerul ia de la această masă cuvântul Meu, cuvântul mângâierii. Tot cerul este martorul Meu când Eu vin aici, când Eu vin cuvânt peste pământ. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2013

Praznicul Întâmpinării Domnului

Dorul de Dumnezeu și curățirea greșalelor.

Bat, și Mi se deschide și intru cuvânt în carte și Mă fac hrană de cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu din zilele acestea. Sunt Fiul Tatălui Savaot și împlinesc tot cuvântul Tatălui când lucrez, căci Tatăl Meu lucrează, iar Eu sunt voia Lui, cuvântul Lui cel împlinit.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu sărbătoare dumnezeiască și grăiesc în zi de sărbătoare și dau viață sărbătorii, că mare este acest cuvânt sărbătoare, iar sărbătoarea are lucrarea ei, are măreție.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu cel de azi și cel de ieri nedespărțit de cel de azi, căci Eu sunt Același ieri și azi, precum este scris. O, măi poporul Meu, tu trebuie să ascuți de lucrarea facerii tale așa cum am ascultat Eu de Tatăl când Mi-a spus să Mă fac Om și să Mă nasc de sus pe pământ și să cresc și să ascult să împlinesc tot ceea ce este scris de Mine, de venirea Mea și de toată lucrarea ei apoi. O, între Mine și tine trebuie lucrată multă pace, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare, mereu viață și însuflețire, măi poporul Meu. Nici în lume nu pot altfel oamenii, și își fac și ei acestea de la unul la altul și-și fac și ei pace așa cum știu ei, ca să poată prin ea. *«Să se bucure de Domnul și să se veselească de El toți cei drepti la inimă, care-L caută pe El, și să zică ei pururea: Slăvit să fie Domnul!»*, așa este scris în Scripturi și așa trebuie să împlinescă omul, căci Eu, Domnul, am împlinit scrisese Scripturii ca să vadă omul cum lucrează Dumnezeu și să învețe și el să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu în toată lucrarea Sa.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de sus prin care se naște de sus omul, o, măi fiilor, Eu trebuie să fac parte din viața voastră în toată clipa, cu toată apropierea voastră de Mine, și să se vadă din cer aceasta, căci unde sunt Eu părtaş cu omul e tot cerul cu Mine acolo. Voi știți că toți cei care au uitat că Eu sunt și că sunt mereu aproape lângă om, aceia au păcătuit departe de Dumnezeu, dar Eu am stat în fața lor și le-am grăit apoi și au văzut că atunci când Eu nu fac parte din viața omului se face urât omul, se pitește și se schimbă la față din pricina greșalelor lui, și tot omul vede aceasta. Vă învăț pe voi cu mare învățătură, că mulți iau de pe masa aceasta cuvântul facerii omului nou după chipul și asemănarea Mea, iar cel ce se lasă să fie făcut așa, acela nu mai poate fără Dumnezeu, nu se mai arată și nu se mai pitește fără Dumnezeu, ci este mereu drept cu inima și cu fapta și se bucură de Domnul și împarte în jur această bucurie, că este nevoie de bucurie, de Domnul, Care bucură inima omului cu bucurie adevărată, măi fiilor.

E sărbătoare în ziua aceasta și pun cuvânt cu sărbătoare pe masă. Cuvântul înseamnă duh de sărbătoare mereu, și unde nu este cuvânt nu este sărbătoare și este tristețe, este pustiu, este duh greu. Vin cuvânt peste pământ ca să alung tristețea și

pustiul și greu și nu știu oamenii ce bună este calea cuvântului Meu spre ei. Eu însă știu, și dau să ocrotesc cerul și pământul în cuvântul Meu, și să știe omul că fac aceasta mai mult decât oricând acum. Când am venit și M-am născut Om pe pământ am împlinit tot ce a fost scris să împlinesc, iar acum vin să-l învăț pe om să împlinescă și el tot ceea ce i-a cerut Dumnezeu, toate poruncile vieții, toate cuvintele vieții, tot ce-a spus Dumnezeu să se împlinescă pe pământ prin lucrarea Sa cu omul. Eu după ce M-am născut am fost adus la templu de către cei ce aveau să Mă crească și să Mă îngrijească, și M-au binecuvântat la patruzeci de zile de la nașterea Mea bătrânul Simeon și bătrâna Ana și au adus părinții jertfa cea pentru curățire după naștere, așa cum era așezată datina prin Moise pentru poporul Israel, și a fost ziua aceea sărbătoare de Duh Sfânt, grăire în templu a lucrării Tatălui cu Mine și au grăit cei doi vestitori cele ce aveau să fie lucrate de Mine și de cei ce Mă vor primi sau Mă vor respinge, căci aceste două cete au fost și sunt mereu două, ca să se învedereze Dumnezeu, și niciodată nu se pot descoperi inimile oamenilor dacă n-ar fi încercările cele pentru lămurirea adevărului și a arătării lui apoi, căci n-ar fi credință pe pământ dacă n-ar fi încercări pentru ea.

O, este nevoie de cuvânt, de mult cuvânt pe pământ. Cuvintele oamenilor sunt multe, dar cuvântul este puțin, și de aceea Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ și dau să-l învăț cu Mine pe om și să fac parte din viața lui mai mult decât vrea el, că mult mai bun, mult mai frumos, mult mai ceresc și mai înțelept ar fi omul dacă el nu s-ar purta ca și cum Eu nu sunt. O, sunt îngeri în cete peste tot, sunt sfinți în cete peste tot, sunt puterile cerești, care poartă și împlinesc tot ce este de lucrat, și e Duhul lui Dumnezeu în tot văzduhul și ochi mulți, iar Eu, Domnul, sunt Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine mereu și tot mai mult cu cuvântul Său peste pământ.

O, este nevoie de dragoste pe pământ, de multă dragoste, de mereu dragoste și trebuie lucru mult pentru păstrarea ei, că nu știe omul să se păstreze în dragoste, și chiar dacă știe el uită mereu, uită ce lucrare are, uită și face tot pe cele ale firii lui. Trebuie omul să fie dornic mult să primească dragoste, să primească un sfat, o îndreptare, o muștrare, o întrebare, căci altfel îi dă satana sfat, căci satana stă în mintea omului care nu are peste el pe cineva ca de la Domnul ca să-i dea Domnul prin el viață din viața Lui, toate din ale Lui și multă împlinire pe calea cea spinoasă a vieții pe pământ. O, cât de mult poate cădea omul prin păcat și nu-l primește și nu-l iubește pe cel ce voiește să-l ajute și să-l tragă de sub păcat sau să tragă păcatul din calea lui, ba îl urăște pe acela, căci am spus celor din vremea Mea: *«Pe voi lumea nu vă urăște, dar pe Mine Mă urăște pentru că Eu mărturisesc că faptele ei sunt rele»*.

O, este nevoie de dragoste pe pământ și este nevoie de bucurie pentru dragoste. Nu uita, măi poporul Meu, nu uita să te faci bucuria Mea, mereu bucuria Mea, ca să vadă duhul rău că tu ai dragoste și că el nu te poate lucra pe tine din ale lui și să te smulgă apoi și să te batjocurească prin depărtarea ta de Mine și prin faptele ei cele lipsite de duhul umilinței, că iată, cei ce s-au lăsat trași afară unii își recunosc vina și neputința lor de a Mă iubi cu credința lor până la capăt și cu fapta ei și cu împlinirea iubirii de Dumnezeu și nu lovesc aceștia în urma lor în mersul Meu cel binecuvântat și binecunoscut de ei cât au mers ei cu Mine, iar alții, care M-au aruncat din inima lor pentru mersul lor cu Mine și au călcat peste ei de și-au strivit credința, hulesc și disprețuiesc și defaimă pe cei rămași sub crucea Mea cea de azi a venirii Mele cuvânt peste pământ, după ce ei n-au stat frumos și credincioși lângă Mine, căci cei

ce au stat nu pleacă, iar cei n-au stat, aceia pleacă. Totul este de înțeles, căci cei ce au ascunderi se tem și se ascund apoi și fug, și se cunosc că fac aceasta, căci atunci când Eu i-am spus lui Adam cel pus peste ale Mele și i-am spus ce să facă și ce să nu facă, el a făcut altfel, iar când l-am chemat la întrebare când l-am văzut pitindu-se de Mine, se pitea tot mai mult fața patriarhului de la fața Mea, se pitea de Cel ascuns sub taină, și aici se păcălește omul, căci Eu stau ascuns, fiindcă mărirea Mea îl cade din picioare pe om când Mă vede, așa cum l-a căzut pe Daniel când M-a văzut în slavă, iar dacă Eu Mă smeresc și Mă tănuiesc sub taină, omul se semețește înaintea Mea și se pitește apoi pentru faptele lui.

O, poporul Meu, trebuie pus în lucru cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Eu asta am făcut pe pământ. Tot ceea ce a fost scris să împlinesc Eu până acum, am venit și am împlinit, și așa voi asculta la vreme de tot ceea ce mai am de împlinit. Aceasta înseamnă Dumnezeu, aceasta au de făcut fiii lui Dumnezeu.

O, numai cei ce ascultă sunt fii, iar cei ce fac ca ei sunt altceva și fac apoi ceea ce nu se cade să facă fiii, că iată, cei ce s-au tras de lângă Mine prin faptele lor până ce s-au tras de tot, aceia se duc acum la preoții din lume și le spun de Mine și de ei cu Mine și le cer cuvânt ca să-și stingă focul din inimă, căci cei ce au fost pe cale cu Mine prin acest cuvânt nu vor mai avea pace, și n-au cum s-o mai ia aceștia decât înapoi, acolo unde li se potrivește viața și inima lor necredincioasă, cu care au părăsit mersul cel cu Mine, căci cine urăște pe fratele său este în întuneric, așa este scris, iar acest întuneric îl trage apoi afară și-l face să creadă că vede lumină, căci altceva nu știe să creadă și să facă cel ce-și vinde statornicia și-și leapădă cununa răbdării și-și spune „nu mai pot“, iar ca să-și ascundă vinovăția aruncă înapoi cu vină, aruncă așa cum a făcut Adam de M-a învinuit, sau Cain, de s-a ascuns când am dat să-l ajut să-și condamne fapta urii de frate și rodul ei apoi, căci așa fi voit să-l iert și să-l întorc la dragoste, dar el s-a ascuns, a dat să Mă mintă, și apoi a văzut cât rău și-a făcut neprimindu-Mi mâna întinsă ca să-l ridic pe el din păcat, și a făcut și el ca și tatăl său.

O, când văd creștinii că fac greșeală și că nu se umilesc când greșesc, Mă doare și plâng cu durere și-i rog să citească Scripturile și istoria Mea cu omul și să se înțeleptească pentru pocăință și pentru înviere apoi, căci altfel rămân cu vina peste ei. Iată câtă durere pe Mine de la om, câtă sabie străpunge inima Mea când inimile descoperite cu răul din ele nu se pot zidi din nou de Dumnezeu!

O, întâmpină-Mă cu inima deschisă, fiule al cuvântului Meu, că de pe pământ Mă doare de la omul care fuge de faptele lui rele și nu și le arată ca să le pedepsească pe față și ca să se elibereze de ele apoi și ca să se arate multora pildă de umilință și de învățatură pentru ținere de minte, ca să nu mai săvârșescă nimeni răul care doare apoi. O, întâmpină-Mă cu mult cuvânt de bucurie între tine și Mine, că fără de cuvânt sfânt și scump e totul pustiu și rece și greu și dureros, iar Eu v-am învățat pe voi cele două lucrări ale dragostei de Dumnezeu: dorul de Dumnezeu și curățirea greșalelor pentru acest dor, căci cum s-ar putea spune că-i este dor de Dumnezeu celui ce nu-și curăță între el și Domnul greșelile lui? Dorul de Dumnezeu îl mână pe om să se facă curat înaintea Mea și să stea apoi curat. Să știe aceasta omul! Amin.

O, poporul Meu, rămâi ascultător, fiule. Ai grijă să lucrezi în așa fel ca să fac Eu, Domnul, parte din viața ta mereu, din sculare în culcare și din culcare în sculare, căci fără Mine lângă el este altceva omul și se vede că este. Să fim uniți prin

dragoste, aceasta voiesc să fie între Mine și voi, fiilor, iar cuvântul iubirii frățești să hrănească inimile voastre de la unul la altul și să fie frumos între voi, că e pustiu fără cuvântul dragostei, fără mila aceasta dăruită mereu de la unul la altul pentru puterea duhului și a sufletului și a trupului, căci Eu trebuie să pot prin voi, și vă învăț pe voi puterea cea pentru Mine și zidirea ei în voi, fiilor.

O, pace multă între Mine și tine, între tine și Mine, poporul Meu, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare și viață, mereu însuflețire între tine și Mine, între Mine și tine, între frate și frate în numele Meu.

Hrăniți-vă cu bucurii, iubindu-Mă pe Mine prin ele și hrânindu-vă pentru Mine, fiilor, căci omul nu poate fără bucurii, iar bucuria voastră să fiu Eu, și veți fi voi așa bucuria Mea, mângâierea Mea, iar Eu însutit vă voi da vouă, din ale voastre strânse la Mine vă voi da vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2013

Duminica vameșului și a fariseului

Păcatul fățarniciei este lipsa umilinței din om. Umilința unii pentru alții să nu umbrească adevărul lucrurilor.

In zi de duminică să se așeze în carte zi de veghe și de cuvânt de veghe, căci viața Mea trebuie să stea de veghe în om dacă omul o îmbrățișează pe ea de viață a lui.

Sunt Domnul Mântuitorul, Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și-Mi face Tatăl trimitere ca să Mă așez în carte cuvânt și să-i învăț viața mântuitoare pe toți cei care caută cu Mine să petreacă pe pământ, cu Mine, și nu cu lumea și cu faptele ei, cu Mine, și nu cu duhul lui satana, care omoară veghea omului, veghea sufletului, căci satana nu se teme de numele de creștin, ci de trăirea Mea în creștin se teme el. O, să-Mi dea voie creștinul să stau la cârma vieții lui și să nu stea el la cârmă dacă e creștin, că e primejdie să n-aibă creștinul umilință mereu și în toate mereu. Și cum ar putea să aibă creștinul umilință dacă nu are un cârmaci peste el?

Trebuie rumegat bine tot cuvântul lui Dumnezeu. Numai cel ce trăiește fără umilință în el, numai acela nu caută în cuvântul Meu bogăția vieții lui. Am avut grijă și acum două mii de ani să pun învățatură peste cei de atunci cu Mine călători spre Tatăl și spre țara cea de sus a celor ce iubesc viața cu Dumnezeu pe pământ. Am și acum, la sfârșit de timp, am și acum grijă, o, și încă multă grijă am să se ducă peste pământ graiul gurii Mele, hrană din gura Mea peste cei ce se hrănesc cu Dumnezeu.

Grăim în ziua aceasta despre păcatul fățarniciei. Acest păcat, nedespărțit de tot omul, este săvârșit de om din pricina necunoștinței omului, și pierd mulțime de oameni binele ceresc din pricina acestui păcat.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu cel de azi peste pământ! Lucrăm duhul învățaturii sfinte și-l punem înaintea fiilor oamenilor, deprinși ei mult cu despărțirea lor de Dumnezeu prin păcatul fățarniciei înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. O, mai întâi trebuie să se vindece de acest păcat cel ce aude cuvântul Meu care-l cheamă pe om de la moarte la viață în zilele acestea de mântuire când Eu vin pe pământ cuvânt ca să Mă audă cei de pe pământ că vin și că Mă fac peste pământ cuvânt și ca să aleagă ei între Mine și ei, căci fiii oamenilor nu au de tată pe Dumnezeu dacă nu sunt născuți din nou, de sus, naștere de sus prin cuvântul Meu, care naște pe Dumnezeu în inima omului.

O, ce este păcatul fățarniciei? Este lipsa umilinței din om și dintre om și om apoi. Duhul trufiei are nevoie de acest păcat ca să se arate cu lucrarea lui și să hrănească acest duh. Păcatul fățarniciei este slujitorul multor păcate și mai cu seamă păcatului minciunii, iar cei trufași se dovedesc a fi trufași prin păcatul minciunii și al ascunderii, pe care simt să-l facă, și cad sub el mulțime de suflete cuprinse de nepăsare de Dumnezeu prin acest păcat.

Mai întâi trebuie să se vindece de păcatul fățarniciei cel ce aude din gura Mea cuvântul care cheamă omul la Dumnezeu pentru mântuire. *«Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele și întoarce apoi fața Ta de la păcatele mele și șterge fărădelegile mele toate și-mi dă bucuria mântuirii Tale, Doamne, și cu duh stăpânitor mă întărește Tu»*. Așa trebuie să învețe să ceară de la Mine cel ce vine la Mine, și ca să nu Mă mai părăsească apoi, căci Eu am spus că pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară, dar dacă el Mă părăsește nu-l țin să stea.

O, păcatul fățarniciei, locuitor în inima și în fapta creștinului, Mi-a tăiat din picioare atâția creștini în tot timpul cuvântului Meu cel de azi peste pământ. Am venit cuvânt pe pământ în anul 1955 prin glasul de trâmbiță, așa cum scrie în Scripturi să lucrez, și am lucrat să-Mi zidesc un popor care să fie numai al Meu și să nu mai fie al lui creștinul, ca să am și acum ucenici așa cum am avut acum două mii de ani puțini ucenici față de multa Mea durere în mijlocul lui Israel cel plin de duhul fățarniciei față în față cu Fiul lui Dumnezeu, neprimind de ei din pricina trufiei lor, păcat pentru care s-au folosit atât de mult de păcatul fățarniciei.

O, popor rămas al Meu în urma multului Meu lucru și cuvânt pe vatra neamului român, o, fiilor, am pierdut aproape tot rodul pentru care am trudit și am căutat să lucrez mult încă de la începutul cel din anul 1955. A fost împărțit creștinul între Mine și el, căci nu poate omul crede că nu se poate sluji la doi stăpâni, că nu poate pentru Dumnezeu împărțit în două. O, măcar inima curată să și-o fi păstrat cel ce dădea să vină și să fie al Meu, dar n-a putut nici aceasta, căci aluatul fariseilor dădea rod numaidecât între frate și frate și cădea de la Dumnezeu cel ce dădea să vină și să poată și să-I dea Domnului viața sa.

Iată, vine acum pregătirea cea pentru începutul postului cel aspru cu trupul creștinului și trebuie învățatură pentru post, căci trebuie postit de păcatul fățarniciei mai întâi și de păcatul doririi de sine apoi, iar după aceea pocăință multă, și numai așa să se lucreze vremea postului cel pentru amintirea și trăirea patimilor Mele când Eu am fost să-Mi las trupul pe cruce răstignit și să plătesc așa în locul omului răstăcirea lui de Tatăl Dumnezeu. Pomenim așadar pilda vameșului și a fariseului, pe care Eu am așezat-o acum două mii de ani în cartea Evangheliei Mele de atunci, și tot poporul cuvântului Meu să deschidă bine ochii pe cuvântul acestei Evanghelii și să-l rumege mult și să se întrebe mult și să se îndrepte mult, căci păcatul fățarniciei se bagă peste om când găsește în el lipsa duhului umilinței.

O, măi poporul Meu de peste tot, umilește-te înaintea omului cel asemenea ție pe calea ta cu Mine și umilește-te înaintea Mea și teme-te ca nu cumva să-L pierzi pe Domnul din pricina păcatului fățarniciei. O, teme-te de Dumnezeu pentru orice faptă rea și trage-ți îngerul lângă tine, căci este nevoie de multă izbăvire și mereu. *«Străjuți-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și îi va izbăvi pe ei»*, așa este scris, și iată ce face temerea de Dumnezeu, căci cu nepăsarea față de împlinirea cuvântului învățaturii Mele nu poate creștinul să

rămână al Meu, o, nu poate, că vine apoi păcatul invidiei, căci cel laș nu se bucură de propășirea celor ce iubesc pe Dumnezeu, și iată, păcat din păcat se naște în inima omului hrănit de sus cu atâta cuvânt de învățatură pentru el. Când vameșul se bătea în piept de durerea inimii pentru păcatele sale la ușa templului cu fața plecată de rușine și cerând milostivirea Domnului, fariseul se umplea de îngâmfare și a zis stând drept și rugându-se: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreț și nedrept și adulter, sau ca acest vameș, căci eu postesc două zile pe săptămână și dau zeciuială din toate ale mele»*. O, dar n-a avut trecere ca și vameșul acest fariseu, căci cel ce se înalță pe sine va fi smerit, iar cel ce se smerește pe sine va fi înălțat, precum este scris.

Așez în mijlocul poporului Meu de azi învățatură pentru lucrarea inimii curate, inimă care-L are pe Dumnezeu în ea. Să ia de pe această masă de cuvânt toți cei ce vor să guste din plin această fericire dulce a celor curați cu inima, căci cei ce se fățarnicesc sunt cei ce-și ascund păcatele, iar cei curați cu inima își arată păcatele lor spre luminarea lor și spre ștergerea lor apoi prin pocăință, căci cei ce se smeresc au de câștigat plata celor curați cu inima din ei.

O, popor al cuvântului Meu cel învățător peste tine, o, stai aproape de Mine, fiule. Cu ascultarea și cu iubirea poți să împlinești tu aceasta. Aceste două lucrări au în ele umilința duhului în lucrarea omului, iar unde nu este umilința duhului, se vede aceasta și se vede bine și mult, se vede prin purtarea cea din afară a omului față în față cu semenii lui.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt, aveți grijă să nu vă pierdeți mântuirea, umilința duhului, fiilor. Fără ea este urât omul. Să nu dorească să fie iubit și dorit cel ce nu are duhul umilit și inimă curată ca a Mea. Să nu se dea mare cel ce este atât de mic din lipsa acestei lucrări: umilința duhului. Cel ce are prilejul, să învețe de aproape. Cei din poporul Meu care au prilejul să învețe de aproape și mereu lucrarea inimii curate și a umilinței de duh, aceia să învețe mult, și mereu să fie primitori, și apoi ascultători, iar cei ce învață de departe, aceia să învețe și mai mult, să poată și mai mult pentru aceste două lucrări, care omoară din om păcatul fățarniciei, păcat care hrănește trufia omului, păcat pentru care omul trebuie să spună multă minciună apoi, dar cine a câștigat cerul și pe Domnul cu așa lucrare de trufie, pentru care omul trebuie să nu spună adevărul lucrurilor?

O, nimeni să nu vadă cu ochii lui păcatul fratelui său, ci să ardă în focul rugăciunilor lui tot răul care-i încearcă pe frați, iar umilință pentru păcatele lui să aibă tot creștinul, căci este vrednic de umilință cel greșit și mult greșit, și tot o bucurie să simtă el de la duhul umilinței, și tot o iubire să se facă și s-o împartă pe ea fără părtinire, și se vor ierta lui păcatele lui. Amin.

O, omule, adu-ți mereu aminte că ești păcătos, și stai cu părere de rău înaintea Mea pentru păcatele tale, iar ochii tăi să nu se ridice să caute păcatele fratelui tău, căci tu ai nevoie de iertare pentru tine, ai nevoie de Dumnezeu, ca să vezi în lumină pe frații tăi, căci Eu, Domnul, sunt Cel ce știu pe toți oamenii și fac Eu judecată sau nejudicată peste toți, că al Meu este aceasta.

O, fiilor, umiliți-vă pentru păcatele fraților voștri și puneți mână de la mână pentru iertarea tuturor, căci Adam a greșit în rai prin neascultare și prin ascundere apoi și s-a smuls din rai prin acestea, iar voi trebuie să nu greșiți așa, ci să vă umiliți în toate și pentru toate, fiilor, și mereu să lucrați voi această lucrare, lucrarea mântuirii voastre, măi fiilor. O, aveți grijă de voi să nu greșiți prin fățarnicie, aveți grijă să nu ajun-

geți la acest păcat, și ajutați-vă frățește să vă curățiți de toate cele ce ies din acest păcat, care pândește pe fiecare om, și temeți-vă de Dumnezeu, fiilor, ca să poată străjui îngerul Domnului împrejurul vostru și să vă izbăvească de lucrul cel diavolesc, și dați-vă fiecare în mâna celor din jur pentru statura voastră și stați cu toții de mână cu cei întrebați de Mine pentru voi, căci nevegheați dacă stați, vă trebuie apoi fățarnicie, fiilor, și e păcat să ajungeți să folosiți aceasta.

O, nu ieșiți pe drum, măi fiilor! Pe unde nu este al Meu și al vostru nu ieșiți voi, cei ce nu vegheați pentru această împlinire. O, nu ieșiți nevegheați, vă rog cu durere aceasta, că Mă umplu de durere de la cei ce nu ascultă așa. Iubiți cu strășnicie însoțirea cea de la Mine cu voi și nu căutați pe întuneric, căci atunci când vreți să nu fiți văzuți și știuți, sunteți în întuneric, sunteți neiuibitori de frați și faceți deosebire între ei și voi, măi fiilor, și faceți de la voi aceasta. De peste tot adunați-vă în jurul acestei învățături și căutați să v-o însușiți cu sfințenie, căci inimii curate îi trebuie multe ca să fie ea curată și să vadă pe Dumnezeu. O, întrebați-vă de ce ați venit după Mine și răspundeți-vă, și răspundeți-Mi și Mie apoi. O, îmbrăcați-vă în Hristos și păziți peste voi această îmbrăcare, căci altfel nu vă cunoaște diavolul că sunteți ai Mei.

Fiilor, fiilor, nu umblați cu bani pe mână, nu vă îngăduiți aceasta, căci voi sunteți sub îngrijire și sub ascultare, măi fiilor. O, lipsiți-vă mai bine de toate, decât să puneți mâna pe bani. Iubiți sărăcia și puținul din toate, iată, iar vă spun aceasta. Dacă v-ar trebui ceva și nu aveți și nu avem, bucurați-vă și nu vă întristați, și nu uitați că Eu am fost sărac și n-am pus mâna pe bani în toată viața Mea de pe pământ. O, fiți asemenea Mie, fiilor, căci banul este diavol și vă dezbracă de frica de Dumnezeu și de duhul ascultării și al veghii de peste voi și al umilinței, fiilor, că are banul putere mult prea rea, mult prea mare împotriva copiilor lui Dumnezeu ca să-i dezbrace pe ei de Hristos, și uitați-vă la fața fiilor neascultării din acest popor și care au plecat de lângă Mine și de lângă voi și umblă cu banul și sunt conduși de acest vrăjmaș al cărării omului cu Dumnezeu, iar voi îndeletniciți-vă să fiți cu mâinile curate, fiilor, și liberi de păcat, căci cei ce n-au iubit să fie copii, aceia au plecat și-si conduc singuri pașii și doririle. Voi însă fiți cumiți, fiți ai Mei și curățiți-vă de voi înșivă prin viața săracă de cele de pe pământ, căci duhul fățarniciei este cu cei ce au doriri multe și iubiri păcătoase și multe dedesubturi pentru acestea apoi. O, câtă învățatură, câtă iubire vă împart, iar cel ce iubește sărăcia iubește învățătura, iubește pe Domnul în schimbul oricărei doriri, căci rar este omul care are de toate și să nu le iubească și să nu-i trebuiască pentru că-L iubește pe Domnul. O, deschideți cartea Mea cu voi și vedeți în ea învățătura cea mai de la început între Mine și voi și îndeletniciți-vă să puneți peste voi toată împlinirea cărții, ca să fiți învățați, să fiți creștini cu carte, fiilor, și să nu păcătuiți ca și cei fără de cunoștință. O, umiliți-vă unii pentru alții, dar pentru lucrarea dreptății a toate dați loc adevărului lucrurilor, căci altfel vă scrie satana că acoperiți sub vâl păcatul și crește păcatul cel acoperit și face pui mulți apoi și iau ceilalți pildă rea, și trebuie apoi fățarnicie pentru aceasta. Voi însă învățați lucrarea inimii curate și curățirea greșalelor, și iubiți pe Domnul din toată inima, ca să aveți inima curată și dată numai Lui și să-L vedeți pe Domnul, fiilor. Învățătura Mea de peste voi se duce ca fulgerul peste tot și prinde rod mult în cei ce-și doresc mântuirea, iar voi să Mă ajutați să vin și să pun povața vieții veșnice mereu peste voi, ca să fie aici Dumnezeu-Cuvântul, Care să-L învețe pe om calea, adevărul și viața cu Mine, fiilor. Amin.

Acum Eu, Domnul, vă mulțumesc pentru că sunteți poporul Meu. Fiți cu iubire ai Mei, fiilor! Fără iubirea Mea în voi nu-Mi puteți fi fii, nu-Mi puteți fi moștenitori fără să semănați cu Mine, cu patria Mea, care seamănă cu Mine prin toate ale ei pentru cei ce Mă iubesc cu adevărat și nu cu jumătate, căci nu se poate sluji la doi stăpâni când e vorba să aibă omul parte cu Dumnezeu pe pământ și în cer. O, deschideți larg ferestrele, deschideți larg inimile voastre ca să se vadă înăuntru! Să Se vadă Domnul Stăpân în voi și să fiți voi de mare preț și să-Mi pot lucra cu voi avutul Meu, rod mult, cuvânt de mântuire peste mulți, căci vine vremea să rodească mult și tot mai mult cuvântul Meu de peste voi și se vor schimba mulți prin puterea cuvântului Meu și va aduce el multă ocrotire peste cei ce Mă vor afla și Mă vor iubi și se vor împlini în acest cuvânt.

O, dați-Mi inimile voastre mereu! De câte ori vă cer, deschideți-Mi larg, fiilor, iar aluatul fățarniciei, această boală rușinoasă să nu se pomenească la voi, ca să pot Eu în voi și cu voi și pentru voi și prin voi pe pământ, fiilor, Eu cu puterea Mea, cu fața Mea, cu iubirea Mea duioasă, cu slava Mea dumnezeiască, și să schimbăm la față tot ce este fără Dumnezeu pe pământ, și să fie apoi ca în cer pe pământ, ca în cer, și tot mai mult ca în cer să fie pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

11/24 februarie 2013

Duminica fiului risipitor

Bucuria se zidește dăruind, iar dăruirea vine de la iubire. Încercările credinței dovedesc credința omului. Jertfa făcută fără iubire nu are gust.

Așez duhul mângâierii pe cărarea coborârii Mele cuvânt peste pământ și dau din calea Mea suflarea furtunii care dă să glăsuiască și să-Mi slăbească puterea venirii Mele cu hrană de cuvânt la cei ce iau de pe masa Mea, și-i spun furtunii să se liniștească, și se va liniști, și vor putea pentru Mine cei ce-Mi sunt cărare. Amin.

O, poporul Meu, tu ești născut din acest cuvânt în zilele acestea de venire a Mea acum pe pământ. O, fiule, trebuie post și rugăciune pentru orice încercare a slăbirii venirii Mele cuvânt pe pământ și al mersului Meu cu tine pe cale, și trebuie iubire în toate, măi poporul Meu, căci Dumnezeu este iubire, iar tu să-Mi slujești cu iubire și cu răbdare pentru ea, și fiecare să se dăruiască mereu cu tot ce este el, căci iubirea de sine dă să-i șoptească omului să se oprească și lui, iar viața care nu se dăruiește este o viață fără bucurii și fără plată, căci bucurie să aibă omul, e mare această taină. O, cine să-l învețe pe om din ce să-și zidească el bucurie pentru el? Ea se zidește dăruind, iar dăruirea vine de la iubire, vine de la Dumnezeu în om, căci Eu M-am dăruit cu totul și n-am socotit nimănui vrednicia sau nevrednicia când M-am dăruit deopotrivă celor ce s-au aplecat și se apleacă să creadă în Mine ca să poată primi de la Mine dăruirea sa însăși, pe el însuși dăruindu-se omul.

Așezăm în zi de duminică învățatură. Aceasta este hrana cea de sus: învățătura cea din gura Mea izvorâtă pentru viața omului, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, le-am dat celor credincioși Mie puterea să se facă fii ai lui Dumnezeu și le-am dat iubirea Mea lor ca să aibă ei iubire, și prin puterea ei să se facă fiii ei și să am Eu popor fii ai iubirii și să umblu cu ei și să le fiu lor Dumnezeu, precum este scris.

Se pomenește în duminica aceasta pilda tatălui cel cu doi fii, unul cu iubire și cu ascultare de tatăl, iar celălalt cu iubire de sine și cu ascultare tot la fel. Iată, nu este bine să-și ia omul viața din mâna Mea și să-și o călăuzească singur. Când ești fiu

al unui tată și te smulgi de lângă el și te duci în lume, tu nu mai ai credincioșie nici pentru tine, dar până nu vezi că așa este te duce mintea să crezi că poate fi altfel, numai că bucuriile înșelătoare nu-i țin omului cald de bucurii, căci ele se sfârșesc curând, și vai celor fără de minte, care nu văd înșelarea aceasta!

Cel mic dintre cei doi fii ai tatălui din pilda de azi s-a dus din casa tatălui său, i-a cerut tatălui drepturile ce i se cuvin din averea moștenitoare și s-a dus și și-a făcut singur o altfel de viață, iar bucuriile i s-au sfârșit într-o zi și a văzut el că a greșit lepădându-și tatăl din pricina iubirii de sine, și s-a întors apoi să-i ceară tatălui îngăduința să-l primească lângă simbriașii care erau la curtea părintească și să aibă și el ce mânca din munca aceasta. O, dacă el a ajuns să vadă pe viu că a greșit și că nu mai cere nimic decât miluire, s-a dus să-și mărturisească rătăcirea lui, s-a dus la tatăl lui, iar tatăl l-a primit pe cel aplecat și a făcut bucurie în casa lui pentru cel atâta vreme rătăcit de casă și de viață. O, dar de ce l-a primit tatăl? L-a primit pentru că s-a lepădat de sine acest fiu, care a rătăcit de la iubire și nu i-a mai trebuit apoi nimic, decât milă.

Iată, trebuie să se lepede de sine cel ce vine după Mine când vine, ca nu cumva venind, să nu vină el, și ca nu cumva nevenind, să plece după ce vine să stea. O, ce bine îi este omului care poate să se lepede de sine, o, ce bine! Numai unul ca acela gustă cu adevărat din plin bucuria vieții. Dar și lepădarea de sine dacă nu are în aluatul ei iubirea cea din Dumnezeu și duh iubitor de oameni, ea poate să iasă de rușine când este probată. De aceea trebuie învățatură mereu peste cele bune ale omului și peste credința lui, că nu poate omul să-și facă singur credință, ci numai încercările credinței o dovedesc pe ea, iar el să-și dovedească iubirea și statornicia, ca nu cumva să pățească cel credincios ca și fiul cel mare din pilda tatălui cel cu doi fii, pusă la rumegat bisericește în duminica aceasta, căci fiul cel mare s-a mâhnit adânc de la bucuria cea din casa tatălui său în ziua când s-a întors după milă fiul cel mic, recunoscându-și el rătăcirea. O, nu e greu să se jertfească omul și să se dăruiască prin toate ale lui, prin tot ce este el, dar dacă nu știe ce gust să-i dea dăruirii lui și ce lepădare de sine să-i dea, iată, se dă de gol lipsa iubirii când ea este încercată în om.

O, e grea viața între cei din lume, după cum este ea și pentru cei din lume, care nu știu că este o altă fericire decât cea pe care o știe omul de fericire. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să nu umbli prin lume, fiule. În lume Eu nu Mă mai duc. De aceea te-am învățat și pe tine să nu te duci, căci lumea te golește de putere, și apoi de viață, și apoi de credință, că peste tot sunt slujitori îmbrăcați în piei de oaie și stau pe la răspântii și sunt plătiți ca să te pândescă pe tine pe drum și să te pedepsească, dezbrăcându-te de veșmântul credinței tale în venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar Eu Mă las mereu cuvânt peste tine și te învăț lucrarea ascultării, căci Eu am lăsat carte multă în mijlocul tău ca să ascuți de ea, măi fiule al Meu, și să faci apoi parte din numărul fiilor ascultării, căci masa aceasta trebuie să aibă la ea fii puși deoparte pentru Dumnezeu, pentru sfințire mereu, și văd cu durere cât se zbat unii să se înstrăineze de cele cerute cu scumpătate ca să fie știute de cei ce se aleg pentru Mine, Cel sfânt, căci am zis celor ce se aleg ai Mei: «*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*».

O, creștine care te zbați să-ți iei liber mersul prin lume și dorințe care să te dezbrace de veghea ta cea pentru Dumnezeu, o, fiule, pe calea aceasta trebuie atenție la mers și trebuie lepădare de sine. Am dat să mai încerc uneori să Mă strecur cu cele ce trebuie să le spun celor ce nu vor să mai stea biserică a Mea, dar ei și-au făcut rost de o liniște a lor, în vreme

ce Eu nu sunt liniștit de la viața lor ieșită de sub călăuză și alipită de proptele șubrede, care nu sunt dintre cei puși deoparte pentru Mine, iar Eu, Domnul, stau și Mă uit în gol cu cei așezați de Mine pentru călăuzire, veghetori împuterniciți de Mine cu pază din cer pentru pașii și viața poporului Meu cel ales Mie, căci nu sunt creștinii deprinși să le placă cu veghe peste ei, să le placă să semene cu Mine, Care nu fac nici un pas, nici un lucru, nici o dorință care să nu fie din Tatăl și de la Tatăl date Mie să le port și să le împlinesc sub slava Lui cea multă și sub toată lumina Lui și a Mea.

O, iată de ce n-a putut creștinul cel mult umblat cu Mine ani de-a rândul și n-a putut apoi el să ia parte la masa Paștelui cel nou, pe care mulți ani Mi-au trebuit să-l pregătesc să fie și să aibă la masa lui creștini care au umblat cu Mine și pe care i-am învățat mult, mult cum va fi omul la acest praznic de Paști sfânt, cu popor sfânt la masă și pus deoparte pentru Mine, pentru vecii cu Mine, nu numai pentru o vreme, nu cu creștini înjumătățiți cu trupul și cu împlinirea cea deosebit cerută a fi pentru această masă, și iată, mulți au stat cu un picior lângă Mine și cu celălalt lângă lume, și nu se poate cu jumătatea lângă Dumnezeu, dar câți au crezut aceasta?

O, iată cum se trage omul de la masa fericirii Mele pentru un popor numai al Meu! Îi place mai mult cu cele învățate de el de pe pământ, de la stăpânitorul întunericului acestui veac trecător și care și-a întins peste tot marfa lui ca să-i atragă spre ea pe cei ce sunt ai Mei ca să nu mai fie ei ai Mei, ci să-i încante ca să le îndulcească inima și voința spre cele puse înaintea tuturor oamenilor condamnați să le placă lumea cea trecătoare, și apoi să-Mi spună creștinul că de nevoie se duce și umblă pe târâmurile lăsate afară, nevegheat de nimeni dintre cei puși de veghe pentru poporul Meu, neîmputernicit de Mine, netrimis de Mine să meargă așa cum împuternicesc Eu pe cei ce merg, dar nu pentru ei merg.

O, fiule hrănit cu mila Mea cerească, o, cum nu ți-a plăcut să fii copilaș ca să ai împărăția Mea și bogățiile ei fără de margini și să nu ai tu împărăția ta și voia ta, sau împărăția lumii pusă înaintea ta și pe unde te porți de zor de câte ori ți-e dor, că dacă nu ți-ar fi dor ți-ar fi frică să te duci și să te tot duci ca să tragi îngerii din cer după tine și să plângă ei pe urma ta și să sufere cu jale îngerii din cer pentru lipsa mersului tău cu lumină pe cale.

O, v-am adunat pe voi, pe cei în care am nădăjduit, așa cum am nădăjduit și în cei care au plecat de la masa Mea cu voi, creștini care să-Mi stea curați de toate cele de pe pământ la masa Mea cea nouă, la ospățul vinului cel nou, promis vouă de la începutul cuvântului Meu prin trâmbița Mea Verginica, făgăduit că va veni, că va fi la voi vremea praznicului sfânt, trup și cuvânt Domnul la masă cu poporul cel ascultător și ales Mie, iar dacă v-am adunat, vă spun durerea Mea.

O, dacă în mulți iubirea se schimbă, e dureros pentru Mine. Începe creștinul cu iubirea, cu credința, cu credincioșia, și se face apoi împotrivor și lovește din părți cu nemulțumire. O, ce durere! O, ce să fac sub această durere? O, de ce are creștinul pretenție la Dumnezeu? De ce să n-aibă Domnul pretenție la el? O, cât de urât și cât de jos cade dragostea aceea părută între creștin și Dumnezeu, după ce creștinul își îngăduie deșertăciuni pieritoare, învățându-se cu ele și chiar cu Dumnezeu pentru ca să nu-L mai poată asculta și urma! Ba ajung să Mă și urască, să se și despartă de Mine aceștia. Dar cei ce păstrează dragostea, aceia sunt mulțumiți cu ea și o dau Mie toată, iar Eu le dau lor, le dau mângâierea pe calea lor cu Mine și-i ajut să se păstreze în dragoste mereu, căci cu Mine nu se

poate altfel dragostea între om și Mine, nu se poate ca între om și om, unde ea se învechește, se urâțește, se stâlcește de la păcat și nu mai are frumusețe și prospețime ca și cea din cer.

Iată, lucrul pentru Domnul este ca o școală, ca o învățătură, ca o jertfă, ca o dragoste de Domnul și de aproapele, ca toți să fie una, iar cine nu poate așa, unul ca acela nu știe, nu învață ce este viața cu Hristos și ce așteaptă ea de la om. Am pus învățătura bună pe masa Mea cu tine, poporul Meu. Cei ce iau de la tine învățătura Mea se îndulcesc cu ea, se mângâie cu ea, se hrănesc cu ea, se îmbracă întru ea și așteaptă și ei biruința Mea peste lume, căci Eu încă o dată va fi să biruiesc lumea, și prin poporul Meu cel ascultător voi face aceasta. Amin.

Acum vă așez în duhul mângâierii pe voi, pe toți. Vă trimit îngeri mângâietori, tămăduitori de dureri de suflet și de trup, iar voi întăriți-vă în iubirea cea pentru Mine unii de la alții și toți laolaltă să doriți la fel în toate câte sunt de împlinit. Eu sunt Cel ce stau la cârma oricărei furtuni care ar da să vă slăbească pacea și mersul, iar voi întăriți-vă întru Mine cu credință tare, fiilor, căci totul este cu puțință celui cu credință în Mine. O, mângâiați-vă și ajutați-vă unii pe alții la greul cel de suflet și cel de trup și toți să vegheați pentru toate cele ce sunt de lucrat fie cu duhul fie cu mâna, și în toate să fiu Eu început și sfârșit, cuvânt și faptă împlinită, fiilor. Iată, vine soarele și încălzește văzduhul. Prindeți puteri. Eu, Domnul, vă oblojesc mereu ranele și dorul și așteptarea și vă dau puteri și vă dau sănătate trupului și sufletului, fiilor. Fiți credincioși și cereți de la Mine mers înainte cu tot cuvântul Meu în față, cu toată venirea Mea, căci ea nu va sta din mers și din lucru, și Eu sunt Cel ce împlinesc așa.

Vă cuprind în brațe și vă mângâi, căci inimile vă sunt slăbite, dar Eu sunt Cel ce vă întăresc pe voi, și vă veți întări, fiilor. Mereu, mereu Eu, Domnul, am biruit pentru voi, pentru mersul Meu cu voi. Mereu, mereu vom birui și vom fi biruitori. Amin.

Veselește-te, Ierusalime, de Cel ce te-a zidit pe tine și laudă numele Lui, căci Domnul iubește pe poporul Său, precum este scris. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor care n-ați ascultat frumos de cuvântul Meu ca să se îplinească el peste voi după planul Meu, o, puneți genunchii și fruntea la pământ și adânciți-vă în rugăciune și în pocăință și luați de la sfinți glasul rugăciunii lor și spuneți-Mi cu lacrimi: Nu avem inima plină de durere ca să Te căutăm, Doamne. Nu avem nici pocăința, nici umilința care întorc pe fii, și nici lacrimi nu avem, căci ni s-au întunecat vederea și credința, și toate amintirile cu Tine le-am dat uitării și s-a răcit inima noastră. Ci Tu să Te scolii pentru noi și să ne insuflă duhul pocăinței și nedezvinovățirea păcatelor noastre prin învinuirea altora pentru salvarea noastră, ci fă-ne să Te căutăm pe Tine, și întărește apoi în noi chipul Tău, căci Te-am părăsit și am ieșit de la Tine și ne-am înstrăinat de Tine și de oile turmei Tale, în a căror inimă strălucesc descoperirile Tale, Doamne, și mângâierea cea pentru ostenele și necazuri răbdate, căci harul Tău este mult și mare, și fă-ne Tu, Doamne, părtași milei Tale pentru cei ce, căindu-se, Ție se supun. Amin.

18 februarie/3 martie 2013

Duminica înfricoșatei judecăți

Domnul este ca o dădacă stăruitoare, care îl îndeamnă pe om spre poruncile vieții. Omul a făcut din Făcătorul lui Judecătorul lui.

Pace vouă, celor ce auziți cuvântul Meu când el vine și se așează în cartea sa cea de azi ca să fie

împărțit celor ce îl iubesc pe el și îl au de pâine pentru suflet! O, pace vouă, și împărțiți pe Dumnezeu, că mulți așteaptă coborârea Mea în cuvânt și mulți se uită pe fereastră ca să-l vadă venind la ei și mulți țin calea cuvântului Meu când el vine spre ei ca să se dea lor și să-l aibă la căpătâi cuvânt al vieții, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ.

O, pace vouă, celor ce Mă luați de la cei ce Mă primesc și Mă împart apoi vouă! O, ascultați de cuvântul vieții veșnice dacă el ajunge la voi! El este plin de iubire și de milă și de putere pentru voi, că e greu pe pământ. Sunt Domnul Iisus Hristos, și Mă trimite Tatăl Meu Savaot la voi cuvânt pe pământ. Pe vatra neamului român Îmi am sălășluită ieslea de coborâre și cobor în ea cuvânt și ia ființă în cartea sa cuvântul Meu. O, iată ce milă și ce minune! O, iată ce mângâiere! Nu este mângâiere pentru om în afară de Dumnezeu, dar vrea omul să înțeleagă aceasta și să fie plin de dor și viu apoi pentru Domnul?

Eu, Domnul, după ce l-am zidit pe om am avut grijă să-l învăț ce să facă și ce să nu facă, dar a pătruns apoi în inima lui bucuria cea străină de Făcătorul lui. Am simțit strâmtorare în inima lui apoi și Mă strângea locul Meu din el și nu-Mi găseam pacea înăuntrul omului, căci el se dăduse la neascultare de Domnul și la păcatul acesta tot mai mult, până ce grădina raiului și-a văzut dușmanul, căci omul n-a mai căutat cu Dumnezeu, ci cu ascunderea de El. Atunci legea raiului s-a ales pentru Domnul, iar legea omului s-a ales pentru om și a căzut omul din rai, și s-a întins apoi pe pământ neamul omenesc, fii și fiice ale omului zidit de Dumnezeu, și au fost ei ca și părinții lor pe pământ din unii în alții.

Am dat apoi veste sfântă omului și am coborât pe munte înalt și am scris cu degetul pe piatră porunca iubirii de Dumnezeu și am dat oamenilor poruncile vieții, căci ei se abătuseră de la calea vieții. Pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu am zis: «*Să iubești pe Dumnezeu, omule, din toată inima și cugetul și sufletul tău, și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!*», iar pentru cei ce nu iubesc pe Dumnezeu am dat porunci împotriva păcatului, pe care oamenii îl făceau și îl fac în fel și chip din pricina nedragostei de Dumnezeu, și am zis: «*Omule, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu dorești ce nu-i al tău!*», și am spus acestea ca să-l ajut pe om. Ca o dădacă am fost peste om atâtea mii de ani, și am lucrat cuvântul Meu peste pământ prin vase alese pentru Mine și nu l-am părăsit pe om după ce el s-a dat spre păcat din pricina ne iubirii lui de Dumnezeu. O, ca o dădacă stăruitoare sunt și azi și stau tot timpul cu ochii pe pământ ca să-l văd pe om și să-l îndemn pe cale, căci calea lui e plină de păcat, și apoi de primejdii de la păcat, de la diavol, căci păcatul este diavolul care se ascunde de Dumnezeu, și se ascunde în om. Eu însă sunt Cel ce străpunge inima și rărunchii omului, și nu este între cer și pământ nimic ascuns de ochii Mei, și iată ce fac: După două mii de ani de la venirea Mea pe pământ, prin trup de Fecioară făcându-Mă Om ca să pot să vin în calea omului și să-Mi dovedesc dumnezeirea, după cum am și făcut aceasta, o, iată, vin iar, vin cuvânt pe pământ și stau cu el în calea omului și-i grăiesc duios și rugător și îl îndemn să-și înțeleagă obârșia, să vadă de unde vine, de unde se trage și ce are de făcut pentru întoarcerea la Tatăl lui, la Dumnezeu, la iubire, căci Dumnezeu este iubire din cer, iubire ca în cer, nu ca pe pământ, iar omul nu mai cunoaște obârșia iubirii și ia de la diavol iubire murdară, iubire cu care Îl trădează pe Dumnezeu, și cum să fac să-i dau să vadă el aceasta?

O, vin cuvânt în calea ta, omule. Adu-ți aminte de Mine! Aștept în urma ta să Mă cunoști de Dumnezeu al tău. Iată, ai

făcut din Făcătorul tău Judecătorul tău. Stau pe scaunul judecății faptelor tale și le pun pe ele de-a dreapta Mea sau de-a stânga, iar tu vei trage acolo unde ele se adună după felul lor. Nu poți să te ascunzi în tine sau în om, nu poți să te ascunzi de Dumnezeu. Nu poți să Mă ucizi ca să nu mai fiu, ca să nu mai știu și să nu-ți mai văd depărtarea ta de Mine. O, adu-ți aminte de obârșia ta! Omul a fost lucrul mâinilor Mele și am trudit când l-am zidit după ce am făcut cerul și pământul pentru ca să-i fie de podoabă și să se bucure omul de cele ce mărturisesc pentru Mine înaintea lui, și am ostenit dându-le înfățișare, și apoi M-am odihnit de truda duhului și a trupului Meu, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost de la început trup, așa cum este Dumnezeu, și după Dumnezeu l-am făcut la chip și la asemănare pe om.

O, primește-Mă, omule, când bat să Mă primești! Întoarce-te la obârșia ta! Întoarce-te, până nu-ți vor scrie faptele tale locul tău cel veșnic, căci omul este păcătos și nu va avea bucurie de la păcat.

Stau pe scaunul slavei și-i grăiesc omului și sunt înconjurat de oștirile îngerești, precum este scris în Scripturi vederea slavei Mele. Însăși gura Mea a spus despre ziua când voi sta de vorbă cu toți oamenii, și am spus acum două mii de ani: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, va șede El atunci pe tronul slavei Sale și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul oile de capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, și va zice celor de-a dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci voi M-ați iubit în cei mai mici ai Mei, făcându-le lor mângâiere“, și va zice apoi și celor de-a stânga: „Duceți-vă de la Mine, căci v-ați făcut parte de blestem, de focul cel veșnic gătit diavolului și îngerilor lui, căci nu M-ați iubit în cei prea mici ai Mei“, și așa vor merge ei la locul pedepsei lor veșnice, iar cei drepti vor merge la viața veșnică»*. Așa am grăit Eu acum două mii de ani și a rămas cuvântul Meu pe pământ. Să-și măsoare omul statura și statul față de aceste două spuse ale Mele pentru neamul omenesc și să-și trezească inima și conștiința dacă voiește, că nu e de joacă, și e de luat aminte la glasul gurii Mele de peste om.

Vine vremea cea pentru suflet, vine vestea cea pentru patimile Mele cele suferite pentru om acum două mii de ani și vine vreme de post de cincizeci de zile pentru trezirea sufletului și pentru spălarea trupului cel plin de păcat în om. Pilda cea pusă înaintea acum de sfinții bisericii Mele încă din vremile dintâi ale neamului creștinesc de pe pământ, această pildă este așezată acum, mai înainte de vremea postului, ca să lucreze ea la vreme peste sufletele oamenilor. O, de-ar lua aminte oamenii! Cuvântul Meu cel de atunci are în el mila și dreptatea. Eu pe toate le-am descris omului ca să le știe el și să se aleagă singur, căci așa i-am spus omului în rai, i-am spus ce să facă și ce să nu facă și a ales singur apoi, și a ales să se despartă de Dumnezeu prin neascultare și apoi prin păcatul ei. Dar să ia aminte oamenii, căci cuvântul Meu cel de atunci și cel de acum stă față în față cu ei și e vremea să ia ei aminte. Eu ca o dădacă stau în fața lor și le arăt calea și le spun pe unde să meargă și cum să petreacă, și iată, de aceea vin acum cuvânt pe pământ, și de n-aș mai veni așa cum vin, ar fi și mai greu de om, dar este scris să vin, și de aceea vin. Vin și stau pe scaunul slavei Mele, înconjurat de toate oștirile îngerești și scriu pe pământ judecata faptelor omului, și cum s-ar putea să nu fac aceasta când este scris să vin și să împlinesc așa?

O, fii ai oamenilor, o, neam al lui Adam cel zidit de mâ-

na Mea din pământ și din suflare de viață, o, ieșiți în întâmpinarea Mea, căci stau pe tronul slavei și grăiesc vouă și sunt înaintea voastră cu judecata faptelor. O, auziți-Mă! Cuvântul Meu vine în calea voastră ca să vă dea putere să vă faceți prin el fii ai lui Dumnezeu ca să scăpați de judecata cea pentru fapte, căci omul nu lucrează pentru Dumnezeu sau pentru om pe pământ, ci numai pentru sine, și este păcat aceasta și se strânge la plata cea pentru păcat. O, ascultați glasul Meu și faceți pace între voi și Dumnezeu. Eu, Domnul, vă chem: pregătiți-vă salvare! Vă ies în cale ca să vă sprijin Eu, căci v-ați pierdut puterea să vă întoarceți la Tatăl Dumnezeu. Am Eu de împlinit această filă de Scriptură ca să-i atrag la Tatăl pe toți, dar câți din ei vor vrea să creadă și să caute cu ascultare de cuvântul Meu și să se întoarcă și să se dea Mie ca să-i dau Eu pe ei Tatălui curățați de păcat și albiți prin sfințenie pentru ziua slavei Mele ca să-i am nu numai pe toți îngerii lângă tronul Meu, ci și pe toți oamenii să-i am, dar nu pentru rostirea peste ei a cuvântului judecății cea cu durere, ci pentru slava Mea cu ei, slavă ca a îngerilor Mei.

Eu, Domnul, sunt vasul milei Tatălui Savaot pentru tot omul, căci Îi este dor lui Dumnezeu de om. O, spălați-vă viața în acest vas, că Mă fac râu de cuvânt, apă curățitoare pentru voi. Veniți, o, veniți și faceți-vă curați prin spălare în acest râu al vieții, ca să vă pot spune și în ziua Mea de slavă: *«Veniți binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii!»*. Când Eu am întemeiat lumea am întemeiat și raiul și toată legea lui cea sfântă, unde nu încăpea moartea cea prin păcat, dar omul cel așezat în rai n-a rămas moștenitorul raiului, căci s-a tras afară pentru păcat, pentru ne iubire de Dumnezeu s-a ales el, și de atunci plânge după el iubirea cea părăsită de el, plânge raiul, plânge Dumnezeu după om, și se face cuvânt lacrima Mea pe urma omului și-l strig să Mă audă și să Mă ia în casă și să-i fiu lui Stăpân și Mântuitor.

O, câtă iubire îi trebuie omului ca să se întoarcă la Mine și câtă ură pentru păcat, ca să poată să se smulgă din această rădăcină și să vină să-l așez Eu în grădina cea gătită de la întemeierea lumii pentru cei iubitori de Dumnezeu!

O, cercetați-vă mult, voi, cei ce iubiți calea cu Dumnezeu și v-ați ales să mergeți pe ea! Cercetați-vă iubirea și faptele ei, că este scris să aibă fapte pentru Mine cei binecuvântați ai Tatălui Meu. Sculați-vă în picioare bine și mereu pentru faptele cele de-a dreapta Mea, că mulți din cei buni cu inima fac fapte și la dreapta și la stânga și nu știu ce fac și nu știu unde-și strâng, căci se împart, și le trebuie învățatură lor ca să știe să nu-și facă adunătură spre cele ce nu sunt strânse la Domnul și la sfinții Săi moștenitori împărăției slăvite, în care Domnul este Împărat.

O, fiți blânzi și smeriți cu inima, voi, cei care v-ați ales și vă alegeți cu cei de-a dreapta Mea! Fiți numai pentru Mine, voi, cei ce v-ați ales pentru Domnul și pentru iubire, căci iubirea își are soții ei! Fiți dulci ca Dumnezeu! Nu răspundeți răului cu rău, ci cu bine și cu pace și cu iubire, ca să slăbească răul și să fie înghițit de bine, că mult rău este pe pământ, și trebuie să apună puterea și fapta lui. Amin.

Iar tu, poporul Meu, împarte-Mă când vin la tine cuvânt pe cărarea dintre Mine și tine, că nu te pot lăsa flămând de duhul vieții, fiule. O, cel ce nu mănâncă de la Dumnezeu nu mai are putere, și nu mai am nici Eu în el putere pentru Mine. O, hrănește-te cu Dumnezeu mai mult și tot mai mult și îndulcește-te mult, ca să Mă pot îndulci de la tine, fiule, că multă fiere și oțet Îmi dau fiii oamenilor și Mi-e dor de putere de la

tine și pentru tine de la Mine apoi. O, ai grijă de iubirea dintre tine și Mine, dintre frate și frate prin lepădare de sine, și caută să se vadă la tine această mântuitoare lucrare, care te păstrează în duhul smereniei de sine, și ai grijă de gând, măi poporul Meu, și apoi de cuvântul gurii, măi fiule. Numai cu dulce să vă hrăniți unii pe alții, dulce din Dumnezeu și din voi, iar această sănătate să Mi-o dați și Mie, căci sunt numai în durere de peste tot de pe pământ, și Duhul Îmi suspină cu jale, fiilor.

O, vine vremea postului. Aveți grijă de cuvinte, măi fiilor. Să intre și să iasă din voi cuvinte dulci ca mierea și să vă hrăniți și să hrăniți așa, și veți avea putere multă pentru toate cele pentru cer lucrute, și pe pământ așezate de voi, iar Duhul Meu stă cu voi mereu și vă veghează mereu, și dați-vă veghii Lui, măi fiilor.

O, am așezat în carte cuvânt pregător pentru venirea vremii postului și vă rog pe voi să vă îndulciți unii pe alții cu puterea Mea, care vine la voi cuvânt, și din care voi să faceți faptă mereu, și veți fi binecuvântații Mei, de-a dreapta Mea stând, așa cum Eu de-a dreapta Tatălui sunt pentru că fac voia Lui, lucrările Lui, iar Tatăl Se sprijină cu Mine precum Eu Mă sprijin pe voi cu lucrările Tatălui, date Mie să le lucrez cu voi, și împreună să lucrăm noi, să lucrăm Tatălui, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 februarie/10 martie 2013

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Credința este darul lui Dumnezeu dat omului cu inima curată. Învățătură pentru statură sfântă în vremea postului. Grăirea lui Adam, omul cel întâi zidit.

Pace multă, pace și putere din cer pentru cărarea coborârii Mele cuvânt pe pământ! Îmi găsesc străjerii la veghe, Îmi găsesc cărarea sub voia Mea și Mi-i întăresc Eu, Domnul, pe cei ce-Mi sunt cărare.

Eu sunt Cel ce sunt. Chiar dacă pentru mulți Eu nu sunt, căci sunt ei, Eu sunt Cel ce sunt, și mai mult nu le spun lor, căci nu le-ar fi de ajuns oricâte le-aș spune, fiindcă cei ce vor să fie ei, acelora nu le ajunge nici un fel de adevăr adevărat, căci duhul doririi de sine este mare când el stăpânește în om.

Eu sunt Cel ce sunt. Le este de ajuns acest adevăr celor ce Mă văd și Mă cunosc pe Mine Domn și Dumnezeu al lor. O, să țină de saț sufletului și credinței tale în Mine și în adevărul Meu de peste tine și în lucrarea Mea cu tine, măi poporul Meu. Te hrănesc mereu, mereu cu mult cuvânt, ca să te am hrănit și îngrijit mult, că scump este Mie cel ce crede în Mine fără nici o greutate pentru credință și fără prea multă dovadă a atotputerniciei Mele, căci credința este darul Meu dat omului cel cu inima curată, la care trage Dumnezeu, și care cu mult ușor trage ea la Mine, căci este curată, și vede bine curățenia omului și vede mult și întreg, și știe să aleagă.

Iată, este scris peste neamul creștinesc de pe pământ în ziua aceasta zi de lăsat de sec de mâncări grase și gustoase și dorite de trup. Acum șapte zile se zice că a lăsat sec omul creștin de mâncatul de carne, iar azi se zice că ar lăsa sec de mâncatul de brânză și de ouă până la praznicul Învierii Mele, dar se zice doar, căci cine să-l învețe pe om adevăratul post, adevărata viață așezată de sfinții și de părinții cei hrăniți cu Duhul Meu, de au lăsat ei pe pământ ordine cerească și mântuitoare și scrisă ca să fie ea cunoscută și iubită apoi de cei ce se mândresc că sunt creștini, că sunt botezați în Hristos și îmbrăcați întru El? O, e greu aceasta pentru omul cel botezat cu numele Meu peste el. Este tras omul spre toate ale lumii și este

ispitit de ele la orice pas și ceas, iar celor ce pierd darul credinței din pricina neascultării de Dumnezeu, acelora nu le mai trebuie mult ca să-și risipească toată statura cea creștinească și să primească peste ea plata neascultării, plata necredinței lor.

O, popor al cuvântului Meu, tu nu mai ai zi de lăsat de sec de carne, de brânză și de ouă, căci tu ai ascultat de Mine și ți-ai călugărit hrana și haina și gusturile și trupul tot și te-ai dat Mie casă și împărăție. Ai însă și tu legare pentru untdelemn în vremea acestei vremi de post. O, bucură-te și te veselește din toată inima și cugetul și sufletul tău, și să fii așa în tot acest timp și să știi cui dai bucuria și veselia ta, căci Mie trebuie să Mi le închini, și să încununezi cu ele dragostea ta de Dumnezeu, alegerea ta de partea Mea, măi poporul Meu. De aceea te rog, ai grijă de cuvinte, ai grijă de purtare sfântă, ai grijă, fiule, de dragoste pentru acestea, că începe acum o vreme sfântă foarte, și trebuie bine împletită cu pacea a toate câte tu vei lucra și vei aduce Mie. Te îndemn să fii harnic cu sufletul, dar și cu trupul, căci trupul le poartă pe toate și are nevoie de răscumpărare, iar pentru această răscumpărare trebuie trudă multă, nu puțină, ci multă lucrare trebuie.

O, fiilor, să nu vă văitați pentru trup, să nu-i căutați în voie, că este nevoie de mare nevoință cu trupul, fiindcă trupul l-a scos pe om din rai, din casa pe care i-am făcut-o Eu omului încă de la întemeierea lumii, de l-am așezat în fericirea ei și i-am dat să împlinescă în ea legea fericirii, legea raiului, de care omul trebuia fără de cârtire să asculte, dar n-a ascultat omul, și greu se mai plătește neascultarea de Dumnezeu, măi poporul Meu. Această teamă a căderii din ascultarea de Dumnezeu, să vă fie ca o trezie veșnică, o, fiilor, că iată, omul n-a stat treaz pentru ea și și-a pierdut-o, fiilor. O, să nu se ia omul unul după altul pentru neascultare de Dumnezeu, că iată ce s-a întâmplat în rai dacă s-au luat unul după altul pentru neascultare cei doi!

Pomenim în duminica aceasta izgonirea lui Adam din rai, așezată ca pildă de înțelepciune sfântă peste neamul creștinesc la începutul vremii de post de cincizeci de zile în întâmpinarea praznicului Învierii Mele dintre cei morți. O, ce pildă plină de durerea zilei aceleia când omul a căzut din rai! Cel ce nu se pune în pielea celui căzut atunci din rai, unul ca acesta nu se recunoaște în acela și nu se va trezi din somnul sufletului său și va rămâne dormind în nepăsare, fugind de Dumnezeu, așa cum a dat Adam să fugă după ce a adormit adânc față de neascultarea lui de Făcătorul lui.

Hai să punem masă de înțelepciune și să stăm la ea în ziua aceasta sfântă și să luăm putere sfântă pentru ascultare de Dumnezeu Făcătorul. Voi, cei ce-Mi sunteți aproape popor al cuvântului Meu, pe care Eu Mă sprijin cu lucrările Mele cele de azi pe pământ, și voi, cei ce primiți cuvântul vieții prin împărțire de aici ca să-l faceți și voi faptă peste voi, o, hai să prânzim și să prindem putere sfântă din cer, căci Dumnezeu este în cer și vine pe pământ cu cerul, cu toți cei din cer, căci vai pământului și locuitorilor de pe el dacă n-ar fi Domnul cu ei pe pământ!

O, apropiați-vă și ascultați. După ce Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa, i-am dat lui lucrare, i-am dat să asculte de Dumnezeu și să lucreze și să păzească așa raiul, care i-a fost dat de casă a sa, cu Domnul împreună în ea și nu altfel. O, n-a voit așa omul. S-a văzut împuternicit de Mine peste cele date lui în îngrijire și s-a vrut stăpân deplin și a dat să Mă gonească pe Mine afară și să rămână el. Odată cu dorul lui de stăpânire s-a trezit acest rău în cele ale facerii prin cuvânt și au ascultat ele de om, așa cum duhul cel rău născut

în om a intrat în șarpe și a slujit șarpele gândului omului și l-a slăvit pe om, și a părăsit facerea Mea ascultarea de Mine și a ascultat de om, și s-a făcut în rai neascultare de Dumnezeu și a început apoi frica cea pentru neascultare și pentru ascundere și lupta cea împotriva Celui de Care îi era de-acum frică omului, lupta omului împotriva Mea, ura lui asupra Mea, când el trebuia să aibă în el dragostea Mea, iar când dragostea se schimbă în ură, duhul satanei poate totul pentru desființarea Mea din om. O, a văzut apoi lumea îngerilor păcatul omului asupra Mea, dorul lui de stăpânire peste toate mai mult decât Mine, și chiar peste Mine stăpânire, și s-a făcut satană această uneltire a omului, slujită de îngeri, și de atunci îngerul slujitor omului și ceata lui ademenesc omul în fel și chip ca să-l pedepsească, fiindcă au căzut prin el acești îngeri, au căzut de lângă Dumnezeu și-și văd căderea și se răzbună pe om, pe viața lui cea de veci cu Dumnezeu.

O, popor al venirii Mele la tine, și voi, cei ce Mă luați din acest izvor, care curge de aici spre voi ca să vă hrăniți cu el, o, fiilor, M-a dat judecării, M-a dat în judecată omul în rai, a spus că Eu sunt vinovat pentru neascultarea lui, și au dat apoi vina unul pe altul cei doi, și pe șarpe apoi, dar vina era dată pe Cel ce i-a făcut pe ei bărbat și femeie și M-au dat judecării din unul în altul și au rămas ei apoi unul pentru altul, dar nu și pentru rai. O, dacă s-ar fi pocăit cu fruntea în jos de neascultarea lor, ce bine le-ar fi fost lor, ce bine și Mie și lor și îngerilor căzuți la gândul înălțat în ei deasupra puterii și scaunului Meu de slavă peste cer și pământ!

O, în ziua aceasta îndemn Eu, Domnul, cu părintească milă pe toți cei care ridică duh și cuvânt de judecată asupra lucrului Meu și a lucrărilor Mele de pe pământ și a celor ce le poartă pe ele în numele Meu și le spun lor așa: orice păcat mai poate avea scăpare spre iertare dacă omul are pocăință întreagă pentru el și nu împărțită, dar păcatul cel care lovește în Duhul Sfânt, Făcătorul a toate în toată clipa pe pământ și în cer, e greu de iertat acest păcat, căci este scris hulă acest păcat. Îndoiala în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi este hulă, nu este mai puțin decât hulă. Nu mai vorbim de cele ce se nasc din această îndoială: cărtirea, nemulțumirea, ura, duhul minciunii, vorbirea de rău, trufia, pedepsirea pentru acestea peste cei urâți și bârșiți și în fel și chip disprețuiți, acestea toate sunt datul în judecată a celor ce sunt priviți așa. O, ce să le spun Eu, Domnul, la cei ce fac acestea peste cei ce-Mi sunt azi purtători de Dumnezeu și de cuvântul Meu cel de azi? O, ce să le spun Eu lor, decât să-i rog să nu judece așa cum pe Mine M-a judecat Adam în rai și M-au dat în judecată din unul în altul cei doi? O, ce să le spun, decât că am spus acum două mii de ani că toți cei ce judecă au și fost judecați prin aceasta.

O, voi, cei ce dați să loviți cu dispreț și cu apăsare peste cei ce-Mi poartă lucrarea, după ce voi M-ați părăsit sub greu, ascultați ce vă spun: Nu este voie la creștini să vorbească de rău, să învinuiască, să judece, să clevetească, să disprețuiască, să se nemulțumească apăsând prin acestea. O, nu este voie cu Dumnezeu să facă omul credincios acestea, iar dacă le face L-a părăsit prea greu pe Dumnezeu și toată legea dragostei și toată frica cea pentru plata cea convenită acestora. M-a dat judecării în rai omul și a dat să Mă gonească afară și să rămână el și poftele lui, însă al Meu este totul, al Domnului este pământul, al Domnului este cerul, ale Domnului sunt toate, și El este Stăpânul, și se judecă cu Mine cel ce se ridică la judecată cu lucrările Mele.

Mă doare de la cei ce Mă judecă pentru lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ, judecând ei în fel și chip peste cei

ce-Mi poartă venirea și pe toate ale ei. O, cât dispreț, cât duh de judecată, câtă părăsire din partea lor, câtă înjosire asupra celor cu care-Mi duc crucea Mea cea de azi! O, cei ce fac toate acestea celor prea mici ai Mei, prin care Eu merg azi din greu cuvânt peste pământ, aceia Mie Îmi fac toate, și cu Mine se ridică ei la judecată, și zi și noapte plâsmuiesc nemulțumiri și pretenții cei ce M-au părăsit după ce au stat cu Mine pe cale, iar acestea aduc apăsare Duhului Meu Cel din cer și Cel de pe pământ.

Voi sta în fața durerii, voi sta Eu, și-Mi voi ocroti așa lucrarea Mea și locul Meu de pe pământ și pe poporul Meu. Voi sta să dea în Mine toți cei ce dau cu ce apucă să dea, căci ei nu se pocăiesc, nu lasă fruntea jos pentru păcatele lor prin care Mă oropsesc și Mă înjosesc, și sub care Eu Mă bag ca să le port și ca să-Mi ocrotesc mersul și biruința Mea, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, și sunt plin de putere mare, de care omul dezbrăcat de Dumnezeu nu se teme, așa cum nu s-au temut cei ce au dat să dea în Mine și în mersul Meu cel de azi ca să Mi-l oprească, dar au dat în ei și nu în Mine.

O, nu pot să am biziunță pe omul cel nestatornic până la sfârșit. Nu pot pe cale cu cel șovăielnic, și nu poate calea Mea pe ea cu cei șovăitori și nepotriviți pentru ea, căci Adam a fost respins de legea raiului când el a călcat peste ea cu inima din el. Am intrat în jale și în disperare când am văzut purtarea lui din rai și M-am dus să-l fac să vadă ce-a făcut, dar numai-decât el s-a ascuns în sine și unul după altul, crezând că se poate. O, nu, căci Dumnezeu este lumină și dreptate, dar dacă omul nu s-a pocăit că L-a supărat pe Dumnezeu, s-a smuls singur din brațul Meu și a căzut pe pământ și și-a făcut voia în voie apoi și a plătit mereu apoi pentru ea, și a plâns omul șapte mii de ani pentru neascultarea lui, și plânge omul, chiar dacă el nu-și înțelege plânsul său.

Să se facă auzit acum glasul cel plin de plâns al omului cel zidit de mâna Mea și care a căzut din rai după ce Eu l-am zidit pe el. Amin.

— **O**, Bunule și Milosule Stăpân și Făcător al meu, o, Doamne al meu, m-ai luat la masa Ta de azi ca să spun eu neamului omenesc acest adevăr adevărat. Plânge raiul, de șapte mii de ani și mai bine plânge, din ziua când eu, omul, am fost înlăturat din el pentru voia mea cea fără Dumnezeu pentru ea, și plânge omul, Doamne, plânge duhul omului, plânge de atunci și până azi, și numai eu, numai eu, Doamne, port și simt puternic și nemângâiat acest plâns al omului, căci omul este amețit ca și mine în rai când am gândit să Te gonesc pe Tine afară și să rămân eu stăpân, iar Tu supusul meu. O, nemernicia mea, o, neascultarea mea la aceasta m-a tras. Acum, la sfârșit de timp, mi-ai dat mângâierea și cuvântul Tău peste mine și văd cu putere și cu durere vremea aceasta lungă și multă, peste care atât de mult a stricat neascultarea mea. O, slavă Ție și slavă puterilor cerești că ați biruit și ați adus salvare celor ce se pocăiesc, Doamne! O, slavă milei Tale dumnezeiești, Doamne!

O, să nu postească ai Tăi cu nemulțumire și cu gândul la mâncare și cu greu, ci să postească cu duhul iertării frate pentru frate, căci cine nu va ierta fratelui greșalele, nici Tatăl Dumnezeu nu va ierta greșalele lui. O, să nu uite ei să postească senini cu inima și cu fața și cu pânțele, căci fățarnicia care sluțește fețele celor ce postesc ca să se arate că postesc, aceasta este plata lor, plată de la lauda de sine și de la fățarnicia cu care ei se hrănesc. O, numai Tatăl este Cel ce vede și Care răsplătește în ascuns celor ce se înfrânează de la bucate bune și de la bogății, căci omul trebuie în cer să-și aibă averea sa, nu pe

pământ, unde este mâncată de timp și de furi și de molii, căci cea din cer nu se strică, fiindcă nu pătrunde în ea răul și dușmanul, iar omul care-și adună în cer, își are și inima în cer, căci Tu l-ai învățat pe om că unde este comoara sa, acolo va fi și inima sa. O, eu știu aceasta, Doamne, căci am pierdut comoara mea în rai când mi-am luat inima din Tine și mi-am pus-o la femeie și nu la Tine cum Tu mi-ai zidit-o să tragă ea, și durerea mea e lungă de șapte mii de ani și mai bine, și e grea durerea despărțirii de Dumnezeu, și n-are cine să-i spună omului în afara de mine durerea despărțirii de Dumnezeu, durerea inimii omului care pentru inima sa se desparte de inima Ta, iar Tu nu-i poți juca în strună celui ce face așa cu Tine, căci Tu ești Cel ce ai făcut cerul și pământul, și nu omul este cel ce le-a făcut. Un fir de praf este omul care dă să se lupte cu Tine, precum o slavă a Ta este omul care se luptă să fie numai al Tău în toată mulțumirea sufletului său înaintea Ta, iar eu n-am putut în rai să pot așa, și am plătit apoi cu lacrimi fără de mângâiere nedreptatea mea pentru Tine atunci când m-am vândut trufiei cea împotriva Ta.

Voi, cei ce dați să luptați împotriva lui Dumnezeu pentru voi înșivă, o, lăsați armele jos, lăsați nemulțumirea, lăsați trufia cea pentru ea, cărtirea și grăirea de rău, duhul cel cu dispreț împărțit peste frați, judecata și toate ale ei, și luați în brațe și în inimă dorul și duhul de pocăință pentru păcatele voastre, și nu uitați că nu vă vor fi iertate păcatele voastre dacă voi nu veți ierta din inimă oricui vă greșește vouă ceva. Nu uitați voi însă, o, nu uitați că unui adevărat creștin al lui Hristos nu-i poate greși nimeni, că nu este nimeni vinovat pentru el, ci numai el când este vină, căci vina este în om, nu este în afara omului, nu, niciodată. Vă spun această durere eu, căci eu am suferit în rai această înșelare și am crezut că este în Dumnezeu greșeala sau că este de la unul la altul între noi, cei doi, bărbat și femeie, dar n-a fost așa, ci în mine a fost greșeala toată, și a căzut ea apoi pe tot neamul omenesc, și mă căiesc acum înaintea Domnului și plâng cu bucuria mângâiată, că a venit Domnul pe pământ cu venirea Sa cuvânt de pregătire a neamului omenesc pentru ziua judecării făpturii, și că eu, Adam, omul cel zidit de Dumnezeu, am, prin venirea Sa la poporul Său de azi în neamul român, am iertarea promisă și îngăduința să grăiesc omului ieșit din mine din unul în altul că Domnul este Cel Atotputernic și singur Stăpân în cer și pe pământ pe vecii, iar omul este dator lui Dumnezeu cu viața lui, cu ascultarea și cu iubirea cea pentru acestea, ca să se arate fața raiului pe pământ și ca să se odihnească apoi de așteptare toată făptura, toată zidirea lui Dumnezeu, de la început și până la sfârșit și până la slava care nu va mai sfârși, ci pe vecii va fi, iar peste ea, Domnul Împărat, El și tot neamul Lui cel ascultător și iertat prin pocăință mare și ridicat prin puterea ei la rang de fii și moștenitori ai raiului, grădina mea cea de la început, spre care eu privesc și plâng, căci locul din care Domnul a făcut trupul meu din pământ este pus sub apăsare, sub durere de la cei ce, ca și mine în rai atunci, se ascund de Dumnezeu și nu caută cu duhul pocăinței, ci cu duhul judecării și al apăsării din părți și al disprețului peste cei rămași, dar Domnul este Stăpânul facerii Lui, și nădejdea este El și toată lucrarea Lui cea de la început și până azi pentru salvarea omului păcătos.

O, vino, Doamne, vino cu sfinții și Te sălășluiește în toți oamenii și curățește-i pe ei de toată întinarea și mântuiește-i, Doamne, pe ei pe toți apoi! Amin.

— **O** aceasta voiesc Eu, Domnul, și am ascultat cu duiosie cuvântul celui zidit de mâna Mea din pământ. O, aceasta să voiiți și voi, toți cei care

auziți glasul Meu și vă hrăniți din gura Mea, dacă veți putea să Mă lăsați să vă fiu Stăpân. Amin.

Binecuvântare așez Eu, Domnul, peste cei ce încep vremea postului de bucate după puterea iubirii și a credinței lor, dar să ia toți aminte că dacă nu vor fi blânzi și smeriți cu inima și cu tot cuvântul gurii apoi, nu vor posti după adevăr, căci din prisosul inimii grăiește gura, și nu altfel, și așa se vede ce are ea, ce comoară este în ea și unde are ea strânsura sa.

Binecuvântare așez peste tine, poporul Meu de la izvor, și peste cei din cetățile hrănite cu Duhul Meu de aici.

Binecuvintez aparte pe cei ce suferă cu Mine loviturile date Duhului Meu și duhului lor, că e greu și dureros de purtat defăimarea acum de la cei ce odinioară mergeau pe cale crezând și mulțumind așa pentru iertarea Mea de peste ei. Binecuvintez mereu coborârea cuvântului Meu și locul Meu de coborâre, în care aceștia se lovesc, ca și mulți alții care nu știu ce înseamnă acest nou așezământ, așezat de cuvântul Meu pe pământ.

O, fiți mulțumitori, fiilor primitori de Dumnezeu. Fiți rugători Tatălui, Care vă dăruiește pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Cereți Lui în numele Meu ocrotirea toată și ajutorarea în toate, și fiți cumiți, o, fiți cumiți, căci cu furtunile grăiesc Eu, nu voi, fiindcă în Mine, nu în voi lovesc ele când ies să bată. Eu, Domnul, întotdeauna Mi-am ocrotit poporul și lucrarea și am stat în fața a toată încercarea, și așa voi sta până la sfârșit. Să nu se plângă nimeni înaintea Mea. Cine este omul ca să se plângă? Omul trebuie să se pocăiască mereu, nu să se nemulțumească înaintea Mea. Eu sunt Domnul și trag din greu cu voi la carul venirii Mele pe pământ cuvânt ca să înnoiesc lumea și toată facerea. Cei necredincioși gândesc și socotesc ca oamenii, căci ei nu iubesc ca Dumnezeu și iubesc ca oamenii și de aceea n-au pace.

Voi, puteri cerești și toate oștirile de sus, ocrotiți lucrarea Mea și venirea Mea și pe poporul cuvântului Meu și pacea coborârii Mele. Aceasta poruncesc Eu, Domnul, vouă. Amin.

Ia aminte, cerule, când Domnul grăiește! Ascultă, pământule, cuvântul gurii Mele! Cei ce se răzvrătesc înaintea Mea din pricina păcatelor lor nu sunt copiii Mei, așa este scris.

Iar Eu, Domnul, voi paște pe poporul Meu și nu se vor clătina în veac cei ce locuiesc în Ierusalim și-Mi sunt ei munte de Sion, muntele Meu cel sfânt, în care Eu și cu ei ne avem locuința, ne avem sălaşul. Amin, amin, amin.

4/17 martie 2013

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Cel ce vine la Domnul pentru Domnul, și cel ce vine la Domnul pentru sine. Învățătură pentru iubire și dăruirea ei fără răsplată.

Cobor în sărbători, cobor cuvânt peste pământ ca să-Mi hrănesc poporul și ca să-i grăiesc lui, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăiește din Tatăl.

O, cobor în sărbători, căci este scris despre Mine să vin cu sfinții, în zeci de mii însoțindu-Mă ei întru venirea Mea cuvânt pe pământ. Se poate să nu împlinesc Eu pe cele proorocite ca să le săvârșesc? Eu, Domnul Iisus Hristos, aș coborî mereu pe pământ pe calea cuvântului Meu, căci am avut grijă să-Mi pregătesc cale și să vin, precum este scris, dar iată, abia în sărbători grăiesc, căci sunt purtat din greu cu venirea Mea de cei ce Mi-o poartă, și iată, grăiesc și sfinții lângă Mine, căci aceasta este plata lor: să judece lumea, precum este scris, să

juduce pe îngerii, și cu mult mai mult pe cele ce par a nu se voi judecate și umblat la ele când este vorba de privirea Mea peste om și peste cei ce în numele Meu viețuiesc laolaltă spre bucuria Mea.

Nimeni să nu se alătore laolaltă cu oștiri creștinești pentru întocmirea poporului Meu de Nou Ierusalim, nimeni decât cei care numai pentru Domnul fac aceasta, iar cine face cu alt gând această venire a sa la Domnul, acela este slab, precum slabă și mică îi este haina sa de nuntă la masa cea frățească, cea duhovnicească, cea pentru Hristos cu frații Săi.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Ai grijă de simțirea inimii și a credinței tale, ai grijă, fiule, ca să poți să fii dăruitor și ca să știi tu bine care îți este dorirea venirii tale la Domnul. O, se cunoaște cel ce vine pentru sine, precum se cunoaște bine cel ce vine pentru Domnul. Cine vine pentru Domnul uită de sine și se preface în har și în dăruire cu mulțumire și prețuiește mult calea Domnului și pe însoțitorii ei. Cel ce vine pentru sine face multe supărări, multe apăsări, multe dureri, multe pretenții apoi, multă trufie, și din acestea se nasc cuvinte fără cer în ele și fapte trufașe, care se vor a fi premiate aparte, căci unui așa om îi este de ajuns mulțumirea de sine față în față cu cei din jurul lui și își este de ajuns el. La această lecție trebuie mult să se oprească și mult să învețe tot fiul acestui cuvânt, tot cel care ia din gura Mea cuvântul Meu când el vine și se așează pe pământ în cartea sa.

O, cei ce iubesc ca omul așteaptă răsplată, așteaptă să li se plătească mai mult iubirea, ca și cel ce a lucrat de dimineață până seara pentru un dinar, asemenea celor ce au lucrat numai la sfârșitul zilei tot pentru un dinar, iar cei ce iubesc ca Dumnezeu iubesc și atât, iubesc pe Dumnezeu, nu pe ei înșiși după ce vin ei cu Dumnezeu pe cale.

O, nu e cu iubirea ca și cu orice altă lucrare. Fiilor, fiilor, cu iubirea este altfel. Ea este cea care dăruiește, nu cea care primește că dăruiește. Nimeni să nu Mă înjuge la o plată pentru că vine pe cale cu Mine. Nimic nu trebuie să primească cel ce se dăruiește, decât pe Dumnezeu, pe Care trebuie să-L merite îndeajuns în toată clipa. Când altceva așteaptă iubirea și dăruirea ei, omul nu va rămâne pentru Domnul și cu Domnul, ci va scoate sabia și își va cere cu camătă ceea ce a dat iubirea sa. Îi este de ajuns pe sine însuși unuia ca acela, și spun cu durere mare această durere a Mea, că mulți au dat să-și piardă cununa cea pentru iubire și pentru credință, fiindcă mult au crezut ei că valoarea lor este mare și de mare preț, dar acest gând este diavolul trufiei, gând care le este de ajuns celor ce nu știu să-și câștige pe vecii cununa lor cea pentru Dumnezeu.

O, nu face parte din darurile cele duhovnicești ceva din cele plăcute diavolului, ceva născut din diavol în om, și pierde omul cununa iubirii și a credinței dacă nu are cine să-l învețe iubirea și dăruirea ei. O, popor hrănit din gura Mea cu mult cuvânt, roagă-te Tatălui să-ți înmulțească harul înțelepciunii de sus, căci cel ce vine să fie al Meu trebuie să se schimbe cu totul și să înțeleagă bine apoi ce face venirea lui pe cale cu Mine.

O, fiule, stau înaintea ta cu sfinții, măi poporul Meu. Se sfiesc oștirile de sfinți, cu care Eu vin și stau la masă cu tine și cu ei, se sfiesc când privesc la tine, la cel de azi popor al cuvântului Meu coborât pe pământ pentru om. Între ei au acum zi de aducere-aminte cei patruzeci de mucenici care au dat pentru iubirea Mea iubirea lor și trupurile lor, după ce au fost amenințați că-și vor pierde haina de ostași ai gardei împărătești dacă nu se vor lepăda de iubirea lor de Dumnezeu. Ei însă au mărturisit lepădarea de sine cu totul și au rostit numele Meu și iubirea lor cea pentru Mine și dorul lor nestăvilat al nedespăr-

țirii de Mine și au ales să pătimească disprețul celor ce n-au fost aleși de ei în schimbul Meu.

O, cei ce sunt orbiți de îngâmfare chiar și înaintea lui Dumnezeu, aceia nu pot purta să se lase biruiți. Erau în iezerul cel înghețat mucenicii pomeniți azi și au fost bătuți cu pietre, dar pietrele se întorceau și loveau ca de moarte pe cei ce aruncau în iubirea lor de Dumnezeu. Chiar comandantul care dădea ordinele pentru lovirea și nimicirea ucenicilor Mei, chiar și acela a primit înapoi piatra aruncată și i-a slujit piatra față și gura, dar el tot vartos a rămas, căci aceasta face în om diavolul îngâmfării, care îl înfierbântă și mai mult pe cel îngâmfat în sine. Iubirea mucenicilor însă nu a dat nici un pas înapoi, ci numai înainte, numai spre vecie, nesocotind ea pe cele ce dădeau să-i stea ei împotriva.

Iată, trebuie să se schimbe cu totul cel ce se dă Domnului iubire, căci altfel îi este zadarnică venirea sa pe cale cu Mine. Cel între cei patruzeci, care s-a înfricoșat de apa cea rece din iezer, s-a lăsat încântat, săracul, de baia cea caldă adusă spre ispitire asupra slăbiciunii iubirii ostașilor mucenici dacă ar fi vreunul slab, și a pierdut cununa lui din ziua aceea a cununilor, a pierdut-o cel slab, căci cununile s-au grăbit să coboare peste mucenici, însă locul celui lepădat s-a umplut la loc, și un alt ostaș de pe margine s-a lăsat spre credință și spre iubire în clipa aceea și nu s-a știrbit numărul celor patruzeci de mucenici ai acelei minunate priveliști a mărturisirii lui Hristos, Cel iubit de mulți, dar numai de cei ce se leapădă de sine ca să-L iubească pe El pentru viața lor cea de veci apoi cu El și cu fericirea Lui pentru cei ce-L iubesc.

Învață, poporul Meu, învață adânc, fiule crescut la masa cuvântului Meu, că Mă doare adânc și cu usturime de durere de la cei ce s-au alăturat, și care încă și acum mulți din ei nu înțeleg să nu ceară tribut iubirii lor de Dumnezeu, căci nu Domnul, ci omul are nevoie de salvare din valuri, iar aceasta se face numai dacă omul are odată cu credința nădejdea și iubirea, iubirea, care este steagul ostașului biruitor, așa cum ea le-a fost de pe pământ și până în cer celor ce azi sunt veniți cu Mine la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Amin.

— **N**umai pentru iubire, o, numai pentru ea este cuvântul pe care-l punem noi lângă Tine la masă, o, Doamne iubit de noi și atât de cald în noi, de nu ne-a biruit apa cea pusă la înghețarea ei în iezerul rece în care am fost noi așezați ca să ne fie încercată iubirea de Tine, o, Doamne, dar noi Te alesesem pe Tine în locul nostru și ai intrat în fiecare din noi, Doamne, și ai stat cald, și am putut pentru Tine chiar și când a venit clipa să fim ispitiți față în față cu baia cea caldă adusă de ostași ca să părăsim iezerul cel rece și să ne îndulcim de căldura băii calde, dar nu, o, nu, căci iubirea a fost flacăra în noi și nicidecum iubirea de sine, și ne doare de fratele care n-a răbdare pentru iubire, dar locul s-a umplut la loc Doamne, căci altul s-a dăruit iubirii și cununii cea pentru ea.

O, să nu se vadă între fiii poporului Tău pe nicăieri iubire șovăielnică, Doamne, ci numai răbdare cu iubire, căci Tu ai spus celor ce Te iubesc: «*Răbdați până la sfârșit, până la fericirea răbdării*». O, răbdarea este iubire, Doamne. Vai celor ce nu le este iubire răbdarea lor! Să se cerceteze în toată ființa lui fiecare din fiii și fiicele poporului cuvântului Tău, ca nu cumva în vreme de încercare pentru iubirea lor de Tine să-și piardă așteptarea, să piardă cununa pentru că sunt ai Tăi, pentru că Te-au ales, pentru că Te-au iubit. Să-și încerce fiecare ființa ca să vadă dacă Te iubesc, dar mai cu seamă să se lase încercați în iubire și în curățenia ei, că nu este loc și stare în care Tu să

nu fii și să nu vezi toate și să nu știi toate. Și spunem așa pentru că omul este deprins, săracul, să se pitească și să încerce alt adevăr al lucrurilor față în față cu semenii săi, și aceasta numai din pricina duhului trufiei din om și al iubirii de sine, Doamne.

O, fii și fiice ale acestui mare cuvânt al venirii Domnului cu sfinții în oștiri la voi, o, căutați adânc înțelepciune a luminii Domnului. Este ceva ascuns pentru lumina Lui, când El a făcut cerul și pământul și toate la lumină? Voim să vă așezăm iubirea. Pentru ea vă trebuie mereu învățător, ca la școală. Fără învățător ea se schimbă în îngâmfare, în trufie, și altfel nu pățește cel fără de învățător mereu pentru iubirea lui de Dumnezeu. O, deschideți-vă mintea și gura și întrebările înțelepciunii, căci înțelepciunea este cea care vrea mereu și care întrebă mereu pentru ea, pentru ca să fie ea, pentru ca să aibă omul, iar altfel omul este ca și școlarul care se strecoară în banca cea mai din spate ca să nu învețe, ca să nu scape de neînțelepciune, dar voi nu căutați, o, nu căutați ca și cei care pier și se duc de la Dumnezeu prin această lipsă de înțelepciune. Nu-i vedeți voi pe cei care au luat din sine părere bună despre ei mai mult decât sunt ei, nedreaptă această părere, și notă mare, de ei înșiși pusă lor, chiar și peste alții despre ei înșiși, o, nu-i vedeți unde i-au dus îngâmfarea și mulțumirea de sine a ființei lor, care s-a trufit față în față cu numărul celor de pe cale cu Domnul prin acest cuvânt sfânt? Iată-i, se strâng aceștia uneori la bacanale ca să uite că vor da răspuns lui Dumnezeu, pe Care L-au crezut și L-au iubit. Iată-i, se îmbată cu propria lor ființă și pot prin aceasta, zic ei. Domnul însă nu rămâne păgubit și-și păstrează numărul Lui de fii și pune la loc și umple golul și merge Domnul cu putere pe cale și merge cu poporul Său.

Fiți vii cu totul și pentru tot ce are Domnul de împlinit cu voi, fiilor. Fiți cununa noastră, a sfinților care am mărturisit prin timp pe Domnul și care așteptăm acum cu toții pe cei din urmă, care vor încununa iubirea de Domnul și răbdarea cea pentru ea a sfinților Lui. Amin.

Iar Tu, Doamne al nostru și al lor și al celor ce se vor da Ție pentru iubirea de Tine și nu de ei, o, dă-le lor harul cel înmulțitor de iubire, dă-le, Doamne, să poată, căci răbdarea celor din cer așteaptă după ei de șapte mii de ani, de când omul cel neascultător a pierdut locul său din rai din pricina trufiei lui asupra Ta, o, Doamne Făcător. Și-Ți dăm noi acum să-Ți pui Tu numele Tău peste grăirea noastră cea de azi, căci Tu ne-ai fost Învățător pe pământ, și tot așa ne ești, Doamne, și în cer acum. Amin.

— **P**ace vouă, mucenici mărturisitori prin dureri și prin ispitiri ale iubirii voastre de Dumnezeu! Da, îi trebuie învățătură iubirii de Dumnezeu a celor ce vin să fie cu Mine pe pământ, și în cer apoi, și îi trebuie înțelepciune iubirii. Frumoasă și sfântă v-a fost înțelepciunea, căci ați ales cu totul pe Domnul și a putut El totul pentru voi și ați biruit pentru El și pentru slava Lui, iar acum aveți slava Mea cunună a iubirii voastre pentru Mine și venirea Mea cu voi cuvânt peste pământ ca să judecăm lumea, căci așa este scris să lucrăm, să stăm pe scaune și să judecăm lumea pentru necredința ei. Amin.

Slava Mea cu tine este cuvântul Meu cu tine, măi poporul Meu, iar slava ta cu Mine să fie iubirea ta cea pentru Mine, că veșnică este această cunună, și ai grijă s-o ai și cum s-o ai și cum s-o porți și cum s-o veghezi și cum să se vadă ea de pe pământ și din cer, căci cei din cer privesc atent iubirea ta de Dumnezeu și ți-o veghează de pe pământ și din cer și lucrează cerul cu tine, fiule. În zi de sărbătoare de sfinți ți-am dat ție iubirea Mea, iar tu în toate zilele și nopțile să iubești pe

Domnul Dumnezeuul tău și să înveți mereu cum să-L iubești, că de lângă tine trebuie să Mă înveți și să Mă urmezi, căci Eu lângă tine sunt și-ți păstoresc tainic tot mersul tău cu Mine ceas de ceas, clipă de clipă, și este scumpă măsura Mea cu care te măsoar, și scumpă să-ți fie și ție și să nu o disprețuiești pentru tine însuși. Aceasta te învăț Eu în ziua aceasta sfântă, iar tu să-Mi arăți că înțelegi și că ești copilul Meu, că ești al Meu și că Eu sunt al tău, Domn și Dumnezeu al tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2013

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Grăirea Domnului către mai-marii de peste turma creștină a neamului român. Îndemn la pocăință.

Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, așa trebuie să stea înaintea cuvântului Meu cei care caută după el ca să-și apropie de Dumnezeu viața lor. Eu, Domnul, Eu le spun lor aceasta, Eu, Cel ce cobor pe pământ cuvântul gurii Mele, cuvântul Meu cel de azi, și fericiți sunt și vor fi cei care nu-și învârtosează inima la glasul Meu, care străbate văzduhul de la margini la margini când Eu grăiesc, și tresare facerea toată la glasul Meu. Numai omul, o, numai omul este necredincios, căci el a părăsit încă de la început, încă din rai frica de Dumnezeu, iar fără aceasta omul este necredincios, până în clipa când aceste păcate îl aduc față în față cu adevărul cel despre Dumnezeu, pe Care omul L-a tăgăduit pentru sine însuși ori de câte ori i-a trebuit aceasta, căci omul are nevoie să fie liber de Dumnezeu pentru ca să-și poată face voia sa, iar pentru voia sa omul Îi face rău lui Dumnezeu în însuși trupul său, ca să n-aibă Domnul viață întru el.

O, bietul omul, o, facerea mâinilor Mele și a Duhului Meu, Care dă suflet omului, o, cât s-a abătut făptura Mea de la adevăr, de la Dumnezeu! O, câtă necredință, o, câtă nepăsare, o, câtă durere aduc acestea Duhului lui Dumnezeu mereu, mereu! O, câtă răbdare a avut și are încă Dumnezeu cu mulți, iar cu mulți nu mai are, că nu se mai întorc ei la Dumnezeu.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Primește, fiule, grăirea Mea și du-Mă pe umerii tăi mici. Stați în sfat unii cu alții și lămurii-vă bine pentru lucrarea purtării lui Dumnezeu alături toți, fiilor. Când omul are de lucrat sau de purtat ceva pe cale pentru nevoile lui, merge și-și înjugă la car boul sau calul sau asinul sau alt ajutor vieții lui și-i spune celui ce-l înjugă, îi spune: „Apleacă-te!“, sau îi spune: „Primește!“, după cum își învață el pe cel de ajutor lui și sarcinilor lui. O, așa te am Eu pe tine, popor purtător de Dumnezeu, dar să te am și să te cer și să te apleci și să primești pentru Mine și pentru ca să Mă ajuți ori de câte ori Eu, Domnul, am nevoie de dragostea ta, de brațul tău, de cuvântul tău, de sfatul tău cu Mine și de duhul mărturisirii, fiule. O, cum ai putea altfel tu să-Mi fii de sprijin Mie și venirii Mele la tine pentru ca să grăiesc Eu oamenilor de pe pământ? O, să nu vii la Mine, să nu fii cu Mine și să nu stai cu Mine pentru altceva, să nu stai pentru tine cu Mine, căci Eu sunt sub povara venirii Mele din greu pe pământ și Mi-ai fi povară peste povară dacă ai sta pentru tine cu Mine și Mi-ai fi răceală și Mi-ai fi durere, căci cel fără de lucru sfânt pentru Mine nu Mă poate sprijini.

I-am cules dintre oameni pe cei ce Mi-au fost ucenici acum două mii de ani. Am avut nevoie de sprijin de pe pământ când am venit de la Tatăl ca să-Mi desăvârșesc adevărul Meu de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, venit între oameni, căci am coborât din Tatăl Meu și M-am născut Om din

om pe pământ ca să pot să-l îndumnezeiesc apoi pe om și să-l am de frate și să am frați din Același Tată, că am venit să-i dau omului naștere de sus, din Mine, iar Eu sunt din Tatăl, și am lucrarea Lui s-o săvârșesc.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este să vin pe pământ și să-l îndumnezeiesc pe om, să-l fac asemenea Mie înaintea Tatălui, să Mă dau lui, să fiu una cu el așa cum sunt cu Tatăl și să-l aduc Tatălui de fiu al Său.

O, deschide Scripturile venirii Mele pe pământ acum două mii de ani și citește în ele lucrarea credinței, măi poporul Meu. I-am ales dintre oameni pe cei cu care am umblat din loc în loc trei ani și jumătate, hrănindu-le lor credința în Mine și răbdarea cu Mine și duhul mărturisirii, măi fiilor. Ioan Botezătorul, mărturisind venirea Mea și dumnezeirea Mea, îi învăța atunci pe ucenicii lui credința în Mine. Stătea cu ei și grația lor despre tainele cele de sus, iar Eu, trecând pe acolo, el a rostit: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!»*, iar când ei au auzit așa, au pornit după Mine. I-am întrebat: *«Ce căutați?»*. Căutau să vadă unde sălășluiesc Eu ca să știe apoi, și au rămas la Mine în ziua aceea. Andrei era unul din ei, iar el i-a spus lui Petru, fratele său: *«Găsit-am pe Mesia, pe Hristos»*, și l-a adus la Mine pe Petru, iar Eu privindu-l în față i-am spus pe nume: *«Tu ești Simon al lui Iona și te vei numi Petru»*. A doua zi am spus și lui Filip: *«Vino după Mine!»*, căci era și el din aceeași cetate cu cei doi. La fel ca și Andrei, Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus lui: *«Am găsit pe Cel despre Care a spus Moise și profeții, pe Iisus al lui Iosif din Nazaret, vino și vezi!»*. I-am spus și aceluia: *«Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme la Mine și ești cu adevărat unul fără de viclesug în Israel»*, iar el M-a mărturisit cu credință: *«Rabi, Tu ești Împăratul lui Israel, ești Fiul lui Dumnezeu»*. M-am umplut de dragoste de ei, iar ei de dragoste de Mine și le-am spus lor: *«Mai mari decât acestea veți auzi și veți vedea și veți mărturisi. Amin, amin, zic vouă: Veți vedea de acum cerul deschizându-se și veți vedea pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Mine, Fiul Omului!»*. Am mers apoi la nuntă în Cana și, văzând minunea pe care am făcut-o Eu acolo când se terminase vinul nunții și când le-am făcut lor din apă vin, l-am cuprins în duhul credinței pe mirele nunții și M-a urmat și el. O, așa Mi-am cules Eu pe toți ucenicii și au crezut ei în Mine și în venirea Mea pe pământ în vremea lor, după cum era scris în profeții că voi veni și că se va cunoaște venirea Mea și că va fi ea pe pământ cu oamenii. O, așa am lucrat și azi, așa Mi-am ales și azi ucenici ai venirii Mele de azi. Așa cum au crezut cei de atunci și Mi-au urmat, așa au crezut și cei de acum și M-au urmat și ei, și Mi-am întemeiat Eu pe credința lor lucrarea Mea cea de azi, lucrarea cuvântului Meu peste pământ și locul ei de sălășluire și pe poporul cel credincios acum, și pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să pot să-Mi trâmbeț pe pământ cuvântul, cuvântul Meu cel de azi.

Iată lucrarea credinței și rodirea ei și răbdarea cea pentru ea, căci credința rodește, rodește fii din fii, iar nerăbdarea și necredința rodesc necredință, rodesc fii din fii ai necredinței și stau aceștia în calea Mea și suflă peste ea durere pentru Dumnezeu, ca și acum două mii de ani când durere multă Îmi aruncau cei ce n-au vrut să creadă adevărul cel despre Mine și Ființa Mea, pe Care n-au putut s-o iubească, numai din pricina că se iubeau pe sine acești necredincioși.

Este scris în ziua aceasta peste biserică duminica dreptei credințe, duminica ortodoxiei, cea dintâi duminică din vremea postului mare, postul pentru pregătirea celor credincioși spre întâmpinarea amintirii și prăznuirii învierii Mele dintre cei

morți acum două mii de ani. Duminica ortodoxiei, acest nume îl poartă prin biserică această întâia zi a săptămânii care urmează. O, ce se întâmplă în această zi? Iată, se umblă prin adunările bisericesti, se umblă cu pălăria în mână și se cer bani de la cei ce merg la biserică, se cer bani pentru biserică, de la biserică pentru biserică. Se cer bani pentru catedrala neamului, după cum o numesc pe ea mai-marii bisericii ca s-o zidească pe ea cerșind bani pentru zidirea ei, căci s-au apucat ei să zidească o casă mare cu gând să încapă în ea mult norod, de tot felul norod, căci unde nu este portar care să spună celor ce intră cum se intră pe poarta în care el ar veghea, acolo se intră oricum și tot felul de oameni adunați.

Privește ochiul Meu dumnezeiesc, privește mult la acest plan omenesc, în care Eu, Domnul, nu am nimic, așa cum am spus acum două mii de ani că Eu nu am nimic în împărăția acestei lumi, și tot așa spun și azi. N-am nimic, nu-Mi dau nici un drept între ei cei ce-și zic slujitorii Mei ortodocși, căci ei își iau și își dau drept numai lor. O, așa cum Mie nu-Mi trebuie casa pe care ei dau s-o zidească în numele Meu și în numele neamului, tot așa nici lor nu le trebuie, că nu asta le-ar da lor mântuirea. O, dar pentru cine dau ei s-o facă? Pentru duhul slavei deșarte lucrează ei, nu pentru duhul umilinței Mele, nu, nicidecum, și cer pentru aceasta bănuțul omului de rând, căruia nu-i dă nimic, nici măcar ajutor pentru mântuirea sufletului lui, căci n-au în lucru grija de suflete slujitorii ortodoxiei, ci numai grija să-și strângă lor și slavei lor deșarte, slavei de la oameni.

O, de ce faceți voi aceasta? Grăiesc? Eu, Domnul, vouă. O, al cui duh stăpânește peste voi? Voi știți cum am lucrat Eu și ucenicii Mei cei de atunci. Nu trebuie case înalte și mari ca să se roage omul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lui și pentru mântuire. Omului îi trebuie pe Dumnezeu, nu casă pentru Dumnezeu. O, tot așa aștept și de la cei credincioși Mie. În duh și în adevăr aștept Eu slujire și nevoie, nu în case pompoase și obositoare tare pentru sufletul smerit ca și al Meu. O, cum de-ați uitat voi că Eu n-am putut să intru în case pompoase și mândre la vedere și care-l trag pe om din brațele umilinței de duh? O, cum de dați să nu țineți seama unde M-am aciuat Eu și mama Mea Fecioara pentru ca să Mă nasc și să fiu pe pământ apoi cu oamenii? Credeți voi că-Mi va fi Mie de folos această casă, pentru care voi stoarceți omul cel de peste tot ca să vă dea bani vouă în numele acestei zidiri? O, ce să fac cu voi? Ce să fac cu voi? Să fac ceea ce faceți voi cu Mine? Iată, voi lucrați în numele Meu, ziceți voi, și tot așa și cereți să vi se dea, de peste tot să vi se dea vouă. Pot Eu să fac și Eu în numele vostru înaintea Tatălui ceva pentru voi? O, iată cum strângeți voi în numele Meu și cum stați cu el pe buze ca să căpătați slavă și avuții și nume mare între oameni!

O, ce să fac cu voi? O, Mă îndurerați adânc, adânc. Vine vremea să plătiți bătaia de joc pe care o aduceți numelui Meu în numele vostru, căci lumea toată este aplecată de voi ca să vă slujească vouă și mulți din ei cred că-Mi slujiți Mie și că și ei slujesc Mie când ei vă dau vouă.

Iată ce vă povățuiesc: Spălați-vă mințile și inimile de duhul fățarniciei! Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia și pe care o lucrați voi în locul lucrării pe care ar trebui s-o purtați pe pământ între oameni în numele ortodoxiei. Uitați-vă spre părinți, căci ei se uită din cer dintre sfinți la voi și pregătesc de lângă Mine răscumpărarea iubirii lor, înjosite de voi în zilele acestea, și cer cu lacrimi părinții răscumpărarea turmei creștine, care este legată la ochi de voi ca să nu vadă ea ce faceți voi în cămări.

O, veniți spre pocăință! Nu veniți când vreți voi, nu când

nu veți mai putea altfel! O, veniți acum, când Eu vă îndemn prin cuvântul Meu, prin chemarea Mea, căci când veți vrea voi, e fără de preț. Citiți Evanghelia cea pusă de părinți înaintea bisericii în ziua aceasta de duminică, cu numele ortodoxiei numită ea. Citiți cum Mi-am ales Eu, Domnul, ucenicii și cum au crezut ei de frumos și de ușor și de sfânt, și rușinați-vă voi mult pentru necredința voastră, că Eu stau în calea voastră cuvânt sfânt, iar voi dați să fiți necredincioși. Ați fi putut fi cei mai mari oameni între oamenii de pe pământ dacă ați fi arătat credință mare în cuvântul Meu cel de azi, coborât pe vatra neamului român, că vin la voi cuvânt ca să Mă cunoașteți întru el, dar îngâmfarea voastră Îmi stă împotriva și nu poate Duhul Sfânt în voi și peste voi.

O, cât Mă doare că Mă țineți la ușă, că bat în zadar, că nu vă pasă de Mine când vin să vă grăiesc așa cum am grăit în toate vremile peste pământ, precum este scris! O, câtă jale pe Mine dinspre voi, în vreme ce voi vă puneți veșmânt peste veșmânt și coroană de împărat peste cei de pe pământ ca să se aplece ei vouă! O, cum să fac să vă aplec spre duioșie, să iubiți și să credeți și voi cum au iubit și au crezut Iosif și Nicodim? O, nu cumva să dați, să mai dați cu pietre în coborârea Mea cea de azi! Măcar atât să puteți să împliniți din cuvântul Meu de peste voi dacă mai mult nu căutați să vă plecați spre durerea Mea cea de la voi ca să Mi-o alinați cumva.

Sunt îndurerat de la voi, sunt Cel străin, sunt Cel pribeag, că nu pot să petrec cu voi din pricina umilinței Mele dumnezeiești și a neumilinței voastre față în față cu umilința Mea. Mi-e dor de odihnă, de zi de odihnă Mi-e dor, de biserică sfântă și credincioasă Mi-e dor! O, aplecați-vă și iubiți coborârea Mea și biserica Mea în care cobor, căci am popor primitor de Dumnezeu în mijlocul neamului român, și cu care stau în sfat și în cuvânt, și cu care Îmi împart jalea Mea dumnezeiască. O, luați-Mă în voi, în casa voastră, căci Eu în inimi, nu în zidiri reci caut cu omul! Veniți la izvorul Meu de cuvânt și priviți-Mi poporul și iubiți jertfa lui cea pentru salvarea multora din cei ce vor crede ca și ei pe Domnul, Care vine și Se sălășluiește pe pământ cu oamenii și le grăiește lor, precum este scris să împlinesc Eu aceasta acum, la sfârșit de timp.

Iată timpul Meu! Acum două mii de ani cei necredincioși n-au crezut timpul acela ca timp al venirii Mele pe pământ, dar au crezut cei credincioși și curați pentru credință. Iată, tot așa este și acum. Cei credincioși cred, iar cei necredincioși nu cred că acesta este timpul Meu, timpul ca să vin, să vină Domnul cu sfinții Săi întru venirea Sa, precum este scris. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este numele Meu cel de la sfârșit de timp, precum este scris. Amin.

Am stat de vorbă în duminica aceasta cu mai-marii care stau așezați în numele Meu peste turma creștină a neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, am stat de vorbă cu ei și am pecetluit cu numele Meu grăirea Mea cu ei. Nu au curajul să spună că aud ei grăirea Mea cu ei. Nu-i ajută umilința ca să poată spune și mărturisi ei aceasta. Numai umilința îl ajută pe om să Mă poarte și să Mă primească așa cum sunt Eu, așa cum vin Eu, așa cum mărturisesc Eu, iar cei fără de umilință n-au nici un câștig.

O, cât de mult aș grăi! O, mult este de grăit! O, ajută-Mă, poporul Meu, să pot grăi mult! Toată grija cea lumească tu s-o alungi de la tine, căci tu ești poporul Meu, iar Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Apleacă-te Mie ca să Mă porți, ca să pot să călătoresc acolo unde am de cuvântat, aceasta îți cer Eu ție.

S-au strâns înaintea Mea multe, și peste care trebuie să așez cuvântul Meu, care poate ține departe toate durerile ce ar da să dea în Mine de pe pământ, dar Eu sunt Cel ce sunt, și toate ascultă de Mine, numai să pot Eu să fiu cuvânt peste pământ, o, fiilor, iar voi să-Mi dați ființă, să dați ființă cuvântului Meu ori de câte ori el bate la ușă ca să intre în carte, în cartea Mea cea de azi cu tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 martie 2013

*Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci.
Praznicul Bunevestiri*

Păcatul îl scoate pe om de la Dumnezeu. Slava cuvântului lui Dumnezeu. Iubirea este fără de trup, ca și îngerii. Minte care se roagă în om nu-i judecă pe semeni.

Bat, și Mi se deschide, căci la ai Mei bat, la cei ce aud glasul Meu și-Mi deschid ca să cinez cu ei, și ei cu Mine, precum este scris de cei ce au urechi și aud ceea ce Duhul grăiește bisericii Mele, biserică de nou Ierusalim, cea care biruiește și stă în scaunul Meu, stă cu Mine, stă unde sunt Eu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui, căci este scris că pe cel ce se biruiește pe sine, pe cel ce biruiește îl fac stâlp de sprijin în templul lui Dumnezeu, și afară nu mai iese, nu mai cade, și scriu pe el numele cetății lui Dumnezeu, și numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar numele Meu cel nou este Cuvântul lui Dumnezeu, nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, fără numai Eu, precum este scris. Iată, stau la ușă și bat. Cine aude glasul Meu și-Mi deschide Eu intru la el și cinez cu el și îl ajut să biruiască lumea și să șadă cu Mine în scaunul Meu, în cetatea Mea de scaun, a Noului Ierusalim, a bisericii Mele de acum de la sfârșit, căci altfel de biserică Eu nu mai am acum, nu mai am altă turmă, că nimeni nu se poate lepăda de sine pentru Mine, nimeni nu-și lasă grijile vieții lui pentru grijile vieții Mele și ale turmei Mele, turmă care merge cu Mine pe cale așa cum merg Eu cu ea și nu altfel de mers.

Iată, stau la ușă și bat. Bat cu toiagul, bat cu crucea ca să i-o dau de toiag celui ce-Mi deschide ca să intru și să cinez cu el și ca să-l învăț apoi mereu să-și poarte mereu crucea cu lepădare de sine, că amândouă odată nu se pot purta, căci se resping una pe alta, se războiesc în om, și puțini sunt cei ce biruiesc pentru cruce, pentru purtarea crucii prin lepădare de sine, o, și puțini, puțini sunt cei ce pot să Mă urmeze pe Mine, că fără cruce nu seamănă cu Mine omul și nu poate să meargă pe calea Mea, căci scris este: «Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El».

O, pace ție, măi poporul Meu, popor al cuvântului Meu! Cu dor de tată și cu mângâiere te prind în brațe și-ți mângâi suspinul. O, ești însuspinat. Cel ce aruncă de la el crucea după ce dă s-o poarte și el o vreme, acela îți face suspin și ție și Mie și-ți face lacrimi și-ți face încordare și apăsare pe sufletețel. Tatăl este în Mine când îți grăiesc, și de aceea îți grăiesc ca un Tată. O, pace ție, poporul Meu însuspinat, pace ție, tată! Dinăuntru dureri, din afară dureri, dar cel îndurerat este cel slăvit, tu știi aceasta. Sărbătorim în duminica aceasta, a treia a postului cel pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele, sărbătorim calea crucii, calea cea de jumătate de cale a postului, când purtătorii crucii se așează pentru un pic de odihnă. Tu însă nu poți să te așezi, căci mersul Meu este și al tău și trudim pe cale, că suntem puținei, puținei sub crucea pe care trebuie s-o purtăm, dar

adăugăm oștirile cerești pentru purtarea crucii de acum. Eu stau la ușă și bat și mulți din cei ce n-au mai stat sub cruce cu Mine și cu tine nu-Mi mai deschid, și dau să Mă îmbrânțescă, dau să Mă amenințe și să apese pe crucea purtată. O, să tac, oare? Să nu rostesc cuvântul Meu lor?

O, am un fiu care a fugit de sub cruce și M-a părăsit și el și Mi-a întors spatele și aruncă înapoi cu nemulțumire pentru nemulțumirile lui. O, ce să-i dau? El Îmi cere zălog ca să nu mai arunce în Mine, ca să nu mai dea în puterea celor de sub cruce și să Mi-o împruțineze. O, dacă aș fi bogat pe pământ i-aș da înapoi pentru cele cu care M-am sprijinit pe el o vreme până când am putut să-Mi pun numele Meu cel mare pe cetatea Mea de nou Ierusalim, numele Meu, pe care să-l poarte poporul Meu cel hrănit cu cuvântul Meu. Ochiul Meu este ager și vede înapoi și vede înainte și se sprijinește pe pământ cu cei credincioși cuvântului Meu și mai ales pe cei plini de credincioșie, dar dacă Eu văd că ei Mă vor părăsi și că Mă părăsesc și fug de sub cruce, Eu ce să fac? Să nu Mă pun la adăpost cu cele ale planului Meu din greu purtat și înfăptuit pic cu pic? Să le plătesc vremea cât au stat cu Mine? O, Eu M-am sprijinit cu mersul Meu de azi pe toți cei care s-au aplecat să-Mi fie popor Mie și numai Mie, așa cum și acum două mii de ani a fost pentru mersul Meu pe pământ. N-am mers altfel nici atunci. Tot ca azi a fost mersul bisericii Mele de atunci. Mă sprijineam cu cei credincioși, se sprijineau unii pe alții creștinii și mulți părăseau calea, ca și azi, și unii din ei se căiau pentru neputința lor, iar alții aruncau înapoi cu hule și cu dispreț pentru nemulțumirea lor, pentru timpul lor cu Mine. O, iată și azi dureri și suspin. Se luptă omul cu Mine. Toți cei ce se luptă împotriva mersului poporului Meu și a trudei Mele de azi se luptă cu Mine, nu cu cei rămași lângă Mine. Cu Mine au ce au cei ce dau să arunce înapoi cu învinuiri, cu dispreț, cu defăimări fel de fel și cu amenințări la fel, și vor vedea aceștia cu cine se luptă dacă vor tot lovi, dacă vor tot apăsa. O, în loc să lase ei fruntea în jos pentru nedragostea lor, pentru necredința lor, pentru dorul lor de libertate fără ocrotirea Mea peste ei, căci au ieșit din staulul Meu, o, iată, ei fac suspin, fac apăsări, fac dispreț și cuvinte de dispreț, și mult fac ei aceasta.

O, tu, cel ce apeși demult, demult de la mijloc, și apoi din lături acum, îți spun Eu, Domnul, că împotriva Mea te lupti, cu Mine te lupti, nu cu cei ce-Mi poartă din greu grija de lucrarea Mea, de poporul Meu. O, nu cu ei ai tu de vorbit, ci cu Mine, căci ei nu pot de la ei să hotărască nimic, fiindcă e primejdie să zică omul în locul lui Dumnezeu, și scrie în Scripturi această primejdie, care a fost peste cei ce au spus ei ceea ce nu trebuia să spună și să facă de la mijloc, căci David a spus de la el, și a pierit mulțime de popor din poporul lui dacă a făcut aceasta.

O, nu pot să împart truda Mea cea grea cu cei ce ies de la Mine, și nici pe poporul Meu nu pot să-l împart cu ei, căci cei care au venit s-au dat Mie, iar cei ce ies după ce vin se rup de Mine și-Mi fac suspin când ies și-Mi rup când ies din trupul poporului Meu dacă ei au făcut parte din turma acestei lucrări de cuvânt, dar să aibă grijă măcar să nu-Mi mai facă mai mult rău, că e primejdios aceasta.

Iată, este batjocură multă peste lucrarea Mea cea de azi din pricina celor ce s-au tras în lături ca să nu mai fie ai Mei. Eu însă merg mai departe și merg, că așa este scris. Le grăiesc părintește și celor ce M-au părăsit sub cruce, celor plini de nemulțumiri și de învinuiri asupra celor rămași. Îi rog să fie cumiți și să se roage lui Dumnezeu pentru mersul Meu cel greu cu poporul cel de azi al cuvântului Meu, cu cei neputin-

cioși, dar credincioși, căci credința lor este cea care Mă ajută să vin și să fiu pe pământ cu oamenii și să grăiesc lor cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul mântuirii.

Eu, Domnul, Mă scol să potolesc toată bătaia furtunii și să-i liniștesc părintește pe cei ce suflă durere peste poporul rămas sub cruce, sub sarcina venirii Mele. O, dar dacă voi, cei ce M-ați părăsit, nu-Mi mai deschideți când bat, vă rog pe voi, fiți înțelepți după cum Eu vă știu, și nu-Mi cereți nici zălog, nici bani, căci Eu merg din greu cu mersul Meu și sunt purtat din greu de cei ce-Mi poartă greu și pe poporul care M-a ales. Vă voi da în împărăția Tatălui Meu plata care se cuvine vouă, dar aveți grijă, fiilor, de ea, o, aveți grijă, dacă nu puteți să le dați voi din truda voastră la cei rămași cu Mine, la creștini, o, măcar să nu le cereți, căci ei au părăsit totul pentru Mine și n-au decât pe Dumnezeu, iar grijile lor pentru mersul Meu sunt multe și grele și îi apasă mereu și merg sub ele înlăcrimați pe calea Mea cea grea, și merg și nu Mă părăsesc sub greu. O, se cade să-i iubim, să-i sprijinim, să nu le cerem nimic, sau măcar să nu le căutăm răul și să nu-i îngreuiem mai mult, căci misiunea lor este grea. Aceasta vă rog Eu pe voi, cei ce v-ați ales altă viață decât cea pe care ați dat-o Mie mulți, mulți ani, până ce altfel ați hotărât pentru voi. Eu, Domnul, vă rog, ascultați-Mi povața. Amin.

Și acum spun cu jale: nu-i trebuie mai mult păcat celui ce pleacă de sub ocrotirea Mea și aruncă apoi vina asupra celor rămași pentru nestatornicia lui, pentru aruncarea crucii. De aceea e bine să nu învinuiască unul ca acesta pe nimeni pentru pașii lui, căci niciodată omul nu poate să aibă vina cea pentru el în altă parte sau în alții, nu, decât în el. Vina este în om, nu în afara lui atunci când cade din Dumnezeu, iar cine nu vrea să cadă, nu cade, nu cade, oricâte ispite l-ar încerca. Cine-l scoate pe om de la Dumnezeu? Vă spun Eu. Păcatul, și apoi păcatul neumilinței și apoi păcatul trufiei, cu care aruncă înapoi vina pentru el, ca și Adam, care M-a învinuit când i-am arătat că nu și-a păstrat ascultarea de Mine. Păcatul este dușmanul omului, nu un alt om este vinovat când omul Îl pierde pe Dumnezeu, iar cel ce tot aruncă pe alții vina pentru vina lui, acela a pierdut toată umilința, toată grija cea pentru pocăință și pentru sufletul lui, dar Eu, Domnul, le doresc la toți aceștia înțelepciunea cea de sus, ca să le fie milă de ei, și apoi să le fie milă și de mersul Meu cel greu și să nu-Mi apese ei pe calea Mea cea grea de azi.

Te povățuiesc și pe tine, poporul Meu cel rămas cu Mine sub greu crucii Mele. Ai grijă, fiule, crucea trebuie purtată, nu aruncată, căci iată, cine aruncă crucea aruncă apoi în Mine și în tine, fiindcă cel nestatornic pierde frica de Dumnezeu și pierde apoi grija de suflet și-și caută bucurii și stare pentru el, iar pe Mine Mă lasă îndurerat.

O, ai grijă, poporul Meu, ai grijă să nu fii copil mocoșit, căci mocoșeala Îmi întârzie mersul și slava lui. O, să nu fii mocoșit, fiule, iar când cei veghetori din partea Mea pentru tine și pentru Mine îți mai spun mocoșit, tu să crezi, să crezi că nu de la ei grăiesc, ci grăiesc așa cum aud de la Mine, iar tu să Mă primești ca un fiu cu inimă caldă și plină de credință și de așteptare de povață și de veghe peste tine și să te bucuri că Eu îți dăruiesc îndemn și veghe pentru lucrul Meu cu tine, că frumos va fi timpul când ne vom bucura de truda aceasta grea, și mereu este frumos timpul Meu cu tine când el folosește mult mersului Meu cel de azi pentru mântuirea neamului omenesc.

Voiesc să slujească îngerii și puterile cerești cu tine la tot lucrul cel greu al pregătirii slavei Mele, că Eu stau cu tine, poporul Meu, înaintea celor ce vin la izvor de câte ori vin ei

după Mine, după dragostea Mea, iar tu să fii dragostea Mea pentru ei, mereu dragostea Mea, măi poporul Meu, căci Îmi ești fiu și Mă sprijin cu tine ca tatăl pe copii.

E zi de pomenire și de sărbătoare a crucii și de mângâiere pentru cei ce merg cu Mine pe cale grea. Vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu și vă îmbrac în puterile cerești, fiilor, că multe sunt de lucrat, iar voi sunteți puținei și mititei și mocoșiți uneori, căci sunteți osteniți, dar sunteți cei care nu M-ați părăsit sub greu. O, ascundeți-vă capul și urechile dinspre cei ce vă aduc dureri și cuvinte de dispreț și de învinuire și de neliniște. O, lăsați-Mă pe Mine față în față cu ei și stați sub adăpost, că voi sunteți mici și nu aveți putere multă în fața ispitelor. Iată, nu M-am putut sprijini până la sfârșit cu toți cei cu care M-am scris pe cale, dar nici nu le pot sta în față pentru nemulțumirile lor. O, nu le pot da zălog dintre cei ce M-au ales pe Mine venind în trupul acestui popor, că nu-Mi pot rupe singur fiii de la sân. Nu le pot da nici bani dacă ar fi să împărțim truda cea pentru mersul Meu, dar dacă ei apasă, trebuie să le spun că nu pe voi, ci pe Mine Mă apasă. Eu pot să fac să le dau să-și facă ei ce vor și-Mi zic că n-au cu ce, dar cu greu pot, cu mare greu, că mersul Meu e greu, dar ce le mai rămâne lor la Mine? O, dacă toți Mi-ar cere înapoi pe cele cu care au sprijinit mersul Meu atâți câți sunt ei, ce-ar fi să fac Eu?

O, nu așa se face cu faptele vieții, o, nu așa! E rușinos așa, iar omul nu știe ce poate fi cu viața lui. E bine să aibă frică de Dumnezeu tot cel ce a știut cuvântul Meu cel de azi și e bine să se umilească cu iubire înaintea Mea pentru neputința lui, căci Eu voi fi și voi socoti după inima fiecăruia, că sunt Mântuitor, dar sunt și Judecător pentru ne iubire. Îi rog pe cei ce Mă apasă din părți, îi rog să Mă ierte pentru neputința de a le sta în față pentru nemulțumirile lor, căci Eu sunt Dumnezeu și sunt și Făcătorul lor și sunt datori și ei Făcătorului lor, sunt datori lui Dumnezeu cu multe și mereu cu multe, iar Eu îndur de la ei ne iubire și multă îndur.

O, poporul Meu, te mângâi în suspinul tău cel vechi și cel proaspăt. Întărește-te întru Mine, întru Duhul Meu Cel mângâios, fiule, iar dacă tu ai păzit și păzești cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, precum este scris. O, iată ce mare plată, ce mare ocrotire vor avea cei ce păzesc cuvântul răbdării Mele, cuvântul care curge din gura Mea deasupra ta, măi poporul Meu!

Sunt oaspeți veniți la izvor, și le dau lor îndemn pentru cruce, pentru purtarea crucii, pentru iubirea aceasta, căci crucea nepurtată nu aduce nici un folos sufletului. Omul trebuie pentru Domnul, nu pentru el să poarte cruce, căci Eu am spus: «*Cel ce voiește să vină după Mine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*». Despre cel ce voiește cu Mine am spus Eu aceasta, nu despre cel ce-și poartă nevoile vieții lui, ci numai despre cel ce poartă crucea pentru Mine, iar cine lasă crucea purtată pentru Mine și ia altă cruce pentru el, o, acela n-are plată cu Mine, ci își ia de pe pământ toată plata și nu mai are în cer, mai ales că el n-a ascultat de Cel ce i-a grăit lui din ceruri și a plecat de lângă mersul Meu. O, Eu nu-l țin pe om cu puterea Mea lângă Mine, ci numai dragostea lui poate face aceasta. Eu nu pot cu cel fără dragoste și fără răbdarea ei, că Eu sunt Fiul Cel scump al Tatălui Meu și al mamei Mele Fecioara, și tot atât de scumpi sunt și Ei și e măreață Ființa Noastră și e plină de umilință și de blândețe și suntem în iubire mereu, iar dacă omul nu este tot așa, nu se poate cu Dumnezeu cum este omul.

O, Tată scump Savaot, Tatăl Meu scump, e zi de praznic

sfânt pentru mama Mea Fecioara și pentru îngerul bunevestiri peste ea. E ziua când îngerul a vestit-o pe ea că Eu voi coborî în ea pe calea Duhului Sfânt și Mă voi naște Prunc ca omul și voi crește mare și voi fi Mântuitor pentru omul cel pierdut din Noi, Tată.

O, mamă Fecioară, e zi de praznic sfânt pentru tine, mamă, scumpă mama Mea. Trebuie să-l mângâiem pe poporul Meu, că este însuspinat, mamă. Trebuie și tu să grăiești lui, mamă.

— **D**a, Fiule scump, mă voi așeza la masă de cuvânt cu poporul Tău și-i voi mângâia suspinul și-i vom pregăti bucurie, așa cum mi-a pregătit mie îngerul Gavriil în ziua aceasta acum două mii de ani. Vom umbla la rane și le vom lega și vom pune povețe mari pe masă și vom cuprinde în brațe pe poporul Tău, însuspinat acum și apăsător de durere și dinăuntru și din afară, dar așa este mersul cel cu crucea. O, de ce cădeai Tu cu crucea pe calea crucii? Tu duceai crucea cu puterea trupului Tău omenesc, nu cu puterea Ta cea dumnezeiască, Fiule scump. Cădeai sub greutatea crucii care Te purta spre dealul Golgotei ca să-Ți așezi apoi dragostea pe ea, dragostea Ta pentru omul care Te-a părăsit, Fiul meu scump, după cum Tu i-ai făcut trup și ai pus în el viață. O, ce dulce Ți-a fost iubirea pe tot drumul crucii Tale, dulce Fiul meu.

O, omule, o, omule neînțelept pentru cruce, în ziua aceasta de praznic mare pentru cruce și pentru credință și pentru mine cu Fiul meu Hristos, Cel născut din mine Om ca să fie Mântuitor omului cel zidit de mâna Lui, o, în ziua aceasta mare, îți spun cuvânt mare ca să știi. Nu Fiul meu Iisus Hristos a purtat crucea pe calea crucii, ci crucea L-a purtat pe El până sus, iar El a mers după ea, căzând sub ea mereu, că era grea, și a dus-o cu puterea trupului ca să fie grea, ca să-l poarte ea pe El, dragostea să-L poarte, nu El să poarte. O, așa și tu, nu tu porți crucea dacă vrei să ai cruce pe cale cu Fiul meu, ci crucea te poartă pe tine, iar când o arunci nu te mai poartă nimeni, nu mai mergi cu Domnul, ci mergi tu, mergi singur, mergi cu lumea, mergi pe unde merge lumea, iar sub picioarele tale este golul, nu este crucea cea pentru Fiul meu, nu este calea care te duce la Fiul meu.

O, voi, cei ce aruncați crucea și apoi aruncați spre cei ce nu leapădă crucea, o, înțelepțiți-vă, o, umiliți-vă, treziți în voi pe Domnul ca să poată El, că furtuna necredinței vă dezrădăcinează din El. O, aplecați-vă spre pocăință, nu spre duh de judecată. Ce știți voi despre cei ce-i loviți? Aceasta este a Domnului. El știe vina, El știe pocăința fiecăruia, El știe și credința omului, El știe, nu voi, căci a Lui este aceasta, iar cel ce judecă pe fratele său a și fost judecat unul ca acela. O, umiliți-vă, umiliți-vă mult și frumos și cu folos! E Domnul, e Fiul meu în fața poporului Său rămas cu El sub cruce, iar eu voi grăi în ziua aceasta poporului Fiului meu, Iisus Hristos. Amin.

— **N**e întorcem în carte, mamă, ca să putem înaintea poporului Meu și pe fața lui și pe inimioara lui mângâiere pentru suspinul lui, mamă.

O, pace ție, măi poporul Meu! Îți vom pune pe masă duhul mângâierii, că ești însuspinat. Te vom mângâia, căci suntem cu Duhul Sfânt Mângâietorul în zi de praznic sfânt și suntem cu tine pe cale.

Pace ție, poporul Meu! Amin, amin, amin.

*

Ne întorcem în carte. Trebuie să se așeze în ea cuvântul cel întreg al acestei zile de coborâre de cuvânt. E multă învățătură de mântuire a sufletului în ziua aceasta

pe masa cea de dinaintea tronului ceresc și a priveliștei din jurul lui. Iată de unde vine învățătura cea pusă în mijlocul tău mereu, o, poporul Meu. Ne întoarcem în carte, fiule. Când aduc aproape cuvântul de pe masa pe care el se alcătuieste și stă, aduc și tronul Meu aproape, aduc priveliștea cerească din jurul tronului, căci de acolo izvorăște cuvântul, de acolo se naște el și curge pe masa cea de dinaintea tronului slavei Domnului și se revarsă prin gura Mea pe masa ta apoi, măi poporul Meu.

O, câtă frumusețe cerească este în nevăzutele lui Dumnezeu! Înaintea ei stați voi atunci când cuvântul Meu se rostеше între voi de gura purtătoare de Dumnezeu și martori mii și mii de mii sunt atunci dintre cei din cer, iar priveliștea aceasta ține până ce se întocmește toată coborârea cuvântului Meu peste voi, începând cu vremea facerii lui.

Dar cum se face cuvântul? Cum se înființează el în cer? Vă descopăr taine, fiilor. El se înființează pe pământ odată cu faptele oamenilor, iar la tine, odată cu viața ta, poporul Meu, odată cu faptele ei, măi fiule, așa cum am lucrat cuvânt și acum două mii de ani față în față cu cei ce Mă priveau și care judecau fiecare în felul lor și care credeau sau nu credeau și grăiau sau nu grăiau despre Mine și despre cele ce sunt. Așa cum am făcut cerul și pământul și le-am așezat la locul lor pe fiecare și toată facerea dintre ele apoi, tot așa lucrez și Eu cuvântul la locul lui de naștere și Mă port cu tronul ceresc peste tot, iar din tron izvorăște apoi cuvântul și îl iau Eu în gură și îl rostesc ca să fie el așezat apoi în cartea sa de cei ce au urechi de auzit cu ele pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Și întocmește cartea Sa de cuvânt pe pământ. Să ne așezăm, dar, și să rostim tot cuvântul învățaturii de azi, Eu, Domnul, și mama Mea Fecioara, căci scris este despre cei sfinți că *«toți trăiesc în El»*, în Mine, Domnul-Cuvântul, căci Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, iar numele celor ce dau ființă cuvântului Meu pe pământ, tot așa trebuie să fie numiți: Cuvântul lui Dumnezeu, căci cuvântul este al Meu, al lui Dumnezeu. Amin.

O, Tatăl Meu Savaot, Tată scump al Meu, binecuvîntează pe Fiul Tău, Dumnezeu-Cuvântul, ca să știe lumea că Tu M-ai trimis. Amin.

— **O**, întreit binecuvîntat să fie cuvântul Meu și al Tău într-unul, Fiule Emanuel, și prin gura Ta să curgă el râu izvorât din tronul slavei, Fiule scump. Tu, și mama scumpă a Ta grăiți acum toate câte sunt ale acestei zile de grăit și de așezat în cartea învățaturii, cartea cea mereu deschisă pe tronul slavei ca să se așeze în ea cuvântul care se naște, așa cum Tu ai deslușit acum nașterea cuvântului și felul cum se naște el, obârșia lui, Fiule scump și ascultător și supus, și cuvântul Tatălui Tău Dumnezeu. Amin.

— **S**lava Ta sunt Eu, Tată Savaot, iar Tu ești toată slava Mea! Lucrăm ca în cer, lucrăm înaintea tronului slavei, iar slava lui este Dumnezeu și cu ea coboară Domnul când Își lasă pe pământ cuvântul.

Iar tu, mamă Fecioară, de-a dreapta tronului slavei stai priveliște cerească, mamă, și ești împărăteasă lângă tron, o, mama Mea. Hai, dar, să lăsăm izvorul de cuvânt să vină și să se așeze la locul lui, în cartea Mea cea de azi cu poporul cuvântului Meu, mamă. Amin.

— **O**, Fiule scump și slăvit cu slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, iubirea este fără de trup ca și îngerii, iar obârșia ei este de sus. Omul cel de jos însă n-a putut să înțeleagă ce este iubirea, dar ea a fost pătrunsă de înțeles de către sfinți, iar sfinții și-au arătat liber pe cele dinăuntru ale lor și și-au pus rugăciunile lor pe hârtie, și-au pus înaintea oamenilor petrecerea lor

cu Tine, iubirea și-au pus-o ca unii fără de trup ca și iubirea lor, care venea de sus și îi învăța și îi însoțea pe ei.

O, popor al Fiului meu, Dumnezeu-Cuvântul, rugăciunea trebuie să rodească. La cei sfinți ea este chiar rodul lor, nu al rugăciunii lor. Aceasta au voit cei ce vă cârmuiesc pe voi în Domnul, aceasta au avut să vă spună ei într-o zi, nu demult, și n-au mai spus apoi, dar este în cer această zidire de cuvânt, lecția aceasta necoborâtă încă la voi așa cum ea s-a zidit în cer când a dat să coboare la voi cu grai. Au spus la masa cea de azi cu voi, v-au spus cei ce vă cârmuiesc în Domnul că poporul acestui cuvânt sfânt trebuie tot timpul să fie mărturisitor al celor dinăuntru ale omului, fiecare căutând să facă aceasta în chip curat. O, fiilor, sfinții și-au pus rugăciunea lor pe hârtie și și-au arătat-o, și-au arătat mintea și lucrarea ei, că așa lucrează cel care are pe Domnul în mintea sa, Îl scoate la lumină ca să vadă cei din jur, să vadă oamenii cum este Stăpânul lui, să vadă cine-l face pe cel sfânt să grăiască, cine face în el, cine zidește, cine lucrează în el. O, fiilor, sfinții și-au arătat și și-au mărturisit rugăciunea, nu înțelepciunea, nu știința lor, ci rugăciunea care știe, căci în rugăciune își spuneau păcatele lor, iar acum creștinii citesc rugăciunile lor și sunt mulțumiți cu atât, cu cei ce au zidit aceste rugăciuni, cu cei care au simțit ceea ce au mărturisit. Sfinții s-au judecat pe ei înșiși mereu, căci se simțeau păcătoși, și n-au mai fost judecați, ba au alungat mereu pe diavolul, care le auzea rugăciunea lor cea mărturisită și lăsată la urmași apoi ca lucrare sfântă a minții.

Iată, mintea care se îndeletnicește cu rugăciunea cea mărturisitoare, ea nu mai are grijă să judece pe semeni, căci are lucrul cel pentru sine, pentru curățirea sa. Când cineva între frații de aceeași treaptă judecă ale fraților măcar în gând, acela este judecător, nu rugător, și cade apoi sub judecată prin faptele sale, căci mintea omului nu este deprinsă să stea cuminte, să nu se uite în lături și să ia pe ale altora ca să le judece punând cap la cap toate și socotind după ea toate. O astfel de minte este dumnezeu pentru om, iar omul nu poate scăpa de robia ei, că ea îi este stăpân. Nu mai încape Domnul cu smerenia Sa, cu cârmuirea Sa într-o așa minte. O, așa sunt oamenii de pe pământ, toți una și una. Toți uită că Dumnezeu i-a pus omului în cap mintea pentru ca să stea Domnul în ea cu umiliția cea dumnezeiască, dar omul stă el. O, nu așa l-a făcut Dumnezeu pe om, iar dacă omul are minte și loc pentru ea în trupul lui, să-L lase pe Domnul să Se folosească de ea, că Domnul nu-i face rău prin ea așa cum singur își face omul, își face și lui, Îi face și Domnului, Celui ce l-a zidit pe om.

O, nu e rugăciunea, nu e Domnul în mintea omului nici măcar când citește el rugăciunea cea după sfinți lăsată la creștini, căci și după ce rostеше rugăciuni din sfinți tot ca el rămâne omul. Împăratul David, strămoșul meu, își mărturisea mereu păcatele înaintea Domnului și Îl ruga pe Domnul să-Și întoarcă fața de la păcatele lui și să șteargă toate fărâdelegile lui, iar apoi Îl ruga să zidească în el inimă curată și duh drept și înnoitor întru cele dinăuntru ale lui, ca să nu-l lepede Domnul pe el de la fața Sa și să ia de la el Duhul Lui Cel Sfânt, ci să-i dea lui Domnul bucuria mântuirii și întărirea duhului stăpânitor întru el, ca să-i învețe și pe alții căile Domnului și să se întoarcă la Domnul cei necredincioși.

O, iată ce lecție mare pregătită la tronul slavei a dat să coboare la voi, și a coborât acum! O, fiilor, să aibă cu cine să grăiască cei ce vă grăiesc vouă pe cele de sus. Să nu tăceți când ei vă grăiesc, ci să faceți loc larg grăirilor duhovnicești în biserică, măi fiilor hrăniți din cer. O, iubiți lacrima pocăinței, lacrima iubirii, că iată, ochii care rîd sunt ochi desfrânați. O, nu

lăsați de peste voi aceste învățături. Să grăiască ele mereu cu voi, nu numai azi, o, nu numai azi, căci omul din lume care citește cuvântul lui Dumnezeu, dat de către voi ca să fie cunoscut, i se pare omului îngâmfat că poate și el să grăiască așa ca Dumnezeu, i se pare că știe și el ca Dumnezeu. Numai că omul nu este Dumnezeu, ci este om și atât, și este păcătos omul și poartă trup păcătos. Numai dacă ia de la Domnul, numai dacă-L lasă pe Domnul să grăiască peste el, numai atunci poate și el să știe ca Dumnezeu, iar altfel nu, căci iubirea aceasta este fără de trup, este fără de păcat, din Dumnezeu curat izvorâtă, nu din mintea omului slujitor păcatului poate ea să curgă curată.

O, aerisiți-vă inimile, fiilor! Vă spun vouă aceasta ca să mă audă oamenii de pe pământ de peste tot. Precum omul își aerisește casa și lucrurile toate cu aer curat, deschizând peste tot ca să vină aer și să înprospăteze și să împrăștie miasma din casa sa, o, tot așa și cu inimile trebuie să faceți, căci inima creștinului este casa lui Dumnezeu, iar în ea trebuie mirosuri scumpe și păstrate scumpe și trebuie aer proaspăt și lumină multă și curățenie scumpă la vedere.

O, aerisiți-vă inimile, fiilor, și voi, oamenilor care purtați nume de creștin! O, nu căutați să vă judecați singuri faptele, ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu și de semeni, mulțumirea sau nemulțumirea de voi sau de semeni! O, nu așa! Vă trebuie stăpân, fiilor, vă trebuie mereu pentru aceasta ce trebuie să faceți, căci strămoșul Adam dacă n-a ales să aibă stăpân peste el și-a îngăduit să facă păcat, să se lase spre slăbiciuni și să judece apoi pe Dumnezeu pentru păcatul săvârșit în vreme de neascultare de stăpân.

Iată, copiii vor să crească mari ca să scape de sub mână și veghea părinților și să-și poată îndeplini apoi dorințele lor, gândurile lor, simțirile lor. O, nu așa. O, nu așa a fost copilul meu, Fiul meu Hristos, nu așa a fost cu Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu ca să aibă mamă pe pământ precum are El Tată în cer. O, ascultați de duhul învățaturii care vine pe pământ. Păcatele se vindecă prin suferință, iar suferința apoi se vindecă prin iubire și prin umilința iubirii. Iubirea este fără de trup, nu este ca suferința care doare în trup pe cel ce a păcătuit. Iubirea nu trebuie vindecată, ci trebuie tot mai mult zidită pe pământ și în pământ, căci pământul este omul, dar prin iubire pământul acesta se face cer, în care Domnul Se poate odihni apoi, numai să vrea omul să aibă Stăpân peste el pe Domnul și pe slujitorii Lui, a căror inimă este curată și sfântă pentru cei călăuziți de ei.

Aceasta am avut de așezat peste poporul Fiului meu Iisus Hristos în ziua de bunăvestire peste mine a îngerului Gavriil, când el mi-a dat Stăpân mie pe Domnul, pe Cel purtat în pântecele meu, până ce El a ieșit înaintea lui Israel ca să-l învețe pe el mântuirea omului.

O, slavă Ție, Tată și Fiule al Tatălui și Duhule Sfânt Mângâietorule, Dumnezeule întreit, Dumnezeul meu! Am grăit poporului ales pentru grăirea Ta cu el, o, Doamne, și am pus pe masa lui lecția rugăciunii, lucrarea minții, umilința ei, pentru ca să rodească omul rod pentru cer.

O, pace ție, popor al lui Hristos! O, aerisește-ți casa ta mereu pentru Stăpânul tău, pentru Cel plin de mireasmă de sus, pentru trupul Lui cel slăvit și purtat de îngeri înaintea ta pentru grăirea lui, cu care El te slujește. Amin.

— **O**, câtă iubire, mamă! O, cât duh iubitor, pentru cei ce trec din trup în duh în numele iubirii, căci iubirea este fără de trup, mamă, și face din oameni slava sfințeniei cea pentru Domnul pe pământ.

Să nu se descumpănească nici un păcătos. Iubirea este

fără de trup. Să nădăjduiască toți păcătoșii. Ceea ce nu pot ei din pricina osândirii lor sub păcat, poate iubirea, poate ea pentru ei, numai să poată ei să creadă în puterea ei, care vindecă omul de păcat. O, trebuie umilință mereu și veghe mereu pentru umilință, căci numaidecât își pierde omul umilința, că ochiul lui umblă, și umblă și mintea lui apoi și-și pierde omul umilința, dar de fiecare dată să se arunce omul în albia iubirii și să-și aerisească inima și ființa, căci diavolul nu poate mai mult în cel care-și spală păcatele mereu, mereu, ieșind cu ele la lumină. Cârțița când este scoasă la lumină nu mai are mult și piere apoi. Așa și păcatul cel ascuns în om, piere când este învederat, iar lucrarea sfinților aceasta a fost: grăirea lor cu Domnul Mântuitorul, ca să le fie lor milostiv pentru iertarea lor de sub păcat.

O, să nu vorbească singuri cei ce învață pe creștini aerisirea inimilor lor. Toate duhurile străine de Dumnezeu să iasă afară din inimi și să se facă frumos și curat pentru Domnul, așa cum în casele voastre scuturați și aerisiți și așezați toate la loc cu socotință, aruncând pe cele ce încurcă și înăbușe, căci omul nu trebuie să aibă nimic, nimic, decât pe Dumnezeu.

O, pace ție, măi poporul Meu! Fericit ești tu, cel învățat de Dumnezeu, dar tu să nu-ți spui că poți și tu să știi și să grăiești ca Domnul, ci umilește-te, așa cum sfinții toți s-au umilit și M-au cerut loruși, M-au cerut să-i fac cerești și să-i port în sânul Meu apoi, iar Eu așa fac, și toți trăiesc în Mine, căci s-au smerit și M-au iubit fără de trup și au trecut mereu din trup în duh ca să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Așa și atât a fost cuvântul zilei de azi a sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioară, iar peste tot cuvântul, Eu, Domnul, pun acum pecetea Mea: Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2013

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Duhul mărturisirii. Durerea Domnului de la cei ce L-au părăsit. Secetă de cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Maria Egipteanca: pildă pentru vindecarea de păcat și pentru purtarea crucii.

Sunt tot o veghe peste tine ca să faci tu voia Mea, toată voia Mea cu tine, măi poporul Meu, că te-am ales dintre oameni ca să fac voia Mea cu ajutorul tău pe pământ.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime cu nume nou. Să știe lumea cine ești tu, de aceea grăiesc Eu cu tine așa, că e de folos lumii să știe că Eu, Domnul, am un popor pe pământul român cu care lucrez între oameni voia Mea și o dau pildă lumii.

O, pace ție, popor blagoslovit! Cuvântul Meu dacă nu l-aș aduce Eu în mijlocul tău mereu n-ai mai fi tu poporul Meu. Cuvântul Meu te numește pe tine popor al Meu și aude din gura Mea lumea numele tău și aude diavolul și te știe diavolul al Meu, te știe de popor al Meu și e necăjit vrăjmașul Meu și al tău că este în mijlocul tău cuvântul Meu. O, cine te-ar mai ține pe tine fiu al lui Dumnezeu dacă n-ai avea mereu hrană de cuvânt sfânt pe masă, hrană proaspătă, hrană caldă? Sunt tot o veghe peste tine și te veghez cu cuvântul Meu și-ți cer voia Mea s-o fac cu tine, că iată, te-am vestit nu demult că ieșim în piață cu duhul mărturisirii, fiule, și te-am așezat să faci voia Mea și să gătim ziua ieșirii și lucrul mărturisirii ei. Tu M-ai ascultat, iar acum ieșim și mărturisim, căci duhul mărturisirii este voia Mea.

O, binecuvântare cu belșug rostesc acum Eu, Domnul, pentru ieșirea Mea cu tine în mijlocul lumii, poporul Meu, și

să-i mângâiem pe mulți cu duhul nădejzii sfinte și să le dăm putere să dorească și ei după darul cel sfânt al fiilor lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu au credință, au iubire, au jertfă plăcută Domnului, au duhul umilinței, prin care ei se vindecă de ei înșiși și de grija de ei și se fac voie a Mea apoi, dar această putere sfântă vine tot de la Mine în ei. O, nu e de la om această putere, căci omul este slab și nu are minte pentru Dumnezeu, căci și-o păstrează luiși. Hai, dar, să le arătăm fiilor oamenilor frumusețea cea sfântă a fiilor lui Dumnezeu, umilința inimii și a staturii lor. Când Eu rostesc cuvânt peste tine ca să ieșim și să mărturisim, tu gătește-te pentru această bucurie a Mea și întărește-ți duhul umilinței, ca să stai întru el înaintea oamenilor, și să lucreze peste ei ieșirea Mea cu tine, fiule Ierusalime. Mă doare după cei ce n-au mai rămas lângă tine pentru ieșirile Mele cu tine, Mă doare, că ei petrec acum cu lumea, și lumea vede că ei nu mai sunt lângă Mine și lângă tine, dar Eu, Domnul, Mă mărturisesc pe mai departe cu poporul Meu, că nu de altceva l-am zidit și îl zidesc pe el și nu de altceva l-am făcut unealtă a Mea, trâmbiță a Mea peste pământ, glasul Meu și pilda Mea peste oameni.

O, apropiați-vă, voi, fii ai oamenilor, că Eu, Domnul, ies în mijlocul vostru cu poporul cuvântului Meu ca să vă mângâi sufletul și să vă împart nădejdea învierii și puterea iubirii de Dumnezeu! E secetă de cuvântul lui Dumnezeu pe pământ. Numai omul grăiește pe pământ, numai omul peste tot. Vin cu glasul gurii Mele, vin Eu, vin însoțit de poporul cuvântului Meu și Mă împart cuvânt vouă, cuvânt cald, cuvânt proaspăt, căci Eu sunt mereu astăzi, ca și cuvântul Meu. Acum două mii de ani am vestit că va veni vremea aceasta, și a venit acum, căci am spus că vine vremea să se audă glasul Fiului lui Dumnezeu și să tresalte morții din morminte la glasul Domnului Cel înviat și să învieze și ei. O, iată, împlinesc așa, și voiesc să înviați și voi, cei vii cu trupul și să treceți din trup în duh și să credeți venirii cuvântului Meu la voi și să faceți faptele credinței celei de apoi, că vine Domnul la voi cuvânt pe pământ și vă trebuie credință.

Ies în mijlocul vostru, o, fii ai oamenilor, și vă împart nădejdea învierii. Iată-Mă strălucind pe fața celor ce se sfințesc pentru Mine, pentru numele Meu! Duhul umilinței are putere să-l facă frumos pe om. Dar ce este duhul umilinței? El îl face pe om să scadă și să cresc Eu, Domnul, în ființa lui, în alcătuirea lui. Precum Dumnezeu nu gândește la Sine, ci numai la om, tot așa și fiii umilinței de duh, ei nu gândesc la sine, ci numai la Dumnezeu pentru voia Sa în ei, și așa crește frumusețea copilului sfânt, iar Eu, Domnul, am dorirea după o țară cu copii frumoși și plini de Dumnezeu și de frumusețea Lui, și Mi-e dor de Mine în oameni și umblu după ei cu umbletul Meu și Mă arăt lor prin cei ce Mă poartă iubindu-Mă și mărturisindu-Mă în ei și cu ei, ca să vadă cei ce văd și să înțeleagă ei că Tatăl M-a trimis și că nu de la Mine Însuși vin și Mă mărturisesc ca să-Mi zidesc un popor și să-l am pentru venirea Mea răscumpărat dintre fiii oamenilor și de folos pentru cei ce încă nu văd.

E zi de duminică și grăiește Domnul în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Peste două duminici va fi praznic de Înviere și suntem pe cale spre acest praznic mareț, pe care lumea cea fără de viață pentru Mine îl așteaptă pentru gusturile ei și nicidecum să se sfințească omul pentru Dumnezeu, dar Eu pe câți îi aleg le fac și trezirea, le fac și spălarea, le fac și hăinuța cea nouă și le dau lor duhul pocăinței, prin care ei să Mă caute și să Mă urmeze apoi, așa cum s-a petrecut cu pașii celei azi pomenită între sfinți, Maria Egipteanca, cea care s-a

trezit cu putere din somnul păcatului și și-a căutat pentru tot restul vieții vindecarea de păcat, luptând din greu împotriva acestui vrăjmaș, pe care omul, bietul de el, nu-l socotește vrăjmaș, ci bucurie a lui, dar el, păcatul, este moarte în om.

O, s-a trezit din somnul ei Maria Egipteanca și a căutat apoi să fugă de ea însăși și de oamenii care o trăgeau spre moarte, și grea a fost lupta ei cea de partea vieții, dar toate sunt cu puțință celui cu credință că poate Domnul pentru el. Pilda luptei ei cea pentru viață s-o ia de pildă toți păcătoșii, ca să poată și ei, ca să se dea și ei de partea duhului vieții și să moară față de păcat, că Eu, Domnul, vin din cer pe pământ și îl învăț pe om să se lepede de sine și să vină după Mine, că mai bine îi este lui să poarte cruce decât păcat, și frumoasă este viața crucii, că este curată, și că-l duce pe om pe aripi spre asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și voiesc să-i am frați pe toți oamenii și să fim toți fiii Tatălui Dumnezeu, precum Eu voiesc aceasta. Amin.

— O, Doamne, o, întărirea mea cea mare în ziua aceea când am dorit să mă despart de păcat și tot timpul apoi! O, Milosul meu Salvator, mi-e dor să le spun fiilor oamenilor că iubirea pentru păcat îl face urât pe om, și vede el aceasta numai după ce se lasă de această iubire, căci vin lacrimi din ochii inimii lui și ai vederii lui lăuntrice și nu-i mai trebuie lui nimic decât pe Tine apoi, pe Salvatorul lui din moarte, Doamne. O, Ți-e tare milă de oameni! Ți-e milă de păcătoși, Doamne, așa cum Ți-a fost de mine milă. O, dă-le și lor o zi de trezire așa cum mie mi-ai dat, ca să pedepsească ei păcatul apoi, așa cum el îi pedepsește pe ei acum în însuși trupul lor.

O, ce mare milă faci Tu cu oamenii, Doamne! Mă uit de lângă Tine și de lângă sfinți mă uit cum Îți pregătești ieșirea cu poporul cuvântului Tău ca să Te arăți fiilor oamenilor și să le faci trezirea cumva. Harul Tău și harurile sfinților Tăi nevoitori pentru sfințenia lor, să coboare aceste haruri peste cei ce văd ieșirea Ta cu poporul Tău și lucrul mărturisirii Tale cu el.

O, fii ai oamenilor, marea de păcate vă cuprinde de peste tot. Ridicați mâinile și cădeți în genunchi și cereți mila Domnului vouă, că este iad păcatul și este în om. Vine dimineața, vine cuvântul lui Dumnezeu spre voi. Întâmpinați-i iubirea! Faceți-vă fii ai lui Dumnezeu și intrați în rândurile celor ce au patrie cerul pe pământ și bucuria lui. Umiliți-vă mult și frumos. Vă trebuie călăuză pentru aceasta, vă trebuie mereu, ceas de ceas, și n-o veți găsi în biserică cea din lume, care oprește omul să vină la izvorul cuvântului lui Dumnezeu și să se spele de păcat și să vadă apoi omul calea și pe Domnul cu el pe cale. O, vă trebuie voință și putere pentru ea și credință mare pentru acestea. Luați pe Domnul peste voi, luați cuvântul Său, care cheamă și sfințește voința omului. În curând vai și iar vai celor ce stau departe de Dumnezeu și de voia Lui! Amin, amin zic vouă, veniți spre Domnul, că El vine, că El este milos! Vine Domnul cuvânt pe pământ la voi, vine să vă ia în arca Sa, în salvarea Sa. Amin.

— O, Eu sunt! Eu sunt Alfa și Omega. Eu sunt Cel ce sunt, și tot așa este și cel ce este cu Mine: el este, iar dacă apoi se duce de lângă Mine nu mai este. Strigă sfinții la oameni să vină la Mine și să se facă fiii oamenilor fii ai lui Dumnezeu ca să scape de usturimea pe care le-o pregătește păcatul. O, ce mari vor fi cei ce vor veni! Se vor ridica deasupra muntelui de păcate și vor fi biruitori peste păcat și mari vor fi, ca Maria Egipteanca. Ea s-a ridicat și n-a mai căzut, căci a luptat stând deasupra păcatului ca să-l biruiască pe el, și l-a biruit.

Eu sunt Cel ce sunt și ies înaintea omului ca să-i ajut credința și vederea și puterea de a se face fiu al Meu. Ies cu poporul cuvântului Meu între oameni și le spun lor că Eu sunt Cel ce sunt, Eu, și poporul cuvântului Meu, și le spun lor:

Pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Duhul lumii a luat pacea Mea de pe pământ și a pus-o pe a lumii. Eu însă pacea Mea o dau vouă, numai să-i înțelegeți gustul și lucrarea ei. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Pacea Mea o dau celor fără de pace. Pace vouă, celor ce doriți după Domnul! Duhul umilinței vă ajută să vă faceți asemenea Lui, asemenea Fiului lui Dumnezeu, și Îl veți vedea pe El, căci așa stă scris. Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2013

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Statornicia este hrănită de dragostea de Domnul. Timpul se va opri ca să fie Dumnezeu în locul timpului.

Ieșiți întru întâmpinarea cuvântului Meu, voi, cei care vegheați înaintea Mea când glas din cer, ca de vânt și ca de tunet coboară blând pe masa poporului Meu ca să se hrănească el din cer și să nu piară prin cele de pe pământ, care iau omului mintea dinspre Dumnezeu.

Intru în Ierusalim. În mijlocul poporului cuvântului Meu intru cuvânt, iar slava cuvântului Meu adună aici toate puterile cerești, oștirile toate de sfinți și de îngeri și toată firea văzută și nevăzută a facerii lui Dumnezeu, căci grăiește Domnul cuvântul Său și adunare cerească adună, și e desăvârșită ascultarea între cei din cer în jurul cuvântului Meu când Eu grăiesc poporului Meu pe pământ.

Iată, celui ce crede în cuvântul Meu, în glasul gurii Mele, nu-i trebuie numai credință, ci multă statornicie apoi, iar statornicia este hrănită de dragostea față de Mine a celui ce vine să fie al Meu apoi. Rușine mare va avea înaintea Mea și înaintea oștirilor cerești cel care a venit crezând și a plecat apoi disprețuind și lovind înapoi pentru ca să-și arate el nevinovăția în fața celor ce-l văd că pleacă de lângă Dumnezeu, de lângă glasul cuvântului Meu, care se revarsă râu al vieții ca să adape peste tot și ca să-l găsească pe el cei scriși să fie și să creadă, chiar dacă apoi se duc și Mă prigonesc ca Pavel apostolul mai înainte să Mă descopăr lui în slavă și să-i opresc râvna cea vătămătoare, pe care nu și-o înțelegea singur, și de care apoi îi era rușine. Rușine mare vor avea înaintea Mea și a sfinților Mei și a oamenilor, rușine vor purta pe față cei care Mă prigonesc acum, după ce au stat la masă cu Mine crezând și iubind și umilindu-se ei pentru slava Mea. O, ferice celui ce vine și intră cu poporul Meu și se îmbracă cu lucrarea statorniciei și a iubirii de Dumnezeu, dar neferice este celui ce se duce apoi de la Mine crezând că Eu voi fi cu el pe unde el va merge, dar Eu am spus că în lume nu Mă mai duc, decât cu toiagul certării, și stau în mijlocul poporului Meu și cuvintez tot cuvântul Meu peste credință și peste necredință și intră peste tot cuvântul Meu și lucrează el, și apoi judecă el pe cei ce-l dau la spate, căci așa va fi, cum Eu am spus. Când voiau elinii să Mă vadă în ziua intrării Mele în Ierusalim Eu le-am trimis lor vorbă prin ucenici că dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl Meu îl va cinsti pe el. Intrasem pe mînzul asinei în Ierusalim și-Mi era sufletul apăsător și am zis Tatălui: «Mântuiește-Mă, Tată, de ceasul

acesta, dar Eu pentru ca să ajung la ceasul acesta am venit, iar acum preamărește numele Tău!», și glasul Tatălui a grăit din cer și a zis: «L-am preamărit și iarăși îl voi preamări». Cei din norod se întrebau ce a fost: Tunet? Vorbe de inger au fost? Dar Eu le-am zis lor: «Nu pentru Mine, ci pentru voi a grăit acest glas, și dacă cineva aude vorbele Mele și nu le păzește nu Eu îl judec, că n-am venit să judec, ci să izbăvesc lumea, dar cine nu primește cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am grăit, acela îl va judeca în ziua cea de apoi, căci Tatăl M-a trimis, și El Însuși Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să grăiesc».

Iată, fiilor credincioși cuvântului Meu, trebuie credință statornică, măi fiilor, căci altfel omul se pierde și se duce de unde a venit, se duce în lume după ce iese din ea ca să vină după Mine cu crucea sa. O, fiilor, cine pleacă din poporul cuvântului Meu cel atât de aproape de voi, pleacă din Dumnezeu. Să fie credință mare pentru ceea ce spun, că vă spun cuvânt de ajutor ca să știți că nu oricum și oriunde pot Eu fi cu cel ce vine și pleacă apoi ca să fie tot cu Mine, după cum își zice el când se trage de lângă Mine. O, puteau apostolii Mei să spună că pleacă în altă parte, în ale lor sau în ale oamenilor ca să-Mi slujească ei în alt fel, din altă parte sau de lângă ai lor după trup? Dacă Iuda s-a tot păstrat lângă ai săi și lângă cei potrivnici Mie, a mai rămas el, a mai rămas cu Mine? Dar ce s-a petrecut cu el apoi, e puțin pentru ca să fie înțeles că nu oriunde puteau uceniciei să fie cu Mine? O, slujirea cea pentru Mine este acolo unde sunt Eu, căci am spus în ziua de Florii: «Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și Tatăl îl va cinsti pe el cu statul lângă Mine, cu locul său lângă Mine». Iată, unde sunt Eu am spus, nu în altă parte, căci în altă parte își slujește sieși omul, nu Mie, și mai ales când alege el să plece de sub sarcina Mea.

O, ce măreață este slujirea lângă lucrarea cuvântului Meu dacă-i place de Mine celui ce vine! Nu se poate vedea cu ochiul trupului această măreție, dar plata celor ce-Mi slujesc aproape este chiar această măreție, chiar când timpul merge încă, nu numai când timpul se va opri ca să fie Dumnezeu apoi în locul timpului. Și încă o taină vă spun: Trebuie voi să fie în timpul slujirii cei ce-Mi slujesc. Nu cu fața tristă să fie ei, nu cu inima tristă și golașă de har, că e măreață slujirea lângă Mine și trag la ea îngerii și privesc și slujesc cu bucurie lângă cei aleși pentru această măreție. O, nu căutați după ea cu ochiul și cu inima, ci cu credința, măi fiilor. Eu nu vă duc cu vorba, o, fiilor. Nu este așa cum spun cei cu sufletul pribeag că voi sunteți duși cu vorba. O, de-ar fi și ei duși cu vorba așa cum sunteți voi! Sunt din cei ce au venit și au stat, și au plecat apoi de lângă Mine și de lângă voi și spun că și-au pierdut timpul și rostul, dar acum ce cinste și ce rost au dacă au plecat, și cui dau ei rostul lor? Ba, din contra, vor da aceștia răspuns pentru timpul cât au stat lângă crucea Mea și M-au părăsit apoi și, iată-i, se duc la preoții din lume după răcoare, dar nu mai găsesc ei pe nicăieri ceea ce au avut.

O, fiilor, nimic mai greu nu vă va judeca pe voi decât statul față în față cu voi înșivă în ziua cea de apoi dacă M-ați părăsit acum, căci vremea credinței și a nădejzii și a dragostei cu care ați stat cu Mine atâta vreme, acestea v-ar judeca pe voi de păcatul lenei sufletești, căci sufletul nu vi l-ați îngrijit, ci numai mintea, care-l scoate pe om de la Mine după ce duhul indignării, frate cu trufia, v-ar plămădi vouă o altă ființă, urâtă la suflet și plăcută diavolului cel urât și atâta de urât.

Iată, taină vă spun vouă pentru biruința prin dragoste: Aveți grijă de ceilalți, mereu de ceilalți fiecare din voi, și nu

de voi să aveți grijă, căci cine ascultă așa, nu moare niciodată, nu pierde de lângă Mine și de lângă slujirea Mea, iar dacă aveți grijă de voi vă faceți urăți celorlalți și Mie, căci duhul frăției cerești și creștinești are simț înalt, simț adânc, fiilor. O, dacă nu căutați în toată clipa să fiți cu bucurie plăcuți celor din jur, ce pretenție ar fi să mai aveți, și de ce ați mai fi nemulțumiți între ei? Atunci, din contra, vă trebuie umilință mare, trezire mereu spre umilință, grijă mare ca să nu vă biruiască satana cu gânduri îngâmfate și mai mult, cu duhul nemulțumirii și al deznădăjduirii apoi de voi înșivă, căci pierde atunci dragostea din voi și își face loc întunericul de la lipsa dragostei, de la lipsa de Dumnezeu din voi.

O, să nu vă faceți rost de nemulțumiri față de frați, fiilor. Prin tot felul de împrejurări prin care trecem, voi nici în gând să nu vă șoptiți ca să vă trageți în lături de lângă Mine, din locurile Mele cu voi, căci și gândul numai, chiar și gândul fără de cuvânt rostit îl bucură pe satana și mult îl bucură, și stă el apoi la pândă să găsească prilej cumva și să împlinescă și să vă cadă din cinstea cea de la Tatăl și să vă ducă în prăpastia în care Eu, Domnul, M-am băgat după voi ca să vă scot și să vă scutur de toate murdăriile și uscăturile și să vă vindec zgârieturile și să vă dau apoi hăinuță de masă cerească și să vă așez cu Mine la masă, fiilor. O, nu e greu cu Mine ori prin ce am trece, dar e greu fără Mine, e greu pentru cel ce pleacă, e greu și pe pământ, e greu și apoi, căci va sta el atunci față în față cu cuvântul Meu, pe care l-a crezut.

O, nimic să nu vă pară greu, nici măcar pe voi înșivă când nu puteți să fiți la timp de ajuns de umiliți pentru greșalele voastre sau pentru alții care greșesc. Mai bine e să greșiți lângă Mine decât departe de Mine, că Eu aici am alifie, am iubire și vindecare pentru greșale, dar în lume Eu nu sunt, nu pot să Mă duc acolo după voi, nu pot, ci doar vă strig înapoi și plâng de jale și de durere când diavolul se bucură de pe urma celui ce pleacă de lângă Mine.

O, fiilor, păcatul îl scoate pe om de la Dumnezeu. Pe cel ce nu se mai poate umili îl scoate acest păcat de la Mine. Vă învăț pe voi statul lângă Mine și iată cât de înalt vă învăț! Stați cu înțelepciune împotriva diavolului, care ar da să vă scoată de la Mine, că aveți pildă pe cei pe care diavolul i-a biruit și s-au lăsat ei smulși de el.

O, fiilor, feriți-vă mult de omul care are putere să nimicească în voi credința. Cunoașteți-l după fapte, după mersul vieții lui, după nedragoste, fiilor. Vă învăț cu putere, fiți vioi, fiți calzi cu inima și cu cuvântul, fiți mereu cuvânt și fiți dăruitori de bucurie și cu bucurie, și nimic să nu vă despartă pe voi unii de alții, de Mine și de frați, măi fiilor. Amintiți-vă de Mine cum M-am predat Eu vouă omului în grădina Ghet-simani, din care M-au luat oamenii lui Caiafa pentru răstignirea Mea și cum am avut Eu grijă atunci de ucenici ca să-i ocrotesc pe ei de pierzare, și-Mi era inima vioaie înaintea lor, chiar dacă apăsarea Îmi era mare, dar Eu pentru acel ceas venisem de la Tatăl între oameni.

O, aveți grijă de statul în rădăcină, fiilor, că aiurea dacă stați cu ființa voastră vă uscați, măi fiilor. Fiți înțelepți pentru ceea ce vă spun acum. Nu vă otrăviți singuri seva prin care voi stați întru Mine, căci scris este: «Pe căpetenia poporului tău să n-o hulești, să n-o grăiești de rău», iar voi învățați să stați în viață, căci mlădița fără de viță se usucă și merge la foc. Vă învăț pe voi, cei rămași cu Mine, căci cei ce n-au învățat așa n-au mai stat în viață și n-au mai rămas cu Mine. V-am învățat și între voi prin cei ce vă veghează viața voastră cu Mine, și vă pomenesc și cu gura Mea această povață. O, aveți grijă să

stați în rădăcină, căci cei ce n-au stat au căzut din Dumnezeu, pentru că au grăit de rău între ei pe cei de la Mine așezați între Mine și popor, și cu care Eu Mă sprijin ca să-Mi așez în carte cuvântul când el se revarsă din nori, pe vânt purtat peste grădinița Mea de cuvânt, și purtat apoi din loc în loc spre cei ce se hrănesc cu Dumnezeu, ca să fie și ei apoi ai Mei, asemenea Mie cu viața lor, cu iubirea lor, numai să nu hulească ei chiar și fără să-și dea seama de acest păcat, pe care l-au făcut toți cei după care azi Mă uit cu jale și plâng și veghez cu toate puterile cerești împotriva săgeților trimise cu răutate înapoi și cu necredință dinspre ei spre cei purtați de Mine la sânul Meu și mult vegheați acum, când necredința lucrează pe pitite din întuneric, dar Eu, Domnul, stau de veghe și sunt Cel Atotputernic. Amin.

Nu stau mult în cuvânt, dar binecuvintez cu dragoste părintească lucrul mâinilor voastre pentru slava Mea cu voi, fiilor, că voi lucrați din greu la lucrul care trebuia demult, demult să fie așezat spre vederea întregă a săvârșirii lui. Cu cei credincioși Îmi este ușor și pot să lucrez, iar voi vegheați să fiți credincioși, fiilor. Praznicul intrării Mele în Ierusalim îl sărbătorim, și iată cuvânt de slavă la voi ca să vă întărească pe voi pentru slava Mea, și nu uitați că este scris în Scripturi despre cei ce se încred în Domnul că sunt ca muntele Sionului, și nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim, că munți sunt împrejurul lui, și este Domnul împrejurul poporului Său, de acum și până în veac, și că Eu nu voi lăsa toiagul necredincioșilor peste soarta celor drepti cu credința, ca să nu-și întindă dreptii întru fărădelegi mâinile lor, iar voi să ziceți Domnului: Fă bine, Doamne, celor buni și celor drepti cu inima, iar pe cei de pe căi nedrepte ajută-i și pe ei să scape de lucrarea fărădelegii și de plata ei. Amin.

Și acum Eu, Domnul, rostesc peste tine, pace ție, Israele nou, pace ție, Ierusalime, Ierusalime nou, popor al cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi! Amin, amin, amin.

15/28 aprilie 2013

Praznicul Învierii Domnului

Poporul cuvântului Domnului, lucrător al voci Domnului, împărățitorul cuvântului facerii celei noi. Scriptura facerii din nou a lumii se împlinește tainic. Domnul cheamă neamul român la înviere.

Ajunși aici, la praznicul Învierii Mele, Eu și cu voi, Eu și cu toți cei din cer, cele de pe pământ și cele din cer, vă spun vouă acum, în grăirea Mea cea de azi, grăirea ucenicilor și a ucenițelor Mele acum două mii de ani după ce Eu, Domnul, trecând prin cruce și prin moarte pe cruce, durere neînchipuită a duhului Meu și a tot duhul cerului, dar și bucuria biruinței Mele asupra diavolului cel bătrân de cinci mii de ani atunci, vă spun Eu, Domnul Iisus Hristos, vestea care a mers din gură în gură atunci spre durerea și spre încordarea celor ce M-au răstignit, vă spun: „*Hristos a înviat!*“.

O, poporul Meu, o, micuțul Meu Ierusalim nou, îți aduc ție dintre cei din cer salutul învierii Mele: „*Hristos a înviat!*“. Nu te am decât pe tine. Să Mă crezi ce-ți spun, fiule Ierusalime. O, caută în toată clipa să fii numai al Meu, numai cu Mine, că numai pe tine te am pe pământ. Când cei de pe pământ mari cu rangul bisericesc sau cărturăresc aud cele ce-ți spun Eu acum, îi apucă mirarea și răutatea de suflet, dar Eu când spun cuvânt știu ce spun. Toți cei mari cu credința, cu inima și cu fapta creștinească își văd de ale lor și de ale mântuirii lor după tot ce zic ei că fac, dar cu tine nu este tot așa, măi poporul Meu. Pe tine te-am ales dintre oameni ca să te așez la masă de cuvânt

cu Mine și să fii tu voia Mea între pământ și cer și să-Mi împarți cuvântul peste pământ, cuvântul facerii celei noi, fiule, că am de așezat cer nou și pământ nou între cer și pământ, precum scrie în Scripturi să fac, și să fie acestea apoi, și trebuie să am popor aproape, eliberat de griji și dat Mie cu totul, că Eu port cu tine multe griji pentru biruința Mea peste pământ, iar tu ești mititel și ești puținel la număr, că nu trag creștinii de pe pământ sub crucea Mea, că o au pe a lor de dus, iar crucea Mea de azi este grea, și voi nu mai aveți timp de voi, și ce frumos este aceasta, să uite omul de sine și să se dea Mie cu totul și multului Meu greu și să trăiască el așa, și nu ca toți creștinii care-și fac lorși ceea ce găesc de cuviință pe calea lor creștinească așa cum este ea privită de ei și așa cum merg toți cei care nu știu îndeajuns ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ și ce înseamnă să-I slujească lui Dumnezeu omul. Creștinii cer mereu la Dumnezeu de toate, de toate de pe pământ și din cer, dar voi sunteți altfel de creștini, căci voi nu cereți, ci dați lui Dumnezeu, dați truda voastră toată, și sunteți mici, fiilor, și sunteți neputincioși de cele de pe pământ, de vreme ce nu munciți pentru voi la stăpân ca toți oamenii, căci voi trudiți în via Mea, în lucrarea Mea, întru venirea Mea trudiți cu Mine, măi fiilor. O, nu cumva să vă pară că altceva și altfel trudiți. Eu pe voi vă am aproape pentru Mine, nu pentru voi, și vă am apoi aproape pentru mântuirea multora, fiilor, că Eu vin mereu la voi cuvânt de naștere din nou a lumii și a omului, și așa Îmi strâng de ici, de colo iubitori de Dumnezeu mai mult decât iubitori de trup și de desfătări pentru trup, desfătări care suie la suflet și îl robesc apoi pe el spre păcat și spre despărțire de Dumnezeu, fiilor, și Mă doare, și Mă doare că nu Mă iubesc creștinii și oamenii, măi fiilor, și Mă doare că n-au peste ei cârmuitor care să-i învețe lepădarea de sine și căutarea după Mine apoi, că Eu sunt Stăpânul cerului și al pământului și nu-Mi slujesc Mie creștinii și oamenii și își slujesc lorși ziua și noaptea, și-și termină apoi firul vieții și doresc după rai și după milă de la Dumnezeu pentru viața lor cea de veci apoi.

Vă spun vouă acestea toate ca să Mă credeți îndeajuns că nu vă am decât pe voi, și să creadă aceasta și cei ce se cred aproape de Dumnezeu cu viața și cu faptele și cu alegerea lor și cu înțelepciunile lor, dar aproape de Mine îi este greu omului, îi este prea greu. O, cine acum două mii de ani a fost aproape de Mine în durerea Mea cea mai grea? N-a putut nimeni să îndure cu Mine tot ce am avut de purtat și de trecut, dar am avut iubire mare și veghe mare pentru Mine pe ucenițele Mele, pe cele ce nu mai aveau nimic de făcut decât să-Mi țină urma și să-Mi dea toată iubirea lor, toată, fiilor, tot dorul lor, iar împotriva lor nu s-a adus împotrivire, căci așa este în iubirea cea întregă, ea este forța care ține departe orice putere potrivnică, orice gând satanic, și s-a văzut aceasta atunci. Iar pe ucenicii Mei i-am pus Eu la adăpost, i-am pus prin cuvânt rostit peste ei și peste cei ce ar fi dat să-i caute pe ei pentru numele Meu, și i-am păstrat pentru mărturia învierii Mele după statul Meu cu ei trei ani și jumătate din loc în loc pe pământ pentru alinarea durerilor de peste tot de pe unde veneau cu cei mult neputincioși ca să le alin Eu, Domnul Iisus Hristos, durerile, așa cum toți cei suferinzi Mă știau și Mă căutau, iar ucenițele și toți cei care le sprijineau pe ele pentru slava Mea cea de atunci Îmi slujeau cu osârdie Mie și ucenicilor Mei și aveau grijă mare și mereu de mersul lucrului Meu peste pământ, și apoi de duhul mărturisirii peste oameni și peste împărați, căci Eu M-am dus la Tatăl ca să fiu cu ei de lângă El până la sfârșitul timpului, precum le-am promis, iar acum ei se strâng toți lângă voi, fiilor de azi ai Mei pe pământ, și sunt

cu ei lângă voi până la sfârșit și, iată, mai mult acum, la sfârșit, căci cuvântul Meu așează și lucrează și sfârșește orice început și îl ridică la locul lui, și toate sunt tainice și se lucrează cer nou și pământ nou, și nu e mincinos cuvântul Scripturii facerii din nou a lumii, dar oamenii pământului au numai ochi trupești și minte pământescă, căci ochii duhului și locașul lui, mintea, nu vor oamenii să le dea lui Dumnezeu și să le facă Domnul pe ele după chipul și asemănarea Sa ca să-L vadă ei pe Domnul și să meargă după El apoi așa cum mergeți voi.

Iată, se naște omul din păcat și trăiește zadarnic pe pământ și-l doare apoi pe vecii că n-a înțeles prin toate pe Dumnezeu, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om apoi pentru această facere, măi fiilor. Și dacă am grăit vouă, le grăiesc acum și fiilor pământului și le spun și lor urarea învierii Mele.

O, fii ai oamenilor, o, copii ai pământului, Hristos a înviat! Eu Însumi, Eu, Domnul, Eu vă aduc salutul învierii Mele. Luați aminte, o, luați aminte că Domnul a făcut la început cerul și pământul și a dat pământul moștenire oamenilor, dar cerul, cerul cine-l moștenește? O, cine moștenește cerul, fii ai pământului? Dacă n-ar da cerul, ar avea viață pământul și oamenii de pe el și toată facerea care slujește vieții oamenilor pe pământ? O, luați aminte de unde vine viața pe pământ. De pe pământ vine moartea peste oameni, dar din cer vine viața. Vă chem cu dor, vă strig cu jale, căutați-vă viața în cer, că din cer este viața, și iată, se face cuvânt peste voi viața, căci scris este în Scripturi că la început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul, și Acesta era întru început la Dumnezeu și toate printr-Însul s-au făcut, și întru El era viață. O, Eu eram Cuvântul, și dintru început eram la Dumnezeu, și toate prin Mine s-au făcut, și întru Mine era viață și am dat viață facerii după ce am rostit cuvânt să se facă ea cer și pământ, și iată-Mă după două mii de ani de la învierea Mea dintre cei morți rostind peste pământ acum: Hristos a înviat!, căci acum două mii de ani am venit pe pământ și M-am făcut Fiul Omului și am stat treizeci și trei de ani între oameni, iar la sfârșit, după ce am stat cu ucenicii Mei trei ani și jumătate, M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce ca să pun la loc ceea ce omul a stricat în rai acum șapte mii de ani și să-i dau lui prilej să se lase de păcat și să se întoarcă la Dumnezeu, la Cel îndurerat după el, la Făcătorul lui, căci omul M-a părăsit de tot, și încă din rai M-a părăsit.

Cu raiul vin după voi și vă chem în taina lui și vă ajut să iubiți viața și să părăsiți boldul morții, căci păcatul este moarte, o, fii ai pământului. Dar acum vin și vă dau cerul moștenire dacă veți vrea să Mă ascultați pe pământ, căci și Eu am stat pe pământ, dar am ascultat întru totul de Tatăl Meu Dumnezeu, iar voia Mea era voia Lui, nu a Mea, și am fost Fiul Tatălui Meu, că n-am ieșit dintru El pe pământ, ba L-am purtat în Mine de-a pururi precum El M-a purtat întru El, iar Eu am lucrat lucrarea Lui.

A murit Fiul Domnului, Fiul cerului a murit pentru voi acum două mii de ani, o, fii ai oamenilor, dar a înviat Domnul a treia zi și S-a dat vouă Mântuitor. O, trăiți și voi înaintea Mea așa cum am trăit Eu înaintea Tatălui făcând toată voia Lui, toată lucrarea Lui, și nu veți trăi zadarnic pe pământ dacă veți asculta așa. O, sculați-vă! Oricât ați fi de păcătoși Eu am putere de la Tatăl să iert, să șterg păcatele voastre și să vă dau veșmântul învierii Mele, trupul și sângele Meu, ca să fiți vii apoi mereu, mereu, căci întru Mine este viață, o, fii ai pământului, dar faceți-vă fii ai cerului pe pământ așa precum am fost Eu, iar când pământul va intra la facerea lui cea nouă se va da vouă cerul cel nou de moștenire, iar în cer sfinții toți și îngerii toți stau și

așteaptă să vină și să moștenească cei mântuiți, cei ce cheamă pe Domnul, căci scris este: «Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul». Amin.

O, în duminica aceasta a praznicului Învierii Mele, în ziua întâi a săptămânii te chem la înviere, te chem, neam român. O, ridică-te! Te chem cu dor, și tainic rostesc peste tine cuvântul Meu. Ridică-te, o, țara Mea de venire a doua oară de la Tatăl pe pământ la oameni! Când am făcut la început cerul și pământul am zis cuvânt, și ele s-au făcut și s-au arătat și s-au așezat la locul lor. Acum, la sfârșit, rostesc cuvânt peste tine și zic: Fă-te cer nou și pământ nou, o, neam român, căci pe glia ta am semănată cuvântul Meu, cuvântul gurii Mele, care vine pe șoapta vântului, purtat de norii slavei Domnului, și vine la tine ca să te ridice, o, țara Mea de azi. Am pe vatra ta grădinița cuvântului Meu, unde Eu cobor pe loc pregătit Mie ca să vin și să cuvintez de pe tron și să cârmuiesc cu toiag de fier neamurile pământului, precum este scris să împlinesc. O, deschide-te și primește venirea Mea! Hristos a înviat, îți spun Eu, Domnul, țara Mea cea de azi, îți spun și azi, îți spun și mâine, iar apoi tu să înveți să moștenești cerul și să moștenească sfinții cerului pe pământul tău și să se facă cer pământul tău, pentru cei din cer biserică cerească pe pământ. O, vino în ajutorul Meu, în ajutorul Domnului Dumnezeului tău, că nu în Ierusalim M-am dus dacă am venit, ci la tine am venit și în tine petrec, și rostesc cuvântul cel de la început al facerii celei noi, chiar dacă neamul creștinesc merge mereu la Ierusalim pentru cele ce găsește acolo despre trecerea Mea pe acolo acum două mii de ani când nu M-a primit Ierusalimul, și iată, și acum ca și atunci urmele Mele mărturisesc acolo spre judecata celor ce n-au crezut atunci și a celor ce nu cred azi venirea Mea cea de atunci și cea de acum, care este scrisă în Scripturi să fie acum. Și precum acum două mii de ani am venit că era scris să vin, tot așa și azi, vin că este scris să vin, vin și-Mi împlinesc venirea și cuvântul venirii Mele și tainic pregătesc facerea cea nouă: cerul cel nou și pământul cel nou, și iată, Îmi pregătesc moștenitori, iar pe tine te chem prelung, o, țara Mea de dor, că dor Îmi e de tine, și de două mii de ani Mi-e dor; Mi-e dor de când Tatăl Savaot a hotărât să am pământul tău de sprijin și de slavă pentru a doua Mea venire, fiindcă Ierusalimul M-a alungat din mijlocul lui, iar cei de azi sunt acolo fiii celor ce M-au răstignit.

O, pace ție, țara Mea, România Mea! Pământul tău este al Meu. Pe el am Eu așezată taina venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și nu voiesc, o, nu voiesc ca neamul de pe tine să Mă alunge precum Ierusalimul M-a alungat, după ce atâta am strigat ca să-l adun ca pasărea pe puii ei, dar el n-a voit, și M-a alungat din mijlocul lui și M-a dat de la el.

O, pace ție, pământ al slavei Mele de sfârșit de timp, pământ român, dorul Meu cel de două mii de ani, și iată, am peste tine slava Mea și pe poporul cuvântului Meu cel de azi peste pământ și tronul Meu, iar râul Meu de cuvânt, care curge din tronul Meu, să-ți spele fața, să-ți spele glia și să fii tu slava Mea, precum slava ta sunt Eu, Eu și cuvântul Meu în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 2013

Ziua a doua a Sfințelor Paști, și sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Cel plin de bunătate se dă celorlalți în toată clipa după voia lor. Omul să ia în el firea lui Dumnezeu. Dacă Domnul nu este mereu bucuria omului, omul este altceva. Bucuria este virtute. Mulțumirea sufletului face parte din firea omului îndumnezit. Sfântul Gheorghe se roagă în cer pentru neamul român.

E zi de Paști, e ziua Mea de Paști, zi de aducere a minții a Mielului lui Dumnezeu, căci M-am lăsat ca un miel spre jertfă sângeroasă și M-am făcut hrană pentru om, Miel de Paști, precum mielul se lasă spre jertfire ca să fie așezat apoi pe masă spre a fi mâncat de cel care-l jertfește pe el.

S-a făcut Dumnezeu Miel de Paști și S-a dat omului spre mâncare, și e prea puțină tresărare în inima omului când el se apropie ca să Mă ia și să Mă mănânce, căci Eu după ce M-am lăsat spre jertfire s-a împlinit cu Mine cuvântul Meu spus peste ucenici cu o zi înainte de răstignirea Mea, căci le-am spus lor: «*Luați, mâncați, acesta este trupul și sângele Meu, care se frânge pentru voi și se varsă pentru voi ca să fie iertate păcatele voastre*».

Petrec zi de Paști în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Te am al Meu și te numesc al Meu în mijlocul neamului român și stau cu tine la masă de cuvânt, iar tu Îmi dai în sfeșnic această făclie ca să lumineze ea și Îmi dai spre împărțire cuvântul. Iată, te am al Meu, și în toată lumea merge glasul cuvântului Meu de pe masa ta, căci din mijlocul tău el își face cale spre toți oamenii de pe pământ și bate la ușa lor ca să i se deschidă și să intre și să lumineze, iar în zi de Paști, Eu, Domnul, spun tuturor celor de pe pământ salutul învierii Mele: Hristos a înviat!, și această salutare este cuvânt de bucurie, de vestire a învierii și aduce bucurie acest cuvânt.

Eu, Domnul, Mă bucur când fac voia omului, Mă bucur de bucuria lui, că el se bucură când îi fac voia după cum Îmi cere el în ruga lui, iar Eu împlinesc voia lui ca un Dumnezeu plin de bunătate. O, aș vrea și Eu să Mă bucur de la om. Aș vrea să facă și el voia Mea și să se bucure și el de bucuria Mea așa cum Mă bucur Eu de bucuria lui când Eu fac voia lui după cererea lui. O, câtă bunătate îi trebuie omului pentru aceasta! E de ajuns să fie el după firea lui plin de bunătate și, gata, Îl și iubește pe Dumnezeu, Îl și simte, Îl și bucură apoi, dar dacă el nu are bunătate nu poate să-L bucure pe Domnul, și nici pe om. Cel plin de bunătate se lasă pe sine și se dă celorlalți în toată clipa după voia lor, nu după cum și după când vrea el să se dea. Unul ca acesta nu apasă sufletul nimănui, ci e atent și se apleacă mereu să bucure sufletul omului și să nu întristeze pe nimeni niciodată, căci bunătatea nu poate altfel.

O, aș vrea să Mă bucur și Eu de bunătatea omului, de bucuria pe care el Mi-ar face-o. Eu M-am lăsat Miel de junghiere ca să-l bucur pe om, ca să iau sarcina de pe el și să nu-l mai apese pe el sarcina lui, căci păcatele omului sunt sarcina lui cea grea, dar cine să-i spună lui cât își mărește el această sarcină punând mereu peste ea? Când am văzut că omul nu gândește câtă sarcină are peste el de la păcatul mereu săvârșit, am venit de la Tatăl din cer și M-am așezat sub sarcină grea, sub crucea grea, pusă pe umerii Mei de poporul iudeu și M-am lăsat spre moarte ca să plătesc dezrobirea de sub păcat a omului, să iau sarcina de pe om, că după ce omul a pierdut raiul s-a răzbunat pe el ceata lui Lucifer și l-a băgat sub sarcină, căci cel mai greu păcat este să se despartă omul de Dumnezeu, iar omul s-a despărțit de Dumnezeu prin semeție, prin dorul lui de mărire, și de atunci toți oamenii se apasă unii pe alții și-și fac

loc unii peste alții și cad unii sub alții în lupta aceasta, căci n-au bunătațe. Măcar prin cuvinte, și tot se răstoarnă om pe om, se războiește om pe om și se umple de îngâmfare unul împotriva altuia, iar altfel omul nu mai poate.

O, cine între oameni mai poate fi frumos între cer și pământ? Pe cine-l mai călăuzește duiosia și blândeța și bunătațe de a nu apăsa pe nimeni cu vreo durere sau cu durere pentru durere?

În zi de Paști, de Sfintele Paști pun pe masă învățătura dulce ca să-l ajut pe om să ia în el firea Mea, firea lui Dumnezeu, ca să fie frumos omul. Sufăr pentru om, sufăr de șapte mii de ani și Mi-e dor de frumuseța lui cea dintâi, căci l-am plămădit pe om după chipul și asemănarea Mea, iar după ce el s-a îngâmfat pentru aceasta s-a făcut urât și a pierdut frumuseța, L-a scos pe Domnul din el și a rămas el. L-a pierdut omul pe Dumnezeu și nu-L mai poate afla, că n-are bunătațe, n-are blândețe, n-are duiosie omul. Dacă el zice că le are pe acestea Eu îi spun că le am Eu, nu el, și îi spun lui că sunt Eu atunci când încerc în el să pătrund cu chipul și asemănarea Mea și să-i arăt ce a pierdut el, căci a pierdut omul odihna Mea în el.

O, de ce nu este omul odihnit? Pentru că Eu, Domnul, nu-Mi mai am în el odihna, nu mai am în el bucuria, căci omul stă el în el. Eu cu bucurie l-am zidit pe om când l-am zidit, și toată facerea pe care am făcut-o prin cuvânt, cu bucurie am lucrat-o și cu bucurie am dat-o omului, și l-am așezat pe el în mijlocul ei, căci fără bucurie pentru ea nu este bună nici o lucrare lucrată.

O, popor al cuvântului Meu, o, lucrează, fiule, cu bucurie tot ce lucrezi tu în numele Meu, căci omul nu s-a mai bucurat de Mine și cu Mine după ce l-am zidit, după ce am pus Eu înaintea lui toată truda Mea, toată bucuria Mea când am zidit cu ea cerul și pământul și pe toate dintre cer și pământ. O, nu este bună nici o lucrare dacă n-o face omul cu toată bucuria, cu toată puterea sufletului și a trupului lui! Nu este bună nici credința în Dumnezeu dacă omul nu face pentru ea mult apoi spre mărturisirea ei.

Iată, s-a potrivit în zi de Paști pomenirea celui mare între sfinții mucenici, mucenicul Gheorghe, cel care a purtat pe fruntea sa bucuria biruinței Mele asupra celor necredincioși și prigonitori ai neamului creștinesc din vremea aceea, după trei sute de ani de la venirea Mea pe pământ. Îmi soarbe cuvântul mucenicul Gheorghe. Îl am pe el de-a dreapta Mea la masa de azi. Bucuria lui a fost mare pe pământ și mereu mare ea. Mă purta în el cu toată credința, cu tot dorul, și aceasta l-a ridicat pe el pe scaun înalt spre mărire între oameni, și era frumos foarte, din pricina frumuseții Mele în el. A venit apoi ziua să mărturisească el ființa Lui și pe Cel locuitor în el cu frumusețe cerească, pe Domnul Dumnezeu lui, căci făcea el parte din neamul creștinesc, din neamul lui Hristos. O, ce frumos a fost el în vremea mărturisirii lui cea pentru Mine! Strălucirea purtătorilor de Dumnezeu este mare înaintea celor mari cu mărire pământească pe pământ și îi îngâmfă pe ei această strălucire, căci sunt trufași. Așa a hotărât împăratul păgân al acelei vremi să-i stârpească pe creștini în chip sânger, și s-a sculat mucenicul Gheorghe, mare cum era el atunci peste oastea împăratului, și s-a arătat creștin cu putere de mărturisire de pe scaun înalt, iar când a fost pus la chinuri le-a biruit pe toate și a uimit lumea toată semnele lui Dumnezeu prin el, căci dragostea de Hristos era mare în mucenicul Meu și a biruit ea semeția cea împărătească și a rămas în istorie biruința mucenicului Gheorghe și s-a suit cu ea la cer și ajută cu ea pe creștini, iar creștinii îl știu pe el în cer purtător de biruință și se ajută cu el în numele

Meu în toate ispitele lor, și iată, fiilor, ce înseamnă puterea bucuriei în om.

— **O**voiesc, Doamne, voiesc să le grăiesc și eu fiilor cuvântului Tău. E ziua mea de sobor între sfinți și e ziua Ta de Paști și trebuie să grăim despre bucuria Ta de la cei credincioși Ție. O, binecuvintează grăirea mea, Împăratul meu, că voiesc să spun celor ce vor asculta grăirea mea cea de azi că dacă Tu, Doamne, nu ești bucuria omului mereu, mereu, omul este altceva, și este chiar prigonitorul Tău. O, vai de viața din om fără Dumnezeu în ea și pentru ea, fără bucuria cea pentru ea, căci Tu, numai Tu ești bucuria vieții omului, numai Tu, Doamne! Aveam în mine această bucurie cât am stat pe pământ. Ea strălucea în mine și mă plăceau cei din vremea mea din pricina ei, și m-au ridicat pe scaun înalt ca să conduc oastea împărătească, dar când a venit prigonirea creștinilor le-am arătat tuturor pe Cel ce trăia în mine bucurie și frumusețe, pe Tine, Doamne, de Care împăratul mă împila să mă despart pentru idoli ai mincinoși. A tresărit atunci bucuria sufletului meu și m-am sculat cu bucurie în vreme de necredință ca să-Ți mărturisesc dumnezeirea, o, Doamne, și creștea în mine bucuria aceasta, și creștea în împărat împotrivirea odată cu mărturisirea mea cea pentru Tine și l-am biruit pe el, l-am biruit cu Tine și pentru Tine, că pe Tine eu Te-am ales, și nu pe el, și am rămas cu Tine pe vecii și ești Tu bucuria mea, de pe pământ și până în cer ai fost și ești bucuria mea, căci orice lucrare pentru Tine trebuie lucrată cu bucurie, Doamne, și să audă aceasta tot neamul creștinesc de pe pământ și să se deprindă să fie frumos acest neam, căci frumuseța este bucurie, iar bucuria este frumusețe, o, Doamne al bucuriei sufletului meu.

Vai de omul nemulțumit! Ce-l poate bucura pe unul ca acela? Nimic, nimic nu-l poate bucura, căci bucuria este virtute și nu se poate ea împrumuta pe clipe și pe doruri. Mulțumirea sufletului nu trebuie așteptată din părți, căci ea face parte din firea omului îndumnezeit, iar când îl vezi plângăcios pe un om, poți crede că-L poate iubi el pe Dumnezeu? O, nu. Numai cel cu sufletul plin de bucurie Îl poate iubi mult pe Domnul, căci eu am avut averi nenumărate pe pământ, lăsate de părinți, dar bucuria mea era Domnul, și le-am lepădat pe ele ca pe praf, că n-am putut să părăsesc bucuria mea, pe Domnul sufletului meu, Care mi-a fost de ajuns, mereu de ajuns.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu, să vă ajungă Domnul și să vă fie de ajuns că lucrați pentru El, pentru mărturisirea Lui. Cu bucurie mare și multă să-I lucrați Lui, chiar când vi se pare că e ceva prea neînsemnat ceea ce lucrați, căci sufletul trebuie să fie mereu, mereu tot o bucurie, fiindcă Dumnezeu este sufletul din om. O, învățați să dați Domnului ceea ce nimeni nu-I dă. Dați-I Lui loc și bucurie în voi! Fiți fiii bucuriei, fiți plini de Dumnezeu mereu!

Neamului creștinesc de peste tot, de pe tot pământul, le spun și lor tuturor: Fiți plini de Dumnezeu, nu de voi înșivă! Domnul a făcut voia omului ca un Dumnezeu. Faceți și voi voia Lui și voia fraților voștri ca să fiți ca Dumnezeu. O, nu este bucurie fără Domnul. O, nu deznădăjduiți în vreme de încercări și de ispite. Eu le-am biruit, cu Domnul le-am biruit. Așa și voi să lucrați, și să vă bucurați lucrând pentru Domnul, iar altfel dacă veți trăi pe pământ nu veți fi creștini decât cu numele. O, înviați, înviați cu Domnul, iar eu de lângă El vă spun în zi de Paști: Hristos a înviat!

O, Doamne, ce mare ești Tu în zilele acestea în mijlocul neamului român, pe vatra căruia Tu îți paști mieluseii Tăi, pe fiii poporului Tău, pe care-i hrănești cu mult cuvânt!

O, neam român, ce mare comoară are Domnul pe glista! Ce mare lumină, pusă în sfeșnic ca să te lumineze și ca să vezi! O, ce vei face tu dacă dai la spate strigarea Domnului, iubirea Lui cea multă, care strigă pe ulițe ca să se audă ea?

O, Doamne, binecuvintează cu credință mare neamul român! O, Doamne, fă semne și minuni pentru credința acestui neam! O, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta și o desăvârșește pe ea pentru numele Tău, că poți să faci aceasta! O, Doamne, fă-i pe români să Te aibă bucurie a lor numai pe Tine și numai Tu să le fii lor Dumnezeu, iar idolii și toate plăcerile și desfătările cele pentru ele să iasă din această cetate, că-i țara Ta țara română și ai masa nunții Tale în ea și stai la masă și chemi și aștepți să vină la masă neamul român, iar eu îți doresc această bucurie, doresc să facă neamul român voia Ta, o, Doamne. Amin.

— **A**min, amin să fie dorirea ta, mucenicule mare, că Eu, Domnul, aștept la hotarul dintre noapte și zi, dintre întuneric și lumină, și cu răbdare aștept învierea neamului român, cel de două mii de ani binecuvântat și sortit al Meu pentru sfârșit de timp, și toate se vor împlini după voia Tatălui Meu. Amin.

O, neam român, ce mare binecuvântare ai tu de la Dumnezeu! Ce mare este Domnul în tine și lucrarea Lui din mijlocul tău! Cuvinte mari am rostit pe glista ta. Râul Meu de cuvânt trece prin tine și apoi peste hotarele tale. Te vor întreba curând popoarele de slava Mea din tine când le vor fi descoperite lor semne cerești deasupra ta. Sunt Mire în tine și am mireasă pețită din mijlocul tău și am masă de nuntă așezată pe vatra ta și te chem, și te chem să vii și să Mă auzi și să te dai Mie dar de nuntă, iar Eu să-ți dau loc la masa Mea, la masa împărăției Mele, o, țara Mea de nuntă. Hai, vino! Eu te aștept să vii și să Mă mărturisești apoi popoarelor că sunt cu tine și că te iubesc cu iubire mare. O, nu uita să Mă auzi, țara Mea, aleasa Mea între popoare, țara Domnului, țara venirii Mele cuvânt peste pământ. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, fă și tu chemare ca să vină țara română la masa Mea de nuntă cu tine, și să vină frumos, în strai ceresc îmbrăcată și s-o slăvesc pe ea apoi peste popoare.

O, poporul Meu, vin la izvor inimi însetate de dor. Pregătește-te să întâmpini venirea lor, că peste trei zile e sărbătoare și cuvânt de izvor tămăduitor și vin suflete la vindecare, fiilor, iar apoi după încă zece zile se strâng din depărtări plini de dor de Mine și de tine inimi multe și mari. O, fă-te sărbătoare și stai în întâmpinarea lor sărbătoare a Mea cu ei, bucurie a Mea cu ei, că mare Îmi este bucuria când vin inimi la izvor ca să Mă ia de bucurie a lor și să se întoarcă cu bucurie în ei într-ale lor, cu Domnul în ei. O, aceasta este lucrarea ta, să fii gazdă și popas ceresc celor ce caută după izvorul Meu cel din mijlocul tău și după binecuvântările acestor plaiuri cerești, în care Eu poposesc cu sfinții Mei pe pământ.

Iată, și-am adus veste să-Mi gătești calea celor ce vin la izvor, iar acum te așez în bucuria învierii Mele și-ți spun cu bucurie: Hristos a înviat, măi poporul Meu, și bucurie să așeze în inimi cei ce cu adevărat se bucură pentru Mine, pentru învierea Mea cea pentru om, căci Eu pentru om am murit pe cruce și pentru el am înviat, și am plătit cu jertfă sângeroasă învierea lui.

O, pregătește-te cu sărbătoare și fă-te sărbătoarea Mea pentru cei ce vin cu dor la izvor, iar Eu voi rosti mereu numele tău și te voi numi al Meu, poporul Meu te voi numi mereu, fiule, iar tu rămâi dator să arăți celor din cer și celor de pe pământ că ești poporul Meu și că Eu sunt Dumnezeul tău și

bucuria ta și că tu ești mândria Mea, fiule mic, că vreau să fii copil, să fii mic ca să poți să stai în brațul Meu, în iubirea Mea, în staulul Meu cel sfânt, și să Mă ai mare peste tine și să înveți mărirea Mea în mijlocul tău și să stai supus sub ea, că e mărire cerească Domnul în mijlocul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2013

Praznicul Izvorul tămăduirii

Necredința este plata celor care se leapădă de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu și de semenii alungă din om ura și răutatea și necredința.

Să fie lumină! Să fie cuvântul lui Dumnezeu izvorând peste pământ și să lumineze pe oameni! Să vină oamenii să ia lumină, să ia cuvântul Meu și lumina lui, că am aici curgând din gura Mea izvor de cuvânt în mijlocul neamului român. Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel înviat a treia zi din mormânt, în ziua întâi a săptămânii.

Veniți de luați lumină! Veniți de luați cuvântul Meu din gura Mea și veniți la înviere! Tot cerul Meu de sfinți este în praznic de Înviere, și vine apoi praznicul Înălțării Mele la Tatăl ca să fiu de lângă Tatăl cu ai Mei până la sfârșitul timpului.

Mă vestesc pe Mine Însumi înviat și vă spun vouă, celor adunați la sânul Meu de cuvânt în ziua aceasta de sărbătoare, vă spun cu dor: Hristos a înviat! și iarăși vă voi spune acest salut de înviere peste zece zile când voi poposi aici cu mirosoșitele Mele și cu ucenicii Mei, martorii Mei cei de acum două mii de ani când ei au umplut cerul și pământul de vestea învierii Mele și de Evanghelia Mea cu ei, că am petrecut cu ei trei ani și jumătate cu mare vestire a împărăției cerurilor, începând cu Ioan Botezătorul, care striga din pustie până pe ulițe: *«Pregătiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!»*.

A fost atunci venirea Mea pe pământ și a fost milă mare coborâtă peste oameni, că Eu le spălăm păcatele și-i făceam fii ai Tatălui Meu numai cu cuvântul și-i chemam pe toți spre împărăția Tatălui Meu, cu care M-a trimis Tatăl s-o dau celor ce se aplecau să intre în turmă, căci Eu eram Păstor și-Mi adunam turmă și întăream mereu credința ei și-i spuneam să nu se teamă de lupi, și-i spuneam ei: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl Meu voiește să vă dea vouă împărăția Sa!»*.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Cu tine Îmi pregătesc mereu zile de praznic sfânt și de întâlnire cu cei ce vin să fie cu Mine și cu tine în iubire și în credință și în voile Mele pe pământ.

O, pace vouă, celor adunați la izvorul Meu de cuvânt în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara! Plaiuri cerești sunt aceste plaiuri, și poposesc Eu, Domnul, pe ele cu sfinții Mei întru venirea Mea cea de acum și petrec cu ei aici sărbători cerești. O, câtă slavă cerească aici! N-ar mai rămâne nimeni lipsit de dragostea Mea în el dacă ochii lor i-ar deschide oamenii ca să vadă slava cerească luminând de aici cerul și pământul cu slava cuvântului Meu, care se așează aici, în ieslea sa, și apoi în cartea sa ca să fie el împărțit peste pământ. Toate semnele cerești văzute de oameni sunt pentru necredința lor slobozite pe pământ, iar Eu, Domnul, nu voiesc să-i pedepsesc pe ei pentru necredință, căci semnele cerești sunt pentru cei necredincioși, nu pentru cei ce cred Mie și lucrărilor cuvântului Meu peste pământ.

O, pace vouă, celor adunați la sânul Meu în zi de praznic sfânt al mamei Mele Fecioara cu neamul creștinesc, că e zi de aducere-aminte a arătării ei deasupra turmei creștine care slăvea pe Dumnezeu cu dor, și când ea s-a lăsat văzută dea-

supra lor și le-a binecuvântat râvna cea pentru slujirea și slăvierea Domnului în vreme de praznic de Înviere, întâia săptămână după învierea Mea.

O, vă cuprinde mama Mea Fecioara cu privirea ei, cu duioșia ei cea plină de milă și de dor. Har de tămăduire de toate neputințele împarte ea vouă acum. Duh de înviere și de luminare și de putere sfântă vă aduce ea vouă, iar voi luați și întăriți-vă credința și iubirea și voința cea pentru calea împărăției Mele, pe care o așez acum prin cuvânt pe pământ ca să vină pe ea cei mântuiți, cei sloboziți de păcat prin dragostea lor de Mine, căci Eu M-am lăsat pus pe cruce pentru mântuirea de sub păcat a omului și M-a durut în locul lui plata păcatelor lui și am scris cu sângele Meu iertarea omului, numai să creadă omul în Mine și în tot ce am făcut Eu pentru el de când am făcut cerul și pământul și până ce M-am dat jertfă pe cruce pentru răscumpărarea lui, și până azi, când vin pe aripi de cuvânt după om ca să-l pregătesc pentru slava Mea, pentru ziua Mea de slavă, că vine ziua judecării necredinței de pe pământ, precum este scris, dar Eu vin și i-o iau omului înainte cu har de tămăduire și cu duh de pocăință ca să-i dau, dar iată, nu este pocăință dacă nu este credință.

Cad oamenii, cad din duhul pocăinței din pricina necredinței care vine peste ei, căci necredința este pedeapsă mare pentru cei ce cred și se leapădă apoi ca plată a lipsei dragostei de Dumnezeu din ei în vremea credinței lor, căci pentru Domnul trebuie să aibă omul lepădare de sine și nevoiță pentru iubire și credincioșie în ispite, iar dacă el nu vrea așa, vine asupra lui păcatul necredinței și îl dezbracă până la os de frica de Dumnezeu, de harul temerii de Dumnezeu, și îl face Domnului potrivnic, și e durere mare aceasta pentru Mine, iar diavolului îi este bucurie.

Iată ce vă povățuiesc acum: Păstrați-vă iubirea de Dumnezeu și de semenii, ca nu cumva să vă asprească ura și răutatea și necredința pentru ele apoi. O, păstrați-vă mintea când vedeți că vă trage ea spre duh de răceală și de judecată și de răzvrătire pe semenii și pe Dumnezeu. Omul este mic înaintea lui Dumnezeu, nu uitați aceasta, și nu uitați de mărirea Domnului și de puterea Lui față în față cu omul. Tămăduiți-vă de voi înșivă prin lepădare de sine și prin iubire de Domnul și de frați, că mama Mea Fecioara vă împarte vouă în ziua ei de pomenire har tămăduitor, duh blând, inimă duioasă, pace sufletului și duhul dragostei, care nu ține minte răul ci numai pe Domnul Îl ține în minte.

O, hai, mama Mea! Cu praznic de Înviere stăm și lucrăm peste cei ce se adună la izvorul Meu de cuvânt. Hai, mama Mea, hai, arată-ți iubirea și darurile pe care le ai de împărțit pentru credința celor credincioși, mamă! O, hai să vindecăm tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu în ei, o, mama Mea! Amin.

— **L**e spun lor despre Tine mai întâi, Fiule scump al meu, Fiule rănit cu ranele răstignirii, și le spun lor:

Hristos a înviat! El este Fiul meu, Fiul meu Cel înviat, căci a fost dat spre moarte pe cruce ca să-mi pătrundă inima această sabie dureroasă, până ce s-au descoperit inimile celor necredincioși și a celor credincioși apoi, căci Domnul a înviat și S-a arătat celor ce trebuiau întăriți în credință și le-a dat lor duhul mângâierii, duhul învierii, căci erau îndurerați și înspăimântați.

O, precum dorește cerbul apa de izvor, așa să doriți voi pe Fiul meu Iisus Hristos și să mângâiați voi suspinul Lui, care plânge după om, și cu durere plânge, căci omul nu mai vine, și Se uită Fiul meu Iisus Hristos după el să-l vadă venind și să

Se aplece să-l spele, să-l îmbrace de înviere și să-l ierte apoi de depărtarea lui de Dumnezeu și de multa lui rătăcire.

O, pace vouă aici, acum, la izvorul de cuvânt al Fiului meu Mântuitorul, Cel ce S-a răstignit pentru voi ca să vă dea învierea! Cerul este scaunul Lui de domnie, iar pe plaiurile acestea Se odihnește El cu voi când veniți la izvorul Lui de cuvânt. O, aveți grijă de credință și de credincioșie pentru El, ca nu cumva duhul vrăjmaș să vă dezbrace de harul credinței, fiilor! O, aveți grijă să nu vă iubiți pe voi înșivă, ci pe Domnul să-L iubiți, și să-L ascultați ca să-L urmați! Iată, vă slujesc cei de aici, de lângă izvor, că vine cerul cu masă de cuvânt de Duh Sfânt și stă cu voi la masă Domnul și cu sfinții Săi. O, câtă bucurie pe sfinți și câtă uimire când Îl văd ei pe Domnul în mijlocul unui popor slujitor, care Îi așterne Lui ca să stea la masă cu cei ce vin aici, unde El Își hrănește turma Sa cea mică! O, faceți-vă Lui bucurie, căci El a spus acum două mii de ani la cei îndurerați: «*Bucurați-vă!*» le-a spus, și i-a mângâiat pe ei cu adevărat.

O, pace vouă! Tămăduire de dureri și de neputințe vouă! Sunt cu daruri în brațe ca să vă împart și ca să împărții din ele, căci sunt daruri din cer. Fiți credincioși și aveți grijă de credință, căci credința voastră are mulți, mulți dușmani. Cu înțelepciune drepti să ascultați pe Domnul și să-L aveți pe El Stăpân al vieții voastre și al lucrului ei pe pământ înaintea Lui. O, câtă uimire pe sfinți la vederea Domnului Cel adunat cu adunare credincioasă aici, la izvor, iar eu sunt de-a dreapta Lui, că-I sunt mamă, și vă privesc de lângă El și vă dăruiesc puteri sfinte și vă cuprind apoi, că multă iubire am și mult dor în ea.

Iată, vine Domnul pe pământ cuvânt, vine cu sfinții Săi, și este în văzduhul de deasupra lucrare cerească din cer și până pe pământ și de pe pământ până în cer, și e slavă mare această cale a slavei, și Tronul Domnului este purtat de heruvimi și șade Domnul pe el și cuvintează peste pământ și are în venirea Sa oștiri de sfinți. Amin.

Iar tu, popor de la izvor, să fii cuminte, că Domnul veghează peste tine și te ocrotește El. O, vouă vi se pare firească grăiască Domnul cu voi și cu oamenii, fiilor, căci voi sunteți cuprinși în baia aceasta și vă sprijinește Domnul credința cea sfântă, care vă ține ai Domnului, dar omului străin cu totul de Dumnezeu i se pare că voi sunteți mincinoși și că împărții minciuni peste oameni, căci este necredincios omul. O, cei ce nu iubesc pe Domnul nu pot spune altfel, și nici cei ce nu cheamă pe Domnul, căci scris este: «*Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul, numai cei credincioși, care Îl cheamă pe El să vină*». O, fiți cumiți, fiți credincioși până la sfârșit, că Domnul este mare în mijlocul vostru și veghează pentru voi. Fiți cumiți, fiți plini de pace, fiți sănătoși în iubire și iubiți durerea după Dumnezeu, care vă ține în iubire, iar în iubire nu este frică, ci este credință și putere cerească pentru ea. Amin.

Și acum, Fiule scump Iisus, pune pecetea Ta peste tot cuvântul sărbătorii cea pentru mine, și zile de nuntă să fie sărbătorile Tale toate în mijlocul poporului cuvântului Tău. Te mângâi cu Duhul Sfânt, cu mângâierea Lui, și așa am mângâiat și pe poporul cel adunat la izvor în ziua mea de serbare și de tămăduire peste ei, peste cei credincioși ai Tăi, o, Fiule scump. Amin.

— **O**, mamă scumpă, peste zece zile va fi iarăși masă cerească, mamă, și vom fi cu sărbătoarea mironosițelor Mele aici, și cu tine în mijlocul lor aici, și cu ucenicii Mei, mamă. Le dau cale binecuvântată celor ce se strâng la izvor. Le voi ieși înainte cu dulce cuvânt și-i voi

cuprinde pe ei. O, slavă zilelor cerului pe pământ aici, mamă!

Acum, pace ție, popor de la izvor! Însuflește-te pentru Mine. Aripioare vă prind pe trupșoare ca să puteți pentru Mine, pentru sărbătorile Mele cu voi, și care trebuiesc pregătite cu trudă.

Pace vouă, fiilor! Măinile Mele rănite de cuie vă mângâie. Mângâiați-le și voi pe ele și păstrați-vă întru îmbrățișarea lor, și nimeni și nimic să nu vă despartă pe voi de Mine și de îmbrățișarea Mea, că numai pe voi vă am, numai pe voi, și-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea.

O, pace vouă, fiilor! Hristos a înviat! Slava Mea este aici, deasupra. Eu sunt Domnul.

Pace ție, poporul Meu, Ierusalimul Meu cel de acum! Amin, amin, amin.

27 aprilie/10 mai 2013

*Duminica a doua după Sfintele Paști,
a sfântului apostol Toma*

Îndoiala omului în Dumnezeu este ușă închisă între om și Dumnezeu. Rugăciunea sfântului apostol Toma. Domnul îl cheamă pe om să se unească cu El și nu cu lumea.

In a doua duminică de după praznicul Învierii Mele Mă așez cuvânt în carte și hrănesc cu el dorul după Mine al celor ce Mă iubesc cu dor și cu foc și Mă caută și se uită în calea cuvântului Meu să-și hrănească dorul, iar el crește și se face mult, și trebuie mângâiat dorul de Dumnezeu al omului, iar Eu Mă mângâi de la cei plini de dor, și cobor la ei cuvânt, iar cuvântul Meu mângâie ca un mângâietor.

Sunt Domnul Cel înviat dintre cei morți și sunt cu amintirea la masă a duminicii a doua de după Învierea Mea, când M-am descoperit în mijlocul ucenicilor Mei lăsându-Mă văzut de ei și zicându-le lor: «*Pace vouă!*», iar între ei era acum adunat și Toma apostolul, care lipsise dintre ei la prima Mea arătare între ucenici. M-am alinat și Eu, s-au alinat și ei, căci Eu eram plin de dor să le întăresc credința și mângâierea pentru toate câte Eu le-am spus mai dinainte despre Mine, dar ei erau apăsăți cu sufletul și mult îngrijorați și înfricoșați de toate câte s-au petrecut, și le trebuia putere pentru durere și le trebuia mângâiere și bucurie pentru întristarea lor cea pentru Mine și pentru ei. Bucurie mare și deslușire multă au fost pe toți, nu numai pentru ucenicul Toma, care a zis celorlalți că nu crede până nu vede pe Domnul înviat, și era mistuit de dor acest ucenic mult apropiat sufletului Meu și tainelor cele despre Mine, și l-am numit fericit pe el și i-am spus: «*Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios, și pentru că M-ai văzut ai crezut, dar fericii cei care n-au văzut și au crezut*».

O, ce greu Mă doare necredința și îndoiala omului! În loc să se bucure de Dumnezeu, omul se îndoiește, de parcă îi face vreo bucurie îndoiala. O, îndoiala este un chin pentru om, este ușă închisă între om și Mine, și mult M-a durut după învierea Mea că erau îndoiiți de Mine ucenicii Mei, și a trebuit să le dovedesc cu cuvântul, căci Eu am apărut descoperit deodată între ei, iar ei erau încuiați și ferecați de frica iudeilor necredincioși și credeau că văd un duh, dar Eu le-am descoperit gândurile care se întrebau în cugetele lor și le-am spus apoi: «*Eu Însumi sunt. Pipăiți-Mă! Duhul nu are carne și oase cum Mă vedeți pe Mine având*». Le-am cerut să mănânc înaintea lor și le-am amintit că mai înainte le-am spus lor că trebuie să se împlinescă toate cele scrise de Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi, și i-am ajutat să priceapă Scripturile, iar

ei în numele Meu să propovăduiască în toată lumea pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim ca martori ai Mei și ai învierii Mele, și le-am promis că trimit peste ei fâgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, Care să-i îmbrace pe ei cu putere de sus și, crezând, să aibă viață și să împartă viață în numele Meu. Amin.

— **O**, ce greu Te doare necredința și îndoiala omului, Domnul meu și Dumnezeu meu! Nu-i convine omului să creadă în Tine, căci omul se folosește de alte bucurii și nu-i place să fie robit de dorul de Tine, că el are dor de el însuși și de cele ce vede și de ceea ce iubește el, și de păcat, Doamne, că s-a făcut păcatul mângâiere pentru om și nu vrea omul să știe că păcatul este moarte, o, Doamne, și că păcatul l-a scos pe om din rai, Domnul meu și Dumnezeu meu!

O, ne-ai luat lângă Tine acum două mii de ani, pe noi, cei doisprezece, și ne-ai numit ucenicii Tăi cei mai apropiați. Ne-ai despărțit de lume și ne-ai ținut lângă lucrul lucrărilor Tale pentru care venisei pe pământ, Dumnezeu meu. Ne-ai despărțit de păcat și ne-ai ațintit privirea și gândirea și inima spre toate cele pe care le lucrai atâta de mareș, când toți suferinzii căutau spre Tine atunci ca să le dai lor întregirea sănătății, care le lipsea, iar noi să vedem și să rămânem cu Tine, Doamne. Așa a fost alegerea Ta pentru noi, o, Doamne.

Îi îndemnăm pe ucenicii Tăi cei mai mici, pe fiii poporului Tău de azi îi îndemnăm noi, ucenicii Tăi cei de atunci, zăbavnici cu inima cum am fost atunci ca să credem toate câte au grăit proorocii, îi îndemnăm pe ei cu multul să citească atenți și să înțeleagă Scripturile cele despre Tine și Scripturile lor cu Tine, căci sunt scrise în Scripturi lucrările Tale de azi cu ei și sunt de Tine proorocite cât ai stat cu noi în lucrare între oameni și descoperite apoi în ostrovul Patmos ucenicului Ioan, fratele nostru în apostolie, Doamne.

O, citiți Scripturile cele despre Domnul cu noi, și pe cele despre El cu voi, ca nu cumva să vă învinuiască și pe voi îndoiala așa cum ne-a năpădit ea pe noi atunci din lipsa de înțelepciunea care vine din Scripturi. Voi fiți ochi și urechi la tot cuvântul Scripturilor și la tot cuvântul Domnului de peste voi, că lesne îi este celui nepriceput să cadă în îndoială și spre păcat mai greu apoi, o, ucenici micuți. O, fiți credincioși și binecredincioși, ca să vă mântuiți de îndoială, o, frați ai noștri, că noi vă așteptăm cu biruința cea de la sfârșit pentru tot neamul creștinesc cel de două mii de ani, și nu știu oamenii bisericii de pe pământ ce face Domnul în mijlocul vostru, și cu voi în mijlocul neamului român, căci ei nu citesc Scripturile decât cum vor ei, nu cum vor ele, nu cum grăiesc ele. Cuvintele Scripturilor, și acest cuvânt cu Domnul între voi, acestea îi judecă pe ei, și nejudecați nu scapă, fiindcă sunt necredincioși și sunt îndoielnici și dau să pună altceva lângă voi, în loc să creadă ei că Domnul este cu voi acum, și cu noi, sfinții și ucenicii Săi întru împlinirea Scripturilor cele pentru sfârșit de timp și pentru începutul slavei Domnului, al împărăției Lui între cer și pământ, ca să se umilească îngâmfarea omului și să fie așezată la locul ei fărădelegea de pe pământ.

O, Doamne mare, o, Domnul meu și Dumnezeu meu, Te pregătești cu noi acum și cu ucenițele mironosițe ale învierii Tale să cobori sărbătoare dulce în grădinile Tale de aici, pe care Tu le numești frumos plaiuri cerești. O, dacă Tu petreci aici cu oștiri cerești și cu slavă mare și cu cuvânt sfânt mereu, cum ar fi să aibă altfel de nume această colină, unde Tu paști pe poporul cuvântului Tău? O, să nu mai piară, Doamne, să nu mai rătăcească nici un mieluț de-al Tău, că mult Te doare de la

cei ce s-au lăsat spre îndoială, și mare va fi rușinea lor, mai mare decât toate păcatele lor laolaltă, Doamne. O, cum să faci să-și mai vină ei în fire, să le trimiți înțelepciunea pocăinței? Păcatele judecării de frați sunt grele peste cei ce le fac, dar pocăința celor ce fac aceasta poate să-i lumineze și să Te vadă pe Tine înlăcrimat adânc de la ei, de la cei ce au fugit judecând și dezvinovățindu-se pentru aceasta. O, dă-le, Doamne, lor putere să-și capete înapoi înfierea pierdută, căci Petru a plâns cu amar, și nu s-a mai vindecat în el lacrima lui, după ce a văzut că a fost laș și că Tu l-ai chemat să-l ierți și să-i dai înapoi pecetea și cărja apostoliei, lucrul cel pentru Tine, o, Domnul meu și Dumnezeul meu.

Iar pe cei mici și plâpânzi, pe fiii poporului Tău cel de azi, ocrotește-i pe ei, acoperă-i de fața celor răi și dușmănoși pe ei, și dă-le, Doamne, sprijin mereu, și dă-le lor frați adevărați, care să-i înțeleagă adânc pe cei ce sunt ai Tăi prin orice greu. Amin.

— **O**, sunt cu grija Mea pentru ei, ucenicule mare, numai să se ferească ei de păcatul îndoielii, care M-a dat pe Mine la batjocură și la răstignire. Îi așez la lucru sfânt, ca să ne gătească ei praznicul cel de peste șapte zile când vom fi aici cu mironosițele Mele, și cu voi, ucenicii Mei cei de atunci, și vom avea bucurie între cei din cer la masă cu toți cei ce au iubire acum de cuvântul venirii Mele cu sfinții, așa cum este scris în Scripturi să împlinesc, căci și acum două mii de ani am împlinit cu voi Scripturile cele pentru atunci scrise, iar acum împlinesc din mijlocul lor Scripturile cele scrise pentru acum, pentru sfârșit de timp omenesc și pentru început de timp ceresc pe pământ, întru taină de cer nou și de pământ nou, loc al dreptății și al păcii, loc pentru Domnul și pentru cei ce Îl iubesc pe El. Amin.

Ridicați-vă, fiilor, o, ridicați-vă și porniți acum spre lucrul pregătirii celei de a treia duminici după Sfintele Paști și gătiți popas celor din cer aici cu voi și cu cei care vor sta la masă cu Mine și cu sfinții Mei și cu voi. O, ce să vă dau? Vă dau sfinții în ajutor. Vă dau puteri sfinte, fiilor. Vă dau iubire mare ca să vă poarte ea, numai să fiți cumiți pentru acestea și pentru puterea lor în voi. Eu am grijă de voi, fiilor, și de toate lucrurile Mele cu voi. Fiți cumiți, fiți frumoși și tot mai frumoși prin ascultare și prin supunere, prin iubire pentru ascultare și prin credință pentru biruința Mea cu voi!

Celor ce se pregătesc să vină pentru sărbătoare la izvor le văd bătăile inimii și numărul zilelor și al ceasurilor ca să ajungă aici, pe plaiurile Mele cu sfinții și cu voi, căci Eu, Domnul, le-am ales pe ele și le-am dat vouă ca să le păstrați Mie și sfinților Mei și slavei Mele cu sfinții și cu voi, și cu cei ce vin adesea la masa Mea de nuntă cu voi și cu ei. O, unde mai sunt pe pământ așa plaiuri? Nu mai sunt. Pun peste ele tot mai mult și tot mai mare nume ceresc și le numesc plaiuri cerești, și sunt ele iubite de cei ce iubesc pe Dumnezeu și ca Dumnezeu și sunt dragi lui Dumnezeu.

O, Eu, Domnul, vă aștept pe voi, cei care cu inima sunteți aici, și vă binecuvintez acum pașii și puterea lor pentru calea voastră spre izvor și spre colinele cerești aici, și vă ies în cale cu sfinții Mei și vă întâmpin cu sărbătoare și cu cerul ei de sfinți. Blagoslovire vă dau vouă pentru călătorie spre plaiurile Mele cerești aici. Poporul Meu de la izvor va sluji Mie și sfinților Mei și vouă și vom bucura pe Tatăl toți laolaltă în zi de praznic de Înviere.

O, aș vrea să iert cumva pe toți cei care de aproape și de departe stau cu spatele la slava Mea de aici din pricina necredinței și a vieții lor departe de Dumnezeu. Aș vrea să le dau

putere să creadă și să poată și ei pentru slava Mea.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Gata, fiilor, pornim lucrul pregătirii sărbătorii! Chemați și voi pe cei ce nu ne urăsc pe noi, dar sunt slabi cu credința și cu puterea cea pentru ea. Chemați la masa Mea pe cei neputincioși pentru Mine și pentru ei, căci Eu am putere să le dau din Mine viață și să nu Mă mai părăsească apoi, că Iudă este cel ce Mă părăsește pe Mine, și e jalnică soarta lui. O, să se contopească cu Mine cel ce crede în Mine, și să trăiesc Eu apoi în el ca viața a lui, că altfel omul este mort, fiindcă Eu sunt viața. Mi-e dor de om, de viața Mea în om Mi-e dor, și vreau să-l fac pe om să simtă dorul Meu de el și să-Mi spună și el: Mi-e dor de Tine, Doamne!

O, omule, tu ești dorul Meu cel lung. Unește-te cu Mine ca să-ți spun cine ești și să-ți pot spune că ești locașul Meu, viața Mea. Nu sta unit cu lumea și cu dușmanii vieții, căci spune adevărat vorba care spune prin cuvintele ei: „Spune-mi cu cine te unești, ca să-ți spun cine ești“. O, ia-Mă pe Mine lângă tine și în tine, omule pribeag, că vreau să am în tine casă, ca să fii tu fericit, Eu și tu întru Unul, că nu este viață și nu este pace fără Domnul, iar dacă vei ajunge să Mă cunoști și să Mă dorești și să Mă iubești, nu Mă vinde, o, nu Mă vinde, nu fă acest păcat. Îți vei pierde mintea dacă Mă vei părăsi. Te vei duce să întrebi morții pentru viața ta, numai să poți purta durerea despărțirii de Mine, și vor cădea morții peste tine și te vor acoperi. O, nu te vinde altuia, orice ți-ar da altul, ci rămâi cu Mine prin orice greu, că nu-i un greu mai greu pentru omul care Mă vinde, care se duce de la Mine, și nu e greu mai ușor ca și greul cel cu Mine și lângă Mine, căci greul acesta este pentru viața ta, pentru plată scumpă, pentru patria iubirii, o, omule scump, pentru care Eu scump am plătit. Amin, amin, amin.

29 aprilie/12 mai 2013

Duminica a treia după Sfintele Paști, a mironosițelor

Pământul român este locul în care Domnul lucrează la sfârșit ca și la început. Duhul de judecată naște în om îndoiala. Sfintele mironosițe sunt trâmbețe ale credinței cea pentru iubirea de Hristos. Veșmântul femeii sfinte. Să nu mai caute omul fericirea, ci lacrima pentru multele lui păcate. Învățătură pentru sfințenie și povață împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om.

O, bucurați-vă și vă veseliți cu Mine, voi, cei adunați din cer și de pe pământ aici laolaltă în zi de praznic de înviere, în zi de duminică, zi a învierii Mele dintre cei morți, ziua întâi a săptămânii când mironosițele Mele Mi-au adus la mormânt miresme scumpe, că mult Mă iubeau, și așteptau cu credincioșie să înviez a treia zi, precum Eu le spusese lor.

Mireasmă scumpă Mi-ați adus, că Mi-ați adus bucurie odată cu venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt. Slavă întru cei de sus Tatălui Savaot, iar pe pământ cu voi pace multă și bunăvoire, că masă cerească este întinsă aici!

Am venit cu cele din cer, fiilor adunați la izvor. Mi-am pus poporul de la izvor să pregătească sărbătoarea. Hristos a înviat! Așa este salutul între frați până la praznicul Înălțării Mele la Tatăl. Ucenicii și ucenițele Mele mironosițe vă dau vouă salutare cu Hristos a înviat, așa cum au spus ei în lung și în lat apoi după ce i-am trimis Eu să spună în toată lumea și la toate neamurile învierea Mea, ca să se aleagă cei credincioși auzind vestirea cea despre Mine și să se facă ei fii ai lui Dumnezeu iubind mult, crezând frumos și umilindu-se duios, căci Duhul Meu îi umplea pe ei de duhul duioșeniei și le lua foc inimioarele, că bucurie mare îi cuprindea pe ei.

O, bucurați-vă, voi, cei ce v-ați ales călătoria spre izvorul Meu de cuvânt, spre aceste plaiuri cerești, unde Eu Îmi așez venirea și cuvântul și vestirea lui apoi! Pace inimioarelor voastre, că le-am ascultat bătăile și M-am încălzit la dorul din ele! O, câtă slavă aici acum! Nu am aur și argint, nu am ce să vă dau ca plată pentru dragostea din voi. Vă dau slava Mea, cuvântul dragostei Mele, povestea Mea de dragoste cu care Mă scriu pe pământ de aproape șaiszeci de ani pe vatra neamului român. Dar de ce nu M-am dus pe alt meleag acum, când venirea Mea trebuie să se scrie pe pământ? O, am venit pe locul de unde am început când am făcut cu cuvântul cerul și pământul, și l-am făcut apoi din pământ pe om cu mâna și i-am dat chipul Meu la facerea lui și l-am asemănat cu Mine și cu Tatăl și l-am iubit cu iubire mare ca pe lucrul mâinilor lui Dumnezeu și i-am zidit rai pe pământ, grădina de poveste, și l-am așezat în fericire dulce pe om, și am început atunci de aici cu toată slava facerii și am pecetluit la început acest pământ și are acum numele de pământ român, după numele neamului de pe el. O, mulți căutători, mulți cercetători au grăit și grăiesc că e țara Domnului pământul român, dar ei au auzit de la Mine, din descoperirile pe care Eu, Domnul, le-am coborât ca să fie cunoscută taina acestui pământ, pe care Eu stau și cuvintez cuvântul Meu, cuvântul celei de a doua veniri a Mea de la Tatăl la oameni.

O, câtă bucurie ar fi să porți tu în suflet, neam român, când auzi tu din gura Mea soarta ta, alegerea ta cea dintru început! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, și lucrez ca la început, căci sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și sunt Domnul Dumnezeuul tău, că ești întâia, o, țara Mea cea de la început și cea de la sfârșit. Am început cu tine, și tot cu tine trebuie să lucrez și la sfârșit, și să înțeleagă toți de ce ești tu a Mea, de ce-ți spun Eu țara Mea, țara Mea de nuntă. O, cum să-ți spun altfel când Eu am în tine masa Mea de nuntă, slava cuvântului Meu, care cheamă omul la masa Mea, la masa Mea cu sfinții? O, ce frumoasă ești tu întru cele cerești, întru cele nevăzute ale tale și puse peste tine la facerea lumii! Acum două mii de ani M-a sortit Tatăl ție la sfârșit de timp, după ce poporul Israel M-a lepădat și M-a scos afară din mijlocul lui. Tu ești pământul făgăduinței cel pentru sfârșit de timp, și iată, ești, și am în mijlocul tău praznicul împărăției cerurilor, vestea care merge ca fulgerul peste tot, căci omenirea doarme în plăceri ca înainte de potop când Noe striga spre Domnul oamenii de pe pământ ca să nu-i piardă pe ei fărădelegile lor.

O, ce frumoasă ești tu între cele nevăzute ale tale, țara Mea cea de azi! Oștiri cerești stau la masă cu Mine și cu poporul cuvântului Meu pe vatra ta, și cât aș vrea să iubești venirea Mea la tine și să cauți după Mine cu dor! Amin.

Stau acum cu voi la masă de cuvânt, cu voi, cei care ați călătorit cu dor spre plaiurile Mele cerești aici, unde Eu vin cu sfinții Mei, cu oaspeți cerești. Vine unda și aduce cuvântul Meu la voi, vine și Mă ia și Mă poartă aici cu cerul Meu de sfinți, și Mă poartă spre voi și ne întâlnim cu dor. O, fiți una cu Mine tot timpul, ca să vadă satana cine sunteți voi. Veniți la izvor și stați cu Domnul la masă, ca să vadă aceasta satana și să știe cine sunteți, căci vorbă înțeleaptă este vorba care spune: „*Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești*“. Uniți-vă cu sfinții, grăiți cu ei, chemați-i spre voi, căci sunt vii și lucrători cu tainele cerești pentru voi, cei credincioși! Dar acum am venit la masă cu voi și cu ucenicii și ucenițele Mele mironosițe, și le dau lor bucurie pentru toate lucrările lor cu Mine și pentru văpaia în care a ars în ei dragostea Mea. Cu dor fără de astâmpăr așteaptă cei din cer sărbătorile Mele aici la izvor, și vin cu Mine și vin cu dor, vin cum veniți voi și așteaptă ca și voi

sărbătorile Mele cu poporul Meu, cu care stau înaintea celor ce vin la masa Mea. Iată, le dau lor cuvântul ca să vă grăiască și să împartă ei înviere.

O, pace vouă, mironosițe ale suferinței Mele atunci! M-ați iubit cu putere multă pe toată calea Mea de atunci, dar și mai cu putere pe calea suferinței crucii, și apoi pe calea mărturisirii cea pentru Mine după ce M-am așezat lângă Tatăl prin înălțarea Mea la El. O, aduceți Domnului slavă, aduceți bucurie pe pământ, căci sunt cu voi la masă de cuvânt acum, pe pământ. Amin.

— **A**ducem, Doamne, putere de credință statornică în cei ce Te caută, și căroră Tu Te lași găsit la masă de cuvânt aici. Dragoste fără de sfârșit să aibă în ei cei care se dau Ție, și fără de sfârșit să le fie lor viața, căci Tu ai spus: «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!*». O, ce moarte rușinoasă este pentru om când vine peste el necredința, Doamne, când îi moare credința! Celui ce nu-i cade credința nu moare niciodată, o, Doamne, iar cel ce moare este cel ce nu mai are credință, căci se smintește pentru credință. Ce este această sminteală? Este îndoială această sminteală. Dar cum vine îndoiala? Duhul de judecată este nașterea acestui păcat, care-l trage pe om în lepădarea de credință. O, e mai mare dragostea! Ea nu cade, căci rabdă iubind îndelung, și este ea cea mai ușoară povară, căci stă în umilință.

O, fii și fiice ale credinței, nu treziți dragostea până ce ea nu vine, până ce ea nu poate în voi, dar treziți-vă voi și stați apoi în duhul credinței, care se umilește pentru dragoste și pentru umilință. E mare dorul celor din cer. Sunt așteptați cei din urmă, cei ce umblă cu Domnul precum voiește El, precum este scris. Suntem trâmbițe ale credinței cea pentru iubirea de Hristos și pentru statornicia în iubire. Am fost arse de dor și de dragoste pentru Domnul pe pământ, și precum pe pământ, așa suntem și în cer iubire și dor. Purtăm în noi acum dorul venirii Lui cu sfinții, căci așa este scris să se împlinescă. Am crezut pe pământ că va învia Domnul după răstignire, iar credința noastră L-a înviat pe El.

Îi trebuie Domnului credință în voi ca să-și împlinescă Scripturile cele de apoi. Rămâneți în iubirea Lui! El Și-o arată. El vine pe aceste plaiuri din mijlocul neamului român și vine la poporul Lui de la izvor și Se împarte apoi. O, rămâneți în iubirea Lui, lângă poporul Lui, care este iubirea Lui și coboară Domnul în mijlocul lui cuvânt. Rămâneți lângă El cu toată iubirea și nu mai căutați despărțirea de El, că e urât omul care iubește și se desparte apoi căzând din iubire și dând putere duhului potrivnic peste el, așa cum a pățit ucenicul Iuda, care s-a depărtat de Domnul pentru bani, pentru slăbiciuni, pentru libertate, și prea greu l-a costat pe el despărțirea de Învățătorul lui.

O, îmbogățiți-vă iubirea, că are Domnul în mână o sită pentru sortarea grâului întreg de cel care nu este întreg și de cel care seacă până la pusul pe masă. Fiți plini de iubire, fiți plini de florii ei, că vine Mirele nunții cerului cu pământul și va rămâne cerul cel nou și pământul cel nou. Fiți sfinți pentru facerea cea nouă, pentru care nu puteți fi vrednici dacă sunteți împărțiți. Îmbrăcați-vă ca și cei din cer și nu luați pilde de pe pământ pentru veșmânt. Îmbrăcați-vă ca fii ai lui Dumnezeu și dați-I Lui toată puterea peste voi, nejudicând voi nimic pentru voi, căci omul nu are ca Domnul înțelepciune, și are ca omul, iar omul este trecător, că nu vrea altfel și că nu crede altfel.

Grăim vouă cu dragostea din noi, cu Domnul în noi. Ne este dor de Domnul în voi așa cum a fost în noi pe pământ, și plată scumpă avem în cer pentru dragostea de El, care nu s-a stins în noi, și între noi și El. O, fiice ale credinței, aveți grijă

de felul cum vă înfățișați înaintea Domnului credința și dorul de El. Iubiți sfințenia pentru cei care vă înconjoară și pentru voi apoi. Femeia sfântă trebuie să fie învățătoare sfântă pentru sfințenie în jurul ei. E lipsă de sfinți și de sfințenie pe pământ, în timp ce desfrânarea și duhul ei merg pe cale cu tot omul ca și înainte de potop. Femeia nu se mai îmbracă și stă goală în ochii tuturor trecătorilor, și e mai îmbrăcat bărbatul decât femeia, și e numai Sodomă și Gomoră peste tot pe unde stăpânește omul, iar pe unde omul știe că este scris numele lui Dumnezeu, acolo trăiește pe scaun mare fățarnicia, aluatul de care Domnul Și-a învățat ucenicii să se ferească și să nu înșele ei neamurile pământului ca și cei care zic și nu fac și ei ceea ce zic altora să facă.

O, multe femei au luat pe deasupra haină bărbătească, numai ca să aibă grijă de Hristos din ele, și de ele apoi în Hristos, și de cei din jurul lor ca să nu se prăbușească vreun om slab la vederea trupului lor de femeie, căci femeia a slăbit de la început spre ea pe bărbat și l-a dezbrăcat de Domnul pentru dragostea de ea. O, mărirea femeii este ca să fie acoperită și să-și pună pe cap maramă pentru îngeri, căci îngerii au semnul supunerii pe creștetul lor îngeresc atunci când se arată ca să fie văzuți, și povestită apoi înfățișarea lor, de la care au oamenii de învățat. Femeia care iubește pe Domnul nu mai iubește și omul cu aceeași iubire, ci îl cinstește doar, iar ea se face plăcută Mirelui ei, Bărbatului ei Cel din cer, și numai pentru El se gătește ea cu ceea ce-I place Lui, dar femeia care se iubește pe sine își face rost de supuși dorințelor ei și-i trage spre ea pe cei din jur și se face ea cădere din viață a omului, și cine este cel care poate să se izbăvească din această prăpastie de suflet?

Caută omul, caută mereu, caută viață pentru păcat. Este scris în cartea cea de azi a cuvântului lui Dumnezeu că n-ai să mai vezi om bătrân, că merge și intră pe o ușă bătrân și iese pe alta tânăr și se face omul frumos pentru păcat.

O, omule mult greșit și pedepsitor de Dumnezeu înăuntru și în afara ta, nu mai căuta, nu mai tot căuta fericirea! Caută lacrimă pentru multele tale păcate, că dacă nu te vei așeza în pocăință pentru cele rele ale vieții tale, te vei întâlni cu o zi în care te vei vedea ca în oglindă cu viața ta cea plină de păcat. O, cine să-l mai scape pe bărbat de femeie, când el și după moarte este de folos femeii?

Iată, femeia dacă nu iubește sfințenia și pe Domnul, se face ea cădere pentru om. V-am grăit cu bucurie mare, și tot cu bucurie am dat să facem învățatură pentru sfințenie și poază împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om. Puțini sunt cei cărora le este dat să înțeleagă taina lui Dumnezeu cu omul pentru trup curat, și de aceea este atâta suferință, atâta lacrimă pe pământ și în cer.

O, Doamne, fă din iubirea noastră pentru Tine, fă pe pământ mironosițe pline de dor de Tine și de sfințenie peste oameni! O, Doamne, fă din credința noastră în Tine și în cuvântul gurii Tale, fă multă credință în oameni pentru cuvântul Tău, pentru povestea Ta de dragoste dintre cer și pământ, prin care chemi și aștepti să se facă oamenii fii ai lui Dumnezeu! O, Doamne înviat, fă din bărbăția noastră ucenici și ucenițe pentru Tine cu multul pe pământ, ca să avem în cer mângâiere de la mângâierea Ta cea de la om, că dragostea de Tine arde în noi și în cer, și e plin cerul de sfinți vii cu lucrarea cea pentru mângâierea Ta!

O, ce zi măreață! Ce frumos este cerul și pământul aici! Stăm la masă cu poporul cuvântului Tău și cu oaspeți din depărtări veniți la izvor, căci ei iubesc venirea Ta cea de azi, Doamne. O, împlinește-Ți venirea în mulți, în tot mai mulți,

care să Te îndulcească din ea și să creadă că Tu vii și-Ți pregătești slava. E zi de serbare pentru noi în grădina întâlnirii Tale cu cei ce-Ți iubesc venirea. De lângă noi, ucenicii Tăi le spun și ei celor de la masa cea de azi urarea cea pentru învierea Ta, și spun ei așa:

— **C**u umilință mare vă spunem noi urarea cea pentru Domnul: Hristos a înviat! Iată, bărbăția stă în cei ce iubesc mult neînfricoșându-se pentru iubire. Pace vouă! Ca și Domnul vă spunem și noi: Pace vouă! Bindecuvântare arhierescă punem peste voi, ca și Domnul. Martori ai învierii Lui suntem, ca și surorile mironosițe, cele pline de bărbăția iubirii de Dumnezeu.

Putere de credință să se împartă din noi peste neamul român, care nu poate să vadă pe Domnul cu ochii credinței, din pricina fărădelegii de pe pământ. Iubirea cea pentru Domnul este avuția cea mai mare a omului, iar înțelepciunea cea omenească nu i se poate împotrivi. Cel ce nu iubește pe Domnul, să fie anatema, să nu fie pe cale cu voi! Mergeți cu mers sfânt pe pământ! Să crească florile credinței sfinte pe unde voi umblați! Domnul să vă fie Stăpân pe deplin, iar voi supuneți-vă iubirii de Dumnezeu, ca să fiți cei dintâi pe pământ!

O, Doamne, măreață este slava Ta în sărbători! Petrecem aici mai frumos ca în cer, căci este dor mare în cei din cer ca să vii Tu pe pământ cu ei, cu sfinții Tăi. O, Doamne înviat și mărturisit de noi precum Tu ne-ai trimis, ai grijă în toată vremea de cei ce sunt ai Tăi, ai grijă, Doamne! Să se uite la noi toți cei care dau să Te urmeze, și să învețe ei să-și ia crucea, că altfel vin și se fac Ție cruce pe cale. Să vină mulți pe calea împărăției și să fie harnici, harnici, după pilda celor harnici și harnice de pe pământ. O, suntem uimiți de dragostea Ta pentru poporul Tău de azi în mijlocul neamului român. O, câtă taină și ce măreție, Doamne! Ce mai este cel care se zbate să piardă această măreție, pe care o văd atât de măreț aici sfinții Tăi!

O, slavă Ție, Bunul nostru Învățător! Tu ești calea. Iartă-ne de toate câte n-am putut să le facem Ție cu bucurie cât am fost cu Tine pe pământ, dar Duhul Sfânt ne-a pus pecetea apostoliei și am putut apoi cu Tine totul. Așa să poată mărturisi venirea Ta de azi toți cei care cresc în har prin ea. Așa bucurie să ai de la cei ce Te aleg loruși, o, Doamne. Amin.

— **V**ă mângâi pe voi, cei veniți cu Mine din cele cerești aici, la izvor.

Vă mângâi și pe voi, cei adunați la trâmbițarea Mea ca să fim aici din cer și de pe pământ pentru sărbătoarea mironosițelor Mele. Fiți vii! Eu am murit pentru voi și am înviat pentru voi și v-am făgăduit împărăția Mea și am spus că vin să vă trag pe toți la Tatăl. O, fericit va fi cel care Mă ajută să-l trag spre Tatăl.

Mă despart de voi acum în cuvânt și petrec cu voi stând cu oaspeții cerești, acoperit de cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu. Rămân cu voi, rămân în mijlocul vostru. Unii pe alții să ne simțim aproape. Slava Mea vă învăluie în ea. Pace vouă! E praznic de înviere și de martori ai învierii Mele în voi. O, pace vouă! Vă cuprind cu îmbrățișarea.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

6/19 mai 2013

Duminica a patra după Sfintele Paști, a slăbănogului

Poporul cel de la sfârșit, micuț la număr, are de lucrat lucrare măreață, atât cât ar fi să lucreze un popor numeros. Domnul și oștirile cerești lucrează în taină la facerea omului. Vindecarea slăbănogului.

Mă așez cu tine în sfat, poporul Meu de la izvor. Te numesc popor, iar tu ești micuț la număr, dar

Eu, Domnul, am pus în mijlocul tău lucrare măreață, și lucrul ei este mult, atât cât ar fi să lucreze un popor numeros, dar fiindcă puterea este a Mea, ca și lucrul Meu din mijlocul tău, care are putere cât Dumnezeu, cât cuvântul gurii Mele, Eu am peste tine nume de popor.

Eu sunt Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Cum să n-am popor dacă numele Meu este atât de mare? Iată, am popor. Voi sunteți poporul Meu, o, fiilor de la izvor. Eu biruiesc cu voi după voia Mea, căci toți oamenii sunt neputincioși și nu se pot birui nici pe ei înșiși, dară să-Mi mai ridice ei Mie oșteni ca să am Eu popor mare pe pământ, cu care să-Mi dobândesc biruința asupra lumii, lumea care a dat mereu să-Mi dărâme cu duhul ei viclean tronul, tronul pe care stau împărățind și veghind împărăția Mea și pe cei ce o poartă pe ea în ei, tronul pe care stau veghind ca să stea la locul ei facerea toată, cerul și pământul și toate câte împodobesc această facere, și veghez cu oștirile cerești, cu puterile cerești și locuim în taină peste tot locul împărăției și lucrăm, lucrăm la facerea omului, și aceasta ne este lucrarea și nu avem altă lucrare de lucrat. De șapte mii de ani Eu, Domnul, Eu și puterile cerești cu toate oștirile lor, lucrăm să așezăm împărăția lui Dumnezeu în om, căci l-am zidit pe om la început și l-am așezat între pământ și cer și i-am făcut grădina de rai și i-am spus s-o lucreze și s-o păzească și l-am pus împărat peste făpturi, împărat văzut, ca să se supună lui făptura toată, iar el să se supună Făcătorului său cu mare recunoștință, cu mare iubire, ca să fie lucrătoare iubirea între pământ și cer, iubirea cu care Eu, Domnul, l-am zidit pe om după chipul și asemănarea Mea, dar iată, omul a păcătuit împotriva iubirii, împotriva Făcătorului său, împotriva Mea a păcătuit omul.

O, am în mijlocul vostru lucrare măreață, și lucrul ei e mult, atât cât ar fi să lucrez cu un popor mare la număr, iar voi sunteți poporul Meu, măi fiilor așezați de Mine la gura izvorului cuvântului Meu peste pământ, dar puterile cerești sunt tot timpul cu voi în lucrare, ca și oștirile de îngeri și de sfinți, și biruim în lupta care de la începutul facerii omului s-a stărnit ea ca să-Mi surpe împărăția, odihna Mea și viața Mea în om, o, fiilor. Măreață este lucrarea Mea cu voi, căci puterea Mea este mare, și ea este cea care poate cu voi și lângă voi pentru toată voia? Mea lucrătoare pe pământ. Nu se suie la mintea omului taina lucrării Mele cu voi, căci taina ocrotește lucrarea ei și pe cei cuprinși de ea, fiindcă Eu Însumi sunt Cel tainic și nu Mă las la îndemâna neamului omenesc de pe pământ, care s-a despărțit de Mine încă din scutece și nu știu oamenii cât război poartă ei cu Dumnezeu în însăși mintea lor, în însuși trupul lor pentru ca să stăpânească ei peste ființa lor în toată voia, căci dacă oamenii s-ar supune lui Dumnezeu ar fi atunci să facă ei voia lui Dumnezeu și nu pe a lor. Dar voi sunteți poporul Meu, o, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt și, iată, am popor și am peste tine nume de popor, fiule poporul Meu. Ce dacă sunteți puțini și micuți? Puterii Mele cu care am făcut cu cuvântul cerul și pământul și toată podoaba lor, o, nu-i trebuie puterii Mele decât credință de la voi și numaidecât ea poate și se așează să lucreze, și totul este cu puțință celui cu credință.

Dar cine este cel care crede în puterea Mea și a puterilor cerești, care fac lucrătoare puterea Mea? Acum două mii de ani Mă purtam din loc în loc în mijlocul poporului Meu Israel, care n-a avut putere să creadă că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ cu putere și cu slavă multă. Era în mijlocul lui mulțime de suferinzi. Metehne fel de fel aveau pe trupul lor fiii lui Israel cel mult păcătos din pricina multului lui păcat împotriva lui Dumnezeu, Care l-a zidit pe om. M-am arătat slăvit și plin de

milă în mijlocul acestui popor și am dat să-l vindec de toată jalea cea de la bolile lui fel de fel. Se pomenește în duminica aceasta ziua când am trecut pe lângă poarta oilor într-o zi de sârbătoare a iudeilor, zi de sâmbătă în Ierusalim, și era acolo o scăldătoare cu cinci pridvoare unde se adunau mereu orbii și ologii și uscații din pricina unui înger, care se pogora la vreme acolo în scăldătoare cu har vindecător și mișca apa ca semn al sosirii lui nevăzute de cei adunați, dar credincioși în darul vindecării prin înger vindecător și prin apă, iar cel care era luat și băgat în apă la vremea mișcării apei prin îngerul sosit se vindeca, se făcea sănătos ori de ce boală era îngreuiat. O, cine putea să se vindece acolo decât cel care era credincios în această coborâre a puterilor cerești ca să lucreze ea între oameni? Era venit acolo slăbănogul pe care Eu l-am vindecat atunci, și pentru care milă a Mea dăruită lui am fost luat atunci în inima celor trufași din Israel, necredincioși arătându-se ei pentru semnul vindecării celui slăbănog, de care M-am apropiat blând și l-am întrebat blând: *«Vrei să te faci sănătos?»*. N-avea cine să-l ajute pe el și să-l bage numaidecât în scăldătoare la mișcarea apei când îngerul cobora. Venea acolo tot mereu cu nădejdea că va fi și pentru el vindecare și milă de pe undeva care să-l ajute să coboare în apă la timp, de vreme ce era slăbănog cu trupul din pricina păcatului care l-a pedepsit pe el în trup. El Mi-a răspuns: *«N-are, Doamne, cine să mă pogoare în scăldătoare, și până să mă ajut singur cu slabele-mi puteri, intră altul care are cine să-l ajute»*. I-am spus apoi: *«Scoală-te și umblă!»*. Așa a fost, s-a ridicat, s-a sculat din slăbănogire, i s-a întregit trupul și a mers, luându-și așternutul, și toți l-au văzut mergând și umblând peste tot și prin templu apoi, unde l-am găsit mai târziu și i-am spus: *«Ai grijă, vezi să nu mai păcătuiești, că iată, te-ai făcut sănătos. Nu mai fă păcat, ca nu cumva de la păcat iarăși să îți se întâmple ceva și mai rău»*.

O, fiilor, o, fiilor, o, poporul Meu de fii credincioși, n-a avut poporul Israel putere să creadă în vindecarea Mea cerească asupra celui care treizeci și opt de ani a pătimit suferință pentru păcat în mijlocul acestui popor. A crezut însă cel bolnav, și dacă a crezut în cuvântul Meu rostit peste el s-a vindecat fără să se mai coboare în apa vindecătoare prin înger. O, așa am lucrat Eu să fac credință în oameni pentru venirea Mea pe pământ la ei, dar cei trufași n-au putut să se aplece și să se lepede de sine și să urmeze slavei cerești, care Mă însoțea cu semne prin mijlocul acestui popor trufaș și necredincios din pricina duhului trufiei care stăpânește în om.

O, așa este și azi. Stau în mijlocul neamului român cuvânt de Duh Sfânt și cuvintez de aproape șaiszeci de ani și chem la acest izvor de cuvânt neamul acesta, și pe cei ce s-au așezat păstori peste el, dar aceștia ca și atunci preoții din Ierusalim Mă țin mic ca să fie ei cei mari și tari. Strig din ce în ce mai mult și mai duios, strig și la păstori, strig și la oi, strig și la capre și toți Mă lasă strigând și nu-Mi răspund și nu-Mi deschid să intru și să le vindec necredința și întunericul în care stau și nu văd, căci păcatul este întuneric și nu-i lasă să se scoale și să umble cu Mine când Eu le spun să se scoale așa cum i-am spus slăbănogului, care aștepta vindecarea lui acum două mii de ani și nu ajungea s-o capete, căci neputința trupului îl ținea.

O, fiilor, grăiesc cu voi acum din nou, că am avut sârbătoare cu strângere la izvor și am stat cu cei din cer la masă cu cei adunați aici cu voi, și am lucrat și Eu, și ați lucrat și voi, și au lucrat și cei din cer ucenici și ucenițe cu care am mers atunci pe pământ din loc în loc, iar după ce am sfârșit sârbătoarea și truda cea pentru ea v-am dat apoi încă o trudă timp de o săptămână, ca să lucrați de aproape facerea omului, fiilor,

că am condus spre voi un sufletel cu dor de viață în inimioara lui și v-am așezat la lucrul facerii lui, la facerea omului, măi fiilor. Am stat tainic cu voi și cu tot lucrul și am vegheat ca să lucrați frumos și sfânt și ca să puteți voi dăruți duh dătător de viață peste acest sufletel. V-am povățuit mai întâi cum să lucrați și am vegheat apoi privind și insuflându-vă puteri cerești pentru învierea Mea în cel cu dor de înviere în el. V-am slobozit acum de sub această trudă, v-am scos de sub sarcină și stau acum de vorbă cu voi în zi de duminică și-Mi las cuvântul Meu cu voi în carte, fiilor, ca să fie și să mărturisească el lucrul Meu cu voi pe pământ. Și acum vă povățuiesc:

Lucrați cu veghe peste voi pentru lucrul care-l lucrați. Lucrați toți ca și Mine, uitându-vă în cuvântul Meu cel pentru facerea omului, iar ca pe pământ nicicum să nu lucrați, măi, fiilor, că Eu stau în mijlocul vostru cu toate puterile cerești și suflu peste voi cu voia Mea și pun din Mine în voi, iar voi să fiți mereu cu inima smerită mult și cu bucurie multă să-l vedeți pe om cum ia ființă din Ființa Mea din voi, Eu în voi, și voi în Mine, că altfel de unde ați lua voi să aveți și să dați și să știți cum să dați? Vă amintesc cu duioșenie cum grăiam Eu cu Tatăl, iar Tatăl cu Mine înaintea voastră despre durerea cu care lucrăm Noi la facerea omului acum după două mii de ani de la prima Mea venire după om, acum, la a doua Mea venire iarăși de la Tatăl la om ca să-i dau lui viață din viața Mea, și-Mi spunea Tatăl cu grăire înaintea voastră: «O, Fiule scump, greu să-l facem pe om, greu de tot, căci acum lucrăm om din om, nu cum am lucrat la început din lut de s-a lăsat lutul moale ca să-l putem lucra pe om, dar acum îl lucrăm din om pe om, iar omul este din carne, Fiule scump, și e cutremurător lucrul pe care-l avem de lucrat, dar avem fii credincioși și lucrători prin iubire și lucrăm cu ei la facerea omului, și vom putea lucra, Fiule scump». O, așa Îmi grăia Tatăl între El și Mine, și trebuie să se îplinească prin voi tot cuvântul lui Dumnezeu, măi fiilor credincioși, dar căutați cu duh de ascultare în toată vremea, așa cum n-a putut să îplinească omul zidit de Dumnezeu la facerea cea de la început a omului. Stau în sfat cu voi și vă povățuiesc lucrul vostru cu Mine și cu omul, căci omul este bolnăvior de la păcat și tare bolnăvior, și trebuie să dăm deoparte de pe el păcatul și să lucrăm ca niște doctori iscusiți cu multul, căci păcatele de peste om sunt de tot felul și sunt iuți cu viața lor în om și trebuie să știm să le spunem să tacă și să iasă și să punem în locul lor pomul vieții, pe Mine, Cel ce sunt și lucrez cu voi și între voi cu viața Mea, cu suflarea Mea, ca să suflați voi peste cei care pot crede în venirea Mea cea de atunci și cea de acum pentru ca să-l iau pe om în barca Mea, în salvare să-l iau și să-l vindec și să-l dau Tatălui înviat din păcat, și să Se bucure Tatăl de lucrul nostru, fiilor.

Acum voi să așezați în rugăciunea voastră cu Mine cerere pentru cel venit la scaldătoare ca să propășească cu el lucrarea îngerilor Mei și să se depărteze de el toată viclenia îngerilor lui Lucifer, care l-a robit pe om la început de i-a făcut voia, voia omului, și l-a câștigat apoi de partea lui pe om.

O, este nevoie de glasuri iubitoare peste cei morți de pe pământ ca să dăm mâna la mulți, fiilor. Lucrarea Mea cu voi este minunată între cele ce nu se văd. Puterile cerești lucrează mult, iar voi sunteți cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Meu plin de duh dătător de viață ca și Duhul Meu, fiilor, și trebuie să se ridice prin el lucrători iubitori peste cei de pe pământ care nu iubesc viața, ci numai moartea o iubesc, fiindcă altfel ei nu știu.

O, pace vouă! Odihniți-vă după o săptămână de trudă. Numai într-o trudă vă țin. Pace vouă după orice trudă! Se cutremură lumea îngerilor Mei privind lucrul vostru cu Mine

pentru facerea omului cel ieșit din om, pentru nașterea din nou, nașterea de sus a omului, fiilor. Să cerem Tatălui să trimită îngeri, care să culeagă toate vreascurile din jurul celui ce a bătut și i s-a deschis, și să arunce îngerii în foc tot ceea ce este uscat în jurul lui, și flori să se ivească și să împartă în jur mirosul lor, duhul lor, duh de flori, duh de bucurii sfinte, de puteri sfinte în schimbul celor ce se voiau numite bucurii, dar ele erau năluci și lăsau sufletul gol și tot mai gol și sleit de dor de viață, dar viața este de sus și nu se găsește ea pe pământ ca s-o poată omul culege și s-o poată avea apoi de hrană dătătoare de viață.

O, pace vouă, fiilor! Vă cuprind în îmbrățișarea puterilor cerești. Peste patru săptămâni voi fi aici cu oștirile cerești, iarăși voi fi, și vom grăi în ziua aceea grai de Duh Sfânt, Noi și voi, și va veni la izvor oștire creștină, popor cu dor în piept după Mine și după voi și după această colină plină de cer, căci plaiuri cerești numesc Eu, Domnul, aceste plaiuri unde poposesc Eu cu sfinții Mei, fiindcă scris este pentru zilele cele de apoi: «Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi», iar Eu așa împlinesc, așa cum este scris, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26 mai 2013

Duminica a cincea după Sfintele Paști, a samarinencei

Să fii sfânt nu e o semeție, ci e o ascultare de Dumnezeu. Veșmântul sfințeniei are multe podoabe pe el. Cel care se teme de adevărul cel despre el, se teme de înviere. Pe calea creștină se lucrează curățirea omului. Creștinii botezați trăiesc mulți viață păgână. Cupa fărădelegii va da peste margini și Domnul va împărăți.

Izvor de apă izvorătoare este cuvântul Meu, pe care glasul gurii Mele îl așează în mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Eu sunt Izvorul, Eu sunt Cuvântul, iar el izvorăște apoi din mijlocul tău și merge peste pământ izvorând întru viață veșnică, fiindcă cel ce bea din această apă se face apa aceasta izvor de apă izvorătoare, adăpând în el viața cea veșnică, și aceasta i-am spus Eu femeii samarinence când poposind la fântâna lui Iacov acum două mii de ani M-am întâlnit cu ea la fântână și M-am descoperit ei cine sunt, iar ea s-a dus în cetatea ei, Samaria, și a izvorât din gura ei vestea cea despre Mine și M-au primit samarinenii și M-au adăpostit la ei două zile și le-am dat lor duhul învierii.

E sărbătoare pentru ziua aceea, fiilor, căci sfinții părinți au așezat această sărbătoare în duminica a cincea de după învierea Mea. Și e sărbătoare aici, în curțile Mele cu voi, și beau apă din cânute sfinții cu care am venit acum la fântână, aici, că am aici Fântâna întâlnirii și Curtea întâlnirii și Casa întâlnirii, așezate de Mine pe pământ cu voi, cu mânuțele poporului Meu cel de azi, iar lângă fântână am așezat Eu la înființarea ei pe îngerul ei, pe femeia samarineancă, pe cea care s-a făcut izvor de apă izvorătoare peste cetatea ei acum două mii de ani, și apoi peste mulți, căci a purtat ea apoi darul și duhul mărturisirii și M-a mărturisit peste pământ izvor de cuvânt și de Duh Sfânt, Hristos Cel înviat dintre morți.

Petrec cu voi și cu sfinții aici, lângă fântână, fiilor. E însetat cerul de sfinți de voi și de locurile Mele cu voi și de cuvântul gurii Mele din mijlocul vostru, măi fiilor. Voi ca voi, dar sfinții sunt arși de dor să Mă audă cuvântând, căci vederea lor este toată acum, nu ca pe pământ cum vede mărginit omul pe cele de jos și pe cele de sus. O, fiți mari cu duhul și cu lucrarea, căci Eu, Domnul, am proorocit acum două mii de ani cuvântul Meu cel de azi dintre voi când am grăit cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel descoperindu-Mă ei izvor de apă izvorătoare, dar mai întâi descoperind-o pe ea, căci ea trăia

în păcat, și i-am spus: «*Mergi și cheamă și pe bărbatul tău!*». N-avea cum să-Mi spună că are bărbat, ci Mi-a spus adevărul că nu are. I-am zis apoi: «*Adevăr ai spus că n-ai bărbat. N-ai, căci cinci ai avut, iar acum cel pe care-l ai nu-i bărbatul tău*». Am ajutat-o să Mă cunoască descoperindu-i păcatul în care trăia, și nu s-a supărat pe Mine că i-am arătat păcatul, ba și-a sfîntit apoi viața această femeie, și iată ce vă spun Eu, Domnul, acum vouă, ca să audă cei ce vă disprețuiesc pe voi numindu-vă trufași pentru viața voastră în sfințenie, în care Eu v-am așezat, căci am spus și am amintit din Scripturi spunând: «*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*». Iată, să fii sfânt nu e o semeție cum mulți spun asupra celor ce trăiesc în sfințenie, ci este o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: «*Fiți sfinți, că fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul, iar sfinții vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este*», precum este scris.

Iată, nu e o datorie ca să fie omul sfânt, ci e o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: «*Fiți sfinți!*». O, dar multe podoabe are pe el veșmântul sfințeniei după ce se țese el prin credința în Mine a celui ce se scoală ca să creadă și să-și dovedească apoi credința prin faptele sfințeniei. Aceste podoabe trebuie să le înțeleagă și să le zidească în el și pe el cel ce se întâlnește cu Mine la această fântână, la izvorul Meu de cuvânt de aici. Puțini de tot, puțini din cei care Mă află aici izvor de apă izvorătoare întru viață veșnică în om, o, puțini vor să și înțeleagă duhul învierii, care dă omului viață veșnică, viață care nu se oprește din lucrarea ei, ci merge și lucrează și rodește până în vecii.

Se teme omul de înviere. Cum se teme? Se teme de adevărul cel despre el omul. Femeia samarineancă nu s-a temut când Eu i-am spus ei adevărul cel despre ea. Ea a înțeles duhul învierii care a ieșit înaintea ei spre facerea ei cea de sus. Fiilor, fiilor, pe calea creștină se lucrează curățirea omului, iar altă lucrare nu are calea neamului creștinesc. Se înșeală mulți că sunt creștini, dar nu sunt dacă nu se arată. O, te înșeli, omule, că te poți ascunde cu tine în tine, iar peste aceasta te mai crezi și creștin. Toate ies la iveală, atât cât tu nu poți să bănuiești. De ce, dar, dai să te tot așezi în apărarea ta când e vorba de curățirea ta mereu, mereu? Omul mereu, mereu greșește, săracul, iar viața lui iese și se vede ca să-l elibereze pe el de greșalele lui cele ascunse de el înăuntrul lui, numai că omul nu are bucurie să i se vadă și să i se umble la greșală, ci și-ar tot piti-o, ca să pară el ceea ce nu este, ca să rămână sub vină, săracul, dar prețul cel pentru viață veșnică este mare și trebuie să-l dea omul dacă voiește să aibă și el viață veșnică în el, și nu greșale să aibă în el.

O, e zi de învățătură, fiilor. Creștere măreață vă dau mereu. Vă învăț apoi să vă creșteți unii pe alții așa cum vă cresc Eu pe voi, după pilda frățiorilor care se cresc unii pe alții după cum se nasc pe rând, și care urmează la creștere sub mâna frățiorilor care au fost crescuți, după ce pe rând s-au născut. O, creșteți-vă unii pe alții așa cum am crescut-o Eu pe femeia samarineancă după ce am așezat în ea duhul credinței, duhul descoperirii lui Hristos.

Voi, cei mari cu duhul și cu creșterea și cu lucrul creșterii, fiți mari cu lucrarea, fiilor, și dăruți-vă din plin lucrării facerii omului și bucurați-vă de cei care cresc, căci adevărații lucrători sunt cei ce nu-i țin mai mici pe cei mai mici ca ei în duh și în faptă, iar dacă-i țin ca pe unii mai mici, fac aceasta pentru dragostea de ei, ca niște frați care se iubesc unii pe alții și care-și dăruiesc unii altora tot ce au mai bun în ei și lângă ei cu o dragoste mare cât a Mea, fiilor, fiindcă vine vremea să luați din cămară dragostea prin mâna celor cărora v-ați dăruit fără de camătă în dragoste, fără să așteptați răsplată, o, fiilor.

Vă mai spun vouă, vouă și celor ce se nasc de sus spre

creștere, și iată ce vă spun: O, să nu vă lăsați smulși din Dumnezeu. Să nu vă smulgă nimic și nimeni din Mine, nici rudele, nici prietenii, nici lumea, nici trupul, nici rangul, căci toate dau să vă consume vouă iubirea și înrădăcinarea vieții voastre în Domnul. O, cine se smulge, cine se dezrădăcinează din duhul lumii și al stăpânitorului acestui veac, să aibă acela grijă trează mereu să nu se lase dezrădăcinat apoi din Dumnezeu, căci ispitele vin și fac fețe-fețe înaintea celor ce au luat din duhul învierii, fiindcă nu toți cei ce se vor a fi, o, nu toți înțeleg ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă să fii după adevăr creștin. Iată, femeia samarineancă nu s-a supărat că i-am umblat la viața ei cea cu păcat. Ba a stat de vorbă cu Mine despre viața cea veșnică apoi, despre apa cea izvorătoare de viață veșnică, și pe care o dorea și pe care Mi-o cerea, zicându-Mi apoi: «*Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez!*», și dacă ea Mi-a cerut, am curățat-o apoi de păcat și a recunoscut ea duhul proorociei și duhul rugăciunii spre Dumnezeu, căci i-am spus: «*Vine ceasul și a și venit când adevărații închinători nu se vor mai închina Tatălui nici pe muntele acesta al slavei, nici în Ierusalim, ci în duh și în adevăr, căci așa dorește Tatăl, fiindcă Duh este Dumnezeu*». Mi-a spus ea apoi că știe că are să vină Hristos, iar Eu atunci i-am spus: «*Eu sunt, Eu, Cel ce-ți grăiesc!*». O, ce frumos a crescut apoi în ea duhul credinței și al mărturisirii peste cetate, și apoi duhul sfințeniei, de n-a mai fost ea apoi sminteală și slăbire celor de lângă ea!

Iată, încă învățătură pun pe masa cea de azi pentru cei fără rod lucrător: Voi, cei care sunteți între cei ce se vor a fi și vă știți că slăbiți în jur pe frații Mei, care sunt și care se vor naște, o, stați mai deoparte cu lucrul vostru, ca nu cumva să vă ia pe voi în ei cei care ați da voi să-L dați pe Hristos lor, ca nu cumva să moară apoi prin voi dintre cei mai mici ai Mei și să fiți vinovați pentru ei. Nu oricine trebuie să stea la lucrul creșterii omului, ci numai cei cu lepădare de sine, numai cei care nu cer camătă pentru lucrarea lor, pentru dăruirea lor, numai cei care nu se dau pe ei, ci pe Mine doar, spre învierea celor ce vin, ca să fie și ei apoi.

O, sunt dintre cei ce nu înțeleg ce este învierea, dar în neamul creștinesc se lucrează numai curățirea omului, iar tu, cel greoi încă pentru învierea Mea în tine, o, dacă ai vrea să înviezi te-ai bucura să afli cum ești tu și cum ești așezat în cei din jurul tău, cum te-ai așezat în ei, și nu ți-ai mai apăra slăbiciunile și greșalele, care te cad mereu, care-ți fac ție loc în ceilalți așa cum ești, și nu altfel. O, dacă tu nu cauți învierea ta și faci durere învierii omului, crezi că poți trezi tu în om duhul învierii?

E de vegheat mult, mult, fiilor care aveți lucrare de înviere peste cei ce înțeleg și peste cei ce nu înțeleg adânc lucrarea Mea cu voi și lucrul învierii Mele în ei așa cum sunt Eu, și nu așa cum ar vrea omul să fie. O, învățați-i adânc pe cei ce vin spre înviere, învățați-i cum pot să învieze și cum pot să moară apoi dacă nu veghează bine cum să Mă aibă și de unde să Mă ia așa cum sunt Eu, întru toată lumina. Facerea omului, acesta este lucrul Meu cu voi, dar să pot Eu lumina, fiilor, pe cele ascunse ale omului și să vă pot și ocroti lucrul Meu cu voi, că mulți dau să vrea și ei să fie, dar dacă nu se lasă curățați n-au cum să învieze, iar voi trebuie să fiți ochi și urechi și să stați numai întru Mine, numai într-o veghe, că numai Eu știu ce trebuie făcut și știut pentru fiecare din cei ce doresc după acest izvor și cât să fac și cât să dau, iar voi ocrotiți-vă, ca să vă pot avea curați de vina din om, că nu știe nimeni să vă ocrotească pe voi dacă voi nu vă ocrotiți. De aceea Eu vă dau apoi ce să lucrați când vă aduc vouă de lucru, și Mă bucur că

sunteți ascultători, chiar dacă numai puțin sunteți înțeleși de cei ce puțin înțeleg lucrul Meu cu voi. Iar pentru ocrotire mare peste voi, o, aveți grijă mare să-i scăpați de voi pe cei cărora Mă dați pe Mine lor. Să nu vă ia pe voi în ei, ci pe Mine și numai pe Mine să Mă ia, și să le fiu Eu de ajuns, iar dacă nu le pot fi de ajuns, este iubire de sine încă în cei ce vin ca să fie și ei. O, a fi este un mare dar, este rodul unei credințe curate și neamestecate cu iubirea de sine în om. De aceea am spus Eu la început: «*Eu sunt Cel ce sunt*».

Îi este greu omului să fie și să poată spune apoi și el așa cum am spus Eu despre Mine că Eu sunt Cel ce sunt, și Mi-e tare milă de voi, fiilor, și vă ocrotesc cu mare milă ca să vă am și ca să-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea. O, ferți-vă de oameni, măi fiilor! Ferți-vă de cei ce nu înțeleg lucrarea Mea cu voi! Stați cu ascultare mare la lucrarea facerii omului, căci trebuie să rodim strugurași copti, că e plină via toată de aguridă, măi fiilor, și n-am rod de la ea. Învățați-i pe cei ce vin, învățați-i să ia din pilda cea de azi a Evangheliei Mele la fântâna lui Israel cu femeia samarineancă în sfat. Ea n-a mai vorbit mai mult despre ea după ce am curățat-o de păcat, și am grăit noi apoi despre cele veșnice, despre izvorul vieții, despre Ființa Mea în om și despre duhul închinării înaintea Domnului, și nu s-a mai temut ea de păcatele ei apoi, ci s-a îndrăgostit de Mine, și dragostea a înviat în ea și s-a făcut în ea izvor de apă izvorătoare și a adus ea rod credința ei și dragostea ei, și este plină ea în ziua aceasta de cuvântul Meu cel despre ea și se smerește ea înaintea Mea și înaintea voastră și-Mi spune să luați voi din destul din cuvântul Meu, căci ea este la masă cu voi, și din același cuvânt se hrănește, odată cu voi, odată cu toți cei cerești la masă de cuvânt pe pământ. Amin.

Iată, sărbătoare de facere am petrecut cu voi, iar mâine sunteți iar în sărbătoare, și aduc acum vouă dorul de voi al celor sărbătoriți mâine, împărații creștini Constantin și Elena, cei măriți în sobor cu sărbătoare prin biserica cea mare a neamului creștin de pe pământ. Ei stau acum lângă Mine la masa cea de azi ca să vă dea vouă cuvânt de dor pentru serbarea lor cea de mâine, căci voi sunteți osteniți, și vă dau ei vouă acum pentru ziua lor de mâine cuvânt, spunându-vă:

— **I**n multul și arsul dor de voi al sfinților, avem bogăție de dor de voi, copiii ai sfârșitului de timp și ai începutului cu Domnul, lucrare pe care Hristos o are cu voi de lucrat și de așezat pe pământ. Nu este suferință mai dulce și mai dorită de noi ca și dorul de voi, și iată, vine Domnul cu noi la voi, de dorul nostru de voi vine Domnul cu noi la voi, și este scris că vine Domnul cu sfinții la voi, că în altă parte nu mai vine, de vreme ce nu știu oamenii ce înseamnă Dumnezeu și cum este lucrul Lui și al sfinților Lui. O, nu știu oamenii, nu știu! Cum să știe dacă ei nu citesc în Scripturi proorociile toate, și mai ales cele pentru sfârșit de timp, cele pentru venirea Domnului, când toate se vor sfârși și va fi Domnul și cei ce sunt ai Lui și vor moșteni pe vecii după cum este această proorocie peste oștirea celor credincioși Lui și sfinți ca și Învățătorul lor?

Iată, viață păgână trăiesc pe pământ cei ce s-au dus și s-au botezat în Hristos. O, numai pe voi vă mai are Domnul, și adevăr spune El când vă spune aceasta vouă. Sunteți pomeniți în cer tot timpul că sunteți ai Domnului pe pământ, și sunteți cununa sfinților, măi fiilor-copii. Umiliți-vă mult, sfințiți-vă mult, cutremurați-vă cu umilință când auziți despre voi de la cei din cer, căci satana are gura deschisă larg și are ură pe voi pentru că sunteți ai Domnului pe pământ. El trebuie umilit prin umilința voastră înaintea Domnului; el trebuie slăbit

prin puterea voastră în Domnul, Care vine la voi cuvânt, căci are casă la voi Domnul. O, fiți harnici, harnici, că e lucru mult peste voi. E și cu duhul, e și cu trupul mult de lucrat, și poate Domnul puterilor tot ce aveți voi de lucrat. Numai să stea El în voi și totul este cu puțință, fiilor-copii.

Acum vă spunem pace vouă! Sunteți cât un imperiu, căci cerul și pământul ascultă din mijlocul vostru pe Împăratul slavei cuvântând în Duhul Sfânt și împărțind pe tron de cuvânt. Aduce-se-vor Lui fii și fiice, precum este scris, că mare este slava Lui în fii.

O, pace Ție, Doamne, în mijlocul lor, Dumnezeule Împărat peste cer și peste pământ! Mărturisirea noastră pentru Tine pe pământ ne-a făcut locuitori între sfinți, după ce am condamnat noi viața păgână de pe pământ și am lăsat să crească neamul creștinesc, neamul Tău și crucea, Doamne. Noi cu crucea am biruit pe dușmani, căci am fost împărați pe pământ și ne-am supus atunci puterilor Tale, cu care ne-am biruit dușmanii.

O, iartă-ne pentru viața păgână, și slavă Ție, Împărate Doamne, că ne-ai descoperit nouă calea și duhul adevărului și plinirea lui toată apoi pentru voia Ta, pentru slava Ta, pentru împărăția neamului creștinesc între cer și pământ. Amin.

— **O**, pace vouă! Ați grăit poporului cuvântului Meu cuvânt împărătesc. Dorul vi l-ați răcorit mult, și nu știu cei de pe pământ arsul dor al sfinților Mei.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Lucrează, fiule, în zile de lucru și în zile de sărbătoare, căci vai celor fără de lucru sfânt pentru Mine pe pământ! E numai viață păgână pe pământ. Voi străluci cu tine de șapte ori mai mult ca soarele, măi poporul Meu, și aceasta fac. Cuvântul Meu crește și face lumină. Atât cât sunt cu tine în lume lumină a lumii sunt. Sunt cu tine și luminez din mijlocul tău până ce va lua foc pământul și cerul, foc de slavă cerească, de la care să ia în inimi oameni de pe pământ, că numai viață păgână este pe pământ, și la cei botezați, și la cei nebotezați, că toți umblă goi de tot, goi și cu sufletul, goi și cu trupul, și-Mi fac dureri și rușine înaintea diavolului, care se bucură de multa cădere a omului și de duhul de Sodomă și Gomoră peste oameni pe pământ, dar cupa fără-delegii va da peste margini și voi birui Eu, Eu și cei ce Mă ascultă împărțindu-Mi lumina peste pământ. Amin.

Am așezat peste voi în ziua aceasta taina cuvântului proorocesc rostit de Mine în ziua întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel acum două mii de ani, și iată a venit vremea apei izvorătoare și lucrarea ei și adevărata închinare a omului, nu în muntele peste care M-am slăvit atunci și nu în Ierusalim, unde curg mulțimi de oameni pentru închinare, ci în Dumnezeu sunt cei ce se închină Lui în duh și în adevăr, iar această înțelepciune am descoperit-o Eu vouă, fiilor.

Sfârșesc acum cuvântul sărbătorii. Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 2013

Duminica a șasea după Sfintele Paști, a orbului, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Cei ce se cred deștepti iau în răs cuvântul Domnului. Omul e orb din naștere. Va cădea perdeaua despărțitoare și omul Îl va vedea pe Dumnezeu. Știința l-a orbit pe om. Omul nu-și poate vindeca vederea pierdută decât dacă se naște de sus.

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot, una cu Tatăl, Făcătorul cerului și al pământului. Eu sunt Cel ce sunt.

Bat și Mi se deschide când este veghe pentru venirea Mea, când este așteptare ca să vin. Vin pe pământ cuvânt, ca și la început. Vine unda și Mă ia, vine dorul și Mă poartă, vine lucrul Meu cel mult, pe care-l am de lucrat pe pământ și peste om.

Locuiește pe pământ lucrul Meu cel mult, iar pentru aceasta am loc pregătit, Mi-am pregătit ca să am și ca să lucrez. Când cineva își plănuiește o lucrare mare și multă pe pământ în mijlocul oamenilor, își face rost pe pământ de un loc și își construiește o casă și se întinde apoi în jurul ei cu lucrarea sa în lung și în lat și își așează rodirea cu care voiește să se arate și s-o împartă apoi oamenilor, spre folosul său și al oamenilor. Așa lucrez și Eu, și Mi-am făcut pe pământ locuință pentru lucrul Meu cel mult și Mi-am tocmnit lucrători și grăiesc cu ei și le spun lor cuvântul Meu și lucrul lui cel mult. Izvor de apă izvorătoare este cuvântul Meu peste pământ din locul Meu de lucru. Cei ce se cred deștepți și știutori între oameni pe pământ, aceia iau în răs acest izvor de cuvânt și nu stau să gândească și să socotească și să știe apoi să înțeleagă venirea Mea cuvânt peste pământ. Mă uit la ei cum se uită ei în cuvântul Meu și cum îl socotesc pe el cu mintea lor, iar ei se cred deștepți când spun că e omul făcător al acestui cuvânt. O, nu e omul, e Domnul cu omul în grăire pe pământ, e Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, e Cel ce Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, e glasul Domnului peste pământ. E Cel ce a proorocit acum două mii de ani cu însăși gura Sa că va glăsuși peste pământ și Îl vor auzi și cei din morminte și vor tresări la glasul Lui.

O, dacă voi, cei ce vă numiți deștepți și știutori, dacă voi dați deoparte ca pe o făcătură omenească acest cuvânt, care izvorăște din gura Fiului lui Dumnezeu, atunci voi condamnați pe toți acei peste care a grăit prin vreme Domnul pe pământ și rupeți dintre cărți cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul. O, nu mai aveți pretenție că sunteți deștepți și că știți. Mai bine ar fi să căutați să tremurați la glasul Meu, decât să grăiți fără de minte și fără de cunoștință de Dumnezeu, căci trufia voastră vă orbește mintea. O, de când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, de atunci e orb omul, de atunci nu știe omul să-L vadă pe Domnul. E orb din naștere omul. Nu se cade, oare, să vin și să Mă apropiu de el și să-i vindec vederea?

O, cât de departe este pământul de cer, atât de departe este de Dumnezeu omul. Eu însă sunt lângă om mereu, aproape sunt de el, de cel orb, și ce-ar face el dacă n-aș fi Eu lângă el, lângă orbirea lui cea din naștere orbire? Nu Mă aștept să creadă omul în lucrul și în cuvântul venirii Mele celei de acum pe pământ, dar Mă aștept să-i vindec ochii și să vadă pe Cel disprețuit de el, pe Domnul, Care cuvintează și dă viață făpturilor și le dă hrană și le dă bucurii. Când perdeaua cea de taină dintre Mine și om va fi trasă în lături, tot omul Mă va vedea, ca să-L vadă oamenii pe Cel pe Care L-au numit că nu este Dumnezeu și că este numai omul. O, zadarnic spune omul că numai omul este. Omul piere și nu mai este apoi. Cel ce piere nu este cel ce este. E orb cu ochii minții omul. A întins mâna să ia știință de la Dumnezeu, dar tot nu știe omul. El știe doar să moară, nu să știe. Nu Mă aștept să creadă omul în Cel ce stă nevăzut de ochii lui, dar Mă aștept să cadă despărțitura dintre om și Mine, dar nu numai pentru fiecare om în parte, ci și pentru cei ce-și poartă trupul încă, și toate trupurile se vor scula din țărâna pământului ca să-L vadă pe Domnul cu ochii trupului când orbirea nu va mai fi peste om, ci va fi judecată pentru necredință, pentru nedragostea omului.

Cine îl orbește pe om? Știința îl orbește și îl îngâmfă ca să nu vadă. Cei ce ascultă de ei înșiși și de știința minții lor, de ceea ce omul a furat de la Dumnezeu prin neascultare și prin

nesupunere, aceia au orbire între ei și Dumnezeu. Dar ce să facă omul? Cum să vadă? Cum să-și vindece vederea pierdută încă de la naștere? Să se nască de sus omul. Aceasta am spus Eu când am venit pe pământ acum două mii de ani. Am spus că dacă împărăția lui Dumnezeu nu va intra în om și nu va învia în om, atunci omul nu va avea parte de nașterea cea de sus și de vederea pentru cele de sus.

O, omule, ai deasupra ta pe cele de sus, pe cele de deasupra ta, care plutesc și n-au așternut să se așeze. O, deschide-te! Lasă-te făcut și purtat de cele de sus, de cele de deasupra ta! Ești mărginit, și tu nu te vezi că ești mărginit. Dacă n-ai fi mărginit ai auzi glasul Meu de peste tine și ai ști să-L cunoști și să-L vezi pe Dumnezeu, Care Se poartă pe lângă tine și-ți dă viață din viața Lui. Vai celui ce nu-și cunoaște mărginirea! Vai celui ce zice că vede, când el este mărginit!

Treceam cu ucenicii din loc în loc acum două mii de ani, și a stat în calea noastră un orb din naștere, cunoscut de toți orb, și M-au întrebat ucenicii: «Cine, Doamne, a păcătuit? El, sau părinții lui de s-a născut el orb?». O, el n-avea cum să fi păcătuit mai înainte de nașterea lui, și le-am răspuns lor: «Nu de la păcat s-a născut el orb, ci ca să se arate acum într-însul lucrările lui Dumnezeu, căci Eu câtă vreme sunt în lume Eu sunt lumina lumii». Am scuipat apoi în țărână și am făcut tină din scuipat și am uns cu tină ochii celui orb, și M-am smerit mult apoi, de l-am trimis să se spele la izvorul Siloamului, și s-a întors văzând.

O, cum aș putea Eu să-i fac pe oameni să creadă că Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ, cum, când cei de atunci au văzut deslușit vindecarea celui orb din naștere, care a văzut apoi cu ochii lui pe Dumnezeu, dar ei au rămas pe mai departe orbi, de n-au crezut și n-au văzut și n-au putut vedea așa cum M-a văzut femeia samarineancă în ziua când am grăit cu ea la fântâna lui Israel?

O, cât de mărginit este cel necredincios și câtă vedere îi strivește lui necredința lui! Iată, nevederea omului vine de la necredința lui. Cei ce au stat cu Mine o vreme lângă acest cuvânt și și-au strâns necredință apoi, o, au orbit aceia de tot, au orbit ajutați de necredință. Am vindecat ochii celui orb din naștere și l-au dat afară din sinagogă iudeii, iar Eu, găsindu-l, l-am întrebat: «Crezi tu în Fiul Omului?», iar el Mi-a zis: «Cine este El ca să cred într-Însul?». I-am zis: «L-ai văzut. El este Cel Care vorbește cu tine acum», și închinându-se Mi-a zis: «Cred, Doamne!».

O, voi, cei care ați căzut din Dumnezeu prin orbire de la necredință, nu vă mirați că băjbăiți fără de capăt căutând calea, după ce v-ați pierdut de pe ea prin duhul necredinței, căci iată, necredință este orbirea. O, n-a fost învățătură mai vie și mai dulce și mai înviitoare ca și învățătura Mea lăsată peste oameni atunci și acum. Am lucrat-o cu fapta înaintea celor necredincioși, dar trufia lor îi ținea orbi de tot, îi ținea în necredință. Iată, abia, abia Mi-am putut face în zilele acestea un mănunchi de ucenici care au lăsat mamă și tată, frați și surori, soți și soții și copii și ranguri și au primit peste ei cuvântul Meu, cuvântul nașterii de sus a omului, harul credinței sfinte pentru vederea celor de sus. Îi hrănesc pe ei mereu, mereu cu cuvânt împotriva necredinței, care-l ține pe om departe de Dumnezeu sau îl desparte de Mine după ce Mă urmează. O, fericiți sunt cei atinși de harul cel de sus, de credință și de vederea ei, dar aceștia trebuie să vegheze mereu de sus apoi, ca nu cumva să-i prindă de jos necredința și să-și piardă vederea și să cadă în întunericul cel mai din afară, în adâncul necredinței, unde sunt aruncați toți cei care nu se dau locuință

împărăției lui Dumnezeu în ei, căci necredința este orbire, este întunericul în care cade omul.

E sărbătoare de cuvânt și de vindecare de necredință peste om, prin pilda Evangheliei Mele născută acum două mii de ani din vindecarea celui orb din naștere și căruia i-am zidit ochi când M-am întâlnit cu el în pământul lui Israel. Am grăit în mijlocul tău cuvânt de sărbătoare vindecătoare, măi poporul Meu de la izvor, și cade în duminica aceasta zi de pomenire a nașterii pe pământ a trâmbiței Mele Verginica acum nouăzeci de ani. Ne-am adunat în preajma ei, Noi, cei din cer, și stăm la masă de cuvânt aici și privim harul acelei zile când ea a luat trup pe pământ între oameni și avea să fie ea apoi trâmbița Mea, cuvântul Meu peste pământ. Vreme cu durere a fost vremea când ea s-a născut, că au venit atunci hoții și au furat pe rupte din turma bisericii, iar pe cei rămași i-au băgat la chinuri și la prigoană, dar au rămas ai Mei cei cărora li s-a încercat credința. A crescut apoi Verginica și am așezat în ea minune mare, glasul Meu trâmbițând din gura ei peste cei cărora aveam să le vestesc că am venit pe pământ cuvânt și că le grăiesc lor cuvântul Meu. Am ales dintre ei apoi, am ales fii credincioși și tot mai credincioși și am lucrat peste ei și cu ei repararea celor dărâmate de hoții de suflete și Mi-am așezat la loc orânduiala cea din părinți și nestrămutarea sărbătorilor sfinților, căci potrivit, omul cel necredincios a umblat mereu cu împlinirea proorociilor spuse din vreme pentru lucrarea celor necredincioși, dar este proorocie pentru toată repararea, pentru tot ce strică omul din cele ale Domnului pe pământ.

Iată bucurie pentru cei din cer, căci am aici pe părinții cei sfinți la masă acum, pe cei care au avut harul Meu cu ei pe pământ, de Mi-au așezat biserica pe piatră, căci am reparat prin poporul lui Verginica piatra cea clătinată a bisericii părintești, așezarea la loc a pomenirii sfinților și a sărbătorilor toate așa cum vin ele din părinți.

Mângâiere și bucurie, o, Verginica Mea! Bucură-te la vederea celor mai mici ai poporului Nostru din zilele acestea, căci cu tine am început trâmbițarea ca să-Mi adun un popor, și iată, avem popor credincios, pe care-l învățăm mereu, mereu duhul statorniciei în bucurii și în furtuni, căci drumul slavei Mele cu poporul Meu cel de acum e mult dușmănit, dar cuvântul Meu Îmi crește poporul și Mi-l ține la piept, iar tu ai fost trâmbița din care Eu am sunat și Mi-am vestit venirea, și iată sărbătoare pentru tine în mijlocul celor mai mici ai poporului cel credincios venirii Mele de azi, Verginica Mea.

— **E**u, Doamne, privesc dulce acum, privesc cu duh de mângâiere, Doamne, privesc acest pripor, pe care Tu Ți-ai făcut adăpost și venire slăvită acum, la sfârșit de timp. Privesc și mă uimesc cu sfinții toți văzând adăpostul cel de vreme rea, de vreme lumească, Doamne, adăpost pentru cei ce-Ți poartă venirea și lucrarea. O, ce frumos este aici, Doamne! Tot așa de frumoși trebuie să fie și cei adăpostiți aici de cuvântul Tău, de mâna Ta cerească. Le spun lor taină mare în ziua mea de serbare, le spun celor născuți aici din cuvântul Tău și din dragostea de Tine și de ei a celor puși de Tine să-Ți îngrijească venirea și locul ei și pe poporul cel mai mic, născut prin lucrarea Ta cu ei, le spun celor născuți și casnici acum aici, în acest pripor, în care Tu Ți-ai adăpostit mieii:

O, fiți sfinți cu credința și cu credințioșia față de Domnul și față de cei ce vă dau mereu pe Domnul. Așezați-vă tot timpul frumos în inima lor, căci ei sunt măsura. I-a făcut Domnul măsură și sunteți măsurați prin ei, prin purtarea voastră înaintea Domnului și înaintea lor. Dar cei ce se ascund de ei, ce fac

aceștia? Aceia așa sunt și față de Domnul și așa sunt socotiți, și îi scrie Domnul pe ei ca și pe Adam, care s-a ascuns de Domnul în rai. O, e mare biruință mântuitoare să stați bine în inima lor, a celor prin care vă măsoară Domnul, dar bine după adevăr să stați, că nu după ochi se poate aici, nu după neam, nu după ce poate omul, ci după adevăr și după așezarea în voi a Domnului, a slavei Domnului, a strălucirii Lui, și tot ca ea trebuie să fie de frumos cel ce o poartă în el, iar voi fiți sfinți cu credința și cu credințioșia și cu jertfa, fiilor, dar fără să măsurați voi. O, învățați, învățați să nu măsurați voi, căci Marta a dat să măsoare ea pentru sora ei și n-a fost frumos cum a măsurat ea. Fiți fiecare plin de bucurie să vă jertfiți pentru tot ceea ce este de împlinit, iar curatul jertfei stă în această taină: să nu măsurați voi nici pentru voi, nici pentru frații voștri, căci omul săracul e învățat să-și fie părtinitor și caută cu șperț, bietul de el, dar voi învățați să fiți ca în cer, curați cu inima și cu fapta și cu cuvântul și cu jertfa, în toată iubirea, și nu cu jumătatea ei, căci întreagă trebuie folosită și dăruită măsura cea pentru Dumnezeu și pentru frați, iar cea primită să n-o măsurați voi, ci umiliți-vă pentru voi, ca să fiți frumoși, fiilor. Eu această taină am dorit să vă deslușesc în ziua mea de serbare, ca să învățați voi din ea să vă așezați tot timpul frumos în inima celor ce vă poartă în ei spre Domnul. Cărarea voastră spre Domnul sunt ei, precum ei sunt cărarea Domnului spre voi. Învățați să prețuiți această cărare, învățați-vă cu această măsură, căci cum sunteți în ei, așa și în Domnul sunteți, o, fiilor.

Eu, Doamne, atât am cuvântat, atât mi-a fost cuvântul și dorul cu care l-am adus ca să se așeze el în inima celor purtați spre Tine de inima celor purtători de Tine și de fiii alegerii Tale. Îți mulțumesc acum cu mare aplecare, cu multă duioșie, cu mare mângâiere pentru Tine, Stăpâne scump, pentru toată iubirea Ta, cu care îi porți și îi hrănești. O, dă-le lor numai de sus duhul care să-i poarte pe ei, că pe pământ e orbire mare în toți oamenii, fiindcă e necredință în oameni, Doamne. O, dă-le lor strălucită mult împărăția Ta în ei, până ce ea va orbi orbirea celor de pe pământ, ca să pună în oameni vederea vederilor de sus, vederea slavei Tale, Doamne, și a slavei sfinților Tăi, căci Tu cu sfinții vii. Amin.

— **S**merenia ta cea fără de hotar și dragostea ta cea mare pentru Mine și pentru oameni, acestea Mi-au dat putere și loc în tine cu venirea Mea și cu toată lucrarea ei, o, Verginica Mea, o, trâmbița Mea cea de apoi! Binecuvântăm laolaltă toți cei care sărbătorim aici acum din cer, binecuvântăm colina din deal, priporul pe care l-am înconjurat pentru cei mai mici ai poporului Meu ca să-i hrănesc aici cu cuvântul Meu și ca să cresc Eu în ei prin această hrănire, ca să fie ei întru Mine mereu.

O, binecuvintează, Ierusalime, pe Domnul Dumnezeuul tău și închină-te Lui în duh și în adevăr! Stai la sfat ceresc frate cu frate, măi poporul Meu, stai în adunare frățescă și învață taina închinării în duh și în adevăr, căci în Dumnezeu sunt cei ce se închină în duh și în adevăr oriunde s-ar afla ei între pământ și cer. Și voi sta de vorbă cu cei ce-și fac zidiri de închinare și le voi desluși lor că nu pentru slava Mea zidesc ei zidiri în numele Meu, ci pentru slava lor, căci Eu n-am iubit pe pământ pe cele făcute de oameni ca să fie pentru Mine locuri de închinare, ci am iubit pe cei ce se închină în Dumnezeu. Amin.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Vine sărbătoarea Duhului Sfânt și vin la izvor închinători. Să vină și să învețe! Amin. Să vină și să Mă bucure învățând venirea lor la Dumnezeu și închinarea apoi! Le îputernicesc pașii cu binecu-

vântare mare și-i voi scrie în cer pe toți cei care se strâng sub slava cuvântului Meu în zi de sărbătoare de Rusalii, zi de mare sărbătoare a celor din cer, aici, cu cei ce se strâng la izvor din patru zări.

Pace ție, poporul Meu! Binecuvintez jertfa ta cea pentru pregătirea străngerii la izvor a celor ce vin spre închinare în Dumnezeu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu din această zi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2013

Praznicul Înălțării Domnului

Domnul coboară cu norul slavei Lui. Strigarea Domnului către neamul român pentru credința în Cuvântul Domnului. Proorocie pentru lipsa cărnii dar și a verdeții de pe masa omului din pricina neascultării de Dumnezeu. Domnul va așeza legea sfințeniei pe vatra neamului român.

Învățătură de credință așez în cartea Mea cea de azi, ca să se găsească în ea învățătura Mea. Eu sunt Cel ce sunt, Domnul Iisus Hristos, și sunt Cuvântul Tatălui Meu, căci Tatăl este întru Mine când grăiesc. Pe cei ce cred în Mine și în venirea Mea acum cuvânt pe pământ, nu-i învăț altfel decât i-am învățat pe ucenicii Mei acum două mii de ani, căroră le-am spus că Tatăl este întru Mine, iar Eu întru Tatăl sunt, iar dacă cineva Mă iubește Mă va iubi păzind cuvântul Meu, și îl va iubi pe el Tatăl Meu și vom veni la el, Eu și Tatăl, și Ne vom face la el locuință, iar cel ce nu Mă iubește este cel ce nu păzește cuvintele Mele.

I-am învățat pe ucenici acum două mii de ani, dar ei erau nedumeriți cu privire la Tatăl, Care sălășluia întru Mine făcând lucrările Lui înaintea lor și înaintea oamenilor, căci le spuneam: *«Eu Mă duc la Tatăl, și orice veți cere în numele Meu Eu voi face, iar dacă veți crede în Mine, veți face și voi lucrurile pe care le fac Eu și veți face mai mari lucruri, pentru că Eu Mă duc la Tatăl, și dacă Mă duc, Îl voi ruga pentru voi și vă va trimite alt Mângâietor, Care să fie pururea cu voi: Duhul Adevărului, pe Care lumea dacă nu-L vede și nu-L știe nu poate să-L primească, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne în voi și va fi întru voi, căci va sosi la voi, și voi Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu, și veți fi vii și voi și veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl, și voi întru Mine, și Eu întru voi, căci cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de către Tatăl Meu, și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui».*

Învățătură de credință așez în carte în zi de praznic de înălțare a Mea la Tatăl acum două mii de ani, de-a dreapta Tatălui așezându-Mă Eu atunci. Mi-am tras ucenicii spre Betania, la muntele Eleonului, după ce în răstimp de patruzeci de zile M-am arătat adesea lor, grăindu-le lor tainele împărăției lui Dumnezeu și poruncindu-le să stea aproape de Ierusalim și să aștepte făgăduința Tatălui, căci le-am spus: *«Va veni Duhul Sfânt asupra voastră și veți lua putere să-Mi fiți martori în Ierusalim și până la marginile pământului apoi»*, și grăindu-le lor, un nor M-a luat din ochii lor și M-a înălțat spre Tatăl, cu ei de față, rămânând din această priveliște cerească doi bărbați, în haine albe, care le-au spus: *«Iisus S-a înălțat acum de la voi la cer, și astfel va și veni, precum L-ați văzut suindu-Se».*

Norul slavei Domnului, norul care a venit și M-a acoperit când M-am dus pe munte cu ucenicii pentru rugăciune și am strălucit înaintea lor cu slavă mare, și doi bărbați erau de o parte și de alta a Mea, și s-a tras apoi norul slavei Domnului și am rămas Eu așa cum știau ucenicii că sunt, după ce Tatăl

M-a mărturisit cu glas din nor că Eu sunt Fiul Lui, ca să știe ucenicii cine sunt Eu, Cel ce umblam cu ei din loc în loc așezând semne dumnezeiești peste oameni și puteri cerești, cu care lucram minuni. O, acest nor al slavei a fost și în ziua când M-am înălțat la Tatăl înaintea ochilor ucenicilor Mei.

O, tot așa vin și azi. Vin cu norul slavei Mele, care Mă poartă acoperindu-Mă și descoperindu-Mă în cuvânt, așa cum Tatăl Meu a grăit din nor și M-a mărturisit că Eu sunt Fiul Său. Vin cu norul slavei Domnului și sunt mărturisit ca și atunci, când cei doi bărbați au grăit cu Mine în ziua când am strălucit pe munte înaintea ucenicilor Mei, și când, iarăși, doi bărbați au grăit despre Mine celor ce erau cu Mine în ziua când norul M-a luat de lângă ei și M-a așezat de-a dreapta Tatălui în ceruri, ca să fiu Eu cu mângâierea Tatălui lângă ai Mei apoi până la sfârșitul timpului.

O, nu e greu să fie crezute tainele Mele, cuvintele Mele, după care Eu Mă tănuiesc cu slava Mea, după ce atât de mult și de minunat M-am dovedit pe pământ între oameni Fiul al Tatălui, mărturisit fiind de cei din cer, de-a dreapta și de-a stânga slavei Mele văzute arătându-se ei. Omului i-a mai rămas doar să creadă sau să nu creadă ceea ce au mărturisit cei din cer și cei de pe pământ ucenici ai Mei, care au văzut minunea norului slavei Domnului, mergând ei prin trimiterea Mea apoi până la toate marginile cu vestea cea despre Mine. Arătarea slavei Mele s-a petrecut pe munte înalt, ca să fie cât mai curat locul coborârii slavei care Mă mărturisea de la Tatăl și prin Tatăl, căci în slava cu care Tatăl cobora, în slava aceea eram și Eu cuprins, Eu în Tatăl, și Tatăl în Mine, nor de slavă și de taină a Domnului, taina care acoperă pe deasupra pe Domnul, slava pe care o am Eu de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, precum este scris.

O, iată de ce trebuie să fie loc curat locul în care Eu, Domnul, Îmi lucrez slava cuvântului Meu ca pe munte înalt, așa cum și lui Moise M-am împărțit când am grăit cu el pe munte și am scris pe piatră cuvântul cel pentru porunci spre Israel, ca să fie viu prin ele Israel.

O, cum să-l iau pe om la școala învățaturii de credință, cum să fac să-l iau? E mult și e frumos de învățat. N-are omul timp pentru adevărul lucrurilor, pentru Duhul Sfânt Mângâietorul, despre Care am promis acum două mii de ani că va veni pe pământ și va desluși El toate la toți cei care Mă vor iubi păzind poruncile Mele și crezând ei prin împlinirea lor peste ei, ca să pot Eu să vin cu Tatăl la ei și să-Mi fac locuință cu ei.

O, neam român, mai este alt neam și alt țărâm pe pământ unde vin Eu cuvânt și Duh mângâietor așa cum vin acum pe vatra ta cu slava Mea cea de la Tatăl? O, Eu sunt Cel ce sunt. Ție îți spun, neam român, Eu sunt Cel ce sunt! Sunt Cel ce am strălucit pe munte înaintea ucenicilor mărturisitori, și sunt Cel ce de pe munte M-am înălțat pe norul slavei Domnului, după ce Mi-am povățuit ucenicii trimițându-i peste pământ cu vestea lucrului Meu cu ei timp de trei ani și jumătate, până ce M-am suit la Tatăl în ziua înălțării Mele la ceruri. O, cum să fac să te trezesc? Am în mijlocul tău un popor mărturisitor slavei cuvântului Meu coborât pe vatra ta acum, la sfârșit de timp. Îl trimit cu trimiterea Mea ca pe un martor al zilelor de acum ca să-Mi vestească de la margini la margini cuvântul. Nu i-a mai rămas neamului omenesc decât să încerce fericirea cu Mine, după ce totul a încercat între pământ și cer vreme de șapte mii de ani, că a încercat minciuna în toate felurile ei bietul de om și s-a mințit om pe om șapte mii de ani. O, ajunge, omule! Ajunge, omule, ajunge! Încearcă și cu Dumnezeu, dar după voia Lui, nu după voia ta, că după voia ta ți-ai făcut mereu voia

înaintea Mea căutându-Mă ca să-ți fac voia, dar voia Mea este scrisă pe piatră cu foc, cu degetul lui Dumnezeu, și nu seamănă voia Mea cu voia ta. Voia Mea este sfințenia ta. Eu cu ea am biruit lumea și pe stăpânitorul ei, și nici tu nu vei putea birui altfel, o, omule ostenit. Acum două mii de ani am spus: «*Acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat*», și M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce, dat la moarte de stăpânitorul acestei lumi, de poporul în mijlocul căruia M-am arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, numai că el n-a voit să fie alt stăpân peste lume în afară de el, de cel împuternicit de Mine să-Mi fie Mie popor între toate neamurile de pe pământ. Dar dacă el n-a voit să facă voia Mea, a fost judecat acest popor când Eu am biruit asupra lui prin moartea și prin învierea Mea, și apoi prin ridicarea Mea pe tron lângă Tatăl, de-a dreapta Tatălui, după ce am biruit cel din urmă vrăjmaș: moartea.

O, neam român, Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine și una suntem când auzi tu cuvântul lui Dumnezeu. O, de ce, tată, de ce, neam român, stai deoparte de slava lui Dumnezeu de pe vatra ta? Ia aminte că Domnul îți grăiește ție. Nu mai sta în întunericul cel mai din afară, neam român, că nor negru este necredința și nepăsarea ta pentru ea. Lacrima Mea după tine s-a făcut apă mare și multă, și iată câtă suferință pe tine acum, pe vatra ta și peste fiii și fiicele tale, care stau atât, atât de departe de cuvântul care te strigă plângând și strigând, neam român! O, cum să fac să te scot din nepăsare și de sub asupritorii tăi, din pricina căroră vine nenorocirea peste tine, și care te asupresc să nu te lase să înveți și să crezi apoi slava Mea de pe vatra ta? Tron de cuvânt Mi-am zidit în mijlocul tău, și din el curge peste pământ ca o apă curățitoare acest izvor al gurii Mele, izvorul iubirii, o, țara Mea de azi. O, nu te doare trupul și sufletul și duhul de atâta bătaie câtă ți-ai atras și îți atragi? Acum vreo douăzeci de ani am scos de peste tine pe cei ce te stăpâneau fără de Mine, și sub care tu plângeai și așteptai o izbăvire. O, dar ce faci acum? Iată, faci păcate mari și te lași robită de minciună și de cei ce o făuresc pe ea pe ascuns ca să le dai tu lor slavă și să-ți faci din ei dumnezei. Dar ce vei face, o, țara Mea de azi, ce vei face tu când îi vei vedea căzând de pe scaunele lor, de pe care se laudă că tu i-ai așezat? O, privesc din cer de lângă Tatăl și plâng de mila ta. Ți-aș da trezire mare și tot mai mare, dar aș vrea să lucrezi și tu cu Mine și să înveți învățătura de credință dacă gura Mea grăiește în mijlocul tău cuvântul Meu. Am așezat în ziua aceasta de praznic de înălțare, am așezat învățătura de credință în cartea Mea cea de azi, pe care o scriu pe vatra ta, așa cum am scris pe munte prin îngeri poruncile vieții, ca să trăiască prin ele oamenii, dar omul trăiește numai pentru păcat. Mănâncă omul carne multă, mănâncă și cu trupul, și cu sufletul, și cu duhul, mănâncă omul animale și păsări și oameni, în loc să mănânce fără de păcat, fără de carne, fără de ucidere, așa cum l-am povățuit Eu, Domnul, la începutul lui pe om. Omul însă dă hrana dată lui de Dumnezeu spre hrană, o ia și o dă la animal și la pasăre, de parcă acestea sunt de la care trebuie să mănânce omul, că le taie și le mănâncă după ce le trece prin ele hrana pe care el ar fi s-o mănânce, precum și lor le-am dat ce să mănânce, căci le-am dat și animalelor, și păsărilor, și i-am dat și omului ce să mănânce. El însă a schimbat și a mâncat altfel, dar Eu îl voi aduce la voia Mea așa cum el nu pricepe mai dinainte, că-i voi lua omului carnea de pe masă, și-i voi lua și verdeța pe care trebuia s-o mănânce după cum Eu i-am împărțit hrana, căci este neascultător de Dumnezeu omul.

Iar celor ce Mă iubesc ascultându-Mă, le voi da lor din cer prin îngeri, și-Mi voi face curat pe pământ prin lucrarea

curățirii de neascultare, mai întâi în tine, țara Mea cea de azi, țară a alegerii Mele la sfârșit de timp, că voi trece totul prin sită deasă în tine, ca să rămân cu bobul cel curat, și voi așeza pe vatra ta legea sfințeniei, calea care duce la viață și la o fericire mare, pe care omul n-a bănuț-o până în zilele acestea, căci nu s-a suit la mintea omului cele pe care Eu, Domnul, le-am pregătit pentru cei ce Mă iubesc sfințindu-se pentru Mine și pentru slava Mea.

Mă voi înălța cu tine deasupra tuturor înălțimilor ome-nești și Mă voi slăvi din tine peste neamuri pe pământ, o, țara Mea cea de azi, țara venirii Mele a doua oară pe pământ, iar tu, neam român, va fi să crezi atunci că numai sfințenia avea omul s-o lucreze, și nu carnea, căci omul mănâncă numai carne, mănâncă și când postește de mâncare de carne, mănâncă și atunci carne, căci mănâncă cu pofta trupului, mănâncă poftă trupească din carnea sa și din carnea altui om, și mănâncă omul și cu trupul, și cu duhul și cu sufletul, mănâncă numai carne și numai duh de carne, și nu are cine să-l oprească de la această neascultare, dar Eu vin și îl învăț pe om, că n-are cine să mai vină după Mine ca să-l învețe pe om, căci stăpânitorul acestei lumi stă peste toate neamurile de pe pământ, stă împotriva Mea și stăpânește peste om și îl supune, dar Eu, Domnul, îi voi arăta curând, curând iarăși judecata lui, când va vedea cu ochii mari și cu spaimă multă lucrarea pe care în ascuns a lucrat-o prin toți supușii ca să-l despartă pe om de Dumnezeu, după ce L-a răstignit pe Dumnezeu pentru ca să-și aibă el scaun pe pământ peste om, el și numai el, iar omul să nu mai știe că Dumnezeul Cel adevărat este Domnul.

Mă voi înălța cu slavă mare prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul neamului român și voi rosti de pe acest munte de cuvânt și voi spune stăpânitorului acestei lumi: Sfârșitu-s-au toate, toate ale tale, ca să fiu apoi numai Eu, Domnul, Eu și cei asemenea Mie. Amin.

Iar celor credincioși cuvântului venirii Mele pe pământ acum, le voi scrie pe frunte nume nou, de Mă vor asculta așa cum a ascultat de proorocul Ieremia ucenicul său, de care a fost ascunsă căderea împăraților lumii, și vor sta cei credincioși și ascultători înaintea Mea, înaintea Împăratului slavei pe munte înalt, spre care vor privi toate neamurile pământului și vor căuta spre slava Mea și spre învățătura Mea, învățătura sfințeniei, după care omul va căuta când nu va mai putea nici o altă putere între pământ și cer. Amin.

În zi de praznic de înălțare a Mea la Tatăl am așezat în cartea Mea cea de azi învățătura de credință pentru venirea Duhului Sfânt Mângâietorul peste cei credincioși și ascultători, și am de o parte și de alta a Mea pe cei ce Mă mărturisesc Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, de pe munte înalt cuvântând, de pe tron de cuvânt Eu Însumi mărturisindu-Mă că Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 2013

Duminica a șaptea după Sfintele Paști, a sfinților părinți de la Sinodul I Ecumenic

Domnul deslușește lucrarea Duhului Adevărului. Adevărații închinători sunt cei ce-și închină Domnului viața și rugăciunea, nu cei care merg la locuri de închinare. Numai adevărul cel despre sine îi poate da omului libertatea de sub vina lui. Vindecarea de păcat prin umilință.

Duhul Adevărului, lucrarea Lui voiesc Eu, Domnul, s-o deslușesc în ziua aceasta de pomenire a sfinților părinți, a celor ce Mi-au întărit biserica întru Duhul

Adevărului, Care Se desăvârșește în cei blânzi și smeriți cu inima, în cei cu mare lepădare de sine, care știu să Mă urmeze după adevăr.

Găsesc veghe în porți, și Mi se deschide când bat, când vin și bat. Eu bat când vin, căci pe dinăuntru se deschide ușa ca să intru, și tot așa și Eu deschid când bate omul, când bate cel ce știe să bată, iar cel ce nu știe cum să bată după rânduială, aceluia nu i se deschide, că e veghe mare în cer pentru aceasta.

Mulți bat la multe uși între cele văzute și cele nevăzute. Când văd că omul umblă pe multe cărări, și vine și mai bate și la ușa Mea, nu-i deschid celui viclean. Eu deschid celui ce după adevăr Mă urmează, prin lepădare de sine și prin purtarea crucii, nu prin cerere la Domnul și atât. O, nu se poate la Mine așa cum vrea cel ce bate, ci se poate după legea fiecărei uși, iar ușa pentru cele din cer Eu sunt, și Mi-i cunosc pe-ai Mei, pe cei ce Eu îi păstoresc, și-I cer Tatălui pentru cei păstoriți de Mine, așa cum am cerut acum două mii de ani pentru cei ce Tatăl Mi i-a dat din lume ca să-i păstoresc.

Pun în ziua aceasta învățatură sfântă în cartea Mea, care se împarte ca să fie cunoscută învățătura Mea. Sunt înconjurat la masa de cuvânt de sfinții părinți, care Mi-au întărit biserica împotriva duhului viclean, a celor îngâmfați în duhul lor cu privire la dumnezeirea Mea și la toate rânduilele sfinte ale bisericii Mele jertfitoare prin iubire. Grăiesc cu grai frumos ca Dumnezeu. Graiul Meu seamănă cu Mine, și grăiesc frumos. Am grăit mereu frumos. N-am grăit urât nici cu Pilat, nici cu Iuda, nici cu Caiafa, nici cu cei vicleni, care slujeau în vremea aceea, ci am grăit adevărul, iar adevărul este frumos, este cel frumos.

Duhul Adevărului este grăirea Mea, și am spus prin cuvânt că voi grăi pentru cei ce zidesc și tot zidesc zidiri de închinare pentru cei ce se închină lui Dumnezeu. O, în zadar zidesc, căci aceste zidiri nu înseamnă Dumnezeu dacă în ele nu învăț omul ce înseamnă Dumnezeu, ca să știe omul apoi să se închine în duh și în adevăr, în Dumnezeu, căci Duh este Dumnezeu, nu zidiri de piatră este El. O, măcar de-ar fi păstrate sfințite și sfinte apoi aceste zidiri, dar în ele intră omul care nu iubește pe Domnul, omul cu viață păgână intră în ele, pentru că sunt ale oamenilor, nu ale Domnului aceste zidiri, căci adevărații închinători sunt cei ce-și închină Domnului viața și rugăciunea, nu sunt cei ce merg la locuri de închinare unde toată lumea merge, căci pentru lume, nu pentru închinători sunt zidite aceste zidiri. Când cezarii își iau dreptul peste cele dăruite Domnului pe pământ între oameni, o, nu mai sunt ale Domnului aceste zidiri, ci sunt sub puterea omului, iar Duhul Adevărului Se depărtează, și merge cu cei ce se închină cu viața lor lui Dumnezeu, căci rar să mai poți găsi prin vreme împărat peste oameni care să-I dea toată cinstea lui Dumnezeu, și drept pentru cele închinare Lui între oameni, căci duhul viclean stă în toate inimile, iar cei vicleni sunt cei ce se tem de adevăr și sunt cei ce mint din pricina temerii de adevăr.

O, nimeni nu-i poate da omului libertatea de sub vina lui, nimeni, decât adevărul cel despre el, dacă omul se alege apoi de partea umilinței de duh. N-are omul umilință. Zadarnic are credință, zadarnică îi este chiar și iubirea lui de Dumnezeu, zadarnice toate, dacă n-are umilință omul, căci unde nu este umilință pătrunde pe neașteptate satana peste toate cele bune din om, și îl scoate vinovat de viclenie pe om. De aceea Eu l-am povățuit pe creștin și i-am spus să nu măsoare el, nici pentru el, nici pentru fratele său, și stau acum și privesc cum ascultă el ceea ce Eu l-am învățat, și îl văd cum uită și îl văd cum îi cere socoteală celui de lângă el, așa cum Marta Mi-a cerut

socoteală pentru Maria, și a primit învățatură pentru această măsurare a ei.

O, e greu să iasă duhul viclean din om. Îi stă la îndemână omului acest duh, și s-a învățat cu el omul, dar Eu le spun celor ce se pretind că sunt creștini, și le spun așa: Nimeni să nu viclenească cu limba lui, nimeni să nu spună că iubește, că cinstește pe Domnul dacă celor din jurul lui nu le face asemenea. Și nimeni să nu spună că iubește pe Domnul și că ceilalți nu-L iubesc, ca să-și ia dreptul să le ceară acelora socoteală. O, nu așa se câștigă suflete de partea Domnului, ci cu înțelepciunea iubirii și a răbdării care se naște din iubirea dintre frați, o, și cât aș vrea și câte aș avea de deslușit celor ce au venit și s-au dat sau se dau lui Dumnezeu alături cu fiii cuvântului Meu pe cale! Eu nu pot fi părtinitor, căci Duhul Adevărului este însoțitorul Meu, și este Acesta plin de iubire și de iertare pentru cei ce iartă, pentru cei ce iubesc. Și iată, părinții sfinți dau în ziua aceasta povață cerească creștinilor care iau calea Domnului, calea împărăției cerurilor pe pământ. Îi am de-a dreapta Mea pe sfinții cei sărbătoriți, și le dau bucuria de a povățui biserica Mea, căci au iubire pentru Mine și pentru ea ca părinții adevărați, care au suferit pentru adevăr, pentru Duhul Adevărului Cel despre dumnezeirea Mea, care a fost pusă la îndoială de cei vicleni în vremea acestor sfinți, căci a sunat trâmbița împărătească și i-a adunat laolaltă în sobor pentru deslușirea adevărului dumnezeirii Mele, și au biruit sfinții Mei, au biruit pentru Mine, căci au fost ei cei adevărați. Amin.

— **O**, adevărate sunt lucrările Tale prin sfinții Tăi, Doamne al sfinților! O, mare și înalt este locul locuinței Tale din vremea aceasta pe vatra neamului român, unde se împlinește cuvântul Tău cel despre adevărații închinători, care nu umblă pe drumuri și pe la case de închinare, și nici în Ierusalim, de unde Tu ai fost alungat și stârpit de poporul iudeu, de stăpânitorul acestei lumi, ci numai în duh și adevăr ridici Tu Ție închinători.

O, nu mai sunt azi locașuri ținute în sfințenie, Doamne. Nu mai este dreptul Tău în locașurile de biserică. Noi ne-am tras în Tine, Doamne, ne-am dus în locuri pustii de oameni, ca să fim numai ai Tăi, sau am stat între oameni ca în pustie, și am stat întru Tine, Doamne, nu în lumea aceasta am stat. Le spunem celor ce se apropie să îmbrățișeze sfințenia și Duhul Adevărului, și îi învățăm pe ei din cer duhul umilinței, că iată, n-are omul umilință, se rușinează să stea umilit înaintea Ta și înaintea oamenilor.

O, să nu iasă de sub vină creștinii! Să nu-și piardă umilința pentru care vin spre Tine ei, ci să și-o crească clipă de clipă, că fără umilință este viclean creștinul. Rugăciune și nădejde, credință și iubire, răbdare și iertare, toate prin multă umilință lucrute, aceasta are de lucrat în toată clipa cel ce se aduce Ție ca să fie creștin după adevărul a toate. Creștinul să nu se aplece spre duhul vicleniei ca să-și piardă pocăința. Nu-i trebuie notă bună creștinului și bucurie de la notă bună sau liniște și mulțumire pentru acestea, o, nu-i trebuie notă de la cei din jur, ci îi trebuie notă bună la pocăință, Doamne, căci pocăința își strânge bunătate de la cei din jur. Nu este creștin mai frumos, mai ușor de purtat de sufletele din jur, ca și cel ce-și păstrează prin toată purtarea lui cea dinăuntru și cea din afara lui pocăința și duhul ei cel lucrător la vedere. Nu trebuie rostite cuvinte de pocăință, ci lucrarea pocăinței trebuie, nu măsura ei cea prin cuvinte. Nimeni să nu-și pună notă singur, și nimeni să nu-și smulgă notă mare pentru el. Învățătura cea pentru creștini se naște din faptele lor, din prisosul sau din lipsa duhului frăției sau al jertfei frățești, iar această învățatură

vine din cer, după ce privește cerul peste cei ce sunt biserică a lui Hristos pe pământ, iar Duhul Adevărului este Cel ce lucrează rugăciune și nădejde, credință și iubire, răbdare și iertare, toate cu multă umilință păstrate și lucrate de cei ce iubesc pe Dumnezeu.

Trebuie duh de umilință mare la creștini, o, Doamne. Îi povățuim pe cei greoi spre Tine, și care nu-și înțeleg neputința cu care vin și în care sunt, și îi povățuim spre o umilință frumoasă, căci din pricina lipsei duhului umilinței față de semenii, față de toți cei de pe pământ, față de cele din cer și de cele de pe pământ, față de toți cei drepti și de toți cei păcătoși, o, din această lipsă de umilință, de aceea nu scapă omul de carne și de păcatul cu carnea în însăși carnea lui. Să-i povățuiesc fiii poporului Tău pe toți cei care vin spre înviere, Doamne, și să le spună lor de purtarea crucii și de lepădarea de sine, care ajută omul să învieze din păcat.

O, ce frumos, ce dulce Te-ai rugat Tatălui pentru cei pe care El Ți i-a dat din lume ca să-i crești, pentru ca să fie ei ai Tatălui pe vecii! Trebuia să Te întorci de-a dreapta Tatălui după ce ai înviat, după ce ai plătit prin moarte și prin înviere răscumpărarea omului căzut din rai, și i-ai încredințat prin rugăciune Tatălui, Doamne, ca să-i păzească El pe ei în lume de duhul cel viclean.

O, să ia aminte fiii Ierusalimului nou, să ia aminte la rugăciunea Ta pentru cei dați Ție de Tatăl din lume, și care au rămas în lume după ce Tu ai plecat la Tatăl. Să învețe să se roage și ei, să învețe din rugăciunea Ta și ei unii pentru alții, dându-se unii pe alții Ție prin rugăciunea unii pentru alții, Doamne. Ce am putea noi să-i învățăm mai frumos pe ei în ziua noastră de serbare? Dar Tu ai multe să le spui, și fă-Ți loc în ei și între ei, Doamne, și dă-le lor putere să-Ți deschidă când bați, că au mereu, mereu nevoie de facere, mereu, Doamne, mereu, căci omului îi este lesne să greșească, dar tot așa de lesne să-i fie să primească și povață.

O, fii binecuvântați acum, la sfârșit, să fiți Domnului zidire vie, vă învățăm pe voi priveliștea cea frumoasă înaintea cerului, și pentru care Domnul a strecurat mereu peste voi povață prin cei ce poartă spre voi pe cele ce Domnul le dă să vi le aducă spre împlinire. Ei nu grăiesc de la ei înșiși când grăiesc vouă, ci sunt trimiși spre voi. Deschideți-le lor, așa cum ei deschid Domnului când El bate ca să intre și să vi Se aducă vouă hrană! Noi, sfinții Domnului, am avut purtare sfântă înaintea Lui, în mișcări, în priviri, în grăiri, în simțiri, în duhul frăției, în rugăciune și în nădejde, în credință și în iubire, în răbdare și în iertare, toate cu frumosul umilinței lucrate înaintea Domnului. Fiți și voi asemenea nouă, căci părintele nostru, Pavel apostolul, a spus celor ce veneau spre Domnul: «*Fiți următori mie precum și eu sunt lui Hristos!*». În Duhul Adevărului strângeți-vă, și învățați învățatură cu învățător, și numai apoi veți putea frumos împlini acest duh și toată lucrarea lui, de la care duhul cel viclean pierie și nu mai este.

Acum fiți binecuvântați de Cel ce binecuvintează pe cei ce-L binecuvintează pe El după adevăr. Amin.

— **A**cum, sfinți iubiți, să ridicăm cu toții mâinile părintești și frățești și să lăsăm puteri și binecuvântări peste cei ce în Duhul Adevărului învață de la Domnul și de la sfinți, și se arată apoi peste ei rodul învățaturii. Amin.

Rostesc măreață binecuvântare, Eu, Domnul, pentru săptămâna de lucru a pregătirii întâlnirii Mele cu oaspeți din patru zări sub cortul alb în Grădina Întâlnirii, la praznic de Rusalii cu cei care învață venind și dorind după plaiurile Mele

de azi, unde Eu Mă port cu sfinții Mei, care M-au iubit în duh și în adevăr, nu în biserici de piatră, în care se strânge lume de tot felul ca să se laude cu nume de lume creștină, lume care nu are cine s-o învețe calea, căci cei ce se numesc pe ei înșiși părinți ai bisericii creștine nu stau în mijlocul turmei ca s-o ducă spre pășune așa cum am lucrat Eu și sfinții Mei peste turmă, ci stau aceștia pe scaune și sunt slujiiți, și nu sunt slujitori nici ai Mei, nici ai celor ce umblă fără de păstorire pentru viața lor, și Mă doare această durere a Mea, Mă doare de două mii de ani, de când sfinții bisericii Mele tot sunt dați în lături de păstori vicleni, care nu-Mi pasc turma, dar Eu vin din cer cu sfinții Mei, și se împarte hrană din cer pentru cei credincioși ai Mei. Amin.

Binecuvintez cu vreme dulce pregătirea sărbătorii de Rusalii și praznicul zilei apoi.

Binecuvintez cu milă și cu ajutorare sfântă pe cei ce-Mi găsesc acest popas, cei din cer cu cei de pe pământ în sărbătoare sfântă, sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul, cu Care Eu voi coborî și Îl voi împărți pe El deopotrivă, și vor lua din El cei ce sunt pe potriva Lui, adevărații Mei închinători vor lua din El. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 2013

Duminica Cincizecimii, a Pogorârii Duhului Sfânt

Grăirea Fiului cu Tatăl pentru mântuirea omului. Să se boteze omul cu Duhul Sfânt. Vindecarea de grăirea în deșert. Mulți știu să vorbească despre lucrarea mântuirii, dar prea puțini își lucrează mântuirea.

Eu sunt Cel ce sunt. Glasul Duhului Sfânt este grăirea Mea cea de azi. Pe norul slavei Domnului, pe șoapta vântului Mă port și vin. Vin, că este scris să vin. Dacă oamenii de pe pământ nu Mă așteaptă să vin, după cum este scris să vin, nu-i pot face să Mă aștepte, dar pot să le dau lor cuvântul venirii Mele, al gurii Mele, și să le spun că vin cuvântând și împărțind pe Duhul Sfânt Mângâietorul prin însăși gura Mea, care grăiește.

Sunt Cel înviat dintre cei morți acum două mii de ani, și sunt Cel viu în vecii vecilor. Am de la Tatăl dată atunci toată puterea în cer și pe pământ, și cu această putere Mi-am trimis atunci ucenicii în toată lumea ca să vestească venirea Mea și împărăția Mea cu ei și să boteze ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh pe toți cei care vor crede prin vestirea lor în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit și S-a arătat.

Cobor cu șoapta Duhului Sfânt în graiul Meu. Am vestit zi de praznic și v-am adunat aici, sub cortul alb, în zi de Rusalii. Pace vouă! Ați venit sub slava cuvântului Meu, aici, la izvorul Meu de cuvânt adunați. Porțile s-au deschis ca să veniți și ați venit, la glasul trâmbițării Mele ați venit. O, pace vouă! Vă bucur acum, căci și voi ați umplut cerul de bucurie venind la întâlnire cu Mine pe pământ aici. Aici vin și cuvintez, aici Îmi las cuvântul, aici iubesc să vin. Aici Mi-a ales Tatăl să vin acum, la sfârșit de timp. O, ce să vă dau dacă ați venit la întâlnire? Vă dau venirea Mea, că pentru ea ați venit. Vă dau și hrană pentru trup, așa cum împărțeam acum două mii de ani celor ce umblau după Mine și după slava Mea. Vă dau și bucurii de suflet, bucurii cerești, așa cum Duhul Sfânt pregătește pentru voi aici, la întâlnirile Mele cu cei ce vin la izvor. Grăirea Mea este blândă și este plină de duh mântuitor ca și acum două mii de ani, numai să iubiți voi pe veci de veci iubirea Mea cu care vin pe pământ ca s-o împart. Sunt Blândul Păstor, Blândul Învățător. Duhul Sfânt Mângâietorul Îmi dă ca să vă dau, iar Eu sunt glasul Lui, sunt cântecul Lui, sunt șoapta Lui de iubire

pentru voi, cei ce credeți. Mântuirea voiesc să vă învăț să v-o lucrați, dacă iubiți să vă învăț.

Învățătura Mea se prinde, căci sunt Păstor adevărat, și am duhul ascultării de Tatăl în lucrarea Mea. Vă spun vouă aceasta, căci văd cum pe pământ mulțimi de învățați în școli mari și vestite mari, și mulțime de ascultători apoi, mulțimi peste mulțimi, atât de mulți grăiesc peste pământ cuvântul cel despre mântuirea oamenilor, dar puțini, o, prea puțini din aceștia își și lucrează loruși mântuirea. O, cum mai vine aceasta? Iată, n-au aceștia putere să aducă omul la mântuire prin Mine, n-au, căci ei înșiși nu fac ceea ce dau să știe și să spună. Vă învăț pe voi și vă rog să fiți adevărați ca și Mine. Vă îndemn să lucrați lucrarea mântuirii voastre, că e mult, mult de lucrat, și nu este puțin, iar lupta pentru puterea de a lucra este luptă mare, de multe ori obositoare pentru cei ce cu dinadinsul se păstrează lucrându-și mântuirea.

Nu este necunoscută pe pământ lucrarea mântuirii. Dacă Eu am venit acum două mii de ani pe pământ și M-am arătat Păstor pentru mântuirea omului, am și lăsat atunci învățătura mântuirii. Trebuie însă mereu să stăruiesc peste om, căci duhul lumii stăruie fără de astâmpăr să-l țină pe om departe de mântuirea lui, departe de Dumnezeu lui, de Tatăl lui, și de aceea Tatăl Mă trimite iar acum, la sfârșit de timp, Mă trimite mult. Iar Eu Te ascult, Tatăl Meu scump, și Mă supun Ție și-Mi las peste cei credincioși glasul Meu duios de Păstor, că am spus acum două mii de ani că voiesc să-i trag pe toți la Tatăl, la Tine, Tatăl Meu scump, că nimeni nu le poate da lor mângâierea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel închinat și slăvit împreună cu Tine și cu Mine, Tată scump. Suntem sărbătoriți întru Treime în ziua aceasta de praznic sfânt și grăim Noi celor ce caută să-și lucreze mântuirea, o, Tatăl Meu scump. Amin.

— **N**oi, Fiule scump al Meu, Eu și cu Tine, tată, Noi și Duhul Sfânt, pe Care-L avem lucrător peste om de la întemeierea lumii, purtându-Ne El peste tot pe deasupra a toate, Fiule scump al Meu, Noi lucrăm în ziua aceasta cuvânt de mântuire. O, ce mare bucurie, ce multă mângâiere avem Noi în această zi de la prilejul străngerii lângă Noi a poporului adunat aici, la gura Noastră de cuvânt. O, ce multă alinare peste Noi, Fiule Emanuel! De atâta durere, de atâta vreme purtată de Noi, de când omul s-a răcit de Făcătorul lui, de atunci Ne este dor de bucurie, de mângâiere în durerea cea de la pierderea omului, Fiule scump. E mare și e multă durerea Noastră. De la fiecare din cei ce s-au născut din oameni purtăm durere peste durere, tată. De la facerea omului și până la nașterea celui din urmă din om născut, Noi suferim, Fiule scump. Oare știe aceasta omul? Venim Noi și-i spunem omului aceasta. Simțămintele lui și le oprește omul numai pentru el și numai pentru om, căci Noi stăm nevăzuți de om. De mila omului stăm nevăzuți, și nu este în Noi mai mare durere ca aceasta să stăm disprețuiți de om, să stăm nevăzuți de om, ca să nu-i facem omului tresărire și teamă în fața slavei Noastre, sau ca să nu se poarte față cu Noi rece cu Noi omul.

O, câtă lipsă pentru Noi este în lucrarea omului! Cât de multă este ființa lui înaintea lui însuși, și cât de puțină Ființa Noastră în grijile purtate de om! Noi suntem dulci celor din cer din pricina durerii din Noi, și suntem dulci și celor ce Ne iubesc pe pământ după puterea iubirii din ei, după măsura Noastră din ei, Fiule scump. Cei ce Ne poartă mult în ei sunt cei dulci, dulci ca și Noi, căci unde Noi Ne putem face locuință Ne arătăm puterea și aluatul Ființei Noastre și trag spre Noi cei mânați de Duhul ca să Ne caute și să Ne descopere și să Ne dorească apoi. Iată cu ce lucrare Te trimit Eu pe pământ

acum, Fiule scump!

O, am spus aceasta vouă, Eu, Tatăl, v-am spus, ca să știți voi de unde vine puterea venirii Fiului Meu Iisus Hristos în zilele acestea. Ea vine din durerea Mea și a Lui, vine și se face ea Duhul Sfânt Mângâietorul. Domnul, Cel ce știe durerea și puterea ei, vine și Se face vouă glas de Duh Sfânt și vă dă vouă din Dumnezeu și vi le vestește, precum este scris în cartea Evangheliei cea de acum două mii de ani a Fiului Meu Iisus Hristos, prin care El făgăduiește că va veni Mângâietorul Duhul Sfânt și Se va face vestire a Domnului peste pământ și va da El oamenilor daruri, spre slava Sa cea de sus. Amin.

O, Fiule scump, Eu sunt Cel ce Te trimit, Eu, Tatăl, iar Tu ești Fiul Meu ascultător. Învăță-i ascultarea și fapta ei pe deplin, învăță-i ascultându-Mă ca un Fiu Unul născut al Meu, căci fără această lucrare nu este mântuire pentru om. Eu, Tatăl, Te privesc aici, în mijlocul poporului adunat la glasul trâmbițării Tale, și-Ți mângâi Duhul Tău Cel blând, pe Care-L urdesc în zi de praznic de Duh Sfânt la toți cei ce Te doresc pe Tine Învățător al mântuirii lor, Fiule scump. Amin.

— **S**lava Mea și a Ta, purtată de norul slavei Domnului, stă deasupra lor în ziua aceasta, o, Tatăl Meu. Ochiul credinței să se deschidă mult și să vadă ei. Amin. Măinile celor ce Mi-au pregătit aici, acum, praznic și slavă de Duh Sfânt, au așezat spre arătare partea cea văzută a bucuriei și a slavei celor ce nu se văd, simbolul limbilor Duhului Sfânt, coborâte acum două mii de ani peste ucenicii Mei adunați laolaltă în orașul Ierusalim, așteptând ei făgăduința aceasta făcută de Mine lor pe când Mă înălțam la ceruri lângă tronul Meu și al Tău, Tată scump. Chipul ucenicilor Mei și limbile de foc ale Duhului Sfânt, iată aici privesc sub care stă în taină slava acestei zile de praznic sfânt! Chipul fiilor și al fiicelor poporului credincios, cu care cuvântul Meu a pregătit această zi de praznic, iată aici această dăruire și jertfă a credinței și a ascultării de Dumnezeu! Amin.

Sunt cu voi aici și sunt Cuvântul Tatălui peste voi, cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. Vă dau din gura Mea putere ca să vă întăriți iubirea și puterea ei. Sunt ca un vânător care vă vânează spre viață ca să vă duc la Tatăl. Aș vrea să vânez toată lumea oamenilor, pe toți oamenii de pe pământ și să-i dau Tatălui. Vestea cuvântului Meu merge de aici peste tot și este peste tot, dar nu-Mi deschid cei mulți. Nu pot intra decât numai dacă Mi se deschide. Pe dinăuntru este deschiderea ușii, și nu trece Domnul peste această lege. Pe dinăuntru deschid și Eu când omul bate ca să-i deschid, și dacă știe să bată ca să se audă, căci Eu trebuie să aud omul, nu bătaia lui la ușă, iar dacă pe el nu-l aud, nu-i deschid.

O, învățați să vă faceți auziți când bateți ca să vă deschid. Nu-Mi bateți doar cu cererea sau cu dorința. Bateți-Mi iubindu-Mă și dorindu-Mă vouă, iar toate celelalte vi se așează la locul lor după trebuința slujirii voastre cu Mine. Să știți, fiilor, că nu toate cererile cu care bat oamenii la ușa Mea după nevoile lor, nu toate le împlinesc Eu. Nu pot să împlinesc Eu lor ceea ce-Mi cer ei, ci împlinesc lor când Mă cer pe Mine lor. Toți, aproape toți uită de la mână până la gură că împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu are nimic în ea și din ea, dar nu se suie la mintea lor, a celor ce-Mi cer pe cele din lume lor. Am spus acum aceasta ca să nu se mai laude mulți în numele Meu și cu numele Meu cum că Eu le împlinesc și că îi ajut foc nevoie mare, și iată, pășunea cea pentru mântuirea oamenilor nu este pe pământ, ci doar se vorbește despre ea fără de putere peste om, căci cei ce grăiesc despre mântuire nu-și și lucrează mântuirea ca să strălucească ea din ei și să se facă ea din ei lumină

a lumii, Dumnezeu văzut în om prin lucrarea mântuirii.

Iată, primiți pe Duhul Sfânt! Botezați-vă cu botezul Lui ori de câte ori El vă grăiește vouă. Nu vă lăsați duși cu vorba cum că L-ați primit pe El când preotul v-a botezat și că-L aveți și că nu vă mai trebuiește. O, nu așa, ci umiliți-vă mereu pentru învățătura cea multă a Duhului Sfânt peste voi, căci vin din cer și vă învăț primirea Duhului Sfânt. De câte ori El vine, primiți-L și botezați-vă în El și spălați-vă greșeala în cuvântul Lui cel curățitor și botezător și dați-vă unul altuia îndemn sfânt pentru curățire de greșale, căci dacă zice omul că este botezat și pecetluit cu Duhul Sfânt, dar tot greșește încă, iată, trebuie mereu curățire, mereu înviere, mereu botez cu Duhul Sfânt. Iar cei ce aud, și nu împlinesc cuvântul lui Dumnezeu, glasul Duhului Sfânt, sunt scriși aceștia cu neascultare și singuri se scriu cu cei răzvrățiți, cu cei neascultători. Amin.

Rugă dumnezeiască aduc vouă: nu păcătuiți asupra Duhului Sfânt. Trebuie grijă mare pentru această ascultare. Se poate greși mult cu cuvântul. Cei ce vorbesc mult și multe care nu sunt ale Duhului Sfânt, aceia să ia și să țină în gură piatră, ca să-și aducă aminte să nu păcătuiască prin grăire în deșert, grăire prin care omul Îl ia în deșert pe Dumnezeu. Păcatul împotriva Duhului Sfânt începe cu grăirea în deșert a omului care nu voiește să petreacă în Duhul. De la acest început al păcatului de felul acesta ajunge omul să-L ia în deșert pe Domnul, și pe Duhul Sfânt apoi, căci Duhul Sfânt lucrează mult și Se strecoară mult în calea omului prin tainice lucrări, iar dacă omul are obiceiul să-L ia în deșert pe Dumnezeu și numele Său cel sfânt, o, nu mai are mult până să-L alunge pe Duhul Sfânt când El vine să-i dea omului prilej de mântuire.

Dulce Mi-a fost în ziua aceasta învățătura, măreață și dulce. Cu dulce s-o luați pe ea în voi. Căutați să învățați din ea durerea celor din cer și coborâți-o la voi pe pământ și îmbrățișați-o ca pe Dumnezeu, căci Eu și cu Tatăl suntem mereu îndurerați, mereu și mult îndurerați de la multa și mereu neascultarea de Dumnezeu a omului.

Dulci să vă fie inimioarele, dulci și miloase. Tot ceea ce v-a stat în fire greșeală, părăsiți-o, măi fiilor, că doare la Dumnezeu greșeala omului, și mai ales cea a celor credincioși venirii Mele de azi cuvânt peste pământ, cuvânt care atât de mult și atât de duios vă învață pe voi cărarea mântuirii, cărare despre care cei mulți, mari și mici, știu și dau să vorbească, dar puțini, prea puțini din ei își și lucrează mântuirea și pe Domnul Stăpân al vieții lor, viața cea cu ascultare de Dumnezeu.

Vă cuprind în dorul Meu de voi. Rămân întru el ca să vă doresc de-a pururi. Rămâneți și voi în dorul de cei din cer și iubiți cu multul părtașia cu ei. Duhul Sfânt Mângâietorul S-a slăvit în cuvânt peste voi, iar Eu, Domnul, am fost cuvântul Lui, Care purcede de la Tatăl. Mă aplec să vă mulțumesc că ați venit la izvor și ne-am întâlnit și ați mângâiat pe Dumnezeu, pe Cel îndurert de la om.

Vă mângâi pe voi cu cetele cerești și îngerești, ca și pe cei adormiți de până acum, și care au fost strigați să vină la masa cea de azi, la care ei au fost pomeniți și răcoriți și hrăniți, căci a fost scrisă zi pentru mângâierea lor și pentru părtașia lor la praznic de Duh Sfânt, și unii din ei plâng și se uită cu durere pentru durerea lor de la cei rămași în trup și care au părăsit această cale măreață a poporului Domnului, poporul cel credincios de azi al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, și pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să-Mi lucrez lucrarea pe care o am de la Tatăl de lucrat.

Pace vouă acum, și pe vecii! O, pace vouă! Nu uitați că Mi-e dor. Nu uitați să vă lucrați mântuirea pe care Eu am

pregătit-o celor ce Mă iubesc cu dor și cu ascultare cu dor. Sfinții toți vă binecuvintează. Îngerii Mei vă vor purta de grijă pe cale înapoi, iar până iarăși ne vom întâlni și ne vom mângâia aici, pace vouă!

O, cine v-ar mai putea da ceea ce Eu vă dau? Eu nu cum vă dau lumea vă dau. Eu ca Dumnezeu vă dau. Mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul vă dau vouă. Amin, amin, amin.

10/23 iunie 2013

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Cel credincios trebuie să aibă lucrare mărturisitoare, lucrare de ascultare. Sfinții sunt cetatea Noul Ierusalim cea din cer. Suferința sfinței Virginia de la iubirea pentru creștini și pentru oamenii de pe pământ. Învățătura sfinței Virginia. Vindecare de păcatul nerecunoștinței. Deosebirea dintre creștin și ucenic.

Venirea Mea cu sfinții, aceasta este lucrarea pe care o am de la Tatăl s-o lucrez în zilele acestea, în zilele cele de apoi, căci trebuie împlinită proorocia care spune: «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi*». Dar trebuie împlinită Scriptura de cer nou și de pământ nou, căci este scris apoi că se pogoară din cer de la Dumnezeu Noul Ierusalim, cetatea cea sfântă, împodobită și gătită mireasă pentru Mire, iar Eu să glăsuiesc de pe tron și să spun că este între oameni această cetate și va sălășlui întru ei, și ei vor fi poporul lui Dumnezeu și va fi Domnul cu ei și pe toate le va face noi, și sunt adevărate aceste cuvinte, iar Eu sunt Cel ce sunt, Alfa și Omega sunt, și este scris să împlinesc așa. Amin.

Venirea Mea cu sfinții este sărbătoarea cea de azi, întâia duminică de după sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt Mângâietorul. O, nu sunt numai niște aduceri-aminte, nu sunt amintiri aceste sărbători, ci sunt ele lucrătoare cu sfinții, sunt zilele sfinților, și au lucrare vie aceste zile și sunt mereu astăzi lucrările Mele de pe pământ și cei cu care le-am lucrat și le-am mărturisit. O, cine să înțeleagă acest adevăr pe care Eu îl spun? E greu de înțeles cum sunt lucrate în nevăzutele lui Dumnezeu împlinirile acestea, dar ele se desfășoară, și vin Eu și deslușesc pe cele ce stau nevăzute lucrând, și vin cu grai, trec cu grai hotarul și unesc nevăzutele Mele cu cei cu care grăiesc întru ele lucrările lor.

Trebuie iubire, trebuie să Mă dorească și să Mă iubească și să Mă aștepte cei cu care grăiesc deslușind lucrarea Mea, pe care o săvârșesc în cele nevăzute și o adevăresc prin cuvânt rostit. E ca și cum cineva mare și cunoscut trimite pe undă de grai cele ce se petrec acolo unde el este și vede, iar cei de la capătul unde aud și cred și înțeleg, ca și cum văd și ei. Eu sunt Cel ce grăiesc, Eu sunt Cuvântul despre cele ce se lucrează acolo unde ele sunt și se văd lucrând, iar cei ce cred se așează, primesc și se hrănesc cu cuvântul cel despre slava Mea și a sfinților Mei lucrători ca și Mine pentru cei de pe pământ credincioși și sfinți ca și Mine, ca și ei, căci cum ar primi acest adevăr, cum l-ar crede cei necredincioși, care nu se sfințesc pentru slava Mea?

Am cetele de sfinți în priveliștea acestei sărbători. O, sfinți iubiți, priviți și vă bucurați cu Mine de casa Mea de pe pământ, peste care coborâm cu taina cetății cerești Noul Ierusalim, mireasa Mea cea de sus, care a biruit ca și Mine și a fost așezată lângă Mine în templul cetății, precum este scris de cei ce biruiesc în numele Meu. O, e ziua voastră de serbare în cer și pe pământ și e mare taina cetății cu care coborâm, iar pietrele ei sunt cei vii ca și Mine, Mirele lor. Pe această colină Mi-am așezat temelia coborârii de sus, și avem simbol văzut

așezat în grădina cuvântului Meu, avem pietricica cea albă și toată zidirea ei după deslușirea cetății cu care coborâm ca să fim cu ea întru cei credincioși și să sălășluim cu ei, căci este scris: «*Însuși Dumnezeu va fi cu ei*».

O, trebuie iubire. Trebuie să Mă dorească și să Mă aștepte cei cu care grăiesc, cei credincioși, la care vin să-Mi fac casă la ei. «*Domnul vine, iar cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema*», așa a rostit Pavel apostolul Meu prin graiul Duhului Sfânt, și e greu de cei ce nu iubesc cu foc în inimioară venirea Mea, cu dor și cu foc, iar Eu am spus acum două mii de ani că: «*Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, și de oricine se leapădă de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, căci cel ce iubește pe tată ori pe mamă, pe fii ori pe fiice mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, iar cel care nu ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine*», Eu așa am scris.

O, e mare înțelepciunea Duhului Sfânt, și mari pentru ea trebuie să fie cei credincioși Mie, căci altfel ei sunt fără de lucrare, iar ei trebuie să fie oamenilor mărturisitori pentru Mine după chipul și asemănarea Mea, ca să pot să mărturisesc Eu pentru ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Ce să mărturisesc Eu Tatălui dacă n-aș avea ce mărturisi în dreptul omului credincios? O, trebuie să aibă lucrare mărturisitoare cel credincios, lucrare cu ascultare, așa cum am Eu date de Tatăl lucrările Mele.

O, sfinți iubiți, cete-cete sunteți în sărbătoarea de azi și în priveliștea ei. Masă întinsă avem aici, cu poporul cel credincios, care ne așterne popas. Grăim grăire cerească unii cu alții, ca să ne audă cei credincioși grăirea. «*Vine Domnul!*», așa este scris să împlinesc. O, pace vouă în a doua Mea venire, care este scrisă să fie! Amin.

— **V**ine Domnul, vine cu sfinții Săi, așa este scris, Doamne. Tu ești Mirele, noi mireasa cea împodobită și gătită pentru Mirele ei. Suntem cetatea cea sfântă, cea de sus, Noul Ierusalim. Ai făcut pentru ea temelie pe pământ ca să vină ea, precum este scris să coboare ea. O, Doamne, să treacă lumea și duhul ei și să fie cerul cel nou și pământul cel nou, acolo unde nu mai este lumea și duhul ei, iar Tu să cobori Mire și mireasă și să întregești taina ei cea de până la sfârșit, taina cetății sfinte, căci Tu mereu împodobești această cetate și mereu lucrezi peste cei credincioși pe pământ tainele Tale de sus, și suntem tot o casă, tot o cetate toți, Mire și mireasă, Doamne.

O, să aibă grijă mare cei credincioși de priveliștea sfinților Tăi și să se supună facerii sfinte, Doamne. Cei ce-Ți sunt cărare Ție, aceștia spun mereu din partea Ta la cei ce s-au dat popor al Tău, și le spun lor cum să le fie ascultarea și priveliștea, și îi doare, Doamne, când Te văd pe Tine îndurerat de la felul de a fi, de la lipsa de purtare frumoasă și sfântă mereu a unora greoi la iubire și la ascultare pentru iubire. Tu ai spus să lase cel ce vine să-Ți dea iubirea lui, să lase el tată și mamă, fii și fiice și să fie vrednic de Tine dacă vine, căci este scris: «*Cel ce nu iubește pe Domnul, să fie anatema!*». O, greu este acest cuvânt, și este el pentru cei ce nu iubesc pe Domnul prin mărturisire, adică așa cum noi Te-am iubit mărturisindu-Te, Doamne, și lucrând în via Ta ca și Tine, căci Tu ești modelul la care se uită cei ce vor să-Ți fie asemenea.

O, dar avem bucurie mare înaintea Ta, Doamne, că avem între noi în cer pe trâmbița Ta cea de apoi, pe Verginica, Doamne, întru serbarea zilei ei de naștere, ziua duminicii tuturor sfinților, zi în care ea s-a născut între oameni acum

nouăzeci de ani. Ea Te-a purtat douăzeci și cinci de ani pe pământ cu graiul gurii Tale și l-a împărțit pe el pentru mărturisirea Ta și Te-a mărturisit venit din cer și păstorind și chemând la slava Ta, la masa Ta pe cel ce crede și se apleacă venind. O, e mare bucurie pe noi cu ea în mijlocul nostru, iar peste ea este mare iubirea, mare, Doamne, mare, ca și pe pământ cât Te-a iubit și Te-a purtat plină de suferință, că mult disprețuită a fost ea din pricina Ta că Te iubea. O, cât de puțin înțelegeau durerea Ta în ea cei care veneau să audă graiul gurii Tale prin gura ei! O, cât de puțin au iubit aceștia sfințenia, Doamne! Cum să poată iubi sfințenia cei ce nu se leapădă de sine, de tată și de mamă, de fii și fiice și să iubească purtarea crucii, Doamne? Privim la ea acum. Ar da să grăiască, dar are în duhul ei durere mare. Din pricina marii iubiri are durere. O, cât o doare! Pe pământ a durut-o, în cer o doare. Așa sunt cei ce iubesc mult și care văd păcatele de pe pământ și suspină mult din pricina păcatelor oamenilor. O, ce frumoși sunt cei îndurerăți așa! Asupra lor moartea nu are nici o putere, Doamne. Dar Tu fă-i loc acum și intră cu ea în carte ca să-și reverse ea durerea și grăirea ei cea pentru Tine și pentru om, Doamne. E zi de învățătură sfântă pentru cei credincioși. Să lucreze trâmbița Ta, o, Doamne! Amin.

— **Î**ți fac sfinții intrarea, și ți-o fac și Eu, Verginica Mea. Suntem la masă aici. Să punem pe masă duhul înțelepciunii de sus, o, trâmbița Mea. Amin.

— **M**i-e duhul tot o văpaie, tot o durere, Doamne. Erai cu mine pe pământ și mă luai și mă purtai pe căile rele ale oamenilor ca să le văd și să le povestesc, și mă durea și mă înăbușau căile oamenilor. O, ce dureros este să vezi din cer cât se iubește pe sine omul și cât se hrănește cu păcat! Nu mai au oamenii nici o lege, nici o sfială, Doamne. Își pipăie trupul și fac voia păcatului în însuși trupul lor, că e tare căzut omul în iubirea de sine și e tare, tare lipsit de frica de Dumnezeu, de dragostea de Dumnezeu.

O, dacă ai sta numai la Domnul cu mintea, omule căzut atât de rău, nu ți-ar mai veni în minte lucrul cel rău, cel împotriva lui Dumnezeu în însuși trupul tău. O, n-ai să găsești nicăieri duhovnic ca și acest cuvânt din cer șoptit peste tine ca să te învețe din cer și să nu mai iei de la om.

O, nu mai este trup feciorelnic pe pământ. Cad copiii cu părinții lor, cad frați cu frați, cad bătrâni cu copii, cad bărbați cu bărbați și femei cu femei, cad în păcat. Cad oameni cu alte trupuri care nu sunt oameni, cad în păcat, și a înșelat păcatul toate ființele cu suflet viu. O, iată de ce iubim noi, cei din cer, pe cel cu adevărat poporul Tău, Doamne, și voim să-l iubim până la sfârșit și până peste vecii apoi, numai să stea lângă noi cel care s-a dat închinându-și Ție viața.

Trebuie iubire mare, Doamne, iubire între frați, o, Doamne. Iubirea este cea care se vede, nu cea care se spune. Ea nu se păstrează nevăzută. Voiesc să povățuiesc pe poporul Tău și să-l trezesc bine, de peste tot să-l trezesc bine, că trebuie iubire de Dumnezeu în creștin, iar fără ea el își iubește părinții și frații, copiii și prietenii, iar Tu rămâi, rămâi Cel neiubit, Cel neales pentru iubirea creștinului.

Aș vrea să le grăiesc celor ce Ți-au pătat obrazul Tău cu defăimarea pe care au aruncat-o ei asupra celor ce Te mărturisesc cuvânt peste pământ. Aș vrea să le spun că n-au avut iubire de Tine și de frați. Aș vrea să-i povățuiesc să nu mai judece pe nimeni vreodată și să se căiască pentru toată grăirea de rău pe care au tot împrăștiat-o în părți pentru defăimarea celor ce-Ți poartă din greu venirea, Doamne, că eu știu cât e de greu, și dacă știu mi-e milă, iar cei ce nu știu n-au cum să le fie milă. Aș

vrea să le spun lor că au pătat fața Ta prin jocul lor de-a bârfa și de-a judecata. O, nimeni să nu se încumete să ia scaunul Tău și să se așeze pe el și să judece el pe om! Aș vrea să le spun celor ce au judecat în locul Tău, să le spun că n-au avut iubire de Tine și de frați și că nu știu să lucreze binele. Aș vrea să citească ei în Scripturi și să vadă că este scris că «*cel ce nu iubeste pe Dumnezeu să fie anatema!*». O, iată cum pier din trupul bisericii Tale cei ce nu Te iubesc, Doamne. Ei nu se pocăiesc pentru păcatele lor, ba se scoală și judecă asupra semenilor lor. O, dacă și-ar aminti de păcatele lor ar mai judeca ei, oare?

O, aș vrea să le grăiesc apoi celor ce n-au crescut, Doamne. Cei ce iubesc sfințenia, numai ei, numai aceia se lasă spre creștere aleasă și spre purtare la fel. Cei ce iubesc să fie asemenea Ție numai aceia iubesc și își învață iubirea și lucrarea ei. Eu sunt sub suferință ca și a Ta, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă de ranele Tale. O, mi-e tare rușine pentru ranele Tale cele de la poporul cel credincios venirii Tale, și care nu tot numărul lui s-a așezat frumos înaintea Ta. E grea sarcina aici, la izvor, aici, de unde se poartă de grijă celor ce sunt sub grijă pentru viața lor. Păcatul nerecunoștinței nu este el tămăduit în toți fiii și fiicele acestui popor. Trebuie învățatură de sus, o, Doamne. Trebuie să-Ți vindecăm din rane, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă, mă doare de ranele Tale, Doamne. Tu ești Dumnezeu și n-ar mai trebui să Te doară, măcar de la cei credincioși să nu Te mai doară.

Dar acum vom da întâietate slujbei zilei de azi pentru sfinții Tăi, și oprim aici glăsuirea noastră, și apoi dăm glas pe mai departe la tot ceea ce așezăm acum în carte pentru învățatură, pentru vindecarea Ta în cei ce puțin Te iubesc, o, Doamne. Amin.

— **S**ă se facă auzită slujba de laudă pentru sfinți și pentru tine, Verginica Mea, că e ziua sfinților Mei, și dăm apoi spre auzire tot ceea ce așezăm între Noi și poporul cel povățuit cu cuvânt de înviere, de vindecare a Noastră în ei. Stăm ochi și urechi, împreună cu poporul adunat la rugăciune și la laudă pentru sfinți, stăm și lucrăm, oprind glăsuirea și dându-i curs apoi atât cât ea se așterne și ia ființă în carte.

Voi, cei ce-Mi sunteți Mie punte între Mine și poporul cel credincios, o, nu încetați lucrarea voastră cu Mine peste el. Lucrați și în ziua aceasta. Sunt mai puțini adunați și aveți prilejul să lucrați mai mult și mai bine și mai întreg, și veți da apoi glas întreg cuvântului așezat în carte în ziua aceasta de învățatură. O, pace lucrului Meu cu voi peste cei adunați! Putere de sus vă dau. Primire vouă să vă facă cei ce sunt azi povățuiți mărunț.

Trebuie iubire mare, fiilor, iubire de Dumnezeu și de frați, căci este scris: «*Cel ce nu iubeste pe Dumnezeu, să fie anatema*». Iar Eu voiesc să rămân cu poporul Meu și să-l povățuiesc să aibă iubire, să asculte și să stea la învățat iubirea. Eu așa voiesc. Amin.

Dăm acum spre știre toată glăsuirea cea de azi a Mea și a trâmbiței Mele. Ochi și urechi mari să dovediți că aveți pentru tot cuvântul care vă învață trezindu-vă pentru el, o, fii și fiice ale credinței cea pentru venirea Mea din zilele acestea pentru ca să-Mi deosebesc un popor și să-l hrănesc cu cuvânt. Fiți mari cu primirea și cu ascultarea în faptă, căci cuvântul cel din cer are în el durerea Domnului, căci unii s-au lepădat de această lucrare din pricina slăbiciunilor lor, de care n-au putut să se dezbrace, iar de rușine lovesc înapoi și-Mi fac rane și-Mi tot fac rane, de vreme ce și-au ales necredința, făcându-și rost de ea în fel și chip ca să-i scape ea, necredința să-i scape de

răspuns, dar când se va lăsa deslușită bine coborârea Mea și adevărul tot al cuvântului Meu nu vor mai spune aceștia așa cum dau să spună acum.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica în sărbătoare pentru ea între sfinți, și în lucru suntem pentru poporul Meu, care crește și se înțelepțește din cuvântul Meu. Să lucrăm, Verginica Mea, și să punem în carte acum ceea ce este de pus acum, și va mărturisi cuvântul cel din cer în apărarea Mea și a mersului Meu cel greu, că e mare lucrare să poată cerul rosti cuvânt peste toate câte sunt și se ivesc în fața mersului Meu cel de azi, iar Eu și tu avem aceeași durere acum, la sfârșit, și unii pe alții Ne ajutam s-o purtăm și s-o cuvântăm pe ea.

Avem de grăit peste cei ce au pătat obrazul Meu prin cuvintele lor defăimătoare, și să le spunem că n-au avut și n-au iubire de Dumnezeu și de frați. Cei ce nu iubesc pe frați n-au trecut de la moarte la viață, și iată, se duc spre răutate inimile lor și nu mai stau să judece pentru ceea ce fac ei, căci ei se leapădă de Mine și de această lucrare, dar Eu spun: cine se leapădă de Mine și de această lucrare de cuvânt înaintea oamenilor, după ce ei au mărturisit-o, Mă voi lepăda și Eu de ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Și iată ce le spun lor Eu, Domnul, Cel disprețuit de ei acum pentru cuvântul Meu cel de azi și pentru mersul Meu, în care ei au lovit:

O, căiți-vă pentru păcatele voastre, pe care Eu vi le-am acoperit ca un nepomenitor de rău cum sunt. O, ștergeți-le voi prin pocăință, fiilor reci acum, și nu le dați uitării ca să-i puteți judeca pe cei pe care nu i-ați putut iubi, că nu este al omului să judece pe om, ci omul doar să se roage la Mine așa cum M-am rugat Eu Tatălui pentru cei ce Mi i-a dat din lume. Dar dacă omul nu este rugător, ci este clevetitor din fire, cum poate să se roage cel clevetitor, a cărui rugăciune este tot o clevetire asupra fraților înaintea Mea?

O, fiilor reci, ați dat ca niște drepti să judecați, ca fariseul pe vameșul cel păcătos în mintea lui. Ați răs urât de cei cu care-Mi povățuiesc poporul și-i port de grijă prin cei care Mă iubesc. Ați învinuit cât ați putut de urât, și ați fugit apoi. Sunteți voi cei drepti dacă ați făcut așa? O, așa făcea poporul cel de la începutul acestui cuvânt, așa făcea asupra trâmbiței Mele cea plină de iubire și de răbdare și de iertare pentru poporul cel nedesăvârșit și neastâmpărat și nemulțumit de atunci. Iată, plâng în ziua aceasta împreună cu trâmbița Mea pentru durerile cele de la voi. O, de ce nu v-ați propovăduit păcatele voastre, măi fiilor reci? Dar voi v-ați apucat să faceți răsturnare asupra lucrării cuvântului Meu și ați uitat că Eu știu păcatele voastre, ascunderile voastre, cu care M-ați zdrobit de la mijloc și M-ați vândut apoi defăimării, măi fiilor reci. Toate cele cu care voi loviți, le-ați făcut voi cu vârf și îndeșat, și de aceea știți să învinuiți, iar Eu am tăcut și am răbdat ca un Dumnezeu și am așteptat mult și mereu să vă trageți înapoi cu pocăință și să nu vă ridicați împotriva Duhului Sfânt fără să vreți să știți ce faceți. O, dacă aceasta v-a scos apoi de pe cale, de ce, oare, de ce, fiilor, v-ați apucat apoi să murdăriți așa de greu obrazul Meu? Voi Mie Mi-ați făcut rău, nu celor pe care nu i-ați putut iubi. Vă simțiți învingători? O, nu sunteți cei care ați învins. Voi ați socotit că pătați obrazul celor urâți de voi fiindcă nu v-au jucat ei în plac, dar ați pătat obrazul Meu, măi fiilor reci. O, la cine mai găsiți voi spălarea pentru aceste păcate asupra lucrării cuvântului Meu? O, ce faceți dacă veți rămâne peste voi cu păcatele acestea? Nu vă este teamă? O, vă este, Eu văd că vă este, dar diavolul și duhul încrederii în sine nu vă lasă să vă îngrijiți de viitor. Sunt cu trâmbița Mea Verginica în lucrare de cuvânt în ziua aceasta a sfinților toți. Ea plânge în cuvântul

Meu, iar Eu plâng în cuvântul ei, căci avem aceeași usturime de la voi, după ce ați înșirat cât ați putut batjocuri asupra mersului de azi al Domnului. Sunteți voi cei adevărați dacă ați făcut așa? V-am primit să fiți și voi ai Mei, iar voi v-ați luat apoi dreptul să loviți în Mine și să-i dărâmați pe cei pe care Mă sprijin ca să vin cuvânt pe pământ, pe cei care au dragoste și credință tare și au milă de Mine și de mersul Meu cel greu, pe care voi l-ați tot socotit după mintea voastră, cu duh de ispitire, ori de câte ori v-a venit la mână să faceți aceasta.

O, nu sunteți cei care ați învins! Vai vouă dacă ar cădea peste voi ceea ce ați pus pe fața Domnului! Ați nimicuit multă credință în voi, și din unii în alții apoi. Vin știri de pe unde călătoriți voi, știri de ceea ce faceți și grăiți, și nu este frumos că împrăștiați peste tot dezvinovățiri pentru voi și învinovățiri peste cei rămași lângă Mine, în loc să vă strângeți umilintă și durere pentru durerile pe care Mi le-ați adus atât de mult, fiilor reci. Iată, tot poporul cel încercat greu de vântul îndoielilor împrăștiate de voi și-a văzut clătinarea de o clipă și s-a sculat și s-a pus pe căință și pe trezire și pe veghe. Nu toți au putut aceasta. Câțiva care cu adevărat n-au putut să se mai scoale nu s-au mai sculat, și vai dacă ar fi să dați socoteală pentru ei! O, nu asta aveți voi de făcut! Nu se lucrează așa cum lucrați voi! Ați uitat păcatele voastre și v-ați apucat să socotiți voi pe frații voștri, pe cei urâți de voi, pentru ca să ieșiți voi bine, iar ei să iasă rău. V-ați făcut unelte de defăimare din cei slabi, care n-aveau statornicie, și au căzut victime cei slabi. Ați devenit voi înșivă unelte ale duhului urii și ale batjocoririi de frați. Unul din cei ce au căzut în necredință s-a făcut darnic să împartă peste tot necredință și defăimare asupra lucrării Mele de cuvânt și și-a făcut rost de cuvinte răutăcioase, după ce Eu, Domnul, îi dădusem de lucru ca să-l țin al Meu și pe el, și nu va scăpa acesta ușor de răspunsul pentru cele batjocoritoare și împrăștiate, de pe unde i s-au dăruit ele ca să le aibă la îndemână spre prăbușirea celor ce nu puteau altfel să fie doborâți de pe cale. Dar cei mai mulți dintre creștini n-au făcut tot la fel ca și cei doi-trei, care și-au făcut rost de hulă asupra trudei Mele cea pentru mântuirea multora.

O, Verginica Mea, ce vom face cu ei, cu cei care și-au ales să facă cutremur pe calea mersului Meu de azi peste pământ?

O, Doamne, multa lor legătură cu lumea și cu valurile ei i-au dus la loviri asupra Ta pe cei care s-au lepădat de Tine și de poporul cuvântului Tău. Mă bucur că le-ai grăit celor ce Ți-au pătat obrazul pentru că n-au avut iubire de Tine și de frați. E grea peste ei hotărârea Ta, care spune despre cei ce se rușinează cu Tine înaintea oamenilor, și cu care și Tu Te vei rușina înaintea Tatălui Cel din cer. A fost de ajuns unul din aceștia să ridice nemulțumiri, că a și găsit pe cine să le pună ca să-i cadă în necredință pe mai mulți, și apoi în păcatul defăimării de frați, căci ura cea pentru frați îl duce pe creștin la lepădarea de Dumnezeu și de frați, și la păcatul hulei apoi.

Ca și Tine, Doamne, ca și Tine le spun și eu să se căiască. Dacă nu mai pot repara ceea ce au stricat în dreptul lor, măcar să se căiască și să plângă pentru păcatul judecății de frați, că n-are voie creștinul să facă ceea ce numai Tu ai de la Tatăl spre lucru. O, cât mă defăimau și pe mine creștinii cei fără de rânduială, și care nu primeau peste ei cărma cea de sus! Din stricată nu mă mai scoteau cei care iubeau necumințenia și nesfințenia. Mă batjocoreau, mă defăimau, mă vindeau creștinii cei mai apropiați. Nu erau mulțumiți după ce veneau și se alipeau. Se ridicau și dărâmau ceea ce Tu zideai. Își luau acest drept și făceau cădere peste poporul cules de cuvântul Tău. Așa

au făcut cei de la templul locuinței mele de pe pământ, de au dărâmat ei atâta popor cu dusul lor de colo-colo cu păcatul defăimării asupra celor iubitori de Dumnezeu și de frați, o, și câtă, câtă rușine și-au strâns aceștia și câtă suferință pe ei acum! Le este rușine să-și mărturisească pocăința. O, le este rușine să se pocăiască și să spună că au păcătuit îmbrâncind poporul să cadă. Mă uit la suferința lor cea mare acum, dar mă uit cum se strâng încă, spre defăimarea celor ce au rămas de partea iubirii, de partea Ta, Doamne. Iată, în ziua aceasta de sărbătoare pentru mine ne-am spus noi durerea de la cei ce ne-au părăsit și ne-au umplut de defăimări în numele necredinței lor cea de acum, împotriva credinței pe care au avut-o cândva.

Aș vrea, o, Doamne, aș vrea să le grăiesc și celor ce n-au crescut. Cei ce cresc, se cunosc, iar cei ce nu cresc, la fel, se cunosc că n-au crescut, se cunosc, după felul cum sunt ei se cunosc că n-au crescut, că n-au stat la crescut. Pe unii ca aceștia trebuie să-i îndemnăm mereu, ca să nu fim vinovați, Doamne, de păcatul nerecunoștinței lor. Să căutăm cu iubire și cu răbdare cu ei. Mi-e duhul tot o vâpaie, tot o suferință, și mi-e tare milă de ranele Tale, și mi-e tare rușine de ranele Tale de la poporul cel credincios venirii Tale celei de acum, Doamne. O, mă doare de ranele Tale și voiesc vindecarea Ta în cei ce puțin Te iubesc, și pe care eu îi povățuiesc acum și le spun lor așa:

O, fiilor puțini la iubire și la fapta ei, iubirea de frați se aseamănă cu Iisus Hristos, Care nu este decât o dăruire fără de sfârșit și un dar nesfârșit. Cel ce iubește pe frați, acela a trecut de la moarte la viață și este liniștit, este viu dacă are iubire de frați și dacă face dovada ei. O, să nu fie noapte între voi, căci Domnul vă este lumină vouă, precum este scris că *«noapte nu va mai fi»*. Mulți dintre creștini nu erau potriviți să intre cu acest popor, și de aceea se spune că au intrat fără de examen și au rămas datori cu mult apoi, dar au făcut puțin și tot mai puțin. O, nu numai să vină și să stea lângă Domnul creștinul, dar să stea până la sfârșit, și să stea frumos, să stea sfânt atât cât îi stă în putere, și să stea jertfitor cu mare iubire, iar ispitele trimise de săgețile satanei să le ia drept probe ale credinței și ale statorniciei lui, ale iubirii și ale biruinței de partea Domnului, căci dacă Îl părăsește creștinul pe Domnul, Îl dă de săc, Îl dă de răs satanei, Îl dă pe Domnul la înjosire creștinul care se lasă doborât de satana, adică depărtat de Domnul prin plecarea de lângă Domnul.

O, cei ce s-au făcut necredincioși de la mijloc, aceia s-au făcut unelte satanei și îi învață pe ceilalți să se lepede de Hristos și de cuvântul Lui, ca la botez îi învață, dar să se lepede, nu să rămână uniți cu Hristos, și apoi îi trage satana în lume prin însăși mintea lor, șoptindu-le la ureche că vor fi creștini pe mai departe, mai jos decât locul cel mai înalt, dar eu îți spun, creștine, că-ți va ieși în cale păcatul și ți se va arăta ca să-l vezi și ca să te slăbească spre el să-l iubești și să-l faci, și n-ai să poți să-i spui nu otravei lui, care te va rușina, spre pedeapsa ta pentru că L-ai părăsit pe Domnul.

O, să nu aveți limite pentru a face binele, fiilor, pentru a face ascultare de toată orânduiala cea spre mântuirea voastră, măi fiilor. Citiți mereu povețele Domnului, că vă sunt împărțite la toți. Trage-l pe fratele tău la fapta mântuirii, n-o fă numai tu, căci același Dumnezeu aveți, și nu te primește Domnul dacă tu faci numai pentru tine fapta mântuirii și nu o faci mai mult decât pentru tine fratelui tău, ca să aibă Domnul cu ce să-ți prepare ție fructul mântuirii, căci lucrând la mântuirea altora poți să-ți strângi la Domnul mântuirea ta, iar altfel ești iubitor de sine chiar și pentru lucrul mântuirii tale, pe care nu știi să ți-l lucrezi.

O, fiilor, nu vă învățați să călcați peste împlinirile cerute

de Domnul, ci învățați-vă să nu le dați uitării, să nu le dați de peste voi, și amintiți-vi-le unii altora, și toți ochi și urechi, căci numai puțin aluat dospește toată frământătura dacă nu sunteți atenți, și toată obștea se lasă spre neîmplinire dacă vede că sunt din cei ce nu împlinesc. O, nu e frumos să stai tu la rugăciune, iar fratele tău să facă altceva, și nu e frumos să stai tu la lucru, iar fratele tău să meargă la locul rugăciunii, căci nu se liniștește satana când vede pe jumătate viață și pe jumătate moarte, adică ascultare și neascultare de orânduile sfinte.

O, aveți grijă, măi fiilor, să vă suiți odată toți în corabie. Numai pe țarm vă puteți sui în corabie, nu și apoi, fiilor. Această taină și înțelesul ei să-i rugați pe cei ce sunt puși de Domnul la cârmă să vă spună despre ea. Numai celor naufragiați li se poate întinde din corabie mână de salvare, dar nu și celor de pe țarm după ce pleacă corabia cu cei ce se suie în ea.

O, fiilor, dăruți-vă mult. Cei ce se dăruiesc puțin, puțin vor avea agonisit, iar vouă vi se cere mult, căci scris este: «*Celor ce li se dă puțin, puțin li se va cere, iar celor ce li se dă mult, li se va cere după cum li se dă*». Cât vă strângeți, atâta veți avea, căci mântuirea se strânge cu trudă de către cei ce știu mult, și n-a rămas nimic în cer să nu vi se aducă vouă, iar vouă vă trebuie înțelepciunea de a le folosi pentru biruința voastră cu Domnul, fiilor.

O, Doamne, să se prindă ranele Tale. Să nu mai sângereze ele, ci să se închidă, căci Tu milă voiești, iar mila are în ea dăruirea, o, Doamne. Amin.

— **T**e alin și Eu pe tine, Verginica Mea. Nu ești mai puțin îndurerată decât Mine. Tu ai avut milă ca a Mea și răsplată pentru ea ca și a Mea și jertfă lungă de suferință și de jale. Te-aș vrea vindecată în cer, dar Ne curg încă ranele. Dacă nu suntem văzuți cu ele e greu, și nu putem nădăjdui de alinarea lor. Îndemnăm dumnezeiește și dăm tot Noi putere celor ce puțin pot pentru Noi.

O, fiilor care-Mi vegheați poporul, e mult și e mereu de pus peste el pe cele din cer. O, nu slăbiți pentru veghe și pentru îndemn peste tot pe unde se lucrează suferință pentru cei din cer și pentru voi. Ne dăm sprijin unii altora și va fi biruință pentru mulți din cei ce știu să se dăruiască Domnului ucenici. Nu e tot una creștinul și ucenicul, nu, fiilor, nu. O, nu e tot una creștina și ucenița. O, nu, fiilor. Creștinii își fac ale lor, iar ucenicii le fac pe ale Domnului, Îl fac pe Domnul în ei și în mulți, spre rodirea cea din cer pe pământ. Așadar, îndemnați poporul creștin la râvnă, că e lipsă mare de ucenici, iar ucenici sunt cei ce primesc și lucrează, așa cum Eu primesc de la Tatăl lucrarea Lui și o lucrez pe ea.

Să căutăm spre alinare acum. Nu se poate numai sub durere. Trebuie și senin, trebuie și putere, fiilor. Cuvântul Meu nu este mult. Nici cuvântul vostru nu este prea mult. Trebuie iubire, iubire între frați, și apoi iubire de Dumnezeu între ei, și unii pentru alții.

O, pace vouă! Pace și la Noi, și la voi, pace în durere, fiilor! Durerea cea plină de pace rodește mult. Să nădăjduim cu putere, o, fiilor. Amin, amin, amin.

17/30 iunie 2013

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

*Îndemn pentru părăsirea lucrării ascunderii în poporul creștin.
Diavolul îi șoptește omului să se ascundă în el însuși.*

Sunt Domnul Învățătorul. Iau de la Tatăl și împart învățătura Sa la cei ce se hrănesc din cer, iar sfinții iau de la Mine și hrănesc și ei, cuvânt din cuvânt iau sfinții și

dau și ei celor ce vor să ia și să-și hrănească cu Dumnezeu viața, căci viața este din cer, și fericiți sunt între oameni cei care știu de unde au viața și de unde trebuie să ia pentru ea ca să și-o hrănească și ca să aibă ei viață. Amin.

Mă așez cuvânt în cartea Mea cea de azi și stau în sfat ceresc cu poporul Meu și cu Ioan, Botezătorul Meu cel de la Iordan, care Mi-a pregătit calea spre arătarea Mea și a slavei Mele cu care M-am coborât între oameni acum două mii de ani. Cobor pe muntele Meu cel sfânt, cobor cu el acum, așa cum au coborât lângă Mine Moise și Ilie în ziua când am venit să-Mi las descoperită slava dumnezeirii Mele înaintea ucenicilor Mei pe muntele Tabor. O, tot așa cobor și azi, tot așa lucrez, ca pe Tabor lucrez, și-Mi tănuiesc slava, pentru ca să pot lucra strângerea cuvântului Meu în cartea sa și să fie el pe pământ mărturisit de Dumnezeu, Care lucrează până la sfârșit lucrarea Sa.

Cobor cu învățatură pentru poporul cuvântului Meu. Așează-te, popor hrănit din cer, și ascultă cuvântul Meu de peste tine, iar ascultarea lui este apoi împlinirea lui în faptă din partea ta, în cele dinăuntru și în cele din afară apoi ale tale lucrări.

O, câtă povață aveți voi peste voi, măi fiilor! O, câtă și de sus, și de jos mereu! Cine mai are așa noroc pe pământ? Cine mai are ce aveți voi? Oamenii păcătuiesc pentru că nu au peste ei povățuitor și veghetor apoi pentru împlinirea povețelor, căci zadarnică este povața și povățuitorul dacă el nu veghează mereu apoi pentru ca să se facă faptă mereu povața cea pentru viață peste cei povățuiți, iar voi dacă aveți, cădeți la Domnul, fiilor, și mulțumiți-I cu suspin fericit în glas și în inimă, cu suflet mult mulțumiți Domnului pentru așa daruri peste voi mereu, căci vai vouă dacă primiți mereu din cer și n-ar fi să ascultați de cuvântul care vă poartă de mână ca să nu muriți, că iată cât de urât mor cei care n-au peste ei paznic din partea lui Dumnezeu ca să nu se lase spre moarte omul și spre șoapta diavolului, care l-a înșelat pe om în rai, de l-a făcut să piardă el fericirea și ziua lui de mâine în rai.

O, fii și fiice, apropiați-vă acum de peste tot lângă cuvântul sărbătorii de azi, că voiesc să vă botez în duhul luminii și să vă așez întru el apoi. Eu sunt lumina voastră atât cât sunt între voi cuvânt. Ioan, nașul Meu de botez, Îmi este martor din cer și stă la gura Mea și ia cu nesaț grăirea Mea în mijlocul proorocilor, și vă acoperă pe voi darul lui Ioan, darul cel din Dumnezeu peste el.

O, fiilor, o, fiilor, iată ce-a pățit omul în rai! A ascultat de șoapta diavolului și s-a pus apoi pe lucru și s-a ascuns apoi de lumină ca să nu-l vadă ea. S-a ascuns omul de Dumnezeu, dar i-am ieșit în cale Eu numaidecât și i-am cerut răspuns, iar el Mi-a spus ce-a făcut și Mi-a spus că s-a ascuns între el și femeia sa, între ei și diavolul ca să nu spună ceea ce Eu l-am întrebat ca să-Mi spună, și ca să nu rămână la întuneric fapta lui, și ca să dau cumva să repar ce mai putea fi reparat din ceea ce omul a stricat. I-am spus omului să-i fac altă femeie dacă ea a căzut spre ascundere prin diavolul invidiei asupra lui Dumnezeu, prin îngerul care a căzut din dregătoria lui de lângă Dumnezeu din pricina trufiei omului făcut de Dumnezeu, care apoi s-a văzut mare peste toate, singur mare, și s-a dorit el deasupra scaunului lui Dumnezeu cu gândul său, și, dând îngerii să-l slujească, s-au prăbușit din cer, și li s-a făcut oprire prin glas de arhanghel celorlalți îngeri, și au rămas îngerii ceilalți la locurile slujirii lor așa cum i-a pus Dumnezeu pe ei, și de atunci îngerul cel căzut și ceata lui îi învață pe oameni să se ascundă de Dumnezeu, și unii de alții să se ascundă apoi.

Vă învăț pe voi, cei de la sfârșit de timp, și vin pe pământ la voi și vă învăț cerește. O, nu căutați să vă îndeletniciți să aveți ascunderi unii față de alții și să vă pitiți cu ele apoi, iar dacă aveți, părăsiți lucrarea lor, fiilor, părăsiți-o azi, ca să nu vă doară și să plângeți mâine, și ca să nu Mă doară pe Mine de la voi și pentru voi, când diavolul cel căzut din lumină va descoperi întunericul vostru cel pentru ascunderi, căci el vă învață, și tot el vă descoperă apoi, și așa își bate el joc de om după ce s-a prăbușit din cer din pricina dorinței de mărire a omului zidit de Dumnezeu la începutul cel sfânt al facerii omului.

O, măi fiilor, căutați să fiți mulțumiți așa cum sunteți, atât cât sunteți, cu cât aveți și puteți, și nu căutați după dorințe care să vă împingă să faceți pentru ele ascunderi, căci Eu, Domnul, numai în lumină lucrez, iar diavolul îi șoptește inimii omului să aibă dorințe și să lucreze pentru ele la întuneric, de parte de ochii și de slujirea celorlalți, căci pentru cele ce nu trebuiesc lucrate îi este rușine omului să le scoată la lumină când le lucrează, iar cei ce lucrează așa, sunt nefirești, și se vede bine și mereu acest nefiresc al lor și se vede mult, dar cei care au pe Duhul în ei văd pe cele lucrate în ascuns de cel ce se ascunde cu ele, și poartă durere și rabdă cel ce are pe Duhul, și plânge acesta lângă cel ascuns, plânge tainic, și nu are cum să-l ajute pe cel ascuns, care trebuie să se prefacă, bietul de el. Iată, așa au fost cei ce M-au răstignit. S-au prefăcut că sunt cei drepti ca să scape de Mine, căci Eu eram lumina și nu puteau ei cu lumina, din pricina celor ascunse ale lor, unii față de alții ascunse. O, așa sunt oamenii unii față de alții, și e numai diavolul pe pământ între oameni pentru ascunsurile lor. Diavolul, care i-a șoptit Evei pe ascuns, învățând-o să calce ascultarea de Dumnezeu, diavolul îi îndeamnă pe toți oamenii să aibă ascunderi unii de alții și de Dumnezeu, căci dacă oamenii nu-L văd pe Domnul, ei cred că nici Domnul nu-i vede când lucrează ei cu ascunsul, și iată, se pitesc copiii de părinții lor, părinții de copiii lor, frații de frații lor, soțul de soția lui, și soția de soțul ei, se pitesc unii de alții oamenii, unii în alții se pitesc față de ceilalți, unii de alții se ascund.

Vin pe pământ, vin Eu pe pământ să-Mi fac un popor creștin, un popor aparte și să-l învăț aparte, să-l învăț să iubească lumina și s-o lucreze pe ea zi și noapte la lumină, și să-i lucreze și ea pe ei, ca nu cumva să nu găsească Domnul credință pe pământ la arătarea Sa cea cu slavă mare și cu lumină fără de margini, iar cei credincioși dacă nu iubesc lumina întru toate între ei și ei, între ei și Mine, are atunci rost mare întrebarea pe care am pus-o Eu pentru venirea Mea între cei credincioși, căci am spus: «*Când va veni Domnul va mai găsi credință pe pământ?*».

O, poporul Meu de peste tot, înfricoșează-te și alege-te numai cu lumina, fiule hrănit cu lumina vieții. Nu te zgârci să lași de la tine hrana cea care-ți întunecă mintea ca să te ascunzi cu tine însuși, ci îndeletnicește-te cu dragostea de Dumnezeu, cu care nu trebuie să te pitești, și trebuie să strălucești prin ea peste tot, împărțind din ea peste tot, căci ea intră peste tot ca și lumina, care le învederează pe toate și le scoate ca să fie știute și văzute, căci dragostea este plină de daruri cerești, fiilor.

Și dacă v-am învățat această mare învățătură a luminii și a vieții prin lumină, vă învăț încă, fiilor, vă învăț lucrarea rugăciunii neîncetate, ca să fiți voi mereu cei buni, căci cei ce se roagă neîncetat nu pot fi răi, nu pot fi neascultători. O, învățați rugăciunile pe de rost, Eu așa am povățuit acest popor, și de la începutul Meu cu el l-am învățat așa, iar dacă el M-ar fi ascultat și dacă ar fi ascultat și de trâmbița Mea din mijlocul lui, era numai cer pe pământ acum, și nu mai era întunericul

care este acum peste tot pe pământ.

O, învățați să vă rugați neîncetat, fiilor, ca să puteți să vă faceți la vremea lor rugăciunile, chiar dacă aveți atunci de lucru cu grabă, căci treburile care dau deoparte rugăciunile și vremea lor, acestea se fac potrivnice lui Dumnezeu în voi, iar dacă vreți să iubiți cum se cuvine, faceți rugăciunile lucrând, dar trăindu-le pe ele și știindu-le, sau zidindu-le atunci, în vreme de greutate și de lucru mult, cât este el de făcut, ca mereu și tot mereu, neîncetat să-L lăudați pe Domnul, măi fiilor. O, fiți mai harnici pentru cele ce sunt de lucrat, dar toți să fiți mai harnici și toți odată, ca nu cumva să rămână multe nepuse în ordine din pricina negrijii de ele și a neunirii voastre pentru toate câte sunt de ordonat mereu și peste tot.

O, fiți cu trageră de inimă și cu rugăciune mereu. O, mereu, mereu Mă uit la voi. Nu fiți nepăsători niciunul față de lucrările Mele cu voi, față de toate, fiilor. Nu așteptați să fiți strigați, să fiți rugați, să fiți așteptați. Nu trageți să treacă timpul zilei fără să-l folosiți din plin de dimineața și până seara, cu rugăciunea împletit, fiilor, ca să vă fie ușoară viața și munca, că tot pe voi rămân cele nefăcute, că n-am pe alții, n-am argați pentru voi, dar să nu cârțiți, să nu vă scuturați de datorii, căci daruri multe trebuie să aveți, și să lucrați cu ele înaintea Mea nu o zi-două, ci mereu, fiilor, mereu ca și Mine, căci Eu mereu lucrez.

O, căutați să nu vorbiți urât unii peste alții. O, căutați să nu vă judecați față în față, să nu puneți vina unii pe alții, căci dacă faceți așa sunteți între cei trufași, fiilor. Ștergeți-vă vina prin mărturisirea ei, ca să fiți fără de vină înaintea Mea și înaintea diavolului, fiilor. El când vă știe cu vină la Mine, vine și-Mi face sâc, cum că sunteți de partea lui cu faptele, iar Eu plâng atunci, și vin și Mă rog de voi să vă alegeți de partea Mea, și să vadă diavolul aceasta.

O, fiți ascultători la ceea ce vă spun Eu, fiilor. Voi dacă ați venit și v-ați dat Domnului, sunteți apoi din Dumnezeu, nu mai sunteți din lumea aceasta sau din neamul din care v-ați tras ca să veniți să fiți ai Mei apoi. O, nu stați ruși în două, nu stați împărțiți lângă Mine, ci stați pe de-a-ntregul ai Mei și numai ai Mei. Altminteri vă faceți vouă rău prin neîntregirea voastră lângă Mine și vine diavolul și vă desparte de Mine, sau le faceți rău celor din care v-ați desprins ca să veniți să fiți ai Mei.

Fiilor, fiilor, pe calea creștinismului nu mai are pe nimeni creștinul, decât pe Domnul și pe frații Domnului. Pe calea aceasta sfântă se stă numai ca Dumnezeu, și Mă doare de la unii din voi că nu puteți să stați cuminiți, că n-ați înțeles ce înseamnă pentru om nașterea cea de sus, și că nu mai este din lumea aceasta cu obârșia lui cel ce se lasă născut de sus. V-am îndemnat mereu să treceți din trup în duh, dar voi trebuie să înțelegeți creștinește și cerește, că iată, Mă doare că este deosebire între cel ce are nume de creștin și cel ce are fapta și viața de creștin. E deosebire între creștin și ucenic, fiilor, iar dacă cel ce vine să se nască de sus nu se face ucenic apoi, el face ca Petru care dădea să-și aibă grijă de ai săi după trup. O, dacă nu poți ca Domnul, rămâi în lume cu nume de creștin, și mai mult nu, căci cu Mine merg ucenicii, nu cei nedezlipiți de trupul lumii, și iată, e de învățat această ascultare ucenicească a celor ce se nasc din Dumnezeu. Am avut familii de creștini care și-au dat la mănăstire fiii sau fiicele și se duceau la ei părinții, și n-a mai rămas nici unul din aceștia cu Mine după ce s-au dus spre viața mănăstirească. O, nu așa este cu ordinea cea de sus pentru cel ce vine să fie ucenicul Meu. Acest popor trebuie să fie deosebit de orice fel de călcare a orânduielilor sfinte pentru cei ce se nasc de sus, că iată câtă suferință Mi-au

făcut mereu cei ce n-au voit să se nască de-a binelea, și născuți de sus să rămână ei apoi, să rămână numai ai Mei, ucenici ai Mei cu lucru peste ei, și nu fără de lucru sfânt ucenici.

Și iată-l pe ucenicul Meu, pe Ioan, Botezătorul Meu, cum vă grăiește el vouă în ziua lui de serbare, iar voi să învățați de la el, căci el Îmi este ucenic, fiilor. Amin.

— **O**, Doamne, Mieluț ascultător al Tatălui și al nostru, al celor ce suntem ai Tăi pe pământ și în cer! O, Doamne, Învățătorul meu, priveliștea sfinților ai spus Tu s-o aibă în chipul și în asemănarea lor cei ce vin să se boteze cu Duhul Sfânt prin cuvântul Tău de naștere din nou a omului, Doamne Învățător. Mare este lucrarea celor ce trebuie să se asemene Ție și sfinților Tăi. Mult și mereu trebuie să lucreze ei la priveliștea lor înaintea cerului și înaintea oamenilor și unii înaintea altora, Doamne. Frumos îi mai învață pe fiii și pe fiicele poporului Tău cei care Îți stau porți de intrare a Ta în mijlocul fiilor Ierusalimului nou, poporul Tău cel de azi, hrănit de Tine cu cuvântul, Doamne Învățător. Privirea și grăirea dintre ei, mișcarea trupului și a duhului lor, ascultarea și dăruirea lor, cu acestea sunt mereu povățuiți cei ce au venit spre nașterea lor cea de sus, aici, lângă izvorul cuvântului Tău, de unde vin mulți și Te iau cuvânt și învață din el spre nașterea lor din Dumnezeu.

O, ce frumos, ce bine este să fim aici și să facem casă aici și să avem casă cu ei, aici, Doamne Învățător! N-avem unde să ne mai aciuăm pe pământ. Nu ne-a mai lăsat omul parte lângă el. Să fim aici e bine. Să lucrăm mult aici și să fim aici, Doamne. O, atât de întreg, atât de măreț ai grăit azi, în ziua mea de serbare, peste fiii și fiicele poporului de peste tot ai cuvântului Tău. Toți să se scoale bine și să se măsoare bine cu toată povața Ta cea de azi, și să-și îndrepte viața cei ce nu și-au îndreptat-o încă. Toate cuvintele Tale să se audă peste tot, căci sunt ele spre viața oamenilor, nu numai spre viața fiilor lui Dumnezeu, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu ieșind din lumea aceasta și stând cu Tine, numai cu Tine, numai în Tine, Doamne. Eu sunt ucenic, așa m-ai numit, căci așa m-ai învățat să fiu, și sunt pentru că Te-am ascultat mai presus de fire, și tot așa Te-am și urmat, și tot așa Te-am și iubit. Să nu spună nimeni că eu am fost Ioan Botezătorul și unul am fost și că nu pot oamenii să fie ca mine. O, e fățarnicie în cei ce dau să spună așa. Când spune Domnul e una, iar când spune omul nu e tot la fel, ci e bine să nu spună omul, și e bine să fie omul ca Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu și sfinților Lui, așa cum Tu ai spus peste cei ce-Ți văd lucrarea și-Ți știu slava, Doamne, căci ai spus despre ei: «*Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea cum este*».

O, Te doare de cei ce aștepți zadarnic lângă ei și nu mai poți să-i vindeci pe ei. O, cum să nu Te doară de cei ce nu stau frumos în trupul Tău cel sfânt? O, cum să nu Te doară de la ei și de ei, de cei ascunși de lucrarea luminii, Doamne? Se vede în cuvântul Tău rana Ta, și nu se îndură de Tine ca să nu-Ți mai facă rană cei nedesăvârșiți pentru ascultare, Doamne. Îi rog pe toți cei care s-au adus să fie lângă Tine, îi rog să-i doară de Tine și să-Ți vindece durerile și ranele, și să-și vindece ei greșalele cu care Te umilesc pe Tine atât de mult, atât de mult, Doamne Învățător. O, cât de mult ar fi să caute cei ce au căzut în mari greșeli, să se despartă de ele acum, să le dea de la ei, căci Te țin pe Tine umilit, Doamne. Tu ești Mieluțul Cel milos, Cel blând, Cel ce suferi fără să pedepsești, dar omul se pedepsește singur, că își strânge pedeapsă multă și nu se teme nici până în ziua când ea îl va prinde sub ea.

O ai grijă de poporul cuvântului Tău, Doamne, Învăță-

torul meu! Învăță-l pe el vindecarea lui și a Ta. Amin.

— **C**u răbdare mare Mă port, o, ucenicule botezător. Nașterea cea de sus o lucrez mereu peste cei ce se lasă sub ea. Pentru nașterea de sus a omului am venit, și plâng în cuvânt după om, și pe urma lui Mă port și suspin.

Să Mă auzi, măi poporul Meu! Să Mă auziți, peste tot strig și peste toți, și să vă fie milă de Mine și de voi și să vă îndreptați cu chip sfânt statul vostru în Mine, căci Eu, Domnul, trebuie să am popor sfânt. Cel ce nu voiește să fie sfânt, acela pleacă de lângă Mine, dar cel ce voiește cu Mine, pe acela Eu îl ajut și îl țin de mână și îl port, iar el să Mă iubească și să Mă asculte desăvârșit ca un ucenic credincios și să Mă bucure cu lucrarea lui lângă Mine, ca și Eu să-l bucur pe el cu lucrarea Mea peste el.

Acum îți dau urarea Mea: Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Învățătorul, iar tu să fii ucenic și să pui peste tine învățătura Mea, învățătura lui Dumnezeu, o, popor al cuvântului Meu cel de azi, cel de la venirea Mea de azi pe pământ cuvânt.

O, cine mai are pe pământ ceea ce aveți voi, fiilor? O, pace vouă! Pace vouă, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2013

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

În cer este o singură voie, un singur cuvânt: cuvântul Fiului Cel din Tatăl. Despărțirile dintre frați să nu fie decât pentru misiune cerească. Îndemn la statornicie pe calea Domnului. Cuvânt de trezire din rătăcire a celor căzuți, și muștrare părintească pentru cei răzvrățiți.

Mă slăvesc cu cuvântul în mijlocul ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani și le dau lor slava Mea, căci și ei Mi-au dat și Îmi dau Mie toată slava, toată închinăciunea lor, așa cum numai cei sfinți își aleg dragostea și viața și închinăciunea.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt cu ucenicii. Eu în toată vremea merg însoțit. Fac aceasta pentru ca să fiu mărturisit și pentru ca să mărturisesc, căci duhul mărturisirii este Duhul Meu, și tot ca Mine lucrează și cei ce se aleg mărturisitori Mie cu viața și cu credința și cu darurile lor apoi, căci daruri din cer au peste ei cei ce Mă aleg, și căror Eu le arăt și le dau calea Mea.

Intru în carte cuvânt, și găsesc deschis ca să intru, că e zi de sărbătoare și de sfinți în sobor. Intru la masă cu poporul cuvântului Meu, intru după toată rânduiala așezată de Mine pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, că e mare taină și mare lucrare pe calea Mea ca să se țină toată orânduiala cea pentru toate, așa cum numai cu Dumnezeu se poate.

Pace ție, poporul Meu, născutul Meu de sus prin cuvântul Meu cel de azi! O, așezați-vă, fiilor! Stau așezați la masă și ucenicii Mei, cu care am lucrat atunci pe pământ lucrarea Tatălui între oameni. Fiilor, fiilor, în cer este o singură voie, un singur cuvânt: cuvântul Meu cel din Tatăl, cu care se hrănesc ucenicii și sfinții și îngerii, toți din cuvântul Meu se hrănesc. Această hrană trebuie cerută, măi fiilor. I-am învățat pe cei ce-Mi deschid ca să Mă așez în carte cuvânt, i-am învățat să Mă ceară când Mă fac hrană de cuvânt pentru voi și pentru cei ce se hrănesc de la voi cu glasul cuvântului Meu. O, fiilor, întâi este glasul. Iată taină boicotită în tot felul de cei ispititori pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ. Întâi este glasul, din care iese rostit cuvântul Meu, și scris în carte prin glăsuirea Mea, căci pot să fac aceasta, fiindcă «*datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ*», așa este scris ceea ce le-am spus

Eu ucenicilor Mei când i-am trimis să învețe toate neamurile să păzească toate câte le-am poruncit lor să le păzească, căci Eu cu ei sunt în toate zilele prin mărturisirea lor, până la sfârșitul veacurilor, așa le-am spus.

O, fiilor, iată cu cine sunt Eu! Sunt cu cei ce învață pe cei neînvațați, sunt cu ei ca să le dau toată puterea să lucreze și să boteze cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt neamurile toate și să-i învețe și să păzească ceea ce le-am spus și lor să păzească.

O, fiilor, iată cu cine este glasul Meu și cuvântul gurii Mele! Eu sunt cu cei ce vă învață pe voi, și le dau lor toată puterea să lucreze și să vă boteze în cuvântul Meu și al lor în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, mereu, mereu, fiilor, iar voi să păziți toate câte vă aduce învățătura Mea, și s-o dați spre neamurile pământului apoi, căci ea învață omul și îl cheamă pe calea Mea. Mai mult decât orice altă lucrare voi să lucrați lucrarea Mea, cuvântul Meu, și să vă sprijiniți unul pe altul pentru calea Mea, cerând ca ucenicii, fiilor, căci ei cer și spun: «*Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă, Tată, în fiecare zi*», iar Tatăl le dă lor pe Fiul, Care Se face hrană de cuvânt, cuvântul cel ieșit din gura Mea pentru hrana lor. Ca mama care mestecă bucătura în gura ei și o dă apoi copilului gata fărâmată, așa vă hrănesc Eu, Domnul, pe voi, fiilor, iar voi doar să cereți, așa cum plânge copilul după hrană să cereți. O, să aveți grijă apoi să vă creșteți unii pe alții cu hrana Mea, ca să nu muriți unii prin alții dacă nu faceți aceasta, căci dacă mor unii prin alții frații, se despart apoi unii de alții. O, nu uitați că dragostea de Dumnezeu o puteți dovedi prin dragostea de frați.

O, fiilor, despărțirile voastre adesea, să nu fie între voi și voi, decât pentru misiune cerească, iar altfel nu, ca nu cumva să vă ispitească satana cu ale lui, fiilor, căci diavolul are multe chițibușuri ca să vă despartă de Domnul apoi.

O, creștine, e primejdios pentru tine să pleci cu Domnul pe cale și să-L părăsești apoi pe El pentru ceea ce ai da să faci sau să fii, după ce ai fost lângă Domnul, că nu părăsești pe un om, ci pe Domnul Îl dai de peste tine. O feriți-vă să vă ascundeți în voi cu vreun așa gând, care face ouă în voi dacă nu-l striviți, mărturisindu-l la lumină. O, rugați-vă neîncetat, laudați neîncetat pe Domnul, că altfel se roagă satana la voi și se laudă apoi că-i faceți voia și că v-a tras la el.

Vai de copiii care scot părinții de la Dumnezeu prin neascultarea lor, și vai de părinții care-și trag copilul de pe cale cu Mine zicând că e rău cu Dumnezeu pentru copilul lor. O, fiilor, să înviați unii prin alții, mereu, mereu să înviați, că nu știți când se ivesc ispitele ca să vă încerce iubirea și credința. Când moare cineva într-o casă toți ai casei se sprijină unul pe altul cu durerea și se miluiesc unul pe altul pentru ruptura inimii. Când moare cineva cu credința și cu iubirea dintre cei împreună frați întru numele Meu și întru dragostea Mea, toți ai frățimii se sprijină unul pe altul pentru durerea cea de la lovitură lupului de satana, căruia îi place așa hrană furată, iar ceilalți frați se întăresc în veghe și în statornicie pentru calea vieții de sus, care este pândită de diavolul mereu. De aceea vă trebuie mereu, mereu să puneți pe masă sprijinul cel frățesc, puterea cuvântului Meu, fiilor, căci datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ, ca să poată cuvântul Meu și al ucenicilor Mei, căroră le-am spus și le spun până la sfârșitul timpului să dea peste tot învățătura Mea.

Așez acum în carte cuvânt de veghe împotriva ispititorului satana, care dă să facă ouă în mintea cea neveghețoară pentru ispite, pentru ca să tragă spre el viața fiilor acestui cuvânt, și iată ce spun și ce întăresc: Cine dă să-și scape viața de sub

acest cuvânt și popor, acela și-o va pierde de tot, și va fi câștigat de păcat și de duhul lumii, iar cine și-o va pierde în dragostea și în răbdarea cea lângă Mine, acela și-o va câștiga, căci și-o va păstra acum, și pe vecii apoi. Amin.

O, cei ce dau să-Mi smulgă fiii de lângă Mine, vai lor, vai lor! Așadar, aveți grijă, fiilor credincioși, țineți-vă cu tărie de mâna Mea, în staulul Meu, în poporul Meu, căci diavolul s-ar bucura mult să vă strice mintea și veghea cea pentru statul vostru lângă Mine și pentru iubirea și credința voastră cu Mine, fiilor. O, nu dați să-i faceți dușmani Mie pe foștii voștri casnici, părinți și frați, că dușmani vă sunt dacă dau să vă smulgă de lângă sânul Meu, dușmani vă sunt, precum este scris. Vai lor dacă se vor încumeta să vă încante să părăsiți casa Mea, să vă despărțiți de poporul Meu și să gândiți că veți putea pentru voi cu Mine după ce ați da să vă lăsați smulși din trupul Meu! O, vă va găsi păcatul și vă veți pierde în fața lui frica de Dumnezeu și vă veți pierde viața crezând că v-o veți câștiga. Voi știți ce fel de viață v-a fost viața până să Mă găsiți pe Mine și să Mă urmați cu viața, fiilor. Așadar întăriți-vă statornicia, căci diavolul umblă să vă dea târcoale, dar Eu îi spun lui: Înapoia Mea și a lor, satano, căci ei au pecetea viului Dumnezeu și-Mi sunt fii, și nu-Mi pot da fiii la foc, unde tu arzi și vei arde cu toți câștigații tăi de partea pierzării, căci tu ești pierzătorul și ești pierdutul cel de veci.

Vai de cel ce se trage în lături prin necredință, după ce a mărturisit pe Domnul Cuvântul cu viața sa lângă El, lângă Cuvântul Care este izvor de viață veșnică pentru cei scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii ca să fie ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ! O, nu sunt adevărați în bucurie cei care zic că sunt liniștiți și bucuroși că au scăpat de această lucrare a lui Dumnezeu, care naște din temelie lumea, precum este scris în Scripturi să se îplinească. O, n-au cum să fie bucuroși și liniștiți cei care aruncă de la ei nădejdea cea pentru viață cu Domnul! Eu sunt Cel ce am toată puterea în cer și pe pământ, și n-au puterea cei ce Mă părăsesc, ba îi părăsește până și puterea lor dacă nu-I slujesc Domnului cu ea. O, am Eu puterea toată și o arăt, împotriva celor ce se împotrivesc orânduinelor cerești, fiilor. Acum o săptămână am rostit în cer poruncă împotriva celui ce a dat să se împotrivescă puterii Mele, împotriva unui fiu îndărătnic și plin de osândire cu gura lui. Am poruncit, și am vestit apoi această poruncă, și am spus să fie dată de veste ca să ajungă acolo unde avea să lucreze ea prin puterea Mea.

A trecut spre viață fără de moarte un suflețel dintre cei numărați ai poporului cuvântului Meu, o mamă, al cărei fiu îndărătnic dădea să oprească în loc desfășurarea sărbătorii cea pentru plecarea ei la Domnul ei. Acest fiu îndărătnic nu Mi s-a putut împotrivi, căci am rostit în cer poruncă peste îngeri să vestească pe pământ și să fie trimisă vestea peste cel îndărătnic, ca să se supună el puterii cuvântului lui Dumnezeu și să dea în lături încăpățănarea sa și să lase loc zilei de sărbătoare creștinească pentru mama lui plecată din trup, și să vină poporul Meu să-i facă sărbătoarea și toată orânduiala cea din strămoși pentru petrecerea ei spre cer. Am vestit acolo porunca Mea prin sol, am trimis-o să fie vestită și am lăsat puterea Mea să lucreze și a îndoit ea împotrivirea celui încăpățânat cu duhul și cu limba lui și l-a îmblânzit ca pe un miel, și s-a împlinit așa cum a trebuit toată orânduiala pentru suflețelul odihnit de osteneți, căci această mamă a fost suflet de aur în fața Mea și am trecut-o pe ea cu mucenicii, căci a suferit dispreț mult și bătaie și ocară, dar sufletul și inimioara ei nu se supărau niciodată, nu se tulburau, nu se încordau, ci era senin și pace, și răbdare cu pace în

inimioara ei mereu și eram Eu în inimioara ei cu pacea Mea și nu se mai îngrijea ea de pacea ei, ci doar se supunea cu pace pentru toate câte o loveau pe ea. M-am înfățișat acum față în față cu ea și i-am văzut tristețea pe față, venită de pe pământ de la fiul îndărătnic, care se împotriva zilei de serbare pentru ea cu poporul creștin. I-am șters lacrima durerii și am poruncit din cer și am împlinit mângâiere pentru ea, căci am puterea toată împotriva acestui fiu îndărătnic, care nu mai sfârșește să-Mi osândească mersul lucrării cuvântului Meu și pe cei ce stau de veghe pentru Mine pe pământ în staulul Meu cu fii. Peste tot umblă acest fiu și peste tot împrăștie batjocurile lui din loc în loc, din creștin în creștin, și nu mai sfârșește osândind, dar va sfârși, căci Eu îl voi opri prin puterea Mea. El a făcut unire cu duhul celor împotriviți și și-a stricat și el credința și statornicia și viața apoi, mai mult decât cei care l-au împins pe el spre așa păcate, spre păcatul osândirii și spre toate câte ies din acest păcat. O, cât l-am sprijinit Eu pe el ca să fie și el copilul Meu supus, slujitorul Meu să fie el, și nu potrivnicul Meu așa cum este el acum! Și de ce, oare, stă el acum atât de îndârjit, atât de îngâmfat? Are, oare, de ce? Este el om mare și cu greutate și vestit prin mărire? O, nu! El a fost un copil de creștini săraci și umili, dar diavolul urii și al osândirii și-a făcut cuib mare în mintea lui și în inima lui apoi, dacă el s-a deslipit de cei statornici ai poporului Meu și s-a alipit cu cei ce n-au rămas de partea Mea, și care prin duhul căinării lor cu nemulțumire l-au tras și pe el de pe calea Mea cea cu fii, dar cine îi primește pe acești osânditori de frați, cade de batjocură ca și ei. O, frumos ar fi, și fericire s-ar sui la cer dacă ei ar cădea spre umilință și spre căință, căci au stat ei atâția ani pe calea sfințeniei cu cei ce merg așa pe urma Mea, și n-au mai voit apoi, și s-au lăsat trântiți spre păcatul osândirii de frați, păcat pe care-l fac și acum. O, poate vor vrea să audă și ei acest plâns al Meu de la ei. Poate vor lăsa săgețile jos, căci este Dumnezeu, este mai mare decât ei Domnul, dar lor le este greu să fie mici, să se facă mici ca să nu mai facă atâta rău, atâta osândire, așa cum fac și alții ca ei, și între care este unire pentru rău acum.

O, este cel care dă să desființeze adevărul mersului Meu pe mai departe, mers pe care nu-l pot opri nici Eu, nici ei, căci este scris să fiu și să lucrez până la sfârșitul timpului, și nu-Mi pot ei împiedica mersul.

S-a oprit din mersul lui cu Mine un fiu de la începutul cuvântului Meu, s-a oprit, după ce Eu am ieșit cu biruință cu lucrarea cuvântului Meu deasupra, la lumină; s-a oprit și s-a apucat el să se împotrivescă adevărului mersului Meu pe mai departe prin cei credincioși. Mă uit la el și Mă prinde mila de mintea lui căzută în îndărătnicie și de vederea lui cea plină de bârne ca să nu mai vadă paiul din ochiul celor osândiți de el. O, între bârnă și pai e mare mărime și mare deosebire! Nu poți vorbi tu, cel cu bârna în ochi, despre paiul din ochiul celui ce crede în Mine și acum, chiar dacă tu nu vrei să mai crezi și te dai deșept că ai scăpat. Dar iată ce-ți spun: tu naști împotrivire pentru că nu iubești sfințenia, iar dacă n-o iubești, dai să te acoperi cu părută necredință și batjocorești ceea ce nu știi, ceea ce nu poți și tu să împlinești, și pui nume de ocară celor ce vor ca Dumnezeu. O, vai ție! Mai mare pedeapsă nu-ți trebuie ca și duhul cel întunecat pe care ți l-ai ales să-l ai și să-l împrăștii, de ai adus tu atâta suferință și necredință și peste cei ce sunt acum rămași în locul de unde Mi-am luat trâmbița la cer și mergi mereu pe la ei și le dai mereu în cap ca să moară de tot, după ce ei sunt cu atâta suferință pe ei, pe care singuri și-au strigat-o să vină, căci au căzut din picioare mult popor prin îngâmfarea lor de odinioară când ei Mi-au osândit și Mi-au

batjocorit pe cei credincioși, pe cei ținuți de ei mici, cum că erau ei mari și rudenie cu trâmbița Mea, pe care n-au vrut și ei s-o urmeze și s-o creadă pe ea trâmbița a Mea, n-au vrut, iar după plecarea ei la cer s-au dat la viața cea cu păcat și cu bunătăți trecătoare, pentru care trebuia să dea la defăimare pe cei rămași pe calea cea cu slavă, cea cu mult cuvânt din cer pentru ea pentru învățătura celor credincioși. O, M-aș apropia și de ei să le mai vindec din suferință, dar acest fiu (*Valeriu, n.ed.*), care caută mereu la ei, le tot dă în cap, ca să nu mai aibă ei cap și să se ia ei după capul lui cel strivit de necredință. O, nimic nu câștigă acesta, și nici cei ce fac ca el, nimic, nimic nu câștigă. O, cine să-i înțeleagă ce vor ei? N-au vrut să fie ucenici, n-au vrut. Iată ce sunt dacă n-au vrut! Sunt batjocoritori de Duh Sfânt, după ce Eu i-am cules din lume să le dau viață sfântă, dar ei s-au tras spre lume cu tot cu copiii lor și răd de mersul Meu acum.

O, de ce le-am spus Eu ucenicilor Mei să lase mamă și tată, frați și surori, fii și fiice, rude și ranguri dacă vor să-Mi rămână ucenici? Le dau lor glas acum pentru ziua lor de serbare între sfinți, le dau, că le este dor. Amin.

— **D**e dor, de dorul Tău și al nostru, de dorul din noi, de aceea vii, de aceea venim, Învățătorule Doamne. Cine n-are dor, n-are iubire, n-are viață, Doamne. Dorul face dovada iubirii. Ne este dor de ai Tăi de pe pământ, de fiii cuvântului Tău de azi, și ne este dor să ne împărtășim cu ei, și să se împărtășească și ei cu noi. E țara venirii Tale țara lor, iar ei sunt ai ei. O, e tare frumos, e cerește mult aici pentru sfinții Tăi, cu care vii. Ai făcut atâta ceresc aici, Doamne! Tânjim din cer spre aici, unde ai Tu venirea coborârii glasului Tău ca să fie scris pe pământ. La gura glasului Tău dorim să fim, și să auzim noi mângâierea Ta.

O, atât de mare învățătură am auzit azi din gura Ta, în ziua noastră de serbare, Doamne. Durerea Ți s-a împletit cu învățătura și cu trezirea din rătăcire a celor căzuți, și cu mustrarea părintească, Doamne, asupra celor răzvrățiți, ca și cei din vremea lui Moise răzvrățiți asupra lui. O, câtă milă, câtă mână dai să întinzi pentru cei ce suferă închisoarea în duhul urii și al osândirii, Doamne!

O, nu știu cei ce osândesc, nu știu ce fac, bieții de ei! Bine este să nu fie luați în seamă, ca să nu le fie prea mare răspunsul pentru cei zdrobiți de ei, că iată cât semn înfricoșător și câtă suferință pe cel care a osândit în urmă cu mulți ani pe cei credincioși, după ce Tu Ți-ai tras în cer pe trâmbița Ta Verginica, și s-a făcut mare la trup cel ce a osândit pe frați și i-a căzut pe mulți, care au fost îmbrânciți de el ca să cadă și ei în duhul osândirii, și care nici până acum nu s-a șters din mintea multora, căroră nu le place sfințenia, nu le place cu Tine, Doamne. O, câtă suferință își agonisesc cei ce osândesc, judecând cu mintea lor, luând locul Tău de Judecător, Doamne.

O, cât de urâți sunt pașii celor ce vestesc răzvrătirea și duhul ei cel stricător de suflete și de credință pentru Tine, Doamne, în fiii cei șovăitori! Vedem din cer acum, și altfel vedem cât de primejdios este pentru ucenicii Tăi să caute pe calea Ta cu casnicii și cu prietenii care nu mai merg pe cale cu ei, și care dau să-i tragă de lângă Tine, iar Tu ai spus că aceștia le sunt dușmani, dușmani de suflete. Se vor blestema unii pe alții când vor ajunge să vadă ce au făcut, cum și-au strâns unii pentru alții răspuns și cum au făcut păcat unii altora pentru suflet, pentru mărirea păcatului, Doamne.

Dar noi Îți mulțumim pentru învățătura Ta atunci, că nu știam să ne ferim, nu înțelegeam urmările și păcatul care vine de la amestecare, după ce ne alesesem pentru Tine, numai pen-

tru Tine, Doamne. Ne-ai ținut prin puterea Ta nedespărțiți de Tine pe pământ, și în cer apoi. Această putere s-o reverși și peste cei de azi ai Tăi ucenici, și copii de ucenici. O, nu-i lăsa să fie smulși! Ajută-i să se ferească și să nu-și piardă viața crezând că și-o vor câștiga. Ajută-i să înțeleagă ce este câștigarea vieții și ce este pierzarea ei. Omul a fost făcut pentru cer, nu pentru pământ. Să fie ei ai cerului pe pământ, nu ai pământului, Doamne! Să nu dea ei loc și putere ispitelor peste ei! Să le stingă ei prin statornicia lor cu Tine, Doamne! Pentru Tine Te rugăm, ca să-i ai ai Tăi, și pentru ei Te rugăm, ca să Te aibă al lor. O, dă-le lor avere de putere, ca să poată cu Tine, numai cu Tine, Doamne, iar Tu să poți pentru ei și cu ei pentru slava Ta, că nu mai ai pe alții pe pământ, nu mai ai! Toți s-au luat din mâna Ta și s-au păstrat loruși, și nu știu cât sunt de pierduți, bieții de ei. O, roagă-Te Tatălui să coboare peste ei pe Duhul și să găsească și ei calea vieții, căci Tu ai spus că-i vei trage pe toți la El, pe toți la Tatăl, Doamne. O, aceasta este rugăciunea noastră înaintea Ta în ziua noastră de serbare între sfinți, Învățătorule Doamne. Amin.

— **E**u am această rugăciune către Tatăl și această putere apoi prin rugăciune, dar să am și ucenici care să învețe neamurile pământului, împărțind cuvântul puterii Mele și botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, poruncindu-le lor să păzească toate câte Eu aduc spre învățatură cu împlinire a ei, așa cum și pe voi v-am așezat să lucrați, și v-am făgăduit că sunt și voi fi cu voi până la sfârșitul timpului, căci voi în numele Meu ați fost trimiși, o, ucenici iubiți, și ați lucrat și ați avut putere ca a Mea, și unii din voi mai mari v-ați dovedit în minuni și în lucrul cel pentru Mine, căci aveam loc în voi și lângă voi. Amin.

Am mereu învățatură de împărțit, și împart mereu din ea. Fără ea v-ar câștiga pierzătorul de suflet, o, fiilor, căci vremea și lumea sunt înșelătoare, iar omul este slab, și îi trebuie sprijin mereu și îi trebuie ascultare, ca să nu cadă din viață, ca să nu-l câștige pierzătorul satana, care lucrează mult și se desoperă mult și tot mai mult ca să-i piardă pe mulți și pe tot mai mulți, și peste tot el este și împărățește în om.

O, fiți treji pentru ascultare și păstrați-vă sub harul ei, fiilor. Deschideți-vă inimile ca să puteți fi ocrotiți și povățuiți mereu, căci pierzătorul stă în inima omului și dărâmă de la mijloc. O, stați sub puterea Mea, care vă acoperă pe voi.

Pace vouă, fiilor! Rămâneți iubire a Mea, rămâneți popor al Meu, rămâneți Mie, fiilor! Eu sunt cu voi mereu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2013

Sărbătoarea de 22 de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Strămutarea sărbătorilor sfinților: urăciunea pustiirii, cea mai grea lovitură dată bisericii neamului român acum nouăzeci de ani. Chivotul: simbol al bisericii Noul Ierusalim: cea mai înaltă școală dintre pământ și cer. Biserica neamului român se va rupe în două, în trei, în zece. Chemare pentru cei care se vor alege de partea Domnului.

Sunt cu plânsul pe obraz și cobor din cer cu sfinții deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul neamului român și Mă fac cuvânt de aducere-aminte a zilei de biruință asupra lui satana, care Mi-a umblat la lucrarea bisericii și și-a băgat duhul de Mi-a răsturnat de la locul lor sărbătorile sfinților Mei și Mi-a băgat vrăjmași în biserică acum nouăzeci de ani și a jucat ea după cum au cântat ei, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am ridicat cu sobor de sfinți și de părinți acum

douăzeci și doi de ani pe vatra neamului român și Mi-am așezat scaunul de judecată pe pământ ca să lucrez de pe el cu duhul proorociei și să grăiesc bisericii, așa cum în toate vremile am lucrat de când am zidit lumea și n-am tăcut, dacă sunt Ziditorul. Am făcut cu cuvântul cerul și pământul, căci sunt Cuvântul Tatălui Savaot, iar Tatăl este în Mine, din veac și până în veac este în Fiul, și așa lucrează Dumnezeu lucrarea Sa, prin duhul proorociei lucrează Dumnezeu.

Dau de veste prin glasul Meu bisericii neamului român că acum douăzeci și doi de ani a făcut cerul sărbătoare de biruință pe pământ pe vatra acestui neam. Eu, Domnul Iisus Hristos, cu mare sobor de sfinți și de îngeri și de arhieriei din cer și de pe pământ, am așezat cu putere de sus piatră de temelie, și pe ea scaunul de judecată, și pe scaun cuvântul Meu peste pământ, care se face carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, căci ea se împarte în părți și nu se desparte, căci Eu sunt cartea, cuvântul Meu este ea, și sunt împlinitor prin cuvânt. Amin.

Sunt cu plânsul pe obraz și Mă fac cuvânt de aducere-aminte a acestei zile, când după șaptezeci de ani de furt de cele sfinte, Eu, Domnul, am biruit acum douăzeci și doi de ani și am așezat pe vatra neamului român începutul reparării celor stricate de duhul lui satana, care s-a băgat în loc numit sfânt și a dereticat el după planul lui întunecat mersul datinilor sfinte. Furt de cele sfinte s-a numit, și uriciunea pustiirii s-a numit lucrarea lui satana acum nouăzeci de ani peste biserica neamului român, lovită din plin, și cel mai greu între biserici lovită atunci de duhul lui satana. A venit ceata lui satana și s-a înțeles cu mai-marii bisericii acestui neam și s-au strămutat atunci de la locul lor datinile sfinte și au plâns înțelepții și creștinii neamului român și s-au îndurerat adânc de rătăcirea mai-marilor bisericii de atunci, care au încălcat poruncile sfinților, așa cum și azi le încălcă, și rătăcirea este mare, cu fiecare zi mai mare și mai mare, căci este scris să se umple cupa fărădelegii până se va vărsa ea peste cei ce o tot umplu pe ea.

O, nu scapă nici viii, nici morții de acest cuvânt, de cuvântul Meu, care este proorocit să vină și să glăsuiește peste pământ cu însăși gura Mea la sfârșit de timp și să-l audă pe el morții din morminte și să se scoale ei la cuvântul Meu, dacă cei vii nu se scoală spre Mine, ci umblă după duhul lumii cu umbletul lor. O, oricât de greu și de mult Îmi osândește lumea cea rea venirea Mea cuvânt peste pământ și pe cei ce Mi-o poartă, nu scapă nimeni de adevărul acestui cuvânt. Se scoală cei care au fost pe pământ, drepti și sfinți, și vor moșteni pământul și-și vor răscumpăra trupul și viața între pământ și cer și va fi plin pământul de cei înviați, de cei veșnici, care și-au plătit veșnicia cu viața lor cea după trup plăcută celor din cer, și va fi cât stelele cerului numărul lor, precum este scris.

Să nu mai vorbească prostii cei care zic că nu vor mai fi oameni pe pământ peste un timp, decât puțini de tot. O, vor fi mulți, mulți, și vor locui pământul ca și în cer, că mulți s-au născut de la început și până la sfârșit și și-au regăsit mulți viața în Mine apoi, și se vor scula prin taina învierii morților, și-și vor vedea atunci prostiile vorbite cei ce vorbesc prostii acum ca să prostească de la margini la margini oamenii toți și să-i facă să uite de Dumnezeu și de înviere, dar iată, toți cei care au fost și sunt vor da toți socoteală înaintea scaunului de judecată al Domnului, și iată unde Îmi am Eu domnia și scaunul ei, și iată cum domnesc Eu peste cei ce s-au ales cu Mine ca să le fiu lor Dumnezeu și să umblu cu ei și să am casă cu ei pe pământ și să vin la ei cu cei din cer cu masă de cuvânt, așa cum fac acum!

Însemnez această zi și spun: Acum douăzeci și doi de

ani, în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea din an am așezat la locul ei, pe piatra ei cea dintâi biserica Mea și i-am bucurat pe strămoșii cei sfinți ai neamului român, căci biserica neamului român a greșit cel mai mult între fiii ortodoxiei de pe pământ acum nouăzeci de ani și a mers ea spre mare rătăcire, dar acum Eu, Domnul, am luat lăstar din mijlocul ei și am așezat rodul la rodit și am biserică sfântă în mijlocul neamului român și Mi-o îngrijesc ca pe via Mea dragă și fac din ea vin bun ca să aibă ea pe masă și să nu-i lipsească ei Domnul.

Am luat acum douăzeci și doi de ani un slujitor credincios cuvântului Meu în trupul bisericii neamului român (*Irineu - n.ed.*) și i-am așezat pe frunte cununa arhieriei și l-am adus de Mi-a binecuvântat grădinița cuvântului Meu, cea din vecii hărăzită a Mea, și am binecuvântat piatra de temelie așezată în ea, și ridicarea chivotului-simbol al bisericii de Nou Ierusalim pe pământ și școala învățaturii cerești peste fiii bisericii, cea mai înaltă școală între pământ și cer, din care să-Mi ridic ucenici, și ucenici din ucenici, căci Eu nu le spun profesori, ci ucenici le spun celor ce-Mi învață turma și merg cu ea pe calea Mea, și le mai spun și profesori de religie ca să vorbesc pe limba lumii, dar pe limba Mea îi numesc ucenici cu Învățător peste ei, nu de capul lor cum sunt profesorii de religie pe pământul lumii, de n-au parte ei de duh de prooroc și de povățuitor ceresc, care să le dea lor să împartă turmei.

Iată, sunt cu plânsul pe obraz și cobor din cer cu plânsul Meu și cu glasul Meu, care se scrie pe pământ, că mai e puțin timp și se va rupe în două, în trei, în zece se va rupe biserica neamului român, căci ea are numai numele de ortodoxă, dar ea este de capul ei, că este căzută sub afurisania sfinților, căci a călcat datinile sfinte și s-a unit cu vrăjmașii Mei și se tot unește cu ei, iar acum vine alegerea prin ruptură, și se vor uni cu Mine și cu duhul proorociei, cu glasul gurii Mele se vor uni mulți dintre ei și se vor umili pentru Mine, pentru ca să Mă aleagă pe Mine, și la aceștia Eu le spun așa:

Veniți, porniți tainic, și apoi cu pasul spre izvorul Meu de cuvânt și spălați-vă în el hăinuța vieții, că vine o vreme de durere ca acum nouăzeci de ani, ba și mai mascată, și vă va dura viața și răspunsul pe care-l veți da Mie dacă nu vă veți porni spre unirea cu duhul vieții, cu duhul proorociei, cu glasul cuvântului Meu, care suflă din cer peste pământ în mijlocul neamului român.

Iar bisericii acestui neam, care nu dă să iasă de sub anatemă, Eu, Domnul, îi grăiesc așa: O, am voit prin duhul proorociei, prin graiul gurii Mele să te călăuzesc pe cale cu Mine, dar tu te-ai desfrânat cu toți trecătorii și ai stat cu ei la masă pe munte înalt și le-ai dat binețe. O, ce răspuns vei da sfinților și părinților, prin care ți-am lăsat scris ce să faci și ce să nu calci în picioare? O, am voit prin acest cuvânt trimis spre tine de atâta vreme, am voit să te trezesc și să stau la veghe pentru tine, și să stai și tu cu Mine la veghe, o, biserică a neamului român! O, cât bine am dat să-ți aduc, dar am rămas cu el la ușă, căci îngâmfarea ta nu te-a lăsat să-Mi deschizi și să Mă primești să intru pe ușa din față, nu pe cea din spate la tine ca să-ți dau cuvântul Meu cel pentru veghea Mea peste tine și să vadă satana că Eu sunt Păstorul tău și să se depărteze el de turma cea cu Păstor peste ea, dar nepăsarea ta de viața ta cea veșnică este mare, și de aceea poate asupra ta satana sub haina lui de miel. Eu însă mereu, mereu trimit la tine cuvântul Meu când el coboară să se așeze în cartea sa ca să-Mi călăuzesc și să-Mi cresc cu el un popor deosebit de duhul lumii, popor de ucenici, de învățatori din partea Mea peste oameni, că nu mai au învățatori de la Mine oamenii, căci cei care sunt învățați în

școlile lumii și sunt acestea școli potrivnice lui Dumnezeu.

O, biserică a neamului român, n-ai voit să-Mi fii Mie cale spre oameni. N-ai voit să Mă dai pe Mine Învățător peste cei fără de creștere din cer peste ei. O, câtă slavă ai fi avut, o, câtă! Nimeni n-ar fi fost să-ți treacă pe dinainte dacă duhul tău era una cu Duhul Meu, cu duhul acestui cuvânt de înviere și de viață veșnică în el, și am fi înviat din păcat omul, Eu și cu tine, dar ți-a fost rușine să faci aceasta, și nu ți-a fost rușine să deschizi străinilor de Dumnezeu și de tine, care vin și tot vin, dar nu vin să se unească cu tine, ci să te unești tu cu ei și să-ți pătezi rochița și să-ți rupi bucăți crișma, fașa de botez, pe care nu știi să ți-o mai porți peste cămășuța de la botez ca să rămâi pruncă pentru împărăția Mea și să nu crești fără povață și să nu te dai spre desfrânare ca să te lași pețită de dumnezei străini de viață din cer. O, ai ieșit din fașă și ai crescut și n-ai mai ascultat de sfinți și de părinți, care ți-au lăsat predanii ca să nu le calci, și nu mai știi să-ți păstrezi cămășuța de botez și fașa de peste ea, crișma care te ține strâns de Mine ca să crești drept, ca să fii biserică dreaptă, nu să-ți schimbi calea și mersul tău, așa cum tu ai făcut și faci.

O, iată ce-ți mai spun: Am luat din mijlocul tău lăstar bun la credință și l-am altoit cu darul Duhului Sfânt prin cuvânt și prin ungere cerească și l-am făcut mare cu duhul și cu taina Mea de peste creștetul lui și am rostit prin el binecuvântarea începutului nou, dar tu l-ai oropsit pe el și l-ai smuls de unde Eu l-am răsădit pentru ca să-Mi cresc în el duhul mărturisirii, lucrător pentru vreme rea când nu va mai fi lumină pe pământ. O, nu l-am voit peste voi mare, ci pentru voi l-am voit pe el, o, slujitori ai bisericii neamului român! Îl pregătisem pentru voi, de la nașterea lui îl pregătisem, și M-am purtat lângă el în taină ca să-i dau Duh Sfânt și să aveți voi când va fi vremea grea și prea grea pentru voi. O, și veți vedea mulți din voi câtă bucurie veți prinde când el vă va arăta iubirea și credințioșia, așa cum vi le-a arătat pe acestea vouă când Mi-a întors Mie spatele la cererea voastră de despărțire a lui de Mine și de poporul Meu și v-a ales pe voi, și s-a făcut despărțirea, după ce ani la rând a stat el în taină aproape cu duhul și cu iubirea lui pentru cuvântul Meu, cu care l-am călăuzit pas cu pas, și cu care, iată, și pe voi vă hrănesc și vă adăpostesc încă sub el ca să vadă satana că voi aveți Păstor din cer peste voi și ca să nu pieriți doborâți de hoții de suflete, care dau să dărâme de tot credința ortodoxă și să-i facă pe cât mai mulți să-și lepede cămășuța de botez și credințioșia față de legământul sfinților, lăsat peste biserică, dar Eu vă spun că mulți s-au lepădat și au rămas înveliți pe deasupra cu haina ortodoxiei, haina mântuirii prin Hristos. O, ce zic sfinții și părinții, ce zic strămoșii când văd ei din cer ce face biserica în țara ortodoxă română? O, ce faceți? Iată, faceți amestecătură, și nu vă face vouă bine aceasta, iar Mie Îmi face lacrimi pe obraz. O, nu mai știe nimeni ce sunteți voi, căci scris este: «Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești», căci una vă numiți, și alta faceți voi. Când poporul Israel s-a unit pe cale cu cei străini de Mine și de el, a pierit pe capete poporul Meu atunci și n-a mai intrat el în împărăția gătită lui de Mine, în Canaan n-a mai intrat. Când tu te unești acum cu cei care nu Mă au pe Mine de Dumnezeu, ci pe satana îl au, mai rămâi, mai ești tu altceva decât sunt ei, decât cei cu care te aduni ca să faci paradă de amestecare față în față cu sfinții care ți-au lăsat predanie scrisă să nu faci așa? O, nu trebuia să faci tu spectacol cu lumea laolaltă și cu capii ei, biserică a neamului român ortodox! O, e urât de tot aceasta ce faci! Iată ce faci cu libertatea ta față de Mine și de sfinți! Faci de capul tău. N-ai voit să iei peste tine duhul proorociei ca să ai povățuitor la

orice pas și ca să nu greșești tu pe cale. Cele afierosite lui Dumnezeu plâng ca și Mine din pricina ta când calci tu în ele cu cei de neam străin de credința ta cea din strămoși, cea din sfinți. O, nu lua cele afierosite lui Dumnezeu din strămoși, nu le vinde tu călcărilor de porunci, că e păcat să faci aceasta, o, biserică a neamului român. Tu faci aceasta prin mai-marii de peste tine, și toată biserica are vină dacă greșesc asupra ei cei mari de peste ea. Chiar dacă voi, cei ce stați mari peste biserică, chiar dacă ziceți că nu e Dumnezeu-Cuvântul acest cuvânt, dar sunt ale Domnului cele afierosite Lui din strămoși, și nu sunt ale voastre ca să le stăpâniți voi pentru vrăjmași și pentru mesele voastre cu ei laolaltă! O, cât de greu veți răspunde voi dacă nu vă veți opri de la fărâdelegea aceasta în loc afierosit lui Dumnezeu, în locul cel sfânt Domnului!

Iar ție, arhieriele credincios, care M-ai însoțit aici acum douăzeci și doi de ani de am așezat piatra cea nouă pentru înnoirea a toate, și pe care temelie Îmi zidesc lucrarea Tatălui Meu pentru nașterea din nou a lumii și pentru așezarea Ierusalimului nou pe pământ, precum este scris să vină el și să fie cu oamenii, ție îți zic: Strigă-Mă cu lacrimi pe obraz, strigă-Mă în ajutor ca să-i trezesc pe mulți mai înainte de lăsarea la vedere a întunericului. Eu știu că ești în lanțuri pus față de locul cuvântului Meu și al poporului cuvântului Meu, dar vin spre tine cu cuvântul și-ți fac rugămintă cu plânsul pe obraz: Strigă-Mă cu lacrimi să-i trezesc pe mulți, că ai ales să rămâi între ei și să-ți arăți ortodoxia ta cea sfântă și să rabzi nădăjduind în venirea Mea cu descoperirea adevărului cuvântului Meu peste cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt. Tu nu mai ai acum putere pentru Mine și pentru mărturisirea Mea cea nouă și sfântă pentru viața sfântă, dar poți să plângi, și-ți dau putere să plângi și să Mă strigi să-i vin bisericii neamului român în ajutor, căci ea doarme, doarme și nu veghează pentru venirea Mea. Te aduc aici acum, lângă izvor, tainic te aduc aici în ziua aceasta de amintire, și, iată, pun sfinții și părinții mână de binecuvântare pe creștetul tău, ca să ai puterea lor când toți vor avea nevoie de ea în vreme de cumpănă peste biserica neamului român, care nu-și mai înțelege culoarea și duhul și legea ei cea din strămoși. O, e departe, departe de Mine cărma de peste biserica neamului român. Toți slujitorii din vârf vor fi disprețuiți mult curând, curând, după ce-și vor vedea dezamăgirea cea de la amestecare cu păgânii lui satana, și vor avea nevoie de sprijin sfânt, căci toți au strivit de peste ei legea cea sfântă, care îi ocrotea pe ei de sus, din părinți.

Las peste creștetul tău binecuvântarea cea multă a părinților din cer, din lumea cea veșnică a celor ce au iubit cerul pe pământ, și rostesc peste inimioara ta și peste mintea ta pace de sus, căci jos nu mai este pace decât în cuvântul Meu, cu care glăsuiesc peste pământ și tainic cârmuiesc cu el lumea. O, pace ție! Din mijlocul poporului cuvântului Meu, de lângă izvor îți spun: pace ție! Iar tu să spui tainic și să mărturisești înaintea sfinților toți și să spui: «*Binecuvântat este Domnul, Cel ce locuiește în Ierusalim!*», în mijlocul neamului român, precum este scris în Scripturi despre locul locuinței Mele. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Din mijlocul tău am binecuvântat cuvântul sărbătorii de azi, aducerea-aminte a zilei punerii pietrei de temelie a noii Mele zidiri, a bisericii înnoite, căci Eu Îmi zidesc un popor și Mi-l călăuzesc spre biruința Mea cu el peste toată necredința de pe pământ, și stau în cortul Meu cel sfânt în mijlocul lui, precum este scris. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2013

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Prin smerenie omul se poate vindeca de toate relele lui satana. Smerenia înaintea Domnului este smerenia înaintea fratelui tău. Îndemn pentru vindecarea de ascunderi. Îndemn pentru primirea muștrării. Păcatul vorbirii în doi rămâne scris la diavol. Omul care are milă de el însuși nu are rod. Bârfa este hrana morții. Pilda soarelui: lucrarea dăruirii de obște.

Mă așez cu slavă de cuvânt și cu învățătură înaintea ta, popor al venirii Mele celei de acum, și Mă dau prin lucrarea Mea cu tine la cei ce M-au aflat la tine și Mă caută pe calea aceasta și-Mi țin calea când cobor cuvânt la tine, ca să-l ia și ei și ca să se hrănească din cer.

E sărbătoare pentru ceata proorocilor, și toți sfinții sărbătoresc în ziua aceasta pe prooroci, căci scrie în datina sfinților ziua cea pentru sfântul Ilie proorocul, și mult așteaptă sfinții zile de sobor pentru ei și e mare așteptarea lor, că au prilejul să coboare cu Mine în carte și să Mă mărturisească din cer prin cuvânt, așa cum și pe pământ au avut ei lucrarea mărturisirii pentru Dumnezeu, și sunt acum din cer mărturisitori, căci Eu vin cu ei pe calea venirii Mele de acum și împlinesc Scriptura care spune că: «*Vine Domnul cu sfinții Săi!*». Amin.

O, pregătește-ți inima și mintea, măi poporul Meu, căci stă cerul la masă de cuvânt cu tine. Despre credință este de grațit în ziua aceasta sfântă, căci trebuie să-i rușinăm pe toți cei cărora Eu nu le deschid cerul ca să vadă ei puterea credinței. O, de câte ori am deschis Eu cerul pentru cei credincioși și le-am arătat lor prin vederea cea cu ochii sufletului, prin răpire, prin Duhul le-am arătat lor pe cele cerești, pentru credință le-am arătat, și aceasta înseamnă credință, nu ceea ce se vede cu ochii trupului.

O, fiilor, cuvântul care se vestește și se împlinește peste voi, prin credința voastră se împlinește, și vine între voi arătarea lui împlinită. O, de câte ori, de câte ori ați văzut voi aceasta și v-ați întărit în credință, dar s-a întărit credința în voi, și e mai mult aceasta. O, trebuie smerenie mare. Cu ea vine lucrarea credinței. Ilie proorocul nu M-a văzut cu ochii trupului, și M-a rugat să Mă vadă, iar Eu ce i-am arătat? Eu am grațit cu el așa cum grăiesc azi, și tot din vânt i-am grațit și lui, și credea Ilie în Mine fără să Mă vadă, dar Mă vedea mereu și mult cu ochii sufletului, cu ochii credinței, și tot așa Mă vedeau și ucenicii lui, căci Eu le grăiam proorocilor, iar ei știau dacă le grăiam, și aveau ei pe Duhul grăitor peste ei și vedeau ei apoi împlinirile cele vestite lor, așa cum au văzut pe Ilie, pe învățătorul lor ridicându-se spre cer, ca să fie el luminător din cer peste pământ.

O, multe împliniri sunt tainice, sunt ale tainei credinței care lucrează cerul cel nou și pământul cel nou, dar multe cuvinte sunt rostite cu puțin înainte de vederea împlinirii lor, căci Eu stau de veghe mult și văd înainte și dau de veste sau învăț mai dinainte împotriva păcatului sau a satanei, care lucrează pe furis și-Mi umblă la lucrarea Mea, din pricina ascunderilor părute neînsemnate, dar prin care el pedepsește apoi pe cel ce se ascunde, neștiind cel ascuns să creadă ce este întunericul.

Poate scăpa oricine de toate relele lui satana, prin smerenie poate, fiilor. Nimeni nu se poate numi că se poate smeri înaintea Domnului dacă nu se smerește tot așa înaintea fratelui său, căci proba dintre om și Dumnezeu se dă aproape, se dă aici. O, nu vă ascultați trupul și mintea, fiilor! Ascultați-L pe Domnul, căci vai de cel ce nu ascultă de Dumnezeu, și voi vedeți aceasta și credeți apoi ceea ce vă spun, căci neascultarea se vede, căci se face nărav rău în om și se face dor de viață

liberă de Dumnezeu și-l omoară pe creștin aceasta și-l trage rob lui satana, și nu mai rămân Eu cu el prin ascultarea lui, ci satana rămâne cu el, și iată, robia voii libere nu se suie la mintea omului ca să înțeleagă el că nu este liber, și răul îl ia rob, liber pentru rău.

Fiilor, fiilor, grăiesc aici, lângă izvorul Meu de cuvânt, și vă învăț pe voi pe toți pe unde locuiți și tânjiți să fiți ai Mei, de la un capăt la altul în cetățile prin care locuiți, ai Mei făcându-vă voi prin credință și prin stăruință cu Mine. Vă rog pe toți, cu dor vă rog și cu mare aplecare de rugă spre voi, vindecați-vă cu totul, cu totul de ascunderi unii de alții și de cei ce vor fi întrebați de voi, că mulți din voi aveți scrise la Mine de către satana aceste păcate. O, nu vă îndemnați la ascunderi unii pe alții. Nu mai folosiți nici cât vârful de ac întunericul acesta. Faceți și grații numai ceea ce nu trebuie să ascundeți și stați în lumină unii înaintea celorlalți. Mărturisiți-vă tot ce ați folosit ascuns și urât și nefrățesc, că vă are scriși satana, fiilor, și vă tot împinge să lucrați și să lăsați așa, și vin dureri peste Mine și peste voi apoi. Ascunderea, acest păcat e ca banul, care prinde omul sub înfățișarea lui când trece el pe sub privirea omului, și iată, s-au despărțit de Mine creștini și s-au dus să aibă bani, că nu poate omul birui acest păcat când este prins sub el, iar Eu v-am învățat pe voi să nu puneți mâna pe bani, și mare ascultare să se facă pentru aceasta. Îl părăsește pe om frica după ce părăsește el ascultarea și-și face în el largime pentru păcatul neascultării de Dumnezeu și de frați, și vine pe neștire acest păcat peste cei pe care nu-i mai pot ajuta după ce ei se smulg de lângă Mine ca să nu-i mai pot Eu ajuta.

O, fiule povățuit de Dumnezeu prin cuvânt de sus, e mai bine să primești mustrarea decât să te ferești de ea. Când mustrarea se atinge de tine cu cuvântul veghii pentru azi și pentru mâine tu te poți împotrivi tot cu cuvântul dacă ești trufaș, dacă ți-e rușine să te smerești și să-ți însușești vina pe care o ai sau nu, dar când se atinge mustrarea cu mâna ei de tine nu te mai poți împotrivi, nu te mai poți piti în tine sau în alții, nu mai poți atunci decât să porți, și tot ești rușinat, oricât ai da tu să nu-ți asumi rușinea, care-ți atrage mustrarea.

Eu, Domnul, v-am arătat mereu cuvântul mustrării iubitoare, dar cine nu stă cuminte, ascultând și primind și crezând în veghea Mea peste el, acela își face rost de suferință, Mi-o pune înainte gata lucrată ca să se întoarcă înapoi la el ca bici, iar biciul nu-l puteți voi birui așa cum faceți cu cuvântul Meu de mustrare, care dă să nu vă lase să muriți azi sau mâine și nu vă lasă să adormiți pentru veghe.

O, numai sub bici își înțelege omul neascultarea față de cuvântul cel mustrător și salvator pentru om, dacă deschide el înțelepciunii cea venită cu mustrarea. Eu numai cu cuvântul mai pot să Mă apropiu de creștin, iar altfel el umblă ca el, și dă să se despartă de paza Mea, de voia Mea pentru voia sa, după ce gustă el voia sa și-și face rost de bici pentru el, pentru voia sa, care-l pedepsește apoi și care poate să-l facă pe el potrivnic lui Dumnezeu prin el însuși și prin cei care au fost ai Mei și au fugit și s-au făcut potrivnici, după ce au aruncat de peste ei pe Domnul și și-au ales să-și facă voia.

O, fiilor, nu vă vindeți sufletul și mintea și inima și credința la cei ce nu iubesc, nu mai iubesc coborârea Mea și o bat cu pietre fel de fel. Nu faceți împreună-grăire cu cei ce au plecat și Mi-au defăimat apoi crucea venirii Mele și purtatul ei pentru ca să vin cuvânt pe pământ. O, aveți grijă cu cine grațiți și ce grațiți, ca nu cumva să vă faceți vinovați față de legătura Mea cu voi și a curăției inimii voastre pentru Mine, fiilor. O, depărtați-vă de cei ce au luat cu gura venin ucigător ca

să vă murdărească cu el și să vă ucidă apoi și să rădă apoi cu râs diavolesc de isprava lor. Iată, au plecat și s-au dezbrăcat de rușine și s-au umplut de venin și încearcă să-și lase veninul și să ucidă cu el. O, dacă voiți, fiți atenți, nu ieșiți de sub binecuvântarea care vă veghează, nu vă arătați în calea lor, că Eu v-am învățat pe voi să vă feriți de păcatul vorbirii în doi, că rămâne la diavolul acest păcat scris și vă are el la mână cu ascunderi și vă pică din Dumnezeu așa acum l-a picat pe Adam din rai, iar voi trebuie să alegeți viața sau moartea, cu Mine sau cu cei ce vă pot ucide credința ca să nu mai găsec Eu credință în voi.

O, fiilor, este scris negru pe alb: *«Nu râvniți la cei ce viclenesc, căci cei ce viclenesc, de tot vor pieri, dar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni pământul»*, așa este scris. Cântați cu toată inima cu David și spuneți pentru voi: *«O, cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor! Ajută-ne sufletul și inima și trupul să dorească și să iubească cu putere curțile Tale și să se bucure de Tine, Cel viu, și de altarele Tale, Doamne, căci fericiți sunt și vor fi cei ce locuiesc în casa Ta, și ei în veci Te vor lăuda»*.

Dați bătălia cu satana și cu potrivnicii toți și fiți biruitori. Învățați cântarea credinței, voi, cei ce dați să vă clătinați, căci Eu, Domnul, vă îndemn aceasta, iar cei ce biruiesc, să cânte apoi Domnului și să-și spună: *«Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ți-a făcut ție bine, că a scos sufletul meu din moarte, și picioarele mele de la cădere, și bine voi plăcea Domnului în pământul celor vii»*.

Vine lângă cuvântul Meu, vine în carte cuvântul lui Ilie proorocul ca să-l slăvească el pe Domnul prin mărturisirea lui cea din cer, iar Eu rostesc pentru cuvântul lui binecuvântare de intrare și bucurie peste ceata de prooroci, care stă la masa Mea de cuvânt aici, în această zi de praznic sfânt pentru cel sărbătorit între sfinți. Amin.

— **O**, Doamne, o, Dumnezeule nevăzut, de ce trebuie să creadă omul în Dumnezeu, în Cel nevăzut și în cele nevăzute ale facerii Lui? Pentru că omul are nevoie de nădejde și de salvare mereu, și fără acestea sufletul nu i-ar putea trăi în el. Cu mare durere privim cum în-doiala mănâncă de tot apoi credința din cel ce crede. Nu are omul credincioșie, Doamne. Eu am plâns cu zbucium mereu înaintea Ta pentru necredincioșia omului, pentru nerecunoștința lui față de viața lui cea din Dumnezeu în el. Se trag oamenii din credință, în loc să se înrădăcineze mai mult în taina ei. Mai credincios este copacul, Doamne. El se hrănește ca și omul, și din cer, și de pe pământ își are el hrana, ca și omul, Doamne, dar copacul este cuminte și-I spune Domnului său durerile lui de la tot ce vede el pe pământ, spre întristarea lui și a Ta. Omul însă are grai mai mult decât pomul și-și spune unul altuia omul nemulțumirea și se clatină om pe om unul spre altul și nu stă omul în picioare ca pomul și se clatină, căci umblă, și greșește mult prin umbletul lui de colo-colo și nu-I rămâne Domnului credincios și nici măcar luiși, Doamne. O, iată ce este și cât este omul, cel care grăiește și merge de colo-colo, nefiind înrădăcinat ca pomul ca să dea și el roadă și umbră și răcoare și cântec sfânt când își jertfește lucrarea sa celor ce trec pe lângă el.

N-are roade omul, Doamne. Umblă de colo-colo omul și nu are statornicie în credință, până la sfârșit credință. Umblam și eu prin munți plin de jale după Tine, umblam, dar eram înrădăcinat în Tine, Doamne, și rodeam ca pomul roade dărui-toare și aduceam pui roditori de har, precum și eu eram, căci îți ridicam Ție prooroci și rodeam umblând cu Tine pe pământ

din loc în loc, ca să-Ți aduc rod de credință și de credincioșie de la om, Doamne. O, ce să facem cu creștinul care umblă de colo-colo fără nici un fel de rădăcină în Tine? Ce să facem cu cel ce nu rodește nerămânând în Tine, Doamne? Vai de mlădița care nu rămâne în viță, care se smulge și merge singură în foc, uscându-se pentru foc!

Plângeam pe pământ cu râvna în mine. Așa plâng și azi, că mare îmi este mila de Tine, Doamne! Vai omului care are milă de el însuși, care se gândește la el însuși, vai lui, săracul! Acela nu este bun de nimic, de nimic, că n-are rod. Nu mai puteam de mila Ta pe pământ atunci. Mă purtam după Tine și pentru Tine și voiam numai cu Tine, că nu mai vedeam pe nimeni să stea înaintea Ta cu iubire pentru Tine, căci Tu ai făcut cerul și pământul și omul, Doamne. O, are omul de hrană a minții bârfa, iar bârfa este hrana morții, și cade omul și tot cade în rătăcirea minții lui, iar noi avem lucrare de învățătură pentru cei credincioși, Doamne. Să-i învățăm pe cei ce s-au adus Ție pentru credință în Tine și în cele nevăzute ale Tale și pregătite pentru cei ce Te iubesc și Te cred. Să le spunem lor să fie fiecare ca soarele, căci soarele are lucrare de obște toată ziua și se dă tuturor cu toată lucrarea lui. Așa să fie fiecare fiu al poporului cuvântului Tău toată ziua, și dăruire de obște să aibă el zi și noapte, ca să fie soare mereu în biserica Ta, în turma Ta, Doamne. Ucenicii mei prooroci aveau toți duhul proorociei și știau ca și mine, căci eu mă împărțeam lor și aveam lucrare de obște, și m-am urcat apoi sus în cer ca să împart de sus, ca și soarele să împart lucrarea mea cea de obște, fie cu foc, fie cu mângâiere și cu căldură dulce, după cum fiecare om își atrage prin lucrările sale. Le dau fiilor poporului Tău cuvântul meu acum.

O, fiilor, luați pilda pomului și rămâneți înrădăcinați în locașurile Domnului, căci stâlpii așa își au lucrarea, precum este scris. Luați pilda soarelui, care lucrează cu lucrare de obște și nu-și caută ale sale niciodată, ci numai lucrarea dăruirii de obște o aduce el fără deosebire peste cei de pe pământ. Așa să iubiți și voi, și să străluciți ca soarele, care aduce creștere peste cei ce stau sub binecuvântările lui, căci eu ardeam de râvnă pentru Domnul și eram ca flacăra cea mai tare pentru mulți. Așa să fiți și voi, nu uitați! Și dacă vreți să ascultați, tăiați și voi, tăiați așa cum am tăiat eu, tăiați din calea voastră pe toți proorocii mincinoși, pe toate iscoadele, pe toți necredincioșii, și puneți-i pe ei în arșița rugăciunilor voastre spre Domnul, ori spre pocăința, ori spre liniștirea lor, ca să nu mai bată spre voi și spre mersul Domnului, că soare strălucitor este Domnul în acest cuvânt, și de șapte ori strălucește El mai mult ca soarele, care Îi este Lui slujbaş și locaș. O, tăiați din calea voastră glasul împotrivorilor Domnului și ai voștri, că voi aveți multe pilde, aveți pe cei ce au pierit rușinos în lupta lor cu Domnul și cu voi de-a lungul timpului Domnului cu voi.

Iată, plâng, și plânge Domnul cu mine și Îl văd cum spune cu durere ca și atunci în David: «*Omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul*». În ziua aceasta plâng cu Domnul, căci păcatul nemulțumirii celui îndoielnic în credință a adus pe Domnul spre batjocură acum. Îl rog pe el în ziua mea de serbare și în ziua lui, îl rog în numele Domnului și îi spun:

Te rog, dacă poți, dacă mai poți, scoală-te și oprește batjocura de peste Domnul, căci trebuie să ți se ierte păcatele, măi fiule îndoielnic, și nu te-a defăimat Domnul pentru ele, ci te-a ocrotit multă vreme și te-a rugat să ocrotești tu mersul lucrării Lui, dar fața Lui este plină de batjocură acum. O, a răbdat Domnul frângerea poporului și a plâns răbdând. O, mai

scump este Domnul ca omul, mai mare, dar omul se alege pe sine și se încarcă cu pretenții și Îi face Domnului nedreptate. O, nu s-au mai curățit păcatele celor ce nu s-au pocăit după ce au dat mersul Domnului spre batjocură. O, fiule, n-ai să găsești pe nicăieri pentru tine prieteni așa cum au fost cei batjocoriți acum atât de greu. O, multe sunt scrise în cartea acestui cuvânt al Domnului, dar în ea este scris și ocrotirea pentru lucrarea venirii Domnului cuvânt peste pământ, numai că s-a dat credința pentru necredință și pentru îndoială, și toți cei care au îmbrâncit pe Domnul acum au uitat de toate păcatele lor, de vreme ce atât de mari judecători s-au ridicat ei peste cele ale Domnului în zilele acestea.

O, popor al Domnului, să dai de la tine tot ceea ce te duce la clătinare de lângă Domnul. Stai înrădăcinat în Domnul, în Făcătorul cerului și al pământului și al celor nevăzute ale Lui și pregătite pentru cei ce cred în El cu iubire și cu supunere și cu multă umilință, căci umilința îl ține pe om ca să nu cadă, și aceasta este taina și lucrarea ei. Amin.

Și acum, Doamne, amin să fie cuvântul cel din cer, care însoțește pasul și iubirea și credința fiilor poporului Tău. O, ajută-i pe ei să înțeleagă mult îndatoririle lor înaintea Ta, și unii înaintea altora apoi, o, Doamne al meu și al lor. Amin.

— **E**u, Domnul, mereu cuvintez și mereu aduc îndemn și povață și mereu vin cu sfinții, vin cu voi la masa poporului Meu și punem pe masă hrană de sus, hrană cerească pentru viața Ierusalimului ca să-l am pe el popor al Meu și să-Mi găzduiască el venirea.

O, poporul Meu, deschide mult inima ta, că Eu deschid larg cerurile și îți aduc pe masă ca să ai tu din cer hrană, dar veghează pentru credința și pentru credincioșia ta și stai mult la masă și la sfat cu cuvântul Meu de peste tine și ține-l pe masă ca să-ți folosească mereu și ca să am Eu rod de la tine dacă ești fiul Meu. Dar dacă tu nu rodești rodul pentru care ai fost altoit, o, întoarce-te și întâlnește-te cu cuvântul Meu de peste tine și așează-ți ascultarea, fiule, căci ea este rodul, este primul rod al iubirii de Dumnezeu în om.

O, pace ție pentru ascultare, măi poporul Meu, căci fără ea între Mine și tine nu este nici un adevăr! O, pace ție cu sfinții la masă, că ai stat în ziua aceasta la masă cu ceata proorocilor din cer! Se alină durerea Mea când pot să grăiesc. Se alină ea și mai mult când tu stai înaintea Mea ca un ucenic și-Mi grăiești prin ascultarea cu care Îmi arăți credința ta. Eu prin credința ta vin cuvânt pe pământ, o, poporul Meu, dar dacă ea n-ar mai fi, numai biciul Meu ar mai putea grăi peste pământ.

O, fericit sunt Eu, Domnul, și fericiți sunt cei cred Mie și venirii Mele ca să pot Eu grăi, ca să-i gădesc Eu pe ei crezând în Mine și venind spre Mine, iar Eu venind spre ei, și așa pururea să fiu cu ei, iar ei așa pururea să fie cu Mine, cu Domnul să fie ei pururea, precum este scris. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2013

Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Îndemn să se cerceteze fiecare pe sine. Cel trufaș așteaptă dragoste. Dezvinovățirea este dușmanul învierii omului. Plânsul pentru păcate este mai folositor decât răsul. Doctoria vindecării: trupul și sângele Domnului spală sufletul de păcate și de poftete pierzării. Pilda spălării cămășii și pilda albinei. Floarea pentru somn și floarea pentru veghe și trezvie. Răsul omului este rană pentru Domnul.

Am norii suire și coborâre, și pe tron de heruvimi sunt purtat între cer și pământ. Așa cum umblă

omul pe pământ, așa umblu Eu pe cer, și am sfinții însoțire, și pe îngeri slujitori de foc împrejurul tronului slavei. Cete îngerești cântă laude cerești Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și e plin cerul și pământul de mărirea lui Dumnezeu întru coborârea Sa cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Meu Sa-vaot. Sunt Domnul sfinților și al îngerilor. Din slavă în slavă vin cu sfinții Mei și te povățuiesc cu slavă mare, o, popor învățat de Dumnezeu. Din cuvânt în cuvânt vin și-ți dau ție cuvântul Meu și al sfinților Mei. Dacă Eu n-aș mai veni la tine cu sfinții, diavolul ar veni și ți-ar lua mințile ca să te tragă spre lucrările lui, spre întunericul lui, ca să-ți pierzi veghea cea pentru Dumnezeu și căutarea ta după duhul vieții și te-ar goli ca pe fiii lumii de frumusețea Mea din tine, măi poporul Meu. Vin la tine cu sfinții, fiule. Unde mai este pe pământ Dumnezeu atât de mult cu omul în cuvânt? Unde mai pot Eu grai omului așa cum grăiesc cu voi, fiilor? Cei ce-Mi văd și-Mi știu venirea Mea la voi, aceia își închipuie că voi sunteți plini de fericiri și de puteri și de măriri, dar Eu sunt cu umilință între voi, și nici voi nu sunteți altfel, și suntem sub sarcină unii pentru alții și sub lucrarea cerului, care este grea, fiilor, și trebuie răbdare mare pentru purtarea ei. Duhul Sfânt este Cel ce ne dă și ne poartă, iar biserica cea de sus coboară har peste har pentru lucrarea Mea cu voi pe pământ. Lucrarea Mea este înnoirea, este curățirea, este dorul să fac ordine ca în cer pe pământ. O, în toate să vă placă ordinea, fiilor, și s-o grăbiți mereu să se facă și să fie, dar mai ales în cele ale Mele în voi, de la care toate înviază în jur și se fac cerești pe pământul Meu cu voi. Eu sunt plin de răbdare și aștept după voi, căci puterea voastră e micuță, iar dorul Meu este mare și-Mi trebuie răbdare, că Mi-e milă să lucrez cu minuni între voi, căci sufletul din om este firav.

O, trebuie umilință fără de margini în voi pentru lucrarea Mea cu voi, fiilor. Vin cu sfinții la voi, vin cu umilința Mea și a lor ca să stau cu voi la masă de cuvânt, masă cerească pe pământ, și se adună cetele cerești la această slavă. E ceata mucenicilor la masă cu voi în ziua aceasta, că are sărbătoarea mucenicului Pantelimon această ceată, și se bucură sfinții că în zilele lor de sobor fac popas pe pământ prin venirea Mea la voi cuvânt și povățuie multă pentru viață, pentru cer pe pământ cu voi, fiilor.

Iubiți duhul învățaturii, măi fiilor. Umiliți-vă mult și fiți recunoscători pentru acest har ceresc. Să se prindă de voi toată învățătura cea de sus, căreia trebuie să-i vegheați împlinirea, căci împlinirea cuvântului Meu cu voi și peste voi, aceasta înseamnă cerul pe pământ și puterea lui cu voi, și jalea lui satana pentru locul Meu cu voi pe pământ.

O, ce păcat, ce păcat pe cei ce n-au mai putut crede până la sfârșit venirea Mea din zilele acestea aici! Le va fi grea mustrarea conștiinței când vor vedea cu ochii și cu duhul măreția Mea în cuvântul acesta, în toată taina coborât și lucrat. Îi trebuie omului minte deșteaptă ca să poată înțelege pe Dumnezeu în acest cuvânt. Dacă omul nu iubește sfințenia minții și a inimii n-are cu ce să priceapă mărirea lui Dumnezeu în acest cuvânt atâta de milos, cu atâta iubire și umilință în alcătuirea lui ca să Mă port cu el după om și să-i port pașii înapoi spre rai, unde i-am făcut Eu omului locuință după ce l-am zidit, și care este de atunci și până la sfârșit ținută în taină și așteptând ea iubirea omului.

Mă bucur și Mă alin că pot să cobor pe pământ, că pot coborî cu voi, o, sfinți iubiți cu care vin. Vin iarăși pe pământ, și e atât de închisă mintea omului și e abătută spre cele de pe pământ mai mult decât oricând, dar Noi punem pe pământ

învățătura vieții și îndemnul cel sfânt, că sunt dintre cei care așteaptă să ia din cer și să pună peste viața lor.

Tămăduire să dai minții lor, o, mucenicule tămăduitor, sărbătorit azi între sfinții mucenici mărturisitor pentru numele Meu. Harul cel de sus să-ți fie în cuvânt, și putere să aibă cuvântul tău în ziua ta de sobor între sfinți. Amin.

— **T**e binecuvintez, Doamne al meu, că ai coborât în mintea și în inima mea duhul și darul ascultării, Doamne, și duh aprins pentru mărturisirea Ta. Suferea inimioara mea de lipsa Ta din om, așa cum suferi Tu acum în cei ce Te poartă cuvânt peste pământ, și cu răbdare fără margini în ei văd această suferință mistuindu-se în ei și ocrotindu-Te pe Tine ca să poți să vii. Aici poți grai cu cuvântul, dar peste tot pe pământ glasul Tău este altfel, este prin cutremure, prin foc care arde pe pământ, prin ape mari și pedepșitoare peste oamenii reci cu credința, prin fulgere și trăsnete, prin boli și dureri, prin războaie, prin bătăi fel de fel ca să se mai oprească nelegiuirile oamenilor și nepăsarea lor de Dumnezeu. O, cu duh de învățatură multă glăsuiești și aici, dar cu cuvântul, Doamne, și mari trebuie să fie cu ascultarea fiii acestui cuvânt de naștere din nou a omului, naștere de sus, Doamne.

Vă trebuie multă, multă învățatură și mereu vă trebuie, și multă umilință pentru ea apoi, o, fii ai acestui cuvânt care vă naște și vă crește pe voi. Așadar cercetați-vă singuri și mult cercetați-vă dacă sunteți în credință și în faptele credinței, dacă sunteți blânzi și smeriți cu inima, dacă aveți inima înfrântă și smerită, dacă aveți darurile dragostei cerești între voi. O, cei ce nu au smerenie sunt cei ce întorc vorba, sunt cei ce se mahnesc și se răzvrătesc cu inima când se umblă la purtarea lor. O, nu uitați că Duhul Sfânt trebuie să locuiască în voi cu toate darurile Lui scrise în Scripturi. De aceea căutați cu multă sfială să luați unii de la alții și să nu luați din mintea voastră, din simțirea voastră, ca nu cumva să crească în voi păcatul trufiei și al judecății de frați, al privirii necurate și al nedragostei apoi.

O, căiți-vă mult, căiți-vă îndelung, chiar și dacă nu vi se pare că ați greșit. Se vede omul care nu are pocăință mereu, se vede după față, se vede după purtare, se vede după lipsa umilinței, și e dureros la cer aceasta. O, plângeți-vă păcatele așa cum și le plângeau sfinții, așa cum și le plângea David, căci cel ce nu se pocăiește mereu nu are dragoste în el, ci are duh de judecată și ochi vinovați, iar cel ce umblă în nedragoste este trufaș, n-a trecut de la moarte la viață, și unul ca acela așteaptă dragoste.

O, frați iubiți în Domnul, dezvinovățirea este dușmanul învierii omului. Vai celui ce nu se bucură de fratele său când acela vine în ajutorul umilinței lui! Vai celui ce se dezvinovățește în afara lui! Din pricina acestui păcat nu mai înviază omul. Uită omul că este păcătos și se dezvinovățește, săracul, și se face urât la Dumnezeu. Spălarea sufletului face frumos sufletul omului, nu dezvinovățirea. Mucenicia îl face frumos și spălat pe om, iar cel ce-și spală mereu sufletul, acela este mucenic. Feriți-vă apoi de simțământul răzbunării. E de la diavolul acest simțământ, și se lucrează în fel și chip de către cel nesocotit la minte, de către cel care se ia după mintea lui.

Să audă învățătura aceasta toți cei care iau de la Domnul cuvântul acestui izvor de cuvânt pentru creșterea Domnului în ei. O, plângeți-vă păcatele, ca să nu mai râdeți, că n-are cine să vă mai spele de păcate și să vă așeze curați la masa milei Domnului. Vine Domnul să vă fie duhovnic și să vă scoată de la pedeapsa neascultării de Dumnezeu. Uitați-vă la omul Adam, care a lepădat ascultarea de Dumnezeu și a căzut apoi, și greu s-a mai trezit să-și vadă păcatul cu care L-a îndurerat

pe Domnul, pe Făcătorul său. Vine Domnul să vă fie duhovnic, căci cei ce-și spun duhovnici peste voi nu vă curăță de păcat, iar ei ar trebui să vă învețe și să vă vegheze împotriva păcatului și să vă curețe de păcat și să vă împace cu Domnul dacă s-au făcut duhovnici peste sufletele voastre.

Omul trebuie să se lepede de sine ca să poată face ascultare pentru viața lui cea de sus, iar altfel el nu poate să asculte, și ascultă de mintea lui, de pornirile lui, de simțirile lui, și este urât un astfel de om și nu atrage pe Domnul spre el. Eu am ascultat de Domnul, și am ascultat de duhovnicul meu apoi, de cel care a știut și a căutat să mă dea Domnului cu totul, iar eu am aprins în mine dorul de cer și milă de om și am mers spre jertfă cu mucenicie pentru ca să nu mă lepăd de Domnul înaintea celor ce-mi cereau aceasta, iar credința mea a fost tămăduirea mea, a sufletului meu, care s-a umplut de Domnul prin îndrumarea duhovnicului meu, și împreună ne-am dat Domnului mucenici, ca să aibă cei credincioși tămăduitori pentru ei între cei din cer.

Iată doctoria vindecării: trupul și sângele Domnului spală sufletul de păcate și de faptele pierzării, îl spală așa cum iese curată cămașa care intră la spălat în leșier și iese albă și frumoasă la vedere. O, tot așa și pentru suflet trebuie tot felul de înălbitori, că e scump sufletul, iar trupul trebuie să stea mic și să n-aibă drepturi care să-l piardă pe suflet, dar pentru aceasta trebuie lumină și înțelepciune din cer, căci altfel omul nu știe de unde să culeagă pentru el pentru ca să facă rod cu bun gust pentru mântuirea lui. O, de unde știe albină să nu-și culeagă hrana ei și a omului apoi din flori otrăvitoare? De la Domnul are ea duhul ei și cunoștința are. Tot așa și omul ar fi să aibă, dar el ia multă otravă în el și mănâncă din ea apoi înăuntrul lui, mănâncă rodul ei, iar florile otrăvitoare sunt pe pământ ca să facă și ele lucrarea lor peste cei ce nu ascultă de Dumnezeu. La fel și fața păcatelor, este lăsată pe pământ spre pedeapsa celor ce nu iubesc pe Domnul, iar pentru aceasta să se judece omul pe sine, nu pe Domnul că a lăsat la alegerea omului harul sau pedeapsa cea de la nedragostea pentru harul cel de sus.

O, când omul nu are somn el caută o floare care-i dăruiește somn pentru sănătatea trupului, dar când el are somn mult și greu, care-l scoate din iubirea de Dumnezeu, cum de nu caută și atunci să nimicească acest vrăjmaș și să ia în ajutor pentru el o floare, o frunză măcar, sau pe Domnul de iubire și de ocrotire împotriva vrăjmașilor sufletului lui? Eu sunt tămăduitor pentru trupuri și sunt și pentru suflete, și vă rog și vă învăț să vă plângeți păcatele și să nu vi le lăsați netămăduite, că vine Domnul să vă fie duhovnic, vine pe pământ după voi și vă cuvintează și vă cheamă spre scăpare și spre înviere, dar nu vă dezvinovățiți, și feriți-vă de acest păcat, că e păcatul trufiei acest păcat. Când nu primiți ajutorul duhovnicesc de lângă voi, sunteți trufași, vă socotiți mai de cinste decât cel care vă să vă ajute, care vă dă ajutorul după îndemnul Domnului pentru voi, iar dacă nu vreți să fiți trufași, aplecați-vă să primiți facerea voastră mereu, că nimic nu vă strică din cele ce vin spre îndreptare peste voi, ci vă folosește mult dacă aveți minte să pricepeți cu ea. Strângerea laolaltă este har mare. Nu fugiți de acest har! Fiți neobosiți pentru acest mare dar dacă-l aveți, căci alții nu-l au, și nu cresc dacă nu-l au. Fiți mici în fața acestui mare dar, ca să creșteți prin el, căci daruri multe vin prin el apoi la voi! Amin.

Te binecuvintez, Domnul meu Iisus Hristos, că ai așezat în mintea mea și în inima mea și în credința mea darul ascultării, care m-a ajutat să ascult până la jertfa trupului meu,

pe care Ți l-am adus Ție prinos curat și tămăduitor pentru cei ce mă cheamă să le dau vindecare. O, să nu mai rădă omul, Doamne. Să plângă omul pentru păcatele lui, să plângă cu jale și să se vindece de păcat. Aceasta este doctoria mea cea din cer pentru om acum. Iar Tu, Doamne al meu, fii binecuvântat de toți cei care ascultă de Tine și de cei de lângă ei lucrători ai Tăi pentru ei, pentru cei ce merg spre cer prin ascultarea lor, o, Doamne. Amin.

— **S**lava Mea este cu cei ce ascultă, și Mi-e tare ușor cu ei, și Mi-e tare, tare greu de la cei ce nu știu ce este și ce face ascultarea, ca să învețe și ei din ea când vin să se dea Domnului cu viața lor. Când îl văd pe om că râde Mă umplu de jale și de rană. Râsul lui e rană pentru Mine. Nu mai este dragoste sfântă și ascultare sfântă pentru ea de la cei ce caută pe Domnul. Iubirea Mea este mare, dar ascultarea omului este puțină ca și iubirea lui. N-are omul foc după Domnul în inima lui, de parcă e fără de păcat, săracul. O, omule necăjit, mai bine stai în jarul durerii și al plânsului pentru păcat, căci focul pentru cei păcătoși este greu de îndurat apoi. Alungă râsul de pe fața ta și de pe inima ta, că ai nevoie de pace multă peste durerile tale cele de la păcat. O, vino spre deșteptare, omule, mai înainte de plata cea pentru păcat. Vino să te spal și să te curăț și să te primenesc și să-ți fiu duhovnic apoi, că nu mai este nimeni pe pământ ca să te scape de pedeapsa pe care ți-o tot strângi, și nu se suie la mintea ta ce este această pedeapsă. O, vino spre vindecare, vino spre ascultare și nu te mai teme că ascuți prea mult, căci până la sfârșitul ascultării trebuie să ascuți, fiindcă neascultarea îl atrage pe diavolul peste ființa ta.

Am dat ție învățătură tare, Eu și mucenicul Pantelimon tămăduitorul, și trebuie umilință fără de margini, măi poporul Meu. Am pus pe masă în ziua aceasta ca să ia toți învățătură, iar voi fiți recunoscători pentru duhul învățăturii, fiilor, și arătați-vă împlinitori înaintea Mea, căci lucrul Meu cu voi se împarte peste tot. O, unde mai este atât de mult pe pământ Dumnezeu cu omul? Unde mai pot Eu grăi omului așa cum grăiesc cu voi?

O, ce mare păcat se ridică la cer din dreptul celor ce nu iau de la Domnul acest cuvânt și îl batjocoresc pe el spunând că este cuvânt de om! Așa a spus și poporul Israel, a spus că nu e Domnul Cel ce a fost răstignit pe cruce, căci după ce am înviat ca să Mă dovedesc Dumnezeu adevărat în cuvânt și în trup și în faptă, au plătit bani mai-marii poporului la cei care trebuia să mintă că n-am înviat și că M-au furat ucenicii, numai să nu creadă ei, numai să nu se supună ei adevărului.

Acum pace ție, popor al cuvântului Meu! Binecuvintez pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară. Aștept cuprins de dor strângerea Mea cu ei, cu cei ce vin ca să bea, și le dau și lor să poarte dor, căci dorul este dulce, dulce de tot, și mai ales cel sfânt. Eu cu dorul Mă hrănesc, și crește el în Mine și Mă arde și Mă pornește să vin și să Mi-l alin, și așa-Mi alin Eu dorul Meu cel greu după om și așa Mă mângâi de dor, de durerea dorului Meu cel mult, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2013

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Tot omul este mincinos, căci se ascunde în el. Lacrima este de două feluri: lacrimă de dor și de iubire după Domnul și lacrimă de la iubirea de sine, de la ură și nemulțumire. Cel ce lucrează nevegheat este în întuneric. Mâncarea se strică în pântecele omului și miroase urât. Chemarea la căință.

La început Eu spun cine sunt. Sunt Cuvântul Cel de la început, Care era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul. Eu eram întru început la Dumnezeu, și toate prin Mine s-au făcut, și nimic din tot ce s-a făcut nu s-a făcut fără de Mine, și viață era întru Mine și toate au venit la viață și la vedere, toate prin Mine, toate la lumină și în lumină ca să lumineze, căci lumina luminează în întuneric și n-o poate întunericul cuprinde pe ea. Amin.

O, cum de poate sta omul cu întuneric în el? Cum poate crede el că stă în lumină când are în el întuneric încă de la facerea lui, încă de când s-a ascuns în el? Zadarnic a crezut el că poate aceasta, căci Eu eram întru început și eram Cuvântul Cel de la început, prin Care am zis cu Tatăl să-l facem pe om, după ce prin Mine toate s-au făcut din câte sunt, dar omul așa a rămas de atunci și se ascunde în el și în om și se ascunde om de om, om după om, și nu poate omul altfel, nu poate să lumineze ca Dumnezeu, întru Care este viață și este lumină care luminează în întuneric și n-a cuprins-o pe ea întunericul așa cum îl cuprinde pe om, și iată, tot omul este mincinos, căci se ascunde în el omul. Eu voiesc să fac din el lumină așa cum sunt Eu, dar el nu poate, iar unii sunt așa de iscușiți pentru statul în întuneric, că poate cu felul lor să-i orbească pe mulți după apucăturile minții lor, care lucrează întuneric mult înăuntrul lor, spre durerea lor apoi și a multora care zic ca ei.

E zi de praznic sfânt și mare, că e sărbătoare de lumină și pentru lumină. Se prăznuiește în ziua aceasta fața luminii Domnului, Ființa Mea cea plină de lumină, pe care n-o poate întunericul cuprinde. În această măreață zi de praznic sfânt întâmpin binecuvântând ziua de praznic pentru mama Mea Fecioară, ziua care se apropie și se va așeza cu sărbătoarea ei frumoasă aici, în grădinile Mele de azi, unde Eu, Domnul, am întâlniri cerești cu cei chemați pentru ca să fie aleși și credincioși apoi, dacă au dragoste în ei să-L iubească pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul lor, cu fapta acestora prin iubire, căci altfel nu poate omul cu Mine, ci poate cu el și pentru el, așa cum sunt toți creștinii care pot puțin pentru Dumnezeu și mult pentru ei cu viața lor.

Binecuvântată să fie strângerea la izvorul Meu de cuvânt aici, peste nouă zile de la această sărbătoare de azi, când Eu, Domnul, voi sta întru întâmpinarea lor și-i voi aștepta pe cei ce se strâng și-i voi întâmpina prin toate câte se pregătesc aici pentru Mine și pentru ei, popas ceresc al Domnului pe pământ cu ei, popasul Meu cu sfinții cerului, căci Eu cu ei călătoresc. Voi fi aici cu ucenicii Mei ca și atunci când ei s-au adunat în ziua intrării între cei din cer a mamei Mele Fecioara și voi fi aici cu ea, cu mama Mea dulce, și Ne vom da celor ce vin, și se vor da și ei celor din cer cu dorul și cu credința lor și vom petrece cerește pe pământ, căci unde sunt Eu cu sfinții Mei se face pământul cer, se face așternut Domnului și pământul și omul.

Binecuvintez cu tot cerul de sfinți călătoria, pornirea și sosirea și popasul celor ce vin la Domnul, și le binecuvintez credința, căci ea îi ține în viață, ea le dă pe Domnul, ea face minuni văzute și nevăzute, ea aduce omului mântuirea cea de la Domnul, căci de la om nu este mântuire, fiindcă întru Domnul este viață și este ea lumină oamenilor și se face cuvânt

dăruindu-se lor.

Vă însuflețesc cu binecuvântarea Mea dorul și pasul și calea voastră până la izvor. Fericiți sunteți voi că nu tăgăduiți adevărul că Domnul este în acest cuvânt! Fericiți sunteți, fericiți prin credință! Fără ea nimeni nu poate spre Domnul, și se lasă dus omul de stăpânitorul acestui veac, satana, antichristul, care luptă pe toate căile lui să-i încurce omului statul cu Dumnezeu pe pământ. O, întăriți-vă în credință tare, că mare nevoie veți avea de ea curând, curând ca să scăpați de strâmtorarea zilelor care vin spre încercare celor ce locuiesc pe pământ, precum este scris. Acum însă lucrați cu iubire duhul credinței și flacăra dorului pentru cei din cer, care vă iubesc venind la voi pe norii cerului așa cum vin Eu, așa cum au venit cu slava Mea și a Tatălui Meu Moise și Ilie și s-au așezat de-a dreapta și de-a stânga Mea pe munte în strălucirea luminii Mele înaintea celor trei ucenici cu care am călătorit atunci și când Tatăl S-a lăsat pe nor de lumină purtat cu cei doi sfinți și Mi-au slăvit Ființa mărturisind-o în fața ucenicilor Mei, căci Tatăl le-a spus lor din nor: «*El este Fiul Meu iubit, întru El am binevoit, de El să ascultați!*». O, cât de mult voiesc să văd la voi ascultare de Dumnezeu, în toate ascultare de El, spre binele Meu și al vostru și al multora care vor da să ia lumina Mea prin cei credincioși ai Mei! Eu vă aștept la izvor cu petrecere cerească și Mi-am așezat la lucru slujitorii și vă vom sta întru întâmpinare, și iată câtă cinste pune Domnul în lucru pentru voi! Așa și voi pentru El să lucrați, așa și voi. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez de sus și de jos, cu puteri de sus și de jos pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor. Cei ce iubesc pe Domnul, să fie binecuvântați, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatema, așa este scris, că iată Domnul vine și nu-L iubesc pe El cei ce n-au iubire pentru El. Dar de ce nu au? Nu au fiindcă au pentru ei, și mare vai va cădea peste inima lor când vor ajunge la strâmtorare și vor avea nevoie de Domnul, și nu vor avea inima la El adunată toată și nu va fi cine să șteargă lacrima lor. O, lacrima este măcar de două feluri. Este lacrimă de dor și de iubire după Domnul și de pocăință pentru durerea Domnului de la om, lacrimă de durere, căci lacrima după Domnul este dulce până și la cei mai păcătoși dintre oameni, și este apoi lacrimă de la iubirea de sine, de la durerea omului, lacrimă de răzbunare, de ură, de nemulțumire, iar lacrima aceasta este amară până și la cei mai drepti dintre oameni, că nu este ea lacrimă după Domnul.

O, iată de ce plâng Eu! Plâng după om, căci omul nu plânge după Mine, după Făcătorul lui și al bucuriei lui, căci omul caută pe pământ, săracul. Am coborât de la Tatăl atunci și acum ca să-l învăț pe om iubirea. I-am spus și la început, i-am spus și la coborârea Mea apoi, și vin și spun și acum omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lui. La toți cei ce Mă iubesc le spun cum să Mă iubească și îi învăț pe ei, ca nu cumva să nu știe ei, și le spun așa: Aveți grijă să-L iubiți pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul vostru, și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, și nu altfel pe el. Aveți grijă să nu iubiți altfel, să nu vă faceți altfel socoteala pentru iubire, ca nu cumva să vă treziți că iubiți omul și trupul lui apoi, căci așa pățește lumea cu iubirea ei cea de jos. Aproapele tău, omule, este cel ce iubește pe Domnul, iar dacă tu îl iubești pe el pentru Domnul, iubește-l și pe el ca pe tine însuși, având grijă mare să nu te faci judecător peste el, că nu mai umbli în iubirea cea de sus dacă faci așa. Eu sunt Dreptul Judecător, nu tu. Eu nu caut nici la fața ta, nici la fața celui pe care dai tu să-l judeci, ci caut la inima omului, la iubirea din ea, căci din fapte nu se poate nimeni îndreptăți înaintea Mea, fiindcă omul le face ori

din iubire de sine, ori din trufie, nu le face pentru aproapele său, ci le face ca să aibă plată de la Domnul pentru faptele lui. Dar nici să te faci părtaş cu păcatul aproapelui tău, ci spune păcatul lui și scoate-l de sub păcat dacă-l iubești, dacă și tu cauți să nu stai sub păcat, că mare durere se ridică la cer pentru neașezarea omului, pentru necreșterea lui, căci omul trebuie să crească în iubire, nu altfel să crească el.

Mulți vor de partea lui Dumnezeu să fie, dar nu se poate aceasta cum vrea omul, nu se poate fără lumină pentru ale omului, numai că omului nu-i place să fie vegheat, încă de la începutul lui nu-i place, și nu mai e mai mare durere în cer ca și această durere, care se suie mereu de la om la cer. O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, căci așa cum copilul este vegheat de părinți pentru creștere bună ca să nu și-o strice el, tot la fel și creștinul, care trebuie să fie până la sfârșit creștin, iar creștin este cel ce ascultă, cel ce se descoperă cu toate, cu toate mereu, iar altfel are întunericul în el. Așa cum copilul după ce crește dorește să fie liber de părinți ca să-și facă voia, ca să nu mai fie supravegheat pentru ea și face apoi multe păcate, multe, multe, fiindcă nu-i place să fie vegheat, și mai degrabă dă să fie al nimănuși apoi, tot așa și creștinul care nu vrea să fie în lumină, care nu vrea să aibă viață văzută, vegheată, lucrată și zidită mereu, la fel și el are nevoie să nu fie știut cu ale sale, să nu aibă ochii cuiva peste el mereu, și are nevoie să-și facă și el voia cu libertate de sine, și atunci al cui este un astfel de creștin? Nu mai este al nimănuși și este al întunericului lui dacă are nevoie să nu fie vegheat.

O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, ca să fie ca pruncii cărora le este îngrijită viața din ei. Iată, în Mine este viață, și viața este lumina oamenilor, dar cum să-l fac pe om să știe cum poate el să aibă viață în el așa cum am Eu, Dătătorul de viață al omului? O, iată cum ajunge omul iubitor de Dumnezeu să se despartă apoi de Domnul lui! O, cât de urât poate să ajungă un om despărțit de Dumnezeu, de Dătătorul vieții omului! O, cât de urâți s-au făcut cei ce s-au despărțit de lucrarea cuvântului Meu de azi, de mersul Meu cu ei pe cale! S-au făcut vânzători, s-au făcut hulitori, trădători, s-au făcut iubitori de viață de pe pământ și s-au făcut prieteni cu lumea, iar în lume este diavolul cu toate lucrările lui, cu bârfa, cu clevetirea, cu iubirea cea urâtă, cu duhul căinării om spre om, cu nemulțumire și cu toate uneltele care nu sunt decât spre a-l face de râs pe cel ce le mănăie pe ele.

Vă spun o poveste urâtă, fiilor. Când omul trebuie să mănânce fiindcă îi este trupului foame, gura este poarta de intrare a mâncării în trup, iar dosul este poarta de ieșire a mâncării, după ce ea stă în pânțele omului până ce se strică de la căldura din trup și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale trupului miroase urât. O, fiilor, când omul vrea să mănânce cu mintea fiindcă îi este foame minții lui lacome, urechea este poarta de intrare a mâncării în minte, iar gura este poarta de ieșire a acestei mâncări, după ce ea stă în pânțele ei, în mintea omului, în inima care mistuie până ce se strică de răutatea duhului din minte și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale minții miroase urât. E ca la târg aceasta. Se duce omul la târg și-și cumpără pentru trup sau pentru minte, și am arătat la vedere un târg diavolesc, un târg de cuvinte, târg care se ascunde de ochii omului cu înfățișarea lui ca să nu știe omul pe cele din spatele celor ce se văd, târg de cuvinte, târg ca pe pământ, unde se vede scris pe deasupra: carne, lapte, lemne, fiare, pâine, haine, și altele din lume pentru lume, dar la această arătare de târg scrie târg de cuvinte. Am arătat descoperită lucrarea acestui fel de târg, vânzare și cumpărare, tainic lucrată, ca și

lucrarea celor ce se văd și sunt ușor înțelese și cu totul firești. Intră omul la berărie, la sifonărie, la tutungerie, la loterie, la simigerie, la spițerie, târg de mai mare dandanaua, unde diavolii vând și cheamă și încântă spre plăceri și spre cumpărare de plăceri, iar târgoveții păcăliți nu știu cât de acoperit lucrează satana și slugile lui intrate cu totul în acești slujitori pentru toate răutățile lui nevăzute de om pentru ca să-l poată prinde pe om sub vină, sub păcat, și apoi să-l deznădăjduiască să se mai scoale din întunericul lui cel nevăzut, ale celor dinăuntru ale lui. Iată, așa fac acum cei ce dau să clatine de pe picioare pe fiii acestui cuvânt ceresc și stau pe la răspântii și surprind pe cale pe cei ce cred cuvântului Meu ca să le vândă, ca să le toarne în urechi, în minte, în inimă și în gură apoi fel de fel de cuvinte diavolești mănuite de ei, de cei ce hulesc mânați de răutatea din ei, de răzbunarea din ei, iar răzbunarea este diavol.

Se duce creștinul și cade pe mâna diavolului uneltitor de rele, așa cum se duce la sifonărie cu sticla goală și o pune la umplut și o ia acasă și bea din ea apoi și își agită mintea și cade în necredință, cade în gunoi creștinul. Am descoperit aici cum este luat creștinul slab care umblă pe drumuri și este luat la umplut cu cele rele, cu bârfa, cu clevetirea de către slujitorii acestor răutăți. Pune diavolul pâlția în ureche creștinului umblăreț de colo-colo și toarnă în ea băutura pentru minte ca să-l amețească, iar diavolul pompează în urechea lui, a celui slab de veghe și-i umple ființa de necredință, de îndoială, de răzbunare și de duh de hulă apoi asupra purtătorilor de Dumnezeu și îl umple de toate câte ies din aceste păcate.

Dar Eu spun altfel, și spun așa cum a spus Tatăl Meu Savaot în ziua când M-a slăvit pe munte în văzul ucenicilor Mei, și spun cu putere de cuvânt pentru cei huliți: aceștia sunt cei întru care Eu binevoiesc, de ei să ascultați voi, cei ce sunteți credincioși și iubitori de Dumnezeu prin acest cuvânt sfânt. Amin.

Iar cei ce nu vor să mai creadă și se lasă cumpărați, să facă ce vor ei, să aleagă cum vor ei, căci Eu am nevoie de credincioșie în cei ce petrec cu Mine pe pământ. Cei ce nu iubesc lumina și au în ei ascunderi la întuneric, aceia își vor lua plata lor, precum este scris, iar cei ce iubesc pe Domnul și lumina Lui și duhul pocăinței și al umilinței pentru cele greșite ale lor, aceia se vor înmulți și vor înmulți pe Domnul pe pământ în oameni, precum este scris de lucrarea luminii care luminează în întuneric, unde nu este lumină. Amin.

Voi, cei care vă alegeți de partea credinței acum când este lovită și defăimată lucrarea cuvântului Meu și purtătorii ei, Eu, Domnul, vă dau povață mare: dacă i-ați urât cumva, dacă i-ați criticat din slăbiciune, dacă nu ați ascultat de ei și ați ajuns să greșiți prin aceasta, căiți-vă, o, căiți-vă cu veghe peste căința voastră, ca să vină la voi și dezlegarea acestor păcate, căci vai celor ce vor fi găsiți necurățați de cele ale întunericului din ei! O, iubiți lumina și umblați în lumină toți cei care urmați calea împlinirii cuvântului Meu. Aceasta este ceea ce vă dau să lucrați pentru salvarea voastră, pentru cerul Meu cu voi, fiilor, și ajutați-Mă să împart lumină peste pământ ca să luminez cu ea în întuneric, măi fiilor.

Binecuvântată să fie toată lucrarea cea truditore pentru pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor, când Eu voi fi cu dulce povață, cu dulce cuvânt peste toți cei însetați de izvorul gurii Mele. Poruncă dau stihiiilor cerești să-Mi slujească sărbătoarea și calea celor ce vor călători spre izvor. Acesta este locul în care Eu, Domnul, binevoiesc să fiu și să lucrez pe pământ și să împart peste tot bunul Meu cel pentru om. Acesta este muntele din care Se slăvește Dumnezeu-Cuvântul în zilele

acestea peste pământ, și fericiți, fericiți sunt și vor fi cei ce rămân în cuvântul Meu, în iubirea aceasta a Mea, iubirea Mea pentru cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

6/19 august 2013

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cel ce crede în venirea Domnului cuvânt pe pământ, acela este făcător de minuni. Iubirea dintre frați este când ei au cerul în ei. Suferința a fost podoaba sufletului Maicii Domnului. Iubirea nu este bucurie, ea este suferința care tânjește în om după veacul veșniciei. Strigarea Domnului către biserica neamului român.

Proposec cu sfinții în sărbătoare de cuvânt și petrec cu ei ca și în cer aici, unde Mi-am ales acum, la sfârșit de timp, locul lucrărilor Mele pe pământ, locul venirii slavei Mele între oameni, iar slava Mea este cuvântul, ca și la început când am făcut cerul și pământul cu cuvântul.

Mă așez cu praznic ceresc acum aici. Am suitele cerești cu Mine, am oștirile cerești care Mă însoțesc cu slavă mare. O, ce fericire pe îngeri! Au pe Domnul aici și stau aici cu El, în văzduhul acoperit cu alb, sub cortul alb, sub care Eu Mă adun cu voi și cu sfinții Mei, o, îngerași ai slavei. Aripioarele voastre vă țin aici acum, iar zborul vi se odihnește sub slava acestei zile de praznic sfânt. Iată ucenicii Mei veniți cu Mine aici, la praznic pentru mama Mea Fecioara, ca și acum două mii de ani când a fost ea petrecută de ei spre sălile cerești și îngerești. Iată scaunul de heruvimi, pe care ea este purtată în văzduhul acestei sărbători.

Slava Mea și a ta, o, mama Mea, această slavă este sărbătorită azi. Plini de dor Ne întâmpină sub albul de deasupra cei care au călătorit la întâlnirea Noastră cu ei aici, mamă. Ucenicii Mei stau de o parte și de alta a suitei slavei sărbătorii cea pentru tine, mamă slăvită, căci smerenia ta a fost tot o slavă pe pământ pentru cei din cer, care-ți priveau mărirea, o, mama Mea.

O, pace vouă, celor din cer și celor de pe pământ adunați la praznic sfânt în acest loc pregătit pentru slava Mea! Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Mele Fecioara. Să audă puterile întunericului numele Meu rostit de însăși gura Mea și să se cutremure și să se teamă de lumina Mea, pe care întunericul n-o poate cuprinde.

O, pace vouă, fii și fiice ale credinței sfinte! Pe nori de cuvânt v-ați adunat aici, că am trimis spre voi cuvântul Meu, care v-a vestit și v-a binecuvântat și v-a adunat aici. Mă aplec râvnei voastre pentru cei din cer cu care vin pe pământ acum. Se face pământul cer acolo unde Eu poposesc și lucrez cu sfinții Mei, cu slava Mea cerească și cu masă de cuvânt. O, dacă n-ați avea credință în venirea Mea cuvânt pe pământ, Eu n-aș putea să pun masă de cuvânt pe pământ. O, ce mare minune este credința! Cel ce crede în venirea Mea cuvânt pe pământ, acela este făcător de minuni, credința lui face minuni, aduce pe Domnul pe pământ cu masă de cuvânt. Nu sunt bolnavi la cap cei ce cred așa, ci sunt bolnavi toți care nu cred și-și au mintea în cele ce trec și nu mai sunt, căci ca niște năluci trec, dar slava Mea nu trece, și este ea cu cei ce cred și ascultă de Dumnezeu, și Mi-e tare ușor cu ei să petrec pe pământ ca și în cer, și iată, stau cu voi în sfat pe pământ, și e minune mare această minune.

O, aveți grijă să vă iubiți unii pe alții așa cum vă iubesc Eu, că vin cu cerul la voi și vă iubesc cu el. Așa și voi, veniți unii spre alții cu cerul în voi și iubiți-vă unii pe alții așa, căci

altfel de iubire nu este iubire, fiindcă numai din cer vine iubirea, căci locul ei este cerul. Aveți grijă să faceți din voi locaș ceresc ca să stea în voi iubirea, căci locul ei este cerul. Când nu vă iubiți unii pe alții cu dor mult în voi, cu cer mult în voi, nu este în voi iubirea, dar căutați-o și luați-o în voi, nu stați fără iubire, nu stați fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ. E pustiu pământul de lumină și este întuneric adânc pe pământ, ca și la început când Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor și când Dumnezeu a zis «Să fie lumină!», și s-a făcut lumină, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric și a numit lumina ziua, iar întunericul l-a numit noapte, și a făcut Dumnezeu apoi cerul și pământul. Iată, mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, și apoi cerul cel nou și pământul cel nou. Nu stați fără iubire în voi, fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ, și nimeni n-a putut face minunea aceasta fără să aibă iubire multă în el.

O, cât de cuminți trebuie să fie cei ce au iubire, fie ea și plină de văpaia ei! Cine a fost pe pământ mai cuminte ca și mama Mea Fecioara? Nimeni n-a fost ca ea de cuminte. O, mamă scumpă a Mea, nimeni mai cuminte ca tine n-a mai fost pe pământ, nimeni, decât tu și Eu, mamă. O, cine ți-a dat atâta frumusețe? Spune tu, mamă, o, spune tu! Amin.

— **S**uferința, Fiule scump, ea a fost podoaba sufletului meu, ea m-a împodobit atâta de frumos, ea m-a învățat să fiu cuminte pentru ea și s-o port sfioasă și să fiu cea mai frumoasă, Fiule scump. O, cine dintre cei ajunși în cer de pe pământ ar putea crede că omul frumos este cel plin de fericire pe pământ între oameni? O, frumusețea omului nu se poate cunoaște aici, unde toate se veștejesc și nu mai sunt, ci ea se măsoară numai apoi, numai după ce fapta vieții omului se așează la lumină ca să fie măsurată, iar fapta vieții este aici, pe pământ.

Suferința a fost cumințenia mea, Fiule scump. Ea nu m-a lăsat să privesc fărădelegea. Încă din pruncie Tatăl mi-a împărțit suferință și m-a crescut prin ea și pentru ea, ca să semăn cu Tine întru totul, Fiul meu Iisus. Tu ai suferit încă de când Te purtam în brațe Prunc, și ai suferit apoi până la cruce, și ai suferit în cer apoi până acum, și până la sfârșit va fi să ai suferință, căci fericirea omului căzut din rai cere plată scumpă, cere suferință pentru Dumnezeu, Fiule scump, fiindcă Dumnezeu l-a zidit pe om. Când copilul face o stricăciune pe pământ cui va suferă copilul vreo rușine, vreo suferință? O, nu, dar suferă tatăl său, mama sa, iar dacă și pedeapsă ia copilul lor, suferă și mai dureros părinții.

Iată, suferința este cumințenie, îl ține cuminte pe cel ce suferă, și cine a fost mai cuminte ca mine și ca Tine, Fiule scump? căci pentru suferință ai venit să porți pe pământ. Ai suferit în cer până să vii, și ai suferit apoi toată vremea pe pământ, și iarăși ai suferit în cer cu Tatăl și cu mine și cu sfinții, și suferim pentru om, Fiule Iisus. Mă mângâi în suferință, mă mângâi cu iubirea de Tine, căci iubirea de Dumnezeu este dorul cel mai mângâios pentru cel ce știe această taină a mângâierii cea mai de sus venită, și iată de ce am fost eu cuminte, și mulți pot fi la fel dacă pot ei pătrunde dorul acestei mângâieri, cea mai de sus mângâiere pentru cei ce iubesc suferind cu iubire și nădăjduind cu putere în zilele veșniciei, veacul cel fără de sfârșit, veacul ce va să fie, Fiule scump.

Grăiesc vouă acum, vouă, celor adunați în ziua mea de serbare aici, sub slava Domnului. Am grăit cu Fiul meu Iisus Hristos, Cel plin de slava suferinței cea pentru om, și grăiesc acum vouă, îndemnându-vă spre această slavă, slavă ca și a mea, slava suferinței, iubirea cea fără de seamă în om. Nimeni

să nu mai creadă și să nu mai spună că iubirea este bucurie. Ea este suferința cea care tânjește în om după veacul veșniciei, nu după cele ce trec și nu mai sunt apoi. O, fiți cumiți, fiți și voi cumiți prin această frumusețe a sufletului, prin suferința iubirii, iubire pentru cei din cer și pentru Iisus Hristos, Fiul meu. El nu vă poate măsura iubirea decât prin suferință și prin cuminența ei în voi. Nu vă supărați în suferință, ci fiți cumiți, cumiți așa cum am fost eu, și fiți frumoși, frumoși, așa cum eu am fost prin suferință. Amin.

Vă îndemn acum cum să căutați iubirea de Dumnezeu. Ea trebuie zidită în voi, dar trebuie lepădare de sine pentru acest locaș, pentru ca să se facă iubirea locaș în voi, locaș al vostru apoi. O, fiule, dacă-ți spune ție cineva care nu-ți intră în suflet ție, dacă-ți spune despre iubire și despre drumul ei spre tine și drumul tău spre ea, dar tu nu poți primi în suflet pe cel ce dă să-ți împartă aceasta, cine e de vină între tine și el? O, lipsa dragostei din tine e de vină, căci Fiul meu n-a putut face nici o minune acolo unde nimănui nu-i ardea sufletul pentru înviere, pentru viață vie în el, și iată, omul ia viață de unde-i convine, de unde-i cade bine, nu ia de la cei ce dau viață așa cum dă Fiul meu Iisus Hristos. Dragostea este cea care ține viața în om și omul în viață, iar altfel de viață este așa cum își ia omul ca să aibă cum vrea el, iar eu vă învăț pe voi, ca și pe mine vă învăț viața Domnului în voi. Puteți, oare, să-L aveți numai pe El de viață în voi? Nu uitați că El v-a spus vouă despre El și a zis: «*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*». O, nu uitați acest cuvânt al Lui, că e mare cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să ascultăm de El așa cum Tatăl a spus: «*De El să ascultați!*». O, nu uitați să fiți neamul Lui, că scris este: «*Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moștenire Luiși*». Dar iată, și pământul cel ales pentru Dumnezeu trebuie să-l iubiți și să-l căutați, căci omul trebuie să învețe iarăși drumul spre rai, și toate se fac cu pregătire mare, cu mers sfânt, cu credință și cu adunare lângă Domnul atunci când El sună din trâmbiță ca să veniți la El și să vă dea din viața Sa, din gura Sa, așa cum i-a dat omului atunci când l-a zidit.

Iată aici pământul Domnului, moștenirea Lui, ca și poporul pe care l-a ales Luiși. Fiți sfioși când veniți, fiți sfioși, fiilor. Eu cu sfială călcam pe pământ, și se sfințea pământul sub pașii mei sfioși și tresălta de mângâiere sub duhul meu cuminte. O, mângâiați cerul și pământul, fiilor. Mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, și apoi cerul cel nou și pământul cel nou, prin iubire lucrute, căci iubirea este lumina cu care Domnul la început a zis: «*Să fie lumină!*», și s-a făcut lumină la cuvântul Său, iar cuvântul Său este iubire, fiilor.

Mă aplec și vă mulțumesc pentru venirea voastră la praznicul meu. Vă dau din harul meu, din duhul cuminenței mele vă dau daruri multe, numai să le simțiți mireasma, numai să le doriți pe ele, pe cele purtate în cuminența mea de pe pământ. Pace vouă! Ca și Fiul meu vă dau și eu. Amin.

— **O**, pace ție, mama Mea! S-au umplut de slavă inimile lor, s-au umplut de hrană dulce, de dor sfânt, mamă. Această sămânță sfântă să găsească în ei ocrotire și îngrijire și să crească ea apoi și să se facă floare scumpă, duhul cuminenței, pe care tu l-ai purtat cu tine pe pământ, o, mama Mea.

O, fiilor, cu dulce să păstrați în voi și între voi iubirea pe care v-a deslușit-o mama Mea Fecioara. Primiți-vă unii pe alții, dar dacă nu vă doriți între voi așa cum Eu v-am dorit să veniți la Mine și să petrec cu voi, nu vă veți primi între voi cu dulce și cu dor, și nu aveți de unde să știți când Îl puteți respinge pe Domnul când respingeți pe frați. În frați trebuie să fie

dorul de Domnul, și aceia pot fi frați între ei, și întru Mine apoi frați, și va sta în ei dorul de Dumnezeu și-i va mâna dorul și vor merge ei pe cărările mărturisirii și ale simțirilor de sus, ale iubirii, fiilor.

O, veniți la întâlnirea Mea cu voi, că Eu vă pregătesc vouă pașii spre ziua cea mai de pe urmă a trâmbițării Mele, și vă învăț de pe acum pentru ea și cu ea. Aici este locul venirii cuvântului Meu pe pământ, și nu este acest loc ca și celelalte locașuri cunoscute a fi locuri de închinare, și care sunt la îndemâna fiecărui trecător care-și lasă pe acolo apucăturile lui, duhul lui, pașii lui neașezați, care rămân peste tot cu duh lumesc, cu umblet lumesc, pământ călcat de cei ce nu se sfiesc pentru Domnul și pentru curățenia locurilor afierosite Domnului, căci omul sfințește locul, și nu locul îl sfințește pe om, iar pentru cele stricate în om, omul strică locul, și locul îl strică pe om, așa cum se vede peste tot pe pământ.

Fiți plini de dor și de dragoste când trâmbița Mea sună spre voi să vă poarte pașii spre izvorul Meu de cuvânt și spre petrecerea Mea cu voi și cu cei din cer aici, fiilor. Iată ce sărbătoare dulce în cer și pe pământ! Sunt însoțit de oștiri cerești. De o parte și de alta a Mea și a mamei Mele Fecioara la masa cea de azi stau ucenicii Mei, ca și acum două mii de ani la această sărbătoare. O, e țara română mângâiată de jur-împrejur de mama Mea Fecioara și e vegheată cu dragostea și cu ocrotirea ei, dar cel mai dulce pământ pentru cer în acest pământ român este aici, unde Eu pun masă de cuvânt ca să aibă împărțitorii Mei ce da, numai să aibă cine să ia și să trăiască prin cuvântul Meu cel ce ia.

O, neam român, cât Mă doare că nu dai tu să auzi glasul Meu, care plânge pe vatra ta după om! O, biserică a neamului român, cât de lumește petreci tu în mijlocul acestui neam rece cu căutarea lui după Mine! O, cât vei mai putea tu să te numești biserică lui Hristos? O, cât te vei mai înșela să crezi că poți să stai cum vrei tu sub acest nume? Deschide ușa și vezi cine bate. Bat la ușa ta cu toiagul, cu cuvântul Meu bat ca să ieși întru întâmpinarea Mea, dar tu trăiești de capul tău, în sângele tău și Mă doare de la tine când bat să-Mi deschizi, iar tu nu Mă primești, ci dai să nu-Mi cunoști glasul Meu de Păstor milos pe urma ta. O, pe ce urmă mergi tu, biserică a neamului român? Te văd din cer strămoșii tăi și nu-ți zăresc fața și pașii. O, unde mergi? O, până când? Cu durere în glas te întreb aceasta, Eu, Domnul Iisus Hristos te întreb. E aproape ziua când tu vei putea vedea deslușit că Eu am fost acest cuvânt sfânt. O, când tu Îmi vei sluji Mie și nu ție, slavei Mele și nu slavei tale, atunci va fi să vindec tu rana Mea cea de la neascultarea ta, dar va veni, oare, o zi atât de mare de la tine spre Mine? Voi putea să-ți spun într-o zi după adevăr: Pace ție, biserică Mea? O, caută să-ți răspunzi ce vrei să faci. Amin.

Mă aplec acum cu toate oștirile cerești și așez mâna Mea peste voi și tainic vă dau puteri din cer pentru calea voastră pe pământ. V-ați adunat cu dor la izvorul Meu de cuvânt. Dorul după Mine vi-l dăruiesc. Purtați-l, fiilor, și fiți cumiți prin el ca mama Mea Fecioara. O, fiți cumiți ca ea, căci dorul e suferința cea mai dulce, cea mai sfântă între Mine și voi și vă ține ai Mei, fiilor. Ca pasărea care ciripește de deasupra, așa v-am dat azi glasul Meu, cântecul Meu de dor după om. Amin.

O, fii de la izvor, e Duhul Sfânt cuvântând peste voi și peste cei adunați. Trimiteți-L până la marginile pământului, trimiteți acest porumbel să ducă vestea Mea peste tot. Las pe-cetea Mea peste voi ca să vadă duhul rău și să tremure înaintea voastră, iar voi să tremurați la cuvântul Meu și să-l împliniți cu dor, și-Mi voi găsi în voi plăcerea, fiilor, și vă voi mărturisi

ai Mei, purtători de Dumnezeu vă voi mărturisi pe voi. O, pace vouă! Vă întăresc trupușoarele căci sunteți neodihniți, iar azi aveți de vegheat și de lucrat.

Eu sunt aici, Eu sunt aici cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2013

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Iubirea de Dumnezeu în om este lumina care se vede în jurul lui. Proorocie pentru creșterea mărturisitorilor și pentru învierea morților. Purtarea cea frumoasă și purtarea cea dreaptă. Omul care-și ia femeie, să se crească unul pe altul în iubire de Dumnezeu.

Vin cu învățătură din cer la masa Mea cu tine, măi poporul Meu, dar ea își ia pricină de pe pământ, și se naște apoi în cer învățătură pentru cele de pe pământ. E sărbătoarea lui Ioan, Botezătorul Meu, și este el venit cu sfinții, cu proorocii, cu ceata din care el face parte în cer, iar Eu, Domnul, Eu sunt calea lor spre pământ acum, așa cum am fost cu ei și în vremea trupului lor lucrător pentru Mine cât au stat ei pe pământul fiilor oamenilor, ca să se vadă între oameni lucrarea Mea cu ei, lumină care luminează în întuneric și se vede luminând.

Nu se poate pe pământ om iubitor de Dumnezeu și ca să nu se vadă de la el în jur această lumină, iubirea de Dumnezeu a omului care atrage de peste tot după ea pe cei ce caută după Dumnezeu în lumea oamenilor. O, nu numai păcatul are putere în lumea oamenilor. Mai mult poate lumina lui Dumnezeu din om, numai să fie pe pământ om purtător de Dumnezeu, de lumina Lui. A stat Ioan Botezătorul în pustie, dar a stat el în lumina Mea și s-a arătat ea apoi între oameni și a atras spre ea pe mulți și și-a făcut ucenici, căci a fost proorocia despre Ioan prin înger că va fi mare el în fața Domnului și Îi va tocmi un popor pregătit, iar Zaharia preotul, tatăl lui, i-a spus la naștere: «*Tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului ca să gătești calea Lui și să-i dai poporului Său cunoștința mântuirii pentru iertarea păcatelor, căci ne-a cercetat pe noi de sus Soarele Care răsare luminând pe cei ce șed în întuneric și în umbra morții și îndreptând mersul lor spre calea păcii*», și a stat Ioan în pustie până în ziua arătării lui către poporul Israel, când și-a început mărturisirea lui despre Mine, zicând: «*Cel ce vine după mine a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine, iar eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: îndreptați calea Domnului!*».

O, fiilor, fii ai poporului Meu, popor învățat de sus, adunați-vă, fiilor, în învățătura Mea. Fără ea peste voi e greu de Mine și de voi. Fără ea dă diavolul să aibă putere peste voi, că iată, peste unii din cei ce au dat să fie ai Mei și ei poate diavolul, chiar dacă ei aud învățătura cuvântului Meu, dar poate diavolul prin firea lor nesupusă, poate duhul cel potrivnic prin cei ce n-au putere să se lupte și să-l biruiască pe diavolul, iar diavolul este vrăjmașul Meu, și se dau de partea diavolului, de partea vrăjmașului Meu se dau cei ce nu iubesc ascultarea și umilința cea pentru ascultare.

O, măi fiilor, adunați-vă în învățătura Mea și căutați mai mult decât orice să vă rămână ea în minte ca o pecete, ca o putere, ca o mântuire, ca nu cumva să se bucure diavolul de cei pecetluiți cu semnul venirii Mele acum pe pământ ca să-Mi gătesc un popor pregătit, și încă să-l înmulțesc prin cei pregătiți. Striga Ioan în gura mare: «*Pocățiți-vă!*», și a auzit Ierusalimul și toată Iudeea și veneau să se boteze la Iordan cu botezul

pocăinței spre iertarea păcatelor, veneau la Ioan să-i boteze, iar el era înaintemergătorul Meu.

Strig și Eu în zilele acestea și Mă aud cei de departe și se hrănesc cu strigătul Meu peste pustia din lume, dar Îmi scriu în carte durerea Mea, că am din cei care stau aproape, și auzind nu se smeresc la strigătul Meu și nu stau umiliți înaintea Mea, că mare este îngâmfarea omului, măi fiilor, și de aceea vă spun și iar vă spun: adunați-vă în învățătura Mea, căci vai celui ce ia din mintea lui pentru el, când are atâta învățătură din cer înaintea lui, la urechea lui, aproape de el strigarea Mea și ruga Mea după om!

Strig peste tot, merge peste tot strigătul Meu și îl rog pe om. Intru în casele mai-marilor de pe pământ și strig la ei așa cum striga Ioan, de veneau la el oameni mici și mari, iar celor mari și plini de sine le spunea Ioan: «*Pui de vipere, cine v-a spus de mânie ca să fugiți de ea? Nu de ea să fugiți, ci spre roade de pocăință să fugiți, iar fără de acestea nu vă bizuiți pe Avraam și pe Dumnezeul lui Avraam, căci Domnul Își ridică fii din pietre și din spini când El voiește*».

Strig peste tot, și va veni ziua când voi da cheag cum dă omul cheag la lapte ca să se aleagă brânza, și voi bate chișlea-gul ca să iasă untul și-Mi voi aduna rod și-l voi crește de la Mine și-Mi voi face mărturisitori, și apoi voi învia morții și se vor îmbrăca în trup ca într-o cămașă nouă, și așa îi voi încheaga pe ei din pământul în care stau așteptând semnul Meu, și aceasta am de lucrat și de împlinit prin acest cuvânt al gurii Mele, care grăiește ca să fie scris cuvântul Meu, așa cum toate proorociile Duhului Sfânt au fost scrise pe pământ ca să se îplinească ele apoi.

Grăiesc acum cu cei ce se clatină de pe un picior pe altul în locurile pe unde-Mi am pecetluit cu pecetea viului Dumnezeu poporul cel împlinitor credinței venirii Mele de acum cuvânt pe pământ, și spun: O, adunați-vă în învățătura Mea dacă voți cu ea! Cercetați-vă, dar mai bine lăsați-vă cercetați. Dacă aveți o fire proastă din obiceiul de sine, din neînțelepciune, nu dați să vă tot folosiți de ea în mijlocul acestui popor, ca nu cumva să-I faceți voi rușine lui Dumnezeu, că e pedeapsă mare pentru aceasta. Unirea cu mintea voastră, iar la unii unirea cu lumea și cu cei din care ați ieșit ca să veniți la Mine, acestea vă strică ascultarea și statul vostru cu Dumnezeu. Trebuie multă umilință, multă și mereu, că niciodată nu este ea de ajuns, și trebuie recunoștință adusă Domnului pentru mila și iertarea pe care o dă El celor ce aud glasul Lui și dau să-L urmeze apoi. O, trebuie multă, multă mulțumire adusă Domnului, Care adună pe cei rătăciți, pe cei fără de scăpare ca să-i salveze pe ei.

Iar voi, străjerii Mei, slugile Mele pentru poporul cel apropiat, luați de la Mine știință sfântă și lucrați cu ea chiar și când nu se prinde ea, și să știți de la Mine că una este să te porți frumos cu omul, cu toți, și aceasta pentru frumusețea firii tale, și alta este să te porți drept cu toți, după dreptarul Domnului, pentru frumusețea firii lor. Când te porți frumos, îl înveți numai așa pe om, și nu te mai porți purta drept cu el când e nevoie de dreptatea lucrurilor, dreptate care face lumină de la Domnul și care-l face pe om să umble în lumină ca să nu cadă în întuneric, iar bunătatea îl face pe om să se creadă bun chiar și când umblă în întuneric, după mintea lui, săracul.

O, nu voiesc să fiu îngenuncheat și defăimat de cei pe care i-am miluit de milă, și voiesc cu umilință să-și păstreze ei salvarea pe care o dau Eu în dar celor ce se statornicesc de partea Mea, că iată, pe cât Îmi învăț peste tot poporul și-i spun pericolul cel pentru neascultare de cuvântul Meu, tot pe atât

diavolul își face cărare și scoală pe câte unul spre călcarea cuvântului Meu, căci am spus: «*Dușmanii omului sunt casnicii lui, oricât de mult ar fi și ei pe calea vieții*», dar dacă se unesc cu ei cei puși deoparte pentru lucrul Meu cel greu, ajung unii altora dușmani de mântuire, ajung lovit de ei Eu, Domnul, ajunge fața Mea batjocorită de lumea cea rătăcită de Dumnezeu și care nu știe greul mersului Meu printre cei morți, că morți sunt toți cei care nu iubesc pe Domnul cu viața lor de pe pământ.

O, se pregătește Ioan să mărturisească în ziua lui de serbare, de intrare a sa în salonul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, lângă tronul slavei, unde s-a așezat mijlocitor și rugător în ziua când Irodiada, femeia desfrânată, a dat cu sete să împlinească uciderea lui, rostind ea de lângă scaunul lui Irod tăierea capului lui Ioan.

Binecuvântată să fie intrarea lui Ioan în cartea Mea cea de azi cu ziua lui de serbare, cu cuvântul lui mărturisitor! Pace ție, mărturisitorul Meu, cărarea Mea spre oameni atunci și acum! Lucrarea Mea de azi a cuvântului Meu merge peste pământ cu duhul și cu puterea lui Ilie ca să vestesc cu ea lumea și să-Mi culeg din ea un popor și să-l pregătesc Mie, așa cum tu ai lucrat atunci înaintea Mea, căci așa a fost proorocit să lucrezi. Amin.

— **O** Mieluțele Doamne, cine-Ți mai slujește Ție cu atâta bucurie așa cum eu Ți-am slujit, așa cum eu m-am jertfit pentru Tine înaintea lui Israel? Se ascunde omul cel lucrător, se ascunde ca să nu pățească ceva de la cei ce nu iubesc mărturisirea cea despre Tine. Trebuie multă iubire de mărturisire ca să atingă omul lucrător bucuria nedespărțirii de Tine pe pământ, și în cer apoi.

Era regele lui Israel Irod și vedea Israel păcatul regelui, iar eu am spus cuvânt împotriva îngăduinței acestui păcat, dar desfrânată cea de la tronul lui Irod s-a dat mare, s-a crezut mare, și pe mine mic și a dat poruncă să mi se taie capul ca unui om de rând, dar eu eram înaintemergătorul Tău, nu om de rând, și și-a ars ea toată slava ei cea trecătoare, și-a ars-o în însăși mintea ei cea plină de slava de sine, săraca.

O, altceva trebuie să însemne femeia pe pământ, Doamne Mieluț. Vai de omul care ține lângă el femeie pentru păcatul din el și din ea, așa cum a făcut Irod, regele lui Israel, și vai de omul care-și ia femeie ca să-i măture casa, ca să-i spele cămașa și ca să-i pună masa! O, măi omule, măi, femeia care-ți mătură prin casă și-ți scutură și-ți spală cămașa și-ți pune să mănânci și-ți slujește ție atât cât vrei tu și cât înțelegi tu că are ea să facă, aceea nu poate fi slujitoare lui Dumnezeu, ci este sluga omului care nu-și face acestea, ci vrea să i le facă o femeie. O, nu pentru asta trebuie să-și ia omul femeie lângă el dacă-și ia, ci pentru ca să se crească unul pe altul în iubire de Dumnezeu, în voile lui Dumnezeu, în Duhul Sfânt al harurilor toate, dar iată, între bărbat și femeie nu țin mult apropierea și ajutorarea, nici măcar în cele duhovnicești nu țin mult dacă nu sunt amândoi plini de har sfânt și de misiune sfântă unul pentru altul și între oameni apoi, așa cum ar trebui să fie un rege peste un popor ca să fie poporul popor, ci trec apoi mult spre pofta trupului cei doi și cad unul prin altul dacă nu au povățuitor peste ei tot timpul și veghetor peste ei aceștia care au de dat pildă celor de sub ei și celor ce ies din ei, căci omul poate cădea în sine, în nepăsare, Doamne, poate cădea pentru sufletul său, și iată cât de mare este taina povățuitorului, iar eu am voit să-l povățuiesc pe Irod să nu se facă pildă de desfrânare înaintea poporului Israel. Iată, a fost judecat atunci Israel pentru păcatul lui, căci am picat eu jertfă pentru păcatul lui Irod și a tot Is-

raelul și am plătit cu sângele meu păcatul desfrânării lor, și mult doresc să fie de folos acestui popor jertfa mea, dar dacă el nu dorește nici măcar în ultimul ceas, nu putem noi peste cei ce nu dau să poată pentru ei, așa cum Tu nu poți azi peste cei care iau din mintea lor dacă să stea sau să nu stea cu Tine până la sfârșit, până la înviere, Doamne, și de aceea spui Tu poporului Tău să se adune în învățătura Ta și să nu facă după mintea lui cel ce a venit să se dea Ție spre facere și spre creștere și spre statornicie apoi. O, ce poate fi un om care face ca el? Ce va fi un așa om, Doamne? Iată, este nevoie de salvare multă peste cei ce au minte, și trebuie lucrat peste mintea lor mereu, numai să aibă ei umilință multă și mereu și să nu scoată ei sabia împotriva Ta și a lor.

O, popor atâta de miluit, atâta de hrănit din cer din gura Domnului, stai adunat în Domnul și în învățătura Lui, că dacă ieși din ea, te prinde furtuna și te ia și te duce ca pe o frunză și nu mai ai salvare. Aveți grijă, fii și fiice, aveți grijă de Domnul, nu de voi. De aceea să stați adunați cu El, și nu de altceva. Fiți slujitorii Domnului. Pentru slujirea Lui să stați cu El și la El, nu pentru ca să vă slujiți vouă și unii altora. Îmbrăcați-vă în Hristos zi de zi, îmbrăcați-vă bine. Nu dați de pe voi această slavă nici ziua nici noaptea. Tot timpul să vă găsească Domnul îmbrăcați, că altfel vine ispititorul cu pierderea vremii, cu cele ce nu sunt din cer. Fiți sfinți, dar învățați ce este sfințenia, căci ea pleacă de la duh și întregește apoi omul, pe cel din trei părți alcătuit. Fiți plini de dragoste. Eu așa am fost, mereu îmbrăcat în dragoste am stat, și am locuit în pustie până la arătarea mea înaintea lui Israel, și Domnul m-a învățat să fiu și să merg și să mănânc și să postesc și să vorbesc și să gândesc prin El și să învăț de la El, și nu de la mine, căci vai omului care stă el în el ca să-și cârmuiască el viața! Eu însă am avut pe Duhul Sfânt de cârmă și a grăit Duhul cu mine tot timpul, și a stat Domnul cu mine mult, până ce a fost să Se arate El mie Mielul lui Dumnezeu la Iordan, și apoi a fost să sufăr despărțirea de Israel prin pedeapsa pe care femeia nelegitimă a lui Irod a pus-o asupra mea.

O, ce mare este pe pământ o femeie plină de Dumnezeu și de dragoste de Dumnezeu! Ea poate să-l facă pe om să-L iubească pe Domnul și să se înfricoșeze să facă voia trupului și voia diavolului, pe când o femeie plină de sine și de dragoste de sine poate să-l facă pe un om sfânt să-l iubească pe diavolul, să facă placul diavolului, adică placul ei, și iată, vine Domnul și nu găsește credință pe pământ, nu găsește om care să-l facă pe omul despărțit de Domnul să vină după Domnul cu viața sa, cu dragostea sa. O, să nu spună nici o femeie că poate ea aceasta, căci femeia e femeie, ci să-L iubească ea pe Domnul și să-L slujească Lui cu lucrul slujirii ei, iar rodul ei va fi după voia Domnului, nu după căutarea ei cea pentru binele omului și pentru mântuirea lui, că multe femei ar da să creadă că pot ele pentru oameni, dar ele trebuie să poată numai pentru Domnul, dacă vor să nu se ivească ispite și căderi.

Eu, Doamne, am adus pe masă învățatură de veghe, căci omul cade din lipsă de veghetor peste el și peste pașii lui mereu, pași nevegheați. Eu, Doamne, sunt îndurerat de atunci și până azi că n-are omul veghetor peste el. Îl plâng pe cel ce se iubește pe sine și care n-are înțelepciunea cea împotriva acestui păcat ca să scoată sabia și să se apere de întunericul care îl trânteste mereu. Sunt dintre cei ce au venit cu calea venirii Tale și iubesc în ei acest păcat și cad când nu se așteaptă nimeni. O, vino, Doamne, vino mai văzut, mai deslușit la ei, ca să nu fie înghițiți de despărțirea de Tine cei puțin înțelepți între cei ce s-au dorit și ei pe calea aceasta și la școala aceasta a învă-

țării de sus. E ca la școala de pe pământ, unde unii știu carte, iar alții nu, și sunt slabi la învățătură și se semeșesc, săracii, ca să nu iubească ei umilința. Eu văd durerea Ta de la aceștia, și văd durerea celor ce-Ți îngrijesc poporul pe pământ.

O, vindecați-vă de îngâmfare, voi, cei necunoscători ai acestui păcat în voi, și lăsați-vă spre umilință multă, căci umilința este duh plăcut lui Dumnezeu în om. Nu faceți Domnului dureri, căci Domnul este Cel scump, este Mieluțul Care a plătit pentru voi. Amin.

— **S**lava cuvântului Meu rămâne peste tine, măi poporul Meu. Sfinții Mei vin la tine cu Mine și te povățuiesc cu milă. O, iubiți duhul umilinței, fiilor. Cei ce nu-l aveți, uitați-vă la cei ce îl au dacă aveți ochi curați ca să vedeți curat. Uitați-vă la cei ce Mă ajută și cu care Mă ajută, și în care Eu pot prin umilința lor.

Rămâneți la masa învățării, fiilor. Nu strângeți masa aceasta, ci stați așezați la ea cu dor, că nu mai este pe nicăieri așa hrană, și nici n-a fost până acum și nici nu va mai fi ca și aici la voi. Masă de petrecere sfântă să fie ea, și să se strângă la această masă poporul cel înscris pentru slujirea Domnului, cel mărturisitor prin viață și prin ascultare și prin umilința lui înaintea Mea. Amin.

Cobor curând cuvânt mare peste poporul român, că vine sărbătoarea crucii și am de graț cu dor și cu jale, că văd mult și văd peste tot și Mă doare când văd. Poruncesc puterilor cerești să-Mi facă pregătire și cale cu primire, că bat la ușă ca să grăiesc cu neamul român și cu cei ce s-au așezat să stea mari peste el. Îngerii și sfinții să se pregătească pentru slava cuvântului Meu peste neamul român. Amin.

O, pace multă ție, poporul Meu cel din români, că am în mijlocul tău râul cuvântului Meu, iar tronul slavei este deasupra ta, și pe el stă Domnul și cuvântul Său cel sfânt. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2013

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Îl doare pe Domnul nedragostea omului. Cele două căi: sfințenia și păcatul. Cel care nu se ispitește pe sine dacă este în credință, acela este ispitit de diavolul. Cei credincioși să nu mai aibă pe nimeni pe pământ. Taina și măreția de a fi român se va vedea curând.

E praznic sfânt în cer, și pe pământ la creștini. E mama Mea Fecioara slăvită de toate oștirile cerești în ziua aceasta, slăvită aparte pentru amintirea zilei ei de naștere între oameni pe pământ acum două mii de ani și mai bine, după planul Tatălui Savaot, căci Tatăl are grijă de om, are mult și mereu, are de când n-a mai avut omul grijă în rai să rămână cu Domnul și pentru Domnul, pentru Cel ce l-a zidit pe el, căci omul și-a ales voia sa, și de atunci n-a mai avut pe Domnul Stăpân peste el, ci voia sa a avut-o omul.

O, ce jos cade omul când iese de sub stăpânirea Domnului, când își alege el ce să facă și ce să fie și cum să facă! O, ce dureros este pentru Domnul când omul Îi face o așa rană grea!

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeul tău. Îți aduc hrană de sus la masă de praznic sfânt. Stau deasupra ta cu oștirile cerești, cu cerul slavei Mele și cu dulce mama Mea în sărbătoarea ei între sfinți, căci ziua ei de naștere între oameni pe pământ a fost începutul biruinței Mele asupra satanei, care l-a zdrobit pe om și l-a smuls apoi din sânul Meu, din rai l-a smuls, din planul Meu l-a smuls, și S-a îmbrăcat atunci Domnul în slava durerii, în lacrimi S-a îm-

podobit El și toată facerea Sa, cerul și pământul și toate cele dintre cer și pământ.

Mă doare nedragostea omului. Zadarnic are omul dragoste și milă și simțăminte mari și purtare aleasă, zadarnic dacă n-are dragoste de Dumnezeu, de Cel pe Care atât de mult Îl îndurerează prin inima sa rece, rece de Dumnezeu-Făcătorul.

Stau cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu. Am la masa Mea cu tine suitele cerești. Ne pregătim să coborâm cuvânt cu putere peste sufletul neamului român în zi de sărbătoare a crucii, crucea pe care am fost Eu ținut și pedepsit la moarte de poporul iudeu, de nedragostea lui pentru Dumnezeu, Făcătorul omului. Mă voi așeza, peste șase zile Mă voi așeza cu mare slavă de cuvânt la masa Mea cu neamul român, căci pe vatra lui Mi-a hărăzit Tatăl să vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și să-Mi așez scaunul de judecată și să strig de pe el în lung și în lat și să Mă audă omul cel de peste tot și să se întoarcă la Dumnezeu dacă voiește, dacă primește pe Cel ce strigă, pe Cel ce vede și aude și grăiește, pe Dumnezeul văzutei și nevăzutei Lui.

O, abia își mai aduce omul aminte de Mine, abia Mă mai numără și pe Mine între gândurile lui, abia Mă mai numește printre toate ale lui, printre toate cele amestecate ale lui. O, poporul Meu, primește-Mi cuvântul și dă-l spre împărțire peste tot, că iată, fac ce fac, zic ce zic la masa Mea cu tine și dau iar de durerea Mea cea de la om și Mă scriu cu ea în cartea Mea cu tine, că-i grea durerea, măi poporul Meu, iar când Mi-o spun Mă alin. Caut alin mereu, caut la tine, și te rog cu lacrimi să cauți alinare pentru Domnul, că nu găsesc pe nicăieri doctorie pentru suferința Mea cea de la om. Omul își caută numai pentru el alinare pentru cât se lovește și-l doare apoi, își caută și nu stă fără să caute, dar Eu, Domnul, unde să caut? Caut la tine, ajută-Mi la durere, căci pe cel care-l doare pentru Domnul, o, numai pe acela îl scapă de sub mână satana cel plin de duhul păcatului asupra omului, căci sunt două căi pentru om: sfințenia și păcatul, una îl dă Mie pe om, iar cealaltă, plină de păcat, îl desparte pe om de Mine în toată vremea, căci omul în toată vremea se înfruptă cu păcatul, care s-a făcut hrană pentru sufletul omului care nu dă să se pocăiască pentru păcatele lui.

A găsit Tatăl Meu dragoste de Dumnezeu în dumnezeieștii părinți ai mamei Mele Fecioara, cărora le-a dat-o lor de fiică în zilele bătrâneților lor, căci ea a fost proorocită din vreme că va veni născută pe pământ și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, Care va fi Mântuitorul celor ce vor avea putere să creadă în El și să se facă prin El fii ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, mamă scumpă a Mea, te poartă suitele cerești în slava zilei tale de naștere pe pământ. Ai crescut apoi un picuț de timp și ai fost dată Domnului ofrandă sfântă ca să crești sub pază sfântă pe pământ și să fii tu apoi mama Mea și să-Mi ocrotești pruncia și copilăria și slava propovăduirii, mamă, și apoi să împarți cu Mine durerea crucii Mele, o, mama Mea. Suntem acum aici cu slava nașterii tale la masă cu poporul cuvântului Meu cel din vremea aceasta peste pământ. Avem popas unde să venim și să Ne odihnim între oameni, mamă. Mare minune este aceasta că am găsit fii credincioși venirii Mele de acum, de Mi-am făcut apoi cu ei cetate pe pământ ca să vin cu sfinții și să punem cuvânt pe masă ca să fie el împărțit și împlinit apoi peste pământ, mamă. O, slavă zilei tale de naștere, și să Ne așezăm cu hrană cerească la masa cea de azi cu poporul cel credincios, o, scumpă mama Mea. Amin.

— **M**are minune, Fiule scump al meu Iisus, mare minune este poporul cuvântului Tău pe pământ! Așa minuni faci Tu cu puterea Ta cea din Tatăl,

că ai atâta de lucrat peste pământ și peste cer și ai atâta durere, pentru care trebuie să lucrezi mult ca să Ți-o alini cumva. Duhul cel potrivit în om pentru dragostea de Tine Ți-a strivit bucuria și odihna Ta în om încă de la începutul Tău cu omul, Fiule scump. Ai dus această suferință grea cinci mii de ani și mai bine, și a venit vremea să vii pe pământ după om apoi, și-Ți trebuia mamă ca să vii, ca să Te naști ca omul, ca să Te faci cunoscut între oameni, Fiule scump, și să Te faci Dumnezeu văzut. Te-ai coborât din cer pe calea Duhului Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, Una cu Tine și cu Tatăl, și slăvit prin duhul proorociei mereu, mereu pe pământ, și Te-ai intrat în pânțele mele cel fecioresc și Te-ai născut Prunc și Te-ai făcut Om, și ai trecut apoi prin toată calea cea grea a întoarcerii Tale iarăși la Tatăl, căci ai crescut și ai propovăduit, și Te-ai arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și Te-ai arătat apoi răstignit pe cruce și ai pățit mult și ai fost îngropat sub lespede, și ai înviat apoi după trei zile, și nu după multe zile apoi Te-ai suit la cer și Te-ai așezat la locul Tău, de-a dreapta Tatălui Savaot, Tatăl nostru, Fiule scump. Dar este scris că iarăși va fi să vii și să judeci toate și pe toți și să-Ți faci împărăție fără de sfârșit apoi, și iată, ai împlinit și ai venit. O, ai venit cuvânt peste pământ și e mare minune venirea Ta, și e mare minune poporul cuvântului Tău, poporul care Te primește să vii și să-Ți așterni masă de cuvânt și să Te faci carte, Doamne. O, cum să nu fie minune acest popor, minune care n-a fost de când veacurile și nici nu va mai fi, minune în mijlocul necredinței de pe pământ și a toată deșertăciunea și păcătoșenia și a slujirii idolești? Minune, Fiule, este poporul Tău, minune este credința lui și statul lui cu Tine la masă de cuvânt, iar nașterea lui din cuvântul Tău este darul Tău oferit oamenilor toți, toți care vor să creadă în venirea Ta cea de acum cu salvarea pentru toți cei care întind mâna spre Tine ca să-i iei în bărcuță, căci valurile vin tot mai mari pentru fiii fărădelegii și n-au salvator, căci sunt îndărătnici și nu dau să audă trâmbița Ta, care anunță judecata, dar și salvarea, Fiule scump. O, e mare minune să vină omul la Tine și să-Ți dea mâna să-l iei în bărcuța Ta și să rămână al Tău pe veci, că e mare durere pentru Tine să vină omul, și să se smulgă apoi din mâna Ta și să se lase iarăși spre cădere apoi în voile sale, în rătăcirea cea omenească. Și ce să le mai faci Tu la unii ca aceia care-Ți trădează dragostea, care se rup din Tine, de lângă Tine, după ce au gustat și au văzut cât ești de bun, cât de adevărat și cât de mare peste pământ și cer?

Îmi iau omoforul de pe umeri și-Ți șterg cu el acum lacrima de la aceste dureri și rane, care-Ți vin de la neascultarea și de la nesupunerea celor care n-au voit să fie cuminți și să Te iubească mult, în ciuda a tot ce a dat să-i smulgă pe ei de lângă Tine, Fiule salvator, Care-i plângi pe cei ce se joacă de-a viața și n-au înțelepciune pentru ei, pentru viața lor. Să ne ștergem lacrimile, că avem de lucrat mult și mereu, avem planul Tatălui de adus la biruință, și avem pe cei ce ne iubesc prin dureri și ne alină și-i alinăm, și unii altora ne dăm toată grija. Dar acum le grăiesc lor, fiilor și fiicelor poporului Tău cel din români cules de cuvântul Tău, Doamne al meu și al lor, Fiule al Tatălui și al meu.

O, fii și fiice, care alcătuiți poporul Fiului meu Cuvântul pe vatra neamului român, nu uitați să fiți și să rămâneți minunea cea de la sfârșit de timp a Fiului meu Iisus Hristos. Nu uitați că voi trebuie să-L iubiți, să nu-L părăsiți, să stați cu El la bine și la greu și că trebuie să înmulțiți poporul Domnului, că mare va fi această minune, și se va arăta curând, curând măreția ei și a Domnului ei. Zi și noapte aveți grijă sfântă cum să vă dați Domnului, cum să fiți ai Lui și numai ai Lui cu toată

puterea voastră, cum să nu vă lăsați ispitiți și smulși afară, că afară, de la hotarul vostru spre afară e numai prăpădul cel de la sfârșit de timp, și peste care satana domnește și se luptă să ducă la prăpastie veșnică pe cei călăuziți de el, pe cei din împărăția lui, locul lumii, că voiește satana să se răzbune pe om, și mult să se răzbune.

Iată ce vă povățuiesc în ziua mea de serbare: Vă învăț apostolește și vă îndemn, ispitiți-vă bine pe voi înșivă dacă sunteți în credință. Puneți-vă la încercare pe voi înșivă, că altfel vă pune satana la încercare și vă biruie, fiilor, și vă scoate de la Domnul ca pe cei necredincioși ai acestui cuvânt. Voi trebuie să vă cunoașteți bine că Iisus Hristos, Fiul meu, este întru voi. Așadar nu fiți netrebniți, că e primejdios să fiți așa, ci fiți desăvârșiți în credință și puternici prin ea și uniți pentru ea, ca nu cumva să atrageți asprimea Domnului pentru îndreptarea voastră apoi.

Pe cei ce au lucrare tulburătoare pentru răsturnarea acestei Evanghelii izvorâtă din gura Fiului meu Mântuitorul, pe aceștia țineți-i departe de urechile voastre și fiți ascultători de Domnul, căci scris este: *«Dacă vă propovăduiește cineva altfel decât ați primit, să fie anatema!»*. Aceia nu sunt ai lui Hristos, ci s-au lăsat smulși din bărcuță și sunt pe valuri, că au dat de la ei cuvântul sfânt și dau să vă vestească ei altfel decât ați primit. O, până și înger din cer de-ar fi să vină la voi, nu numai unul dintre cei ce au crezut și au căzut apoi, ci chiar înger din cer de v-ar vesti vouă altfel de Evanghelie decât aceasta prin care ați crezut, să fie anatema. Amin.

O, nu este lucru omenesc acest cuvânt, fiilor. Iată, și-au murdărit urechea și duhul și puterea mulți din cei ce au fost opriți pe cale ca să li se dea îndemnul să creadă altfel decât au primit și au stat cu Domnul. Sunt dușmani pe Domnul și pe voi cei care s-au tras în lături de la ei voire și lucrare. Puneți-vă la adăpost de această lucrare vrăjmașă credinței voastre cea pentru viață. Ca o mamă bună vă povățuiesc așa, că Domnul vede, și văd și sfinții Lui, și ca o mamă vă doresc pe Domnul între voi și vrăjmașii credinței voastre și ai ajutorării pe care Domnul v-a cerut-o pentru biruința Lui asupra diavolului cel ucigător de om.

Iată, cei ce s-au jucat de-a plecatul, de-a libertatea, de-a ieșitul lor de sub Domnul, nu s-au mai putut juca și de-a venitul, căci această taină este mare. E taină mare acest popor, și nu se poate în mijlocul lui trădători de credință și de statornicie lângă Domnul, cu iubire și cu recunoștință dovedite acestea. O, dar vine ziua cea pentru răspuns, și fiecare va sta înaintea Domnului pentru credință sau pentru necredință, pentru ascultare sau pentru neascultare, pentru iubire sau pentru ne iubire.

O, fiilor, o, fiilor, nimic și pe nimeni să nu aveți voi pe pământ, decât pe Domnul și pe sfinții Lui și pe frații Lui slujitori Lui. Iată, vai de cei ce dau să mai aibă ceva pe pământ! Nelepădarea de sine atrage după ea căderea din rai a omului credincios lui Dumnezeu, dar voi, fiilor, aveți grijă de Domnul, numai de Domnul, iar Domnul va avea grijă de voi, numai de voi, numai de cei ce au grijă de Domnul. Amin.

Le-am dat povață întărită, Fiule scump al meu. Le-am dat vlagă, le-am dat duh de mamă și dragostea mea pentru ai Tăi. Cei ce sunt ai Tăi trebuie să lupte mult și statornic pentru locul lor de lângă Tine, căci dacă nu luptă sunt biruiți și cad, ca și cei care așa au pățit, spre bucuria vrăjmașului satana, care-i va da curând, curând pe toți slujitorii voii lui la pieire mare, precum este scris.

O, Fiule, mângâiere să avem de la cei ce ne iubesc cu milă și cu credincioșie, dar trebuie mereu, mereu să-i sprijinim

pe ei, să-i ocrotim pe ei, și mult să-i povățuim pe ei.

O, slavă Ție pentru slava Ta, cu care Te pregătești acum cu tot cerul, cu suitele toate să cuvintezi peste neamul român în zi de sărbătoare a crucii Tale, Doamne, peste șase zile de la praznicul de azi. Toți vom fi în slava Ta cu harurile toate și toți Ți pregătim calea, că avem peste noi porunca Ta, o, Fiule Iisus. Amin.

— **S**lavă și pace venirii Mele cuvânt pe pământ peste neamul român, o, mamă scumpă a Mea! Vine ziua praznicului crucii Mele și voi coborî și voi grăi cu fiii români. Îl plâng pe cel ce nu crede între români că este Dumnezeu acest cuvânt. O, a fi român e taină mare, și se va vedea această taină și toată măreția ei, căci va fi vai de românii care nu-L cunosc pe Domnul de Dumnezeu al lor și cuvântul Său de azi peste ei!

Ți-a dat hrană de viață mama Mea Fecioara, măi poporul Meu, ți-a dat, că e plină de grijă pentru tine ca și Mine. O, ai și tu grijă de Mine, fiule, ai și tu, că și Eu am de tine, căci tu Îmi trebuiești mult pentru planul Meu cel de la Tatăl acum pe pământ. Iată ce-ți spun: Dacă diavolul Ți spune și-ți șoptește altceva decât cuvântul Meu de peste tine, tu rămâi în cuvântul Meu, poporul Meu. Diavolul te îndeamnă și-ți spune că ești nevrednic de Dumnezeu și că e bine să-L părăsești. Iată, Eu nu-ți spun așa, nu-ți spun să Mă părăsești pentru nevrednicia ta, ci-ți spun să te umilești mereu, să-Mi ceri mereu vindecare și iertare și înviere și să stai cu Mine și să-Mi servești venirii Mele, căci vai celor ce vin și Mă ascultă cu credință și se smulg apoi și se duc la cele ce încă au ei pe pământ! Nici Eu nu pot cu cei îndărătnici, dar pot pentru cei umiliți și plecați spre mila Mea de ei. Eu nu-l lepăd pe om nici pentru păcatele lui dacă are credință și iubire și credincioșie sub slava crucii Mele, ci îi cer duh umilit și ascultare și luminează peste pașii lui, ca să fie vegheați pașii lui, iar cu satana cel tulburător lupt Eu, Domnul, pentru toți cei ce s-au dat Mie și au rămas ai Mei. Amin.

O, pregătește-te frumos pentru coborârea Mea cuvânt peste neamul român și stai de veghe cu suflet mare, cu suflet mult, poporul Meu cel din români, căci Eu, Domnul, Mă pregătesc cu toate suitele cerești și ies acum în întâmpinarea acestui neam ales la sfârșit de timp pentru slava cuvântului Meu în mijlocul lui, căci Tatăl M-a trimis la el, iar Eu am venit.

Fiți blânzi, fiți smeriți, fiilor! Fiți asemenea Mie și fiți în toate și pentru toate cu duhul umilinței și al lucrărilor ei, căci așa Se împlinește Domnul pe pământ în cei ce sunt asemenea Lui și lucrând cu El pentru biruința Lui, pentru slava Lui cea mare, slava cea de la sfârșit de timp, care va încununa cerul și pământul cu slavă, cu slava Domnului, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2013

*Praznicul Înălțării Sfintei Cruci.
Cuvântul lui Dumnezeu către neamul român*

Țara Română este țara strălucirii, în care strălucește slava Domnului. Grăirea Tatălui și a Fiului cu neamul român. Hrana dată la început omului. Jertfa Mieluțului, prima jertfă pe pământ.

Sunt trimisul Tatălui Meu Dumnezeu Savaot și vin cuvânt pe pământ peste neamul român, cuvânt de slavă și de pace și de adevăr.

Sunt Fiul Tatălui, sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani M-a trimis Tatăl Meu pe pământ să Mă fac Om văzut între oameni și să Mă dovedesc Fiul Său și să creadă în Mine cei cărora le va fi dat de la Tatăl

să creadă, iar acum, la sfârșit de timp, Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc din nor, grăiesc din slavă, grăiesc din Tatăl, căci Tatăl este cu Mine, dimpreună cu toate suitele cerești, care-Mi poartă slava pe aripi îngerești, pe roți de heruvimi, pe pară de foc, și slava venirii Mele este mare. Vai celui ce se îndoiește la auzul cuvântului Meu, la glasul venirii Mele cuvânt peste pământ, căci plata unuia ca acela este cu cei necredincioși!

Nu sunt ghicitor, nu sunt prezicător, ci sunt cu Duhul Adevărului în mare lucrare peste pământ și peste neamul român, la care Tatăl Mă trimite. O, de ce, Tată, la acest neam Îmi faci trimiterea Mea cea de la sfârșit de timp? Spune-i Tu, Tată, acestui neam povestea lui cea de la Dumnezeu hărăzită s-o poarte el înaintea Ta și a toate neamurile de pe pământ. Voiesc să grăiești Tu mai întâi neamului român în zi de praznic al crucii pe care Eu am fost răstignit când Tu M-ai trimis pe pământ după om, o, Tatăl Meu.

— **D**a, Fiule scump, voiesc și Eu ceea ce Tu voiești, și-i spun neamului român că dacă poporul pe care l-am avut aparte al Nostru dintre neamurile pământului, dacă el Te-a dat la moarte pe cruce când Te-am trimis să-l luminezi și să-l lucrezi și să Te primească el din partea Mea, dacă el nu Te-a primit și Te-a lepădat și Te-a scos afară din vie, Eu, Tatăl, Ți-am dat altă mireasă și alt țărâm, care să fie al Nostru pe vecii apoi. Am așezat atunci pe pământ binecuvântare mare peste țara pe care stă acum neamul român și Ți-am arătat-o, Fiule scump, în toată podoaba ei cea de taină și am ales-o de slavă a Domnului la sfârșit de timp, și am pregătit-o prin suferință două mii de ani și am ținut-o sub cruce ca să fie frumoasă, iar cine privește cu inimă curată la istoria ei, acela poate vedea măreția ei și pe Domnul ei, Care a păzit-o și a înălțat-o prin răbdarea ei la slava ei cea de la sfârșit de timp, căci ea a fost smerită și a răbdat mult, și este scrisă în Scripturi să fie ea țara strălucirii, iar Tu acum strălucești în ea cu slava cuvântului Tău, o, Fiule Emanuel, și Te dovedești cu multul Dumnezeu al ei, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Tatăl și Fiul în strălucire de Duh Sfânt peste ea și cu ea acum, și este scris că *«fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul care l-a ales de mărturie Luiși»*.

Acum, Eu, Tatăl, grăiesc fiilor neamului român și le spun lor: Amin, amin zic vouă: Acesta este Iisus Hristos, Fiul Meu, Care vine cuvânt la voi pe nori de slavă și rău de cuvânt Se lasă El peste voi. O, primiți-L pe El, deschideți Lui! Amin.

— **E**u, Tată Savaot, M-am vestit din vreme că vin cuvânt peste români și Mi-am și deschis odată cu vestirea, și Mi-am trimis puterile cerești să-Mi gătească înainte calea. Am cheile adâncului, precum este scris despre Mine, și am cheile împărăției cerurilor, o, și le am și pe ale omului și intru când Mă vestesc că vin. Am cu Mine la masă de cuvânt oștirile cerești, îngerii și sfinții, și am acum aici pe bunii și pe străbunii neamului român și e măreață masa slavei în zi de praznic sfânt a crucii Mele, Tată Savaot. Acolo unde nu este credință voi pune Eu credință, și acolo unde nu este primire Îmi voi deschide Eu.

Amin, amin zic ție, neam român, deschide Domnului! Eu, Domnul, am deschis și am intrat, că am cheia, căci Eu sunt ușa, precum este scris. E plin văzduhul de deasupra ta de slava venirii Mele cuvânt la tine cu zecile de mii de sfinți ai Mei, o, țară a venirii Mele, căci este scris: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!»*, iar Eu vin la tine, că ești casa Mea cea pentru venirea Mea, precum te-a dăruit Mie Tatăl acum două

mii de ani când am fost alungat de poporul iudeu de am rămas fără casă pe pământ. Ia aminte la râul Meu de cuvânt care curge peste tine în ziua aceasta și-ți spune el ție durerea Mea și așteptarea Mea cea de la tine. Cu duh părintesc Mă apropii și-Mi aștern masă de cuvânt pe vatra ta.

Să ia aminte popoarele toate grăirea Mea cu neamul român în zi de praznic sfânt și să se înțeleptească toate neamurile pământului pentru venirea Domnului, Care cuvintează din slavă deasupra pământului român, pământul strălucirii Domnului, căci strălucești de slava Mea din tine, o, țara Mea cea de la sfârșit de timp. Mai e puțin și se scriu șaizeci de ani de cuvânt al Domnului deasupra ta pentru pregătirea venirii Mele a doua oară pe pământ după om, și este scrisă această istorie a Mea cu tine și s-a făcut ea carte pe pământ pe vatra ta. În cartea istoriei tale cea de două mii de ani stă scrisă dragostea Mea pentru tine și multa Mea aplecare, multul Meu pogorământ spre durerea ta, că mereu te-am mângâiat sub cruce și mereu M-am așezat cu tine sub jugul ei, că ai avut străbuni credincioși, pe care-i ridicam veghetori viteji ca să te păzească a Mea, mereu a Mea, fiindcă Tatăl te-a hărăzit Mie acum două mii de ani, după ce M-am născut și am crescut, și după ce M-a alungat poporul la care Tatăl M-a trimis, că M-a pus pe crucea suferinței și a învierii și sunt viu în vecii vecilor, și sunt Eu Domnul Dumnezeuul tău, o, țara Mea cea de azi. Ți-am văzut fața ta atunci, pe cea de atunci și pe cea de acum, și ți-am văzut toată frumusețea pe care Tatăl ți-a hărăzit-o pentru slava Mea, și te-am dorit mereu de atunci.

O, nu mai ai iubire de țară, neam român! Cine să te învețe această măreție cerească, țara Mea cea de azi? O, îți trebuie iubire, dar tu ai trecut mult prin dureri. Ele te-au învățat să fii frumoasă, să fii tu țara Mea și numai a Mea, și Mă iubeau străbunii tăi și străluceau cu credința lor și cu iubirea lor de țară, dar acum nu mai ai peste tine decât iude, iubito. Iată, cei ce au punga iau din ea, își împart din ea unii altora, iar pentru tine se duc și împrumută. Îți cer ție ca să pună în pungă, dar din ea nu se mai împarte după nevoile tale, căci cei ce te stăpânesc îți sug laptele, îți sug sângele, și e mare peste ei păcatul lăcomiei lor. Eu, însă, Mă scol ca un viteaz și aprind făclii peste tot și caut peste tot ca să prind hoțul care-ți rupe ție de peste tot cămășuța și nu-i este milă să te lase goală și nu-i este rușine de fapta sa, dar Mie Îmi este rușine de goliciunea ta înaintea popoarelor și vin și-Mi întind peste tine veșmântul ca să te acopăr cu slava Mea dacă Tatăl a promis să fii tu a Mea, țara Mea cea de la sfârșit de timp ca să cuvintez în mijlocul tău cuvântul venirii Mele, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Sunt îmbrăcat în veșmânt de in și stau cu cerul deschis deasupra ta. Am tron în mijlocul tău, am calul alb pe care stau și cuvintez, am pe poporul cuvântului Meu, pe care l-am ales de strajă Mie și stau în mijlocul lui ca pe tron, și Mă numesc Credincios și Adevărat, și judec și Mă lupt într-o dreptate, iar ochii Mei sunt ca para focului și sunt plin de cununi și am nume scris, iar veșmântul Meu de in este stropit cu sânge, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, căci așa este scris, și oști din cer se poartă cu Mine, purtând veșminte de in, iar din gura Mea iese cuvântul Meu ca sabia cea ascuțită asupra celor cu viață păgână și vin să-i păstoresc, căci n-au păstor, n-au ascultare pentru adevăr și iubesc minciuna și se îndeletnicesc cu ea și uită de Domnul, Care vine cu răsplata Sa.

Voi, cei care asupriți acum, în vremea voastră, voi, cei care iubiți minciuna și cârmuiți cu ea peste acest neam, o, până când? Amin, amin zic vouă, tot ce nu înseamnă Dumnezeu este minciună împotriva adevărului. Au nu știți că tatăl minciunii

este diavolul, stăpânitorul întunericului acestui veac? Au nu știți că minciuna și slugile ei vor fi aruncate în adânc? O, v-ați făcut vițel de aur și jucați în jurul lui văzut și nevăzut, și ați uitat de răsplata faptelor, dar Eu vin și voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris.

O, dacă ați uitat atât de mult și uitați mereu de Dumnezeu, cum de vă mai urcați pe scaune ca să stăpâniți peste acest neam? Să nu zică nimeni că Mă are de Dumnezeu al său dacă nu Mă ascultă, dacă nu Mă întreabă, dacă nu urmează ziua și noaptea poruncile vieții și adevărul a toate, dar nu minciuna. Vă amintesc de Iuda, de cel care lua mereu din punga cea frățească, și văd toți unde l-a condus pe el acest obicei, iar Eu Mă uit la voi și la lăcomia cu care v-ați urcat pe creste și ați strigat la popor să vă audă și să vă aleagă mari peste ei. O, unde vă este credințioșia față de credința lor? Dar voi ați furat mult de tot, căci singuri, aproape singuri v-ați ales, și unul pe altul v-ați ales și v-ați așezat la masa sfatului țării și vă lăudați cu număr mare între cei care v-au ales, dar e mic de tot numărul acela și ați mințit pe fiii acestui neam că ați fost aleși cu număr mare. O, ce veți face acum? Minciuna cu care vă arătați mereu ca adevăr nu poate fi scaun, și se va rupe statul vostru, și de mult v-am spus aceasta. Vă judecă strămoșii care au murit pentru neam și pentru adevăr. Vă vor cere socoteală bunii și străbunii voștri. Îi am cu Mine la masa slavei cuvântului Meu din ziua aceasta și se uită plângând cu jale peste faptele păgânești, pe care le săvârșiți ziua și noaptea împotriva fiilor acestui neam ca să vă păstrați stăpânirea peste ei. O, la vrăjitori v-ați dus. La rătăcitori și la iubitori de bani v-ați dus, dar la înțelepciunea Domnului ca să vă întrebați cu ea, nu vă duceți. Iată, vin Eu, Domnul, vin Eu la voi dacă voi nu bateți ca să veniți să vă dau, și să aveți apoi.

O, n-aveți iubire de țară, voi, cei ce ați pus mâna pe ea cu nedreptate. O, nu vă luați dreptul să vindeți această patrie la străini, căci al Domnului este pământul, nu al vostru ca să-l dați voi la cei care râvnesc de peste tot să jupoaie de slavă această patrie a Mea și a celor ce o iubesc pe ea.

Am așezat la cârma neamului român, cu mâna Mea cea tare l-am așezat pe cel ce este cârmaci cu milă multă și cu aleasă iubire de țară și cu multă înțelepciune de la Mine pentru paza ei, pentru cârmuirea ei și a voastră, dar voi nu l-ați vrut, voi, cei puțini, care v-ați ridicat în numele a tot neamul și ați dat să-l prigoniti pentru ca să fiți numai voi, și-l prigoniti mereu prin cuvinte defăimătoare și nu-i primiți sfatul, care v-ar salva pe voi de la plata fărădelegilor voastre. Eu însă, Mi-am așezat poporul cuvântului Meu la veghe sfântă și la rugăciune de foc și Mi-am păstrat la locul cel de cârmă pe cel pus cârmaci din planul Meu cel sfânt pentru iubirea Mea cea mare de acest neam, dar și pentru iubirea lui, că n-am găsit pe altul mai mare la iubire și la inimă ca și pe el în vremea aceasta pentru acest neam. V-am povățuit și alte dați să vă supuneți iubirii lui de neam și de țară și de voi, ca să vă fie bine vouă și la toți cei de pe această vatră. O, v-ați împotrivit, ați fost obraznici, ați fost semeți, v-ați încrezut în voi și unii în alții și n-ați ascultat sfatul Meu și nici sfatul lui. Plâng cu cerul, plâng cu bunii și cu străbunii voștri și facem sfat ca să-l păstrăm și să-l ocrotim la veghe pe mai departe peste neam pe cel ce stă acum cârmaci și veghetor, că fără el peste locurile veghii e greu pentru soarta neamului român, care n-are la masa cea de sfat decât iubitori de bani și de laudă și de față a lor, și vai neamului acesta cu așa binefăcători peste el!

E răzmeriță între frate și frate, e nedumerire multă și e neliniște peste tot între fiii neamului român. Plâng mulți, plâng

de mila câinilor care sunt sortiți spre moarte ca să nu mai muște. Iată ce vă spun Eu, Domnul, vouă, celor miloși pentru aceste ființe scrise să moară de la om. O, cum de nu vă gândiți, fii români, cu aceeași jale, cu aceleași simțăminte miloase la atâtea vietăți, la oi, la miei, care mor de mâna omului fără să scoată un cuvânt de vai? Cum de nu vă gândiți cu lacrimi la oi și la mieluți, la vite și la păsări, la animale fel de fel, care sunt ucise cu dor mult ca să fie puse în vase și prăjite spre mâncare omului care merge la măcelărie să-și cumpere carne să-și facă din ea hrană? Oare nu și acelea sunt vietăți fără de mângâiere și date spre jertfă pentru ca să intre ele în pântecele omului? Cum de nu le plângeți și pe ele așa cum îi plângeți pe bieții câini? O, iată ce este omul! Este mormântul atâtor ființe cu suflet viu în ele, și pe care omul le ia și le taie, le ia viața ca să le mănânce el apoi. O, fie-vă milă și de oi și de viței și de păsări, fie-vă milă de toate animalele care sunt ucise de om spre mâncare lui. Dacă plângeți pentru câini, plângeți-le pe toate ființele pe care omul le omoară, le vânează, le ia viața și le bagă în pântece apoi.

O, ce frumoasă a fost porunca Mea dată omului la început, când i-am spus ce hrană să mănânce! S-a ivit apoi moartea mieluțului, sânge pe pământ, jertfă adusă Domnului, dar durerea morții a atârnat dureros față de jertfa inimii celui iubitor de Dumnezeu. Inima înfrântă și smerită ar fi fost de-a-juns atunci, dar n-a fost omul mulțumit cu atât. O, ce-Mi trebuia Mie jertfă sângeroasă de la om? Dacă omul s-a învățat așa, puteam Eu, Domnul, să-l înduplec altfel? Dacă Eu, Domnul, vă învăț pe voi acum, fii ai neamului român, să nu mai ucideți pentru ca să mâncați, pot Eu să vă înduplec pe voi spre așa milă pentru toate vietățile pe care le ucideți mereu, și pentru ca să fiți voi sfinți apoi și fără de ură întru voi? Iată, ura și dezbinarea vin de la carne, de la hrana cu carne a trupului omului, care se face ură, ură unul împotriva altuia apoi. Iată, plângeți că s-au înmulțit câinii și că vă mușcă, sau că vor pieri de mâna omului pentru vătămare peste oameni, dar nu plângeți că s-au înmulțit păcatele voastre, care vă mușcă și mai rău, și vă mușcă spre moarte, căci păcatul este moarte. O, fiți cuminiți, căci toate vin după faptă. Nu vă mai răzvrățiți pe cele ce vin ca plată a faptelor voastre. Iubiți însă adevărul, și dați-vă în lături voi, cei care nu-l iubiți pe el între frate și frate, căci minciuna celor ce s-au așezat să bată palma pentru mersul și soarta acestui neam după voia lor, această faptă rușinoasă îi va trage pe ei la plata celor minciñoși, căci tatăl minciunii este diavolul.

O, fii români, o, neam român, nu vindeți pământul de sub voi, fii români. Acest pământ este sortit slavei Domnului la sfârșit de timp și va fi curățit și spălat, căci dacă omul nu caută cu viață sfântă, poate Domnul să-l ajute și să-l smerească pe el, căci nu-i trebuie omului atâtea câte își strânge el, ci îi trebuie viață cu cerul, cu Domnul pe pământ, dar n-are omul învățătură peste el pentru viața lui, pentru veșnicia lui așa cum au avut străbunii lui, căci slujitorii cei de azi ai bisericii neamului român sunt cei mai lacomi, cei mai iubitori de slavă deșartă și de stăpânire peste cei mulți și neînvățați cu Domnul, și n-am decât rușine mare de la ei, de la statura lor cea atât de jos căzută de la legea sfințeniei, și n-am cu cine să-l ajut pe om, decât cu venirea Mea cuvânt pe pământ și cu poporul Meu cel din români, care s-a lăsat al Meu, ajutorul Meu, cărarea Mea, ochiul și urechea Mea, căci este de Mine spus cuvântul care îndeamnă: «*Cel ce are urechi de auzit, să audă ce grăiește Domnul!*».

O, neam român, ia grăirea Mea de peste tine și așez-o peste inima ta și nu fi necredincios. Ia aminte că ți-am grăit cu mare durere, căci sunt îndurerat, sunt plâns, sunt apăsător de

mare de la tot ce văd în mijlocul tău și de la câți te mint pe tine zi de zi, căci li s-a dat limba, dar omul limbut e dușman și pe sine însuși și n-are înțelepciunea să priceapă cât de jos a căzut el prin duhul minciunii, că iată, cel ce s-a numit pe sine să guverneze peste tine înconjurat de cei aleși de el, acela cocoloșeste numai minciuna, căci i s-a dat limba, și așa au făcut și cei de la care el s-a deprins așa, dar ulciorul cu minciuni se va sparge curând, curând și va murdări mult fața celor ce mint cu lăcomie ca să prostescă, zic ei, pe cei supți de ei mereu, peste care ei domnesc, orbindu-și conștiința ca să nu vadă cu ea fărădelegea lucrată de ei.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Cu duh de Păstor am grăit ție, popor român. Tu ești sub cruce și știi sau nu știi aceasta. O, scoală-te și vezi cine-ți pune cruce, și vezi de la Mine și învață de la Mine ca să te scuturi de dușmanii vieții și să-i înveți tu pe ei întoarcerea la calea dreptății, căci dacă tu dormi vin lupii și-ți pradă duhul păcii tale și țara ta cea scumpă Mie și oștirilor cerești, cu care vin când o păstoresc pe ea.

O, învață-te cu sărăcia și cu puținul din toate, decât să te lași vândută și umilită și asuprită de neamuri fără de credință. Vino să iei din cuvântul Meu și să fii vie, patrie română, patria Mea de azi! Caută în calea cuvântului Meu, că vin în sărbători și vin în vreme de răstribite și cuvintez pe vatra ta în mijlocul poporului Meu cel credincios, care-Mi face primirea. O, nu uita, caută cuvântul Meu, caută învățătură de viață în râul Meu de cuvânt, că nu se poate să nu fie Domnul pe pământ cu oamenii în lucrare de Duh Sfânt, dar dacă nimeni nu Mă caută, Eu nu pot să nu caut spre cei ce M-au uitat ca și Adam în rai, și fericiți sunt cei ce se smeresc și cred și caută cu umilință spre cuvântul Meu cel milos. Amin.

V-am dat hrană, fii români. V-am grăit atât de apropiat prin graiul gurii Mele. Norul slavei Mele a cuprins văzduhul patriei Mele de azi, căci patria ta are alegere mare și va fi ea curând, curând, patrie cerească, patria celor fericiți cu Domnul, care au iubit și iubesc adevărul și sfințenia și credința cea sfântă pentru adevăr.

O, pace ție, țara Mea cea de azi! Îmbracă-te mireasă! Eu sunt Mirele tău, așa a fost voia Tatălui Meu Savaot. Povestea ta e pe masa slavei de sus, purtată de cete de prooroci și de sfinți. Un ceas, iubito, și vor înțelege popoarele toată frumusețea ta cea de sus pe pământ între neamuri. Mi-e dor de tine, Mi-e tare dor de veșmântul tău cel de sus și de cununa ta de slavă. Tu ești aleasă Mie, și știu popoarele alegerea ta cea de la Domnul. O, caută cu credință pe urma Mea, și caută spre sfințenie și spre adevăr. Te voi curăți de toți asupritorii tăi și ai slavei tale cea de la Mine și-ți voi da un duh nou, dar înnoiește-te ca să faci voia Mea și să fii frumoasă, o, patria Mea cea de azi, cea mai frumoasă să fii, prin credință și prin iubire să fii.

O, pace ție! Îmi desfac brațele și te cuprind, și-ți voi cuprinde tot trupul tău curând, curând. Deschide mari ochii ca să cunoști pe cei ce-ți vor binele după adevăr în mijlocul tău, iar Eu te voi păstori mereu. Mă vei găsi aici, în acest cuvânt, și mereu te voi păstori, numai să Mă cauți. E dulce limba ta, grăirea ta, atât de dulce cât Mi-e Mie de dulce. Grăiește Dumnezeu cuvântul Său pe limba ta, neam român, semn că Domnul iubește aparte acest neam și acest pământ.

Apropiati-vă și învățați duhul și taina frăției, fii români! Întru acestea vă veți cunoaște că sunteți ai Domnului pe pământ. Biruiți-l pe satana, biruiți duhul și lucrarea lui antichrist, că vă dau puteri de sus, vă dau prin cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Tatăl și Fiul au grăit în Duhul Sfânt neamului român în

zi de praznic sfânt, și Acești trei Una sunt.

Amin, amin zic vouă, iubiți și credeți venirea Mea la voi, fii români. Acest râu de cuvânt, ieșit din gura Mea, este cunoscut cu inima și purtat apoi de mângâiere și de putere de cei care se împărtășesc din el spre tămăduirea lor. Eu vin curând, Eu vin mereu cuvânt de veghe și de slavă peste tine, popor român. Aprinde candela, și așa să stai înaintea Mea când vin la tine, că Eu te iubesc și te aștept să-ți binecuvintez mereu soarta ta cea de la Mine și te aștept să vii și să fii, și mereu te aștept să fii, și pe vecii să fii apoi, cer nou și pământ nou, început nou să fii prin toate izvoarele care curg peste tine și te adapă din cer, o, țara Mea, țara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2013

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Ascultarea de Dumnezeu a omului face pământul rai. Omul nu pricepe taina plânsului lui; în el plânge raiul pierdut prin neascultarea lui de Dumnezeu. Adevărata mângâiere a omului este iubirea lui de Dumnezeu. Cel ce-și caută mângâiere pe pământ acela desparte pământul de cer și pierde raiul mângâierii.

In duh de praznic sfânt în cer și pe pământ, Eu, Domnul, vin la tine cuvânt, popor al cuvântului Meu, și vin cu sfinții, și vin cu mama Mea Fecioara că-i zi de praznic sfânt pentru ea. O, cât se mângâie cei din cer când pot da ei mângâierea lor celor ce iubesc să petreacă cu sfinții pe pământ, să stea cu ei în taină de Duh Sfânt, cu hrană de Duh Sfânt unii de la alții! Nu e loc și stare mai dulce pentru sfinți ca și statul lor cu cei ce-i doresc și îi iubesc pe ei pe pământ.

O, iubiți-i pe sfinți, măi fiilor! Dați-le întâlnire cu voi și între voi, căci rugăciunile lor pentru voi vor fi iubirea lor de voi înaintea lui Dumnezeu, și vine apoi Duhul Sfânt Mângâietorul și Se sălășluiește între voi și vă aduce vouă din darurile Lui.

O, mamă a Mea, mamă Fecioară, suntem cu zi de praznic sfânt și cu acoperământ sfânt în mijlocul celor ce Ne sunt casă pe pământ, mamă, iar tu ești plină de slavă și de daruri și de iubire. E mare mângâiere pentru Noi că avem unde să poposim, că avem cum și cui să Ne dăm, mamă.

Mai mare dragoste ca a celor din cer nu are nimeni pe pământ pentru fiii cerului, o, Fiule Doamne. Noi, Care suntem în cer, suntem plini de cer și de cele din cer, care sunt veșnice, Fiule scump al meu și Mântuitor al celor ce Ne iubesc pe Noi, cei din cer. O, cât de mult așteptăm Noi să fie una cerul și pământul, să fie una pământul cu cerul, omul cu Dumnezeu, Fiule Doamne! Am vrea să nu mai fie dureri pe pământ, și numai rai să fie am vrea, numai ascultare de Dumnezeu și de cele din cer. Ascultarea de Dumnezeu a omului face pământul rai, și aceasta are omul de lucrat și de păzit apoi. Iată cu ce acoperământ sfânt vin eu azi la poporul cuvântului Tău și cu ce cuvânt îl întăresc eu pe el, că mare lucrare este să aducă omul raiul pe pământ, să-l lucreze și să-l păzească apoi, iar în rai este Dumnezeu cu omul, și nu trebuie să uite omul aceasta așa cum a uitat la început, de a pierdut apoi omul raiul, și s-a pus apoi înger de la Dumnezeu păzitor peste rai. Era raiul acoperământul omului, era el casa și grădina omului și mângâierea lui prin toată frumusețea lui.

O, nu știe omul de ce plânge pe pământ. El plânge pentru toate apăsările lui, pentru toate dorurile lui, dar taina plânsului lui n-o pricepe și n-o știe el, nu știe omul căutarea după care el caută. Plânge în el raiul pierdut, pacea cea pierdută prin neascultarea lui de Dumnezeu. Caută omul după Dumnezeu în

toată căutarea lui după mângâiere, dar trebuie să știe omul că s-a pierdut de Tatăl lui și că de aceea plânge, plânge după Dumnezeu ca și copilul pierdut de părinți, rătăcit de la fața lor din pricina nevegării lui.

De șapte mii de ani caută Dumnezeu cu acoperământul Său în brațe după omul cel pierdut de casa lui și de Tatăl lui. O, nu este bine să se învețe fără Dumnezeu omul! Nu este bine să-i placă omului înstrăinarea de Dumnezeu! Ne purtăm după om cu acoperământul mângâierii, Fiule scump al meu, dar omul tot fuge. Fuge omul după mângâiere dacă nu știe să se întoarcă sub iubirea lui de Dumnezeu, care stă gata să-l cuprindă sub mângâierea sa pe om.

O, popor mângâiat de Dumnezeu, merge Domnul de la tine cu cuvântul Său prin lume, merge Crainicul cerului, merge Fiul meu Iisus Hristos, merge, și răsună din cer și până pe pământ din loc în loc cuvântul glasului Lui după om. Merge Domnul și grăiește ca să fie auzit și să se tragă omul sub acoperământul Fiului meu, sub mantia Lui să se strângă omul cel fără de mângâiere pe pământ.

O, popor mângâiat de cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, dă peste tot mângâierea Lui de peste tine, ca să dorească fiii oamenilor după ea și să înțeleagă ei că iese în calea lor mângâierea cea de la Dumnezeu, dar dacă omul nu învață din ea să-L mângâie pe Dumnezeu, el nu va putea să primească mângâierea și taina ei și puterea ei. Omul cel de la început, care a fost așezat în rai, nu l-a mângâiat pe Domnul, pe Făcătorul lui, Care l-a făcut pe om ca să Se mângâie cu el, și este vădit că cel ce nu-L mângâie pe Domnul rămâne fără de mângâiere, așa cum a rămas omul cel de la început, care cu greu a mai căutat apoi după mângâiere, după Dumnezeu. O, n-ar mai avea nici o suferință omul dacă s-ar face el pe pământ mângâierea lui Dumnezeu. Poți să simți sau să primești mângâiere pentru tine de la cel pe care nu-l iubești sau nu-l mai iubești?

Iată, a pierdut omul taina și puterea mângâierii. Din pricina încăpățânării cea de la amestecare, cea de la apropierea cea mare între om și om, de aceea omul nu mai poate primi și nu mai poate da mângâiere. El își pierde duhul cel bun și nu-l mai are, și are duhul îndrăznelii, duhul părerii de sine și dorul de întâietate prin acestea pentru voia sa, pe care o iubește. Când omul nu mai primește nici un strop de mângâiere, de iubire de pe nicăieri, atunci înțelege el ce a pierdut, și plânge în el, iar Domnul Se apropie atunci cu multul și-i dă lui mângâiere, căci scris este: «*Fericiți cei ce plâng, că aceia mângâiați vor fi!*». Sfinții aveau nevoie de mângâiere cât au fost pe pământ și știau că omul nu poate să mângâie, și de aceea se făceau ei sfinți cu viața și cu căutarea lor după Dumnezeu, și erau cei mângâiați de Dumnezeu. Era Israel în robie și-i trimitea Domnul cuvântul mângâierii și al izbăvirii, iar el se mângâia și odrăslea din nou. O, cum să nu simtă omul mângâiere când Domnul îi grăiește lui? Când omul nu mai poate, vine Domnul și-l mângâie pe el. Simte omul mângâiere când grăiește el Domnului, dar când Domnul îi grăiește lui, e și mai mare mângâierea. Iată taina mângâierii!

O, popor al Fiului meu Cuvântul, iată taina mângâierii! Să audă de la voi toți cei care locuiesc pământul în lung și în lat și să știe că dacă aici pe pământ nu se desfată omul de bunătățile cele veșnice, cum ar putea el crede că le va putea avea de părtășie atunci, în veșnicie? Iată, cât și cum stai aici, atât și așa vei fi și acolo, omule pierdut de Tatăl tău, dar mulți acolo sunt plini de dulce părtășie cu Domnul, așa cum au fost și pe pământ.

Și acum, Bunule Doamne, Fiule al Tatălui și al meu, dă-le lor, dă-le celor la care vii și ai casă, dă-le, Doamne, mân-

gâiere multă și mereu, dă-le pace, dă-le iertare, dă-le sănătate, dă-le lor putere pentru Tine și pentru lucrările Tale cele mari, că mari și minunate sunt lucrările Tale cu ei pentru cele ce vor fi și vor rămâne pe vecii, pentru cer și pământ nou, o, Fiule Doamne, și dă-le lor ocrotire mare și salvare mare din toate durerile de pe pământ, că ei cred în Tine, Doamne, și Te așteaptă mereu cu ale Tale lor. Acoperământ să le fim, iar ei să Ne fie mângâiere, mângâierea pentru care Tu l-ai zidit pe om la început, o, Fiule al meu Iisus Hristos. Amin.

— **E**u, mamă, Eu și Tatăl n-am avut alt gând când l-am zidit pe om, decât să-l avem de mângâiere, mamă. Nu trebuie să uite aceasta fiii acestui cuvânt al Meu de azi, din zilele venirii Mele acum cuvânt pe pământ, mamă. Orice ar fi să uite ei, aceasta să n-o uite, și să se facă ei mângâierea Domnului, mamă. Din zi în zi mai mult îi îmbiu și-i îndemn spre aceasta, spre statul lor cu sfinții, care se roagă înaintea Mea în cer pentru cei de pe pământ care Ne sunt mângâiere și casă, mamă.

O, popor al credinței cea pentru venirea Mea de azi, o, ce frumos, ce dulce, ce mângâios acoperământ a așezat deasupra ta mama Mea Fecioara în ziua ei de praznic sfânt! Fii plin de nădejde și de iubire, și așează mereu în mijlocul tău așternut pentru sfinți, ca să petreacă sfinții cu tine și să ai mângâieri din cer, din cele veșnice luate, că tânjesc cei din cer să fie una cerul și pământul, și pământul cu cerul în taina mângâierilor de sus. Vai celui ce-și caută mângâiere pe pământ! Acela desparte pământul de cer și cerul de pământ și pierde raiul mângâierii și pierde mângâierea și-și face rost de plâns. Dar tu să cauți cu sfinții cerului, o, popor credincios, și să știi cu cine să petreci, căci adevăr spune vorba care zice: „Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești“.

Sunt plini de dor sfinții, și dorul lor caută după om pe pământ ca și Dumnezeu, ca și dorul lui Dumnezeu. Acolo unde se dă lupta pentru cer, acolo doresc cei din cer, căci fiecare luptă pentru patria sa. Patria omului este cerul, și trebuie să lupte el pentru cer și să facă cer pe pământ, căci Domnul este și va fi pe pământ cu oamenii, precum este scris de venirea Lui cu oștiri cerești pe pământ, cu sfinții Lui.

O, fiilor care-Mi sunteți casă și petrecere a Mea cu voi, primiți-Mi venirea mereu și îmbărbătați-vă mereu pentru ea, pentru Mine cu voi. Fiți plini de cuvânt sfânt și de veghe și de lucru. Eu vă dau și vă voi da mereu mângâiere și putere și sănătate și pace și ocrotire, fiilor, iar voi să fiți mângâierea Mea. Întăriți-vă în voi și între voi dorul pentru petrecerea cu Domnul și cu sfinții Lui, și toate celelalte vă vor fi adăugate pe calea mersului Meu cu voi. Fiți plini de nădejde prin ascultare de tot cuvântul Meu de peste voi, pe care vă cer să-l faceți împlinit peste voi și în voi, căci aceasta vă aduce vouă tot bunul Meu cu voi, toate darurile Duhului Sfânt, fiilor.

Grăirea cea din cer în această zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara se va face acum mare mângâiere pentru cei care stau în calea Mea când vin cuvânt la voi, și va lucra în ei înțelepciunea cea de sus a mângâierii și a puterii de la mângâiere și pentru mângâiere, iar mângâierea aduce putere de credință, fiilor, numai să aibă omul umilință și să rămână în ea mereu pentru statul Meu cu el, căci fără umilință în el, Eu, Domnul, nu pot fi cu omul.

Vă dau îmbrățișarea Mea, fiilor. Luați din ea tot ce vă trebuie vouă și fiți apoi puterea Mea între fiii oamenilor și fiți cuvântul Meu cel împlinit, și fiți una cu cei din cer, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2013

Sărbătoarea sfintei cuvioase Parascheva

Temerea de Dumnezeu este înger pentru om, nu este apăsare. Cei ce caută multe pe pământ, nu iubesc pe cele veșnice. Îndemn la mulțumire cu sărăcia și cu puținul din toate.

Cu duhul mângâierii Mă apropii de toți cei care-Mi țin calea când Mă fac cuvânt peste pământ ca să aduc de la Dumnezeu mângâiere lor, și să-i povățuiesc mereu pe toți, că și Domnul caută la ei mângâiere, fiindcă Duhul Domnului este duhul mângâierii.

Îmi dovedesc puterea Mea dumnezeiască acolo unde este slabă puterea, și vin să-Mi întăresc cărarea pe care vin cuvânt peste pământ și pun pe ea veghe și duh de veghe pentru Mine ca să vin, și pun putere și mângâiere, căci pot tot ce voiesc.

Stau sfinții la hotarul dintre pământ și cer ca să intre cu Mine în cuvânt în cartea Mea cea de azi cu tine, popor al cuvântului Meu. M-am întărit, fiule, cu putere ca să pot să-ți cuvintez. O, acolo unde văd osteneală de suflet când Eu trebuie să vin și să cuvintez, acolo pun de la Mine ca să-Mi pot face lucrul Meu, că nu pot sta din lucru, măi poporul Meu. Eu întotdeauna ți-am întărit puterile când aceasta se cerea, căci Tatăl și cu Mine și cu Duhul Sfânt suntem sub sarcină grea acum, la sfârșit de timp, când omul de peste tot nu mai ține seama mai de loc de planul cel ceresc cu cerul și cu pământul, sau dacă mai ține seama stă rece pentru adevărul cuvântului lui Dumnezeu și se încântă cu orice găsește în cale și stă nepăsător de cele din vecii.

Mi-am întărit intrarea și intru și mângâi și întăresc și stau cu sfinții lângă tine la masă de cuvânt, poporul Meu. O, fiilor mai mari și mai mici, după cum se lasă peste voi greutatea venirii Mele de azi, o, fiilor, Eu am putere și pot când trebuie să pot, și când trebuie să puteți și voi. Vă mângâi după cum văd că trebuie să pun mângâiere pentru mângâiere, căci mângâierea naște puteri, fiilor. O, dacă vreți, învățați din zi în zi mai mult lucrarea mângâierii, care vine de la veghe pentru ascultarea de Dumnezeu și de toate cele ce sunt de lucrat, și de duhul frăției sfinte, fiilor. O, ce frumos merg toate ale Domnului cu omul când el are veghe și ascultare cu veghe și cu grijă mare pentru toată armonia dintre Dumnezeu și om, și dintre frate și frate apoi! Stau cu sfinții la masă cu voi în zi de sărbătoare de sfinți. Mult cuvânt nu așez în carte în ziua aceasta, căci Eu țin seamă de neputințe, dar iată, ceata cuvioaselor din cer au în sărbătoare pe cuvioasa Parascheva, care M-a iubit, și care se bucură să facă parte din sfinții care vin cu Mine când vin cuvânt pe pământ. Ea voiește să mângâie, să aline, să îndemne și să aducă din cer peste voi, iar voi să primiți și să folosiți, fiilor, căci daruri peste daruri vă dăruiesc mereu sfinții Mei, o, fiilor. Amin.

— **O**, mare este adevărul cuvântului Tău, Doamne! Din ceata cuvioaselor din cer se desprinde glasul meu peste fiii și fiicele poporului Tău. Daruri peste daruri au în brațe toți sfinții Tăi ca să le pună peste cei ce Te iubesc și-Ți iubesc venirea. Viața noastră am pus-o Ție, Doamne, că n-am voit s-o dăm nimănui în afară de Tine, de la Care avem viața. Pământ bun de rodit, sămânță sfântă, așa să fie fiii și fiicele poporului Tău. Mulți dintre ei au nevoie de multă înviere, de multă schimbare, sau chiar din temelii schimbare, căci în cer sunt toți ca și Tine, Doamne, și de aceea sunt ei în cer la Tine și cu Tine. O, dacă le-ar prii la toți cei care au venit sau vin să fie cu Tine, dacă le-ar prii umblarea la ființa lor între Tine și ei, ar fi atunci să aibă ei inimă curată, că nu oricum se cheamă că are inimă curată cel ce vine să fie cu

Tine pe calea aceasta plină de slava venirii Tale, Doamne. Lecția lepădării de sine trebuie înțehită mult peste inimile celor ce au venit cu această cale sfântă, pe care Tu vii cu sfinții Tăi pe pământ cuvânt, o, și cât ai lucrat și cât lucrezi Tu la ei mereu cu calea venirii Tale de azi, Doamne, pe care mereu, mereu trebuie s-o întărești, s-o ocrotești, să-i dai puteri pentru Tine, că peste cei ce-Ți țin deschisă calea venirii Tale apasă mereu de toate și de peste tot, și apasă cel mai greu puțină ascultare de Tine a celor ce n-au de-ajunsă temere de Dumnezeu înaintea Ta, Doamne. Temerea de Dumnezeu este înger pentru om, nu este apăsare. Ea îl trage pe om spre Tine ca să nu greșească dacă ar sta fără Tine pe cale, căci pentru greșală este de răspuns apoi. Aceasta am adus eu acum pentru învățătură cerească peste poporul Tău în ziua mea de sobor între sfinți, iar acum Te rog pentru ei, dă-le putere lor să învețe tot mai desăvârșit taina duhului mângâierii, duhul Tău, Doamne, și să-L împartă între ei așa cum Tu Te împarți, și-i înveți pe ei când le arăți cum lucrezi Tu, căci sunt între ei dintre cei ce n-au pus peste ei îndeajuns duhul învierii și al luminii pentru pașii lor cu Tine, iar aceasta face suferință în trupul bisericii Tale, pe care Tu atât o îngrijești și de sus, și de jos, Doamne.

Voi, cei dăruiți cu duhul învățurii sfinte în mijlocul poporului sfânt, fiți plini de inimă învățătoare și împărțiți celor ce nu știu bine să mănânce din blidul iubirii de Dumnezeu și de frați. E bine să le dați voi, nu ei să ia. Să nu-și ia singuri, că nu este bine dacă altfel se lucrează.

Le spun și eu așa cum și Tu le spui, Doamne. Le spun să se învețe cu sărăcia și cu puținul din toate, căci dacă multe caută, e semn că nu Te iubesc ei îndeajuns pe Tine și pe cele veșnice, Doamne, care nu sunt pieritoare. Le dau daruri, căci Tu m-ai umplut de daruri din cer dacă am călcat peste toate cele ce sunt de pe pământ.

O, lucrați și îmbrăcați-vă în daruri sfinte, iar ele vă vor păzi pe voi de darurile cele trecătoare, o, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul. Luați cuvântul cel din cer, care se așează la mijloc pentru cei ce sunt poporul Domnului, născut prin cuvântul Lui cel de azi, și de la care mulți de pe pământ iau și pun peste ei și se bucură crescând spre Domnul. Fiți binecuvântați, folosindu-vă de cele cerești pe pământ, voi, copii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, căci voi prin cuvântul Lui v-ați născut în credință, dar să știți să aveți grijă de ea cu mare sfințenie, fiilor.

O, Doamne, sunt cu daruri peste ei. Pun mângâiere acolo unde trebuie încă și pun vindecare de toate durerile sufletești și trupești, că aceasta ne este lucrarea, iar Tu pecetluiește lucrarea noastră, a sfinților Tăi, și împlinește ruga noastră pentru ei și dă-le lor mângâiere și putere și sănătate și sprijin în toate, căci răbdarea lor e frumoasă, și puterea Ta este cu ei și pentru ei, o, Doamne. Amin.

— **V**eghez cu voi mereu, o, sfinți iubiți, și așa să învețe și ei să lucreze. Ca în cer să lucreze și ei pentru toate câte sunt de lucrat și de purtat pe pământ. Ridicăm acum în sus aripile slavei și rămânem cu duhul mângâierii peste ei și tainic îi purtăm pe ei în duhul puterilor de sus.

O, fiilor, Eu, Domnul, am bucurat pe sfinți în ziua aceasta, că mare este dorul lor, și i-am bucurat pe cei ce-Mi țin calea și se uită pe ea ca să-Mi vadă cuvântul venind și darurile lui.

Nu v-am ținut mult sub puterea venirii Mele, pe voi, cei ce vegheați când vin. Când știu că sunteți neputincioși Eu am grijă, fiilor, și fac cu milă lucrul Meu cu voi. Vă dau mângâierea acum, vă dau puteri din cer, vă dau har și rod de har, și tot ce vă trebuie vă dau, iar voi să împărțiți.

Să fiți ai Mei, fii ai poporului Meu, și să nu uitați aceasta. Eu, Domnul, veghez și vă ridic mereu din toate strâmtorările care vă încearcă pe voi. Eu sunt la cârmă în toate, iar voi să știți că Dumnezeu este cu voi și să vă mângâiați așa, fiilor. Grăiesc cu grijă și lucrez cu putere pentru tot ce trebuie să vă dau și să aveți apoi. Duhul mângâierii este lucrarea Mea peste voi, iar voi faceți și voi asemenea Mie, din ale Mele date voi dați Domnului și mângâiați pe Dumnezeu, mângâiați, fiilor, căci voi sunteți cei mângâiați. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2013

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii! Dorul Domnului este sfințirea fiilor Lui. Îndemn la grijă pentru cuvintele rostite și ferire de lauda dată omului. Smerenia este locul Domnului în om.

Coboară Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește pe Sine Însuși prin coborârea Sa, iar puterile cerești sunt slava și sunt slujirea Sa. Eu, Domnul Iisus Hristos, Eu Însuși Mă vestesc, și apoi cuvintez.

Mi-am pregătit și Mi-am întărit intrarea și Mă așez cu sfinții la masă cu tine, popor al slavei cuvântului Meu. Pace ție, poporul Meu! Stau sfinții la hotar ca să intre cu Mine la masă cu tine. Când este zi de sobor al unui sfânt, cu el sunt cete de sfinți în sărbătoarea sa. Așa vin Eu la tine cu sfinții și cu puterile cerești și așa te însoțesc în sărbătorile lor cu Mine și în ale Mele cu ei, iar în această zi de sărbătoare binevestesc și binecuvintez strângerea la izvor a poporului cel binecredincios venirii Mele la tine cuvânt pe pământ și binecuvintez sărbătoarea în sobor a sfinților arhangheli Mihail și Gavriil și a tuturor îngerilor, căci în ziua lor de sobor este adunare de frați aici, la izvor, și este lucrare duhovnicească a Mea cu ei pentru mântuirea lor, căci omul are nevoie de multă înțelepciune și de mare lucrare mântuitoare de suflet și de trup și de duh, căci lupta împotriva mântuirii omului este nevăzută și este folosită cu înverșunare de puterea vrăjmașă lui Dumnezeu și omului, iar omul știe prea puțin aceasta și nu-și păzește viața.

O, poporul Meu, o, fiilor, vă sunt mereu acoperământ și scăpare, Eu, dar și sfinții Mei. Eu sunt la cârma a toate, și pe toate le chivernisesc cu înțelepciunea cea de sus pentru voi, iar voi doar ascultare cu iubire să-Mi dați, că v-am făcut oșteni ai Mei în lupta cu satana, vrăjmașul Meu și al omului, iar armele voastre le știți, și trebuie să lucrați cu ele înaintea diavolului și să se teamă toate cetele lui de strălucirea armelor voastre creștinești, că Eu, Domnul, am spus poporului creștin al acestui cuvânt, i-am spus încă din vremea trâmbișării Mele prin Verginica, i-am spus lui lucrare mare să facă și am spus așa: «*Fiilor, fiilor, duhul rău se întristează de la voi, iar voi întăriți-vă armele asupra lui și fiți uniți. Uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii*», Eu așa le-am spus. Le-am spus lor că Eu, Domnul, voi muta toată suflarea din cer pe pământ, pe toți care trăiesc în Mine pe vecii, și i-am învățat pe ei pregătire mare. O, deschideți cartea începutului Meu cel din zilele acestea, că mult am trâmbișat și mult am cerut credință și ascultare de la cei ce cu credință veneau să-Mi asculte cuvântul. Calea Mea cu voi este frumoasă foarte în cele ce nu se văd, căci este purtată de toate puterile cerești, pe care voi trebuie să le pomeniți mereu să vă stea în ajutor și să le dați mereu de lucru pentru Mine și pentru voi și pentru toți cei de pe pământ care vor auzi și vor crede prin semnele Mele cerești cu care îi voi ajuta pe mulți curând, curând, numai să vă am pe voi mari

cât lucrările Mele de azi peste pământ, fiilor.

Iată, vin curând aici, la izvor, vin cei ce au nevoie de Dumnezeu și de lucrările lui Dumnezeu. Ale Mele dintru ale Mele voi să le împărțiți lor, fiilor, că v-am făcut împărțitori și v-am dat har, iar voi doar să înmulțiți lucrarea harului. O, nu e vreme de stat, nu e vreme de dormit, ci e vreme de lucrat. Vă aduc aici de lucru, că nu pot să merg cu voi în depărtări după om, că am de purtat cu voi mereu pe cele ce sunt aici, și pentru care veți fi răsplătiți, fiilor, după truda fiecăruia din voi, dar trebuie mai mare și mai multă hărnicie pentru câte sunt de purtat și de lucrat, căci sunteți puținei față de cele multe câte sunt de lucrat pentru această împărăție a Mea cu voi, unde petrec de-a pururi cei din cer și voi, că fără cei din cer nu pot nimic cei ce Mă iubesc.

Iată, fiilor, Mă bucur mult când văd cum vă hrăniți cu înțelepciunea sfinților, cu cărțile lor de strajă pentru cei ce lasă lumea pentru dragostea Mea. Fiți de ajuns de treji la învățătură, căci orice învățătură auzită trebuie s-o luați spre împlinire peste voi, ca la școală, fiilor, și zi de zi să crească știința cărții, precum este scris că *«mulți vor străbate cu de-amănuntul înțelepciunea cărții și-și vor spori știința, și mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți, iar cei nelegiuți se vor purta ca cei nelegiuți, și nici unul din cei fără de lege nu va pricepe, ci numai cei înțelepți vor înțelege și vor lucra și vor împlini»*.

Iar acum, fiilor, mucenicul Dimitrie intră în carte cu Mine ca să petreacă cu Mine și cu voi la masă cu sfinții aici, la voi. Cer de sfinți vine cu Mine la voi când Eu vin la voi cu ei. Așadar dau glas mucenicului Meu purtat azi în sărbătoarea sa, a unirii lui cu cei din cer, iar el intră și grăiește. Amin.

— **C**uvântul meu să fie ca al lui Dumnezeu, ca al Tău, Doamne, că nu se poate altfel cu cei ce Te mărturisesc pe Tine pe pământ. O, pace Ție la masă cu sfinții pe pământ în mijlocul poporului cuvântului Tău, de unde pleacă în cele patru zări raza cuvântului Tău cel de azi peste pământ! Ferice și iar ferice celor de pe pământ care au avut de mică știință despre Dumnezeu prin părinți, așa cum am avut eu, de mi-am întărit în mine dragostea Ta și am purtat-o apoi pe mai departe și n-am lepădat pe Domnul când împăratul vremii mi-a cerut aceasta, ba, mai mult, mi-a cerut să stăpesc creștinii din ținutul lui. O, cum să fi făcut eu aceasta, când știam Cine este adevăratul Împărat al cerului și al pământului și cine sunt creștinii, căci ei sunt oastea de pe pământ a Domnului, iar eu știam aceasta, și fericiți sunt cei ce au creștere sfântă prin părinți, o, dar mai fericiți sunt și vor fi cei care deodată aud și se naște în ei credința prin propovăduirea ei, și se scoală și se smulg din lume și din mlaștini și aleargă să se spele și să-și primenească viața și să se lase de Dumnezeu răscumpărați din păcat, așa cum pe vremea muceniei fiecărui sfânt mucenic al Tău se ridicau mulți spre cunoașterea lui Dumnezeu și spre dragostea cea cu râvnă pentru Tine, Doamne, și spre dezlăcuirea slujirii idolești din inima lor.

Am venit pe pământ, am venit pe lume de la Tine, Doamne, pe calea rugăciunii celor ce m-au cerut de la Tine și m-am născut apoi între oameni. Rod al rugăciunii am venit eu pe pământ și Ți-am adus rod, Doamne, și am rămas roditor de credință în Tine peste oameni. Nu mi-a trebuit avere când am aflat câte am de lucrat pentru Tine, și am dat totul spre trebuința săracilor, iar eu m-am dat spre jertfă pentru credința în Tine a multora și pentru tămăduirea lor în toată vremea apoi, căci m-au descoperit și m-au așezat în cinste cerească între oameni, iar eu le dau lor mir vindecător și milă le dau pentru credința lor în Tine și în sfinți, și-i păzesc de rău și de plăgi pe cei ce

năzuiesc la Tine prin numele meu de creștin și de mucenic mărturisitor în vremea mea pe pământ.

Mă bucur și tresalt cu duhul între sfinți la masă cu poporul cuvântului Tău, pe care-l doresc fiu al înțelepciunii tot mai mult, tot mai adâncit în tainele cele de sus și în împlinirea lor văzută pe pământ, că Tu ești mare în mijlocul lui, o, Împărate Doamne al cerului și al pământului. Eu Ție Ți-am slujit pe pământ, iar din cer slujesc celor ce sunt ai Tăi în lume, și nu ai lumii, Doamne.

Mă aplec acum cu umilință înaintea Ta aici, unde avem pusă masă de cuvânt, și cer Ție mare mângâiere pentru poporul Tău cel slujitor ziua și noaptea înaintea tronului Tău cel tainic între ei, și de pe care Tu grăiești peste pământ. Ei sunt puținei pentru purtarea sarcinilor Tale cu ei. Te rog fă rod bogat din cer pentru toate câte sunt de purtat de ei. Să lucreze lângă ei sub sarcini puterile cerești, Doamne, căci ei le poartă pe ale Tale. Ei văd că Tu ești la cârmă pentru toate și se umilesc înaintea dragostei Tale cu care le cârmuiești pe toate din vreme, și prin care îi ajuți în dragoste și în împlinirile Tale. Nu e nimic să se ivească între ei ca să nu fie spre înțeleptirea lor, spre împlinirea celor ce sunt de la Tine peste ei, o, Doamne.

O, fiți mari cu puterea, fii ai cuvântului de sus, dar și cu răbdarea, fiilor! Domnul este Cel ce vă călăuzește pe voi. Nu uitați cuvântul Lui prin care a spus: *«Uniți-vă ca îngerii, iubiiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii!»*. O, cu ce mari cuvinte ați fost voi binecuvântați! Cereți puteri de la Domnul pentru toată împlinirea lor cu voi, iar voi doar dragostea să I-o dați, că prin ea El are pentru voi. Iubiți să fiți săraci, ca să-L puteți iubi numai pe Domnul, căci cele de pe pământ sunt pământ și-l robesc pe om spre ele, și nu-L mai iubește omul pe Domnul cu toată puterea iubirii.

Acum las peste voi mirul binecuvântării și al mângâierii și al alinării sufletelor, duhurilor și trupurilor voastre, care să servească pe Domnul. Fiți fericiți prin toate câte aveți de purtat, că toate sunt spre slava Domnului și spre ușurare pentru voi. Toți sfinții vă ocrotesc și vă sprijinesc, iar voi iubiiți mult umilința și răbdarea cea pentru ea și creșteți în umilință, că frumoși sunt pentru cer cei umiliți cu tot înăuntrul lor, unii pentru alții umilindu-se și aplecându-se.

O, dă-le, Doamne, ușurare în toate câte poartă ei pentru Tine și cu Tine și dă-le vlagă și dă-le ridicare din toate neputințele, iar duhul lor să stea în Duhul Tău, așa cum eu am stat, Doamne, înaintea Ta pe pământ. Amin.

— **E**u, Domnul, numai bine le pregătesc lor, o, sfinți iubiiți ai Mei, și le croiesc lor cale de împlinire a Mea în ei și cu ei în toate câte așteaptă cerul de la ei. Sfințirea lor mereu, mereu este dorul Meu cel pentru ei.

O, fiilor, învățați-vă unii de la alții ce este sfințirea omului și dați și celor ce vin la izvor, dați-le și lor această înțelepciune, ferindu-vă cu mare grijă de aluatul fariseilor, de fățarnicia de care cu greu scapă omul cel care crede în Dumnezeu. N-au oamenii de unde să ia deslușire împotriva celor ce-l robesc pe om cu față ascunsă sub semnul binelui. Fiți împărțitori cu dor de duh dătător de viață în om, în cei ce vin să ia de la izvor, și fiți asemenea Mie în lucru, fiilor, căci cel ce nu lucrează tace, și nu este asemenea Mie cel ce tace la masa Mea cu sfinții. Cuvintele voastre să fie ca ale lui Dumnezeu, ca și purtarea voastră, ca și împlinirea cu care împliniți pe Domnul. O, nu vă lăudați unii pentru alții cum fac cei fățarnici. Lăudați-L pe Domnul, numai pe Domnul, numai numele Lui, iar voi știți aceasta, dar învățați-i pe toți cei care vin la izvor să poată și ei cu umilința și cu pocăința mereu, căci duhul smerit nu cade de

la Domnul, ci se îmbogățește în smerenie mereu, mereu, iar smerenia este locul Meu în om, fiilor.

O, pace vouă! Luați mângâiere multă din Mine, fiilor. Cuvântul Meu cu voi este luat de mulți, iar Eu pun har roditor în el ca să lucreze harul peste cei ce caută în calea cuvântului Meu de peste voi.

Vă dau puteri cerești în ajutor, fiilor, și vă dau oștiri îngerești cu voi ca să pregătiți voi sărbătoarea îngerilor în mijlocul hotarelor Mele cu voi aici, la izvorul Meu de cuvânt. O, fiți harnici, fiți toți la fel mereu și nu uitați lucrarea voastră înaintea Mea: uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii, și tot așa să și lucrați și să vă și odihniți pentru lucrarea Mea cu voi, și în ea să vă odihniți, fiilor, căci lucrul Meu cu voi este odihna voastră, măi fiilor.

Acum pace vouă, pace vouă, pace vouă, liniște multă vouă! Mângâieri și puteri de sus așez peste voi, iar voi învățați mult, învățați din limba Mea de peste voi, căci pentru învățat sunt toate câte voi purtați și treceți învățați pe mai departe. Eu vă iubesc, Eu vă învăț, Eu vă arăt celor din cer că sunteți ai Mei, fiilor. Amin.

Mare binecuvântare lasă acum peste voi cuviosul Dimitrie românul, căci își are el odihna sa pe vatra neamului român, în cetatea București. Ruga lui înaintea Mea este mare pentru lucrarea Mea de azi cu voi, și veghează el la hotarele neamului român și veghează mult înăuntrul hotarelor, după planul Meu cu acest neam, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 octombrie/ 8 noiembrie 2013

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul grăiește cu neamul român, așteptându-i învierea. Țara Română este ocrotită de oștirile cerești. Învățătură pentru iubirea dintre frați. Lupta între îngerii buni și îngerii răi.

Ecerul pe pământ în sărbătoare ca și în cer, iar Eu, Domnul, pe nori de heruvimi sunt, căci cetele îngerești au în ziua aceasta praznic ceresc în biserică slăvitoare creștinească și petrec îngerii cu slăvitorii lor în această zi.

Găsesc pregătire pentru coborârea Mea cu îngerii Mei și cu sfinții Mei. Îți mulțumesc, popor de la izvor, pentru statul tău cu candela aprinsă înaintea Mea când Mă vestesc cu întâlnire la izvor și când vin la întâlnire cu Mine cei ce cred ca și tine venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Îți mulțumesc că Mă ascuți și-Mi așterni popas pentru masa Mea de cuvânt, cu care Mă așez în întâmpinarea celor ce se strâng la glasul Meu.

Îmi folosesc puterea și-Mi pregătesc cuvântul și Mă așez cu el în întâmpinarea voastră, a celor ce veniți la masa Mea, cu Domnul la masă. Călătoria voastră aici, la izvorul Meu de cuvânt, Mă mângâie mult. Lângă această mângâiere să mai puneți voi dragoste multă pentru Mine, căci sunt lipsit de dragostea omului. Nu pentru voi, ci pentru Mine să veniți, iar Eu să vin pentru voi, și aceasta înseamnă dragoste cu putere și cu multă mângâiere. Cine vine pentru Mine Eu îl simt că vine așa, iar cine vine pentru sine Eu îl mângâie cu venirea Mea și-i dau din ea, chiar dacă Eu nu Mă întorc mângâiat de la el.

Acum privesc peste așezarea cetelor cerești de jur-împrejurul slavei Domnului: Scaunele și Domniile, Începătoriile și Puterile, Stăpâniile toate, Arhangheli și Îngerii, Heruvimii și Serafimii, și le înțeleg mângâierea alături de oștirile de sfinți după cetele lor, și e plin de duhul mângâierii acest așezământ în zi de praznic sfânt al îngerilor Mei.

Duhul mângâierii este Duhul lui Dumnezeu, Care mângâie și Se mângâie mângâind. Duhul Meu mângâie acum

vatra neamului român și o sărută cu milă multă pentru plânsul spre Mine al acestui pământ, peste care stăpânesc acum cu apăsare cei ce robesc fără milă sufletul acestui neam.

Te mângâie în taină, neam român, ca pe un copil neputincios te mângâie. N-are cine să-ți mai asculte durerea când tu plângi. O, tu plângi chiar dacă tu nu știi după ce plângi. Mi-e milă, Mi-e tare milă de cei ce plâng, chiar dacă ei nu știu bine după ce plâng. Mi-e milă de plânsul tău, popor român, și Mi-e milă cu toți sfinții de plânsul Meu după tine și pentru tine, plâns în zadar. Mereu te chem, mereu te strig cu plânsul cuvântului Meu. O, ce-ai face tu, țara Mea cea de azi, dacă îngerii Mei cei miloși n-ar lupta pentru tine ca să nu pieri și ca să aibă Domnul cale de venire din cer pe vatra ta? Mă uit din zori și până-n zori, Mă uit cu jale la cei ce-ți zdrobesc ființa și credința și timpul, Mă uit și rabd îndurerat și aștept înlăcrimat învierea ta, puterea ta cea pentru Mine. Așa grăiam și cu Ierusalimul, chiar dacă el nu Mă auzea și nu-Mi alina durerea Mea cea pentru el și lupta Mea cea pentru învierea lui, și te-am ales pe tine în locul lui și te-am ales pentru venirea Mea cea de acum și am venit la tine și-ți grăiesc.

O, grăiește Domnul cu tine, neam român. Voiesc să te îmbrac cu putere pentru Mine și pentru toate popoarele care nu se aleg de partea lui Dumnezeu pe pământ. O, unde să-L vadă ele pe Dumnezeu? Am pregătire mare în cer ca să Mă arăt în mijlocul tău așa cum Îmi curg pe vatra ta cuvântul gurii Mele, care merge înaintea Mea. Stau pe pod de îngeri în văzduhul tău. O, dacă ai vedea această minune ai vedea cine este ocrotitorul tău. Sunt plin de răbdare și de duhul mângâierii și Mă așez cu el peste vatra ta și Mi-e dor de duhul tău. Oștirile cerești lucrează tainic pentru împlinirea cuvântului Meu de peste tine, iar mama Mea Fecioara te ocrotește așa cum și-a ocrotit Fiul la nașterea Lui ca să aibă El o țară nouă pe vatra ta la sfârșit de timp. O, ce dulce-Mi este să te ocrotesc și să te oblojesc și să-ți dau mângâierea Mea! Mi-e dor să te trezești la glasul Meu și să-Mi faci primire mângâioasă Mi-e dor. Te am de la Tatăl a Mea. Cum să nu te iubesc dacă te am de la Tatăl? Când va veni clipa să te trezești Mă vei iubi și tu, și-Mi crește dorul după clipa aceea. O, nu mai aștepta la ușa celor ce te robesc și-ți surpă puterea, ci scoală-te și bate la ușa Mea ca să-ți dau har și să poți prin el pentru tine împotriva celor ce nu dau să te scape de sub stăpânirea lor ca să fii cu Mine apoi în lucru sfânt peste pământ, că frumos și slăvit este lucrul omului cu Mine între pământ și cer. Uită-te în Scripturi la cetele celor credincioși, care biruiau prin Mine și prin minuni cerești cu ei, dar înțelepțește-te dacă te uiți, și fă și tu minuni din cer peste tine, peste soarta ta prin credința ta. Iată, sunt pe vatra ta cu sărbătoarea îngerilor Mei și-Mi las peste tine suspinul Meu cel după tine, și aștept ziua când tu Mă vei întâmpina cu candela aprinsă, o, țara Mea, țara Mea cea de azi! Amin.

Mă întorc cu mângâiere spre cei adunați la izvorul Meu de cuvânt în zi de sărbătoare îngerească.

O, pace vouă, pace vouă! Îmbrățișați-vă cu sfinții și stați legați cu cerul pe pământ, că Eu, Domnul, pentru aceasta vin pe pământ. Voi, cei ce iubiți să vin cuvânt pe pământ și credeți în el, îndeletniciți-vă mult să fiți îmbrățișați cu cerul și cu cei din cer, prin dar și prin har și prin părtășie cu ei, ca să Mă mângâie de la dragostea voastră, fiilor. Îndeletniciți-vă mai întâi să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu. Aș vrea să vă aud grăind unii cu alții despre această înțelepciune, pe care niciodată n-o pătrund cei ce trăiesc pentru ei și nu pentru Domnul cu iubirea lor.

O, v-am așteptat să vă împart mângâiere și să Mă mân-

gâi mângâind. Așa să învățați și voi să vă dăruiați. Precum Eu vă iubesc, așa să vă iubiți și voi unii pe alții, și dați-vă unii altora mângâierea Mea. Stăruiați cu bucurie și cu viață sfântă înaintea Mea, cerându-Mi să biruiesc pentru taina Mea cu neamul român și cu poporul cuvântului Meu, prin care Mă împart când vin cu cuvântul. Fiți Mie ajutor cu strigare după Mine ca să vin la vedere cu sfinții pe pământ și să-L creadă pe Domnul cei ce nu cred. Mi-e dor să fiu chemat și așteptat și biruitor peste necredință și peste neputință, căci necredința este neputință din pricina lipsei de înțelepciune a celor ce dau să piară așa.

Sunt purtat pe tron de heruvimi și am îngerii suire și coborâre, precum este scris. Slava Mea tânjește după descoperirea ei înaintea celor credincioși și a celor necredincioși, pe unii să-i mângâie, iar pe alții să-i sprijinească spre tămăduirea lor. Glasul îngerilor șoptește vouă prin cel întâi de peste ei, îngerul Meu Mihail, și vă dă vouă putere de sus și vă dă vouă har. Amin.

— **C**u frică și cu luare-aminte să stea, așa m-a învățat Domnul să le spun cetelor îngerești în ziua când s-a cutremurat cerul și pământul din pricina căderii omului în neascultare de Dumnezeu în rai. O, tot așa vă spun și vouă în zilele acestea glasurile îngerești: cu frică și cu luare-aminte să stați înaintea Domnului pentru venirea Sa la voi cuvânt peste pământ. E fum gros între cer și pământ peste om, căci duhurile rele primesc putere de la oameni, că nu vor oamenii să nu calce peste cuvântul Domnului pentru om. Suntem în luptă ca la sfârșitul timpului, îngerii Domnului cu îngerii lui satana, și așteptăm să ne ajute și oamenii, rupând unirea lor cu duhurile rele și alipindu-se cu noi, de partea luptei pentru biruința Domnului. Chemați îngerii să vă stea alături, să vă încurajeze, să vă dezrobească și să vă tămăduiască de năvala duhurilor rele, și care se nasc din relele omului și sunt ele apoi.

O, Doamne, le grăiesc celor ce s-au strâns ca să le dai din gura Ta cuvânt. Îi povățuiesc ca și Tine să întetească părtășia cu cei din cer, cu sfinții și cu îngerii Tăi, Doamne. O, cum să facem să smulgem din clește neamul român, Doamne? O, ce greu îl apasă cleștii care-l strâng! Cum să facem să-i dăm să vadă cerește și să se scoale viteaz pentru pământul lui, pentru sufletul și duhul lui?

O, bucurați-vă cu noi în zi de praznic îngerească aici, la izvorul de cuvânt al Domnului, voi, cei adunați la masa Sa! Văzduhul de îngeri vă cuprinde în el de peste tot, și peste tot el este și înconjoară de jur-împrejur cetatea. Ridicați rugăciuni spre tronul ceresc, rugăciuni purtătoare de smerenie, ca să primiți prin ele har. Har, har pentru Domnul să aveți și să lucrați, căci pentru voi lucrează Domnul dacă vă păstrați în credință și fiți ai Lui prin credință.

O, Doamne al îngerilor Tăi și al sfinților Tăi, ascultă rugăciunea noastră în ziua noastră de serbare îngerească. Dă-i poporului Tău mângâiere mereu. Ascultă și primește-i cererile, Doamne. Dă-i putere să stea înaintea Ta cu rugăciune vie pentru toate câte trebuie să îplinești Tu între pământ și cer. O, Doamne, ridică de peste ei toată întristarea, toate neputințele și dă-le lor din puterea Ta să poată ei pentru Tine, iar Tu să poți pentru ei. Dă-le lor har, Doamne, și dă-le îndurările Tale, ca un Bun.

O, cheamă-i, Doamne, la izvor pe cei ce-Ți iubesc venirea! Dă-le lor înțelepciunea iubirii Tale între ei, că numai așa poate omul arăta că Te cunoaște și că Te are de Stăpân.

Iar tu, neam român, scoală-te și stai cu frică înaintea cuvântului Domnului, că vine Domnul și te strigă să ieși întru în-

tâmpinarea Lui și să-L crezi și să urmezi apoi după El. Ești sub ocrotirea armiei cerești, popor român. Deschide-I Păstorului din cer, Păstorul Cel cu crucea! O, scoală-te la glasul Lui de peste tine! Te strigă Domnul. Amin.

— **B**inecuvintez Eu, Domnul, darul îngerilor, lăsat peste poporul cuvântului Meu și peste tot neamul român, care încă nu stă în așteptarea Domnului cuvânt peste pământ.

Binecuvintez popasul celor călători, care Mă mângâie cu venirea lor la izvor. Trebuie multă părtășie cu cei din cer, trebuie mult cer pe pământ. Puterea Mea este mare, este multă. S-o cereți pentru voi, fiilor, să nu stea ea în cer, că e mult de lucrat cu ea pe pământ cu voi. Puneți la lucru puterile cerești, măi fiilor, coborâți-le să lucreze și să biruiască pentru Domnul, dar trebuie chemate, trebuie cerute, fiilor. Îngerul Meu Mihail este în fruntea lor pentru biruință, căci în cer este ascultare și biruință prin ascultare.

Iată bucurie și mângâiere pentru cei ce așteaptă slava Mea toată pentru sfârșit de timp. Au fost acum pomeniți toți cei care s-au născut de la început și până astăzi, și care așteaptă biruința Mea. Cereți, fiilor, biruința Mielului lui Dumnezeu peste pământ, și veți primi puteri și mângâieri și se vor tămădui pământul și omul și toată firea și va fi înnoirea, precum este scris. Amin.

La praznicul îngerilor Mei, Eu, Domnul, am grăit poporului cel credincios adunat la izvor și am grăit neamului român. Îmi fac cărare cu cuvântul și vin și cuvintez și-Mi folosesc puterea și Mă ajut cu puterile cerești pentru toată lucrarea Mea, iar lucrarea Mea este răscumpărarea omului și bucuria lui cu Domnul.

O, pace vouă, celor ce ați venit la masă cu Domnul în zi de sărbătoare îngerească! Întăriți-vă iubirea cea din cer, și care se suie la cer biruind pentru voi pe pământ. Întăriți părtășia cu cei din cer, părtășie plăcută Domnului, fiilor.

O, pace și ție, popor jertfitor de la izvor! Puterile cerești să-și întetească lucrarea cea pentru tine și pentru Mine cu tine și să te slobozească de sub neputințe, căci lucrul Meu este mult și n-am pe alții să-Mi stea aproape, fiilor.

Și, în sfârșit, pace ție, neam român! Domnul te-a mângâiat cu cele de sus și cu cei de sus, iar îngerul Meu a pecetluit peste tine lucrarea Mea, cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2013

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Jertfa este dovada dragostei de Dumnezeu. Duișia este duh iubitor de oameni. Duhul duișiei este cu cei ce se dăruiesc. Ascultarea animalelor și neascultarea omului în privința folosirii hranei dată lor de Domnul.

Se bucură toți sfinții de venirea Mea cuvânt pe pământ. Duhul Sfânt Mângâietorul este mângâierea lor, hrana lor. Cu El vin, cu El lucrez în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu cel de azi. Sunt Domnul Iisus Hristos și stau în mijlocul tău cu cuvântul celei de a doua veniri a Fiului lui Dumnezeu, ca să împlinesc această Scriptură vestită de Mine acum două mii de ani, la întâia Mea grăire, la întâia Mea venire de la Tatăl pe pământ.

Vă cuprind în îmbrățișarea Mea și a sfinților Mei, fiilor. E zi de praznic împărătesc între sfinți. E mama Mea Fecioara prăznuită sobornicește pentru ziua ei de intrare în templul închinării, când ea și-a închinat lui Dumnezeu viața, fiind adusă de părinți să fie dată Domnului în vremea prunciei și să

crească pentru cer apoi și pentru rugăciune vie înaintea Domnului, căci rugăciunea este unirea cu Dumnezeu a omului, dragostea dintre om și Dumnezeu, calea care unește omul cu Domnul, dacă omul Îl alege pe Domnul ca dragoste a sa.

O, fiilor, frumoasă a fost dragostea Mea pentru om. Frumoasă ca a Mea a fost și dragostea mamei Mele Fecioara. O, fiilor, despre dragoste nu se poate vorbi decât prin jertfă, prin dovada care arată roadele dragostei, roade care nu pier.

Mi-am făcut intrarea în carte cu mama Mea Fecioara, înconjurată de sfinți. O, pentru tine, mama Mea, punem masă de cuvânt în această zi și hrănim la ea pe cei ce Ne sunt casă și masă pe pământ, mamă, iar ei împart grăirea Noastră, căci Noi Ne facem hrană din cer, iar Duhul Sfânt Mângâietorul Se împarte, mamă. O, trebuie să le întărim iubirea și răbdarea și puterea cea pentru Noi și pentru ei, iar Noi le dăm lor acestea, mamă, ca să poată ei pentru Noi cu toate aceste lucrări. Și acum binecuvintez lucrarea ta cea de azi, mamă. Amin.

— **O**, fiule al Tatălui și al meu, Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec, precum este scris, și toată venirea Ta cea de azi este tot așa rânduită, tot așa așezată de Dumnezeu între oameni, dar nu avem cu cine să grăim pe pământ despre această grăire de taină, despre care nu se poate grăi sau lucra de pe acoperișuri, căci din cele de taină sunt venite și așezate spre lucru văzut tainele Domnului și rodul lor, Doamne. Este scris în psalmi despre Tine: «*Tu ești preot în veac, din pânțele mai înainte de Luceafăr Te-am născut*». O, cine-L poate pricepe pe Domnul în toate lucrările Sale, Doamne? Adânci cu totul sunt tainele Tale, așa cum a fost și taina nașterii mele din părinți sterpi, și apoi intrarea mea în templu spre închinare Ție pe veci cu viața mea, o, Fiule Doamne. O, cine poate să-Ți întocmească Ție biserică pe pământ în afară de Tine? Tu ești preot în veac, Fiule Doamne, iar cei așezați de Tine trebuie să nu uite în veac lucrul lor de la Tine dat lor. Un preot de-al Tău trebuie să nu uite nici o clipă ce este el, ce trebuie să fie el în toată clipa, căci trebuie să fie ca Tine, în locul Tău pe pământ înaintea celor ce Te slujesc și Te iubesc stând în slujba Ta.

O, cine poate să-Ți întocmească Ție biserică pe pământ după placul Tău, Doamne? Numai Tu poți aceasta, numai Tu, și stau acum în grăirea mea, stau cu poporul cuvântului Tău și spun așa:

Biserică a Lui te-a întocmit Domnul, popor al Fiului meu. Mereu să ai grijă să fii al Lui, mereu să zidești ființa Lui în tine, ca să aibă Domnul unde să-Și plece capul după plăcerea Sa, că Lui nu-I place în boierie, și Îi place în sărăcie ca și acum două mii de ani, când a venit și S-a umilit atât de mult, atât de mult.

O, fiilor, fiți duioși ca Dumnezeu, și fiți duioși ca mine. Fiți duioși ca sfinții. Duh iubitor de oameni este duioșia. Ea este o floare scumpă pe ogorul inimii fiilor lui Dumnezeu. Cu duioșie am mers eu pe cale pentru Fiul meu, și sunt frumoși cei duioși, sunt plini de duh de rugăciune cei duioși, și poate Domnul prin rugăciunea lor. Oaspeți cerești se adună la rugăciune în casa celor duioși. În vremea slujirii cu rugăciune fiți duioși, fiilor, căci oaspeți cerești vin la voi și stau cu voi și lucrează pentru voi. Duhul duioșiei este cu cei ce se dăruiesc, și acesta este semnul celor duioși. Sunt duioasă după voi, vă sprijinesc cu duioșie în toate. Vă dau răbdarea mea și vă dau din biruința cu care mi-a dat Domnul să lucrez pentru ai Săi. Am grijă de voi ca de biserică Domnului, căci eu în biserică am petrecut de micuță și am îngrijit de ea în toată ascultarea. Vă ascult rugăciunile și vă aduc sprijin și vă mângâi pe cale,

căci sunteți fiii Fiului meu. Cu sfinții suntem azi la masă cu voi. Toți vă dau întăriri și mângâieri și puteri și vă îndeamnă spre voile Domnului.

O, trebuie iubire multă pentru Domnul, fiilor. Vă ajută toți cei din cer să ascultați de Domnul așa cum trebuia să asculte omul cel așezat în rai. Hrăniți-vă cu bucurie cu cele ce sunt spre hrană date vouă. Hrăniți-vă viața și sănătatea cu cele din cer, cu mană din cer, și fiți mulțumiți, fiilor. Voi știți că Israel n-a fost mulțumit cu mana lăsată din cer spre hrana lui din pustie, dar voi fiți mulțumiți, fiilor, și folosiți cu mulțumire cele date vouă de Domnul spre hrană.

Le spun tuturor oamenilor de pe pământ că animalele au rămas ascultătoare cuvântului lui Dumnezeu când la început le-a fost împărțită hrana, dar omul n-a rămas ascultător și mulțumit așa cum Domnul i-a împărțit și l-a învățat ca să-i fie lui bine. Trimitea Domnul la Israel îngeri ca să-l hrănească cu mană din cer, nu de pe pământ, căci pământul pe unde călătoreau ei era pustiu și sterp de cele pentru hrana omului, dar nu le-a plăcut mult timp hrana de la Domnul, căci se deprinseseră altfel să mănânce, altfel decât Domnul le împărțise lor.

O, ce mare și ce bun este Domnul, fiilor! Nu vă temeți, ci bucurați-vă de bunătatea Lui, căci El vă dă vouă viață, fiilor. Fiți sămburelul din care va odrăsli pe tot pământul început nou, neam nou, după placul Domnului. Iată, animalele și păsările și toate cele vii sunt ascultătoare de legile Domnului. Să-i ajutăm și pe oameni să asculte și să știe de la Domnul așa cum animalele și păsările știu, călăuzite fiind în toate de Domnul. Când vreun animal se rănește sau se înțeapă, el știe să se ducă să se bage sub o iarbă de leac lăsată de Domnul pe pământ pentru tămăduire și știe să mănânce din leacurile de pe pământ. Când i se întâmplă suferință unui animal, el știe de la Domnul ce să folosească. Așa și omul ar fi să asculte, și ar veni apoi raiul pe pământ în toată legea lui, cu toate binefacerile lui, cu binefacerile ascultării omului, fiilor. Iar voi fiți biserică Domnului, și niciodată să nu uitați ce sunteți, că nu e bine să uite omul pe cele puse de Domnul peste el să le poarte și să le împlinescă și să le cinstească în numele Domnului și pentru Domnul, și toate ca în cer să le lucrați și să le iubiți. Eu sunt ajutoare și alinătoare lângă voi, căci sunteți fiii Fiului meu. Duc rugăciunile voastre duioase la El, și aduc de la El pentru voi. Eu sunt cu duioșia lângă voi și vă dau puteri și vă dau tămăduiri, și toate câte voi trebuie să lucrați și să purtați sunt sprijinite de sus, fiilor. O, fiți înțelepți în toate, că Domnul este în toate ale voastre cu voi, fiilor.

Mă împart cu oștirile cerești în sprijinul neamului și al pământului român, căci greu încercat este acest neam. O, rugați-vă, fiilor, să se stârpească duhul minciunii de pe acest țărâm, că a Domnului este această țară. Rugați-vă cu mine, și eu cu voi, și binecuvântare sfântă să rodească peste acest pământ român, fiilor.

Mi-e duhul și sufletul și trupul în sărbătoare între cei din cer, și cu ei sunt aici, și vă aduc pacea sărbătorii și harul ei și mângâiere, fiilor. Pace vouă! Mult alin vă dau. Pace vouă, fiilor! Amin.

— **D**in pânțele mai înainte de Luceafăr M-ai născut, mamă, ca și Tatăl Meu Savaot, Care a binevoit întru tine pentru Mine, o, mama Mea. În taină dulce ai lucrat acum peste poporul cuvântului Meu, și în taină le-ai dat și le dai. O, de-am putea să-i facem pe oameni să iubească binecuvântările Domnului peste ei, mamă! N-ar fi să zică omul că nu poate, dar s-a deprins el mult ca omul care n-a ascultat în rai de Dumnezeu, și pentru care Eu am venit

acum două mii de ani să-l răscumpăr din păcat, și iată, încă iarăși vin, mamă.

O, popor iubit al Meu, tainic ți-a dat mama Mea Fecioară în ziua aceasta povește de viață și de iubire de Dumnezeu. O, lasă-te cuprins de tainele Domnului și de împlinirile lor peste tine tot mai mult. Te ajută Domnul cu cele din cer și cu cele de pe pământ, și numai înțelepciunea ascultării trebuie s-o ai tu. Așteaptă viața să vină pe de-a întregul pe pământ și să cuprindă sub ea totul și toată firea, care-și așteaptă răscumpărarea.

Fiilor, fiilor, Eu când grăiesc cu voi iau toți grăirea Mea cu voi, toți care Mă caută la voi când cobor, iar Eu grăiesc cu grijă ca să fie pentru toți. Mângâieri și puteri vă dau. Fiți biserică Mea cea plină de ascultare și de înțelepciunea ascultării mereu, măi fiilor, și tot mai mult. Numele Meu și pecetea Mea este peste voi ca să vă arate ai Mei celor din cer și celor de pe pământ, iar Eu am grijă de voi în toată clipa și vă port pe umeri, fiilor. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2013

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina

Mlădița care rămâne în viață aduce roadă multă. Cele bune din om sunt ale Domnului, iar omul să se ferească de duhul truției.

Mlădița trebuie curățată ca să aducă roadă.

Venirea Mea cu sfinții este plata dragostei lor de Dumnezeu, și este proorocită venirea Mea cu sfinții pe pământ. Vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și vin cu sfinții. Sunt Domnul sfinților și a toate câte sunt și se fac și am lucrarea Tatălui s-o împlinesc pe pământ. Amin.

«Eu sunt viața cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul», așa am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani și i-am povățuit să rămână întru Mine, să rămână întru viață și le-am spus: «Întru aceasta Tatăl Meu S-a preamărit, că aduceți roadă multă și-Mi sunteți Mie ucenici». O, așa S-a preamărit Tatăl Meu întru sfinții Mei, căci ei aveau pe pământ rod de credință și-Mi erau ucenici prin aceasta, și Se bucura Tatăl Meu între El și Mine și Ne bucuram cu sfinții, cu cei de pe pământ sfinți mărturisitori și ucenici ai Mei prin lucrarea lor cea multă pentru mărturisirea lui Dumnezeu între cei necredincioși.

O, pace vouă, fiilor! Pace ție, poporul Meu, că Eu în mijlocul tău Îmi așez în cartea sa cuvântul Meu cel de azi, și pe care mulți îl așteaptă să vină și se uită după el să-l vadă venind, iar Eu, Domnul, Mă bucur pentru aceasta cu Tatăl și cu sfinții Mei și Mă mângâi de la dorul lor de Dumnezeu și de învățatură de sus și de mângâiere de sus pentru ei și pentru puterea lor în Domnul.

O, e zi de sobornicească sărbătoare pentru mucenița Ecaterina, mare mărturisitoare pentru Domnul în vremea ei de pe pământ. Văd sfinții cum așteaptă să vină cu Mine pe pământ în zilele lor de sobor între sfinți. Nu-i pot mâhni să nu-Mi deschid să vin și să-i iau cu Mine în grăirea Mea din mijlocul tău, o, popor al cuvântului Meu. Trebuie să găsec deschis ca să intrăm la tine cu masă de cuvânt, fiule. Trebuie, așa cum este proorocit să se îplinească, căci cuvântul lui Dumnezeu se îplinește și nu se poate altfel.

E masa pusă și punem hrană de cuvânt. Mucenița Mea este slăvită între ceata mucenițelor în ziua ei de sobor și se așează ea cu har de cuvânt la masa împărătească a cuvântului Meu din mijlocul poporului Meu cel de azi. Amin.

— S lavă venirii Tale cu sfinții Tăi, o, Mire Doamne, căci slava Ta sunt sfinții Tăi și

sunt îngerii Tăi lucrători cu sfinții pentru slava Ta. Tresalt cu duhul de bucuria mângâierii pe care o am în ziua mea de sobor între sfinți. O, câtă mângâiere ai Tu pentru ai Tăi, Mire Doamne! O, cât am dorit să Te am pe vecii, iar dorul meu se făcea lucrare pentru Tine înaintea celor necredincioși, Doamne, și le puneam în inimi credința și dorul de Tine așa cum era în mine acest dor și mă bucuram cu dor de toți cei care veneau spre Tine cu credința lor și cu dorul lor de Tine apoi pe vecii.

O, mare este puterea credinței unui ucenic adevărat al Tău, Doamne mare! Cine rămâne întru Tine și Tu întru el, acela aduce multă roadă, căci fără Tine nu poate nimeni face nimic, Doamne, așa cum Tu ai spus ucenicilor Tăi. Toți ucenicii Tăi să nu creadă că fac ei, că pot ei ceva când fac pentru Tine. Toți să aibă bine înfiripat în ei aceasta, și vor scăpa de trufia care-i pândește pe toți, până și pe cei credincioși ai Tăi, Doamne, căci duhul omenesc caută slavă, caută notă mare, Doamne, și iată, este slab omul, este de partea lui, săracul, și de aceea nu poate omul pentru Tine frumos și sfânt, căci faptele credinței omului sunt atrase spre duhul truției și de aceea sunt slabe faptele lui, și nu lucrează cu ele mare lucru pentru Tine sau pentru ei oamenii, fie ei și dintre cei credincioși.

Îmi îndrept cuvântul spre ucenicii Tăi cei de azi, spre poporul cuvântului Tău, Doamne, și le spun lor așa:

O, fii iubiți ai Fiului lui Dumnezeu și ai Tatălui Savaot, Tatăl Lui și al nostru, orice mlădiță care nu aduce roadă întru El o dă la o parte Tatăl, dar orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așa a spus Domnul acum două mii de ani când Își învăța ucenicii să rămână în viață și să aducă roadă în viață și nu oricum roadă, că nu oricum se poate rodi în viață, nu după cum și-a socotit fiecare roadele sale.

O, cât L-am iubit eu pe Domnul! Mai puteam să fac altceva decât aceasta, după ce atâta m-am aprins de dorul după El, după ce atâta necredință vedeam că se vrea mărturisită în jurul meu peste oamenii care ar fi putut crede în Dumnezeu și în iubirea Lui cea pentru om? O, multă roadă poate aduce dorul de Dumnezeu din inima omului, multă avere pentru cer, multe suflete câștigate pentru Domnul, Care împarte sufletele în oameni. Iată, rămâneți, dar, în viață și iubiți lucrarea ei, iubiți pe Tatăl Lucrătorul, Care lucrează în viață, în Fiul Său Iisus Hristos, viața cea adevărată, precum El a spus, și nu uitați iubirea Lui care a spus că orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așadar iubiți încercarea, iubiți răbdarea, ca mlădița care rămâne în viață și pe care Tatăl o curățește ca să-i crească roada, ca să rodească mai multă roadă, că mare este lucrul Domnului între voi, iar voi să râvniți să-I fiți lucrători și să vă lăsați lucrăți și curățați pentru mai mult rod apoi. Are Domnul unde să-Și strângă roade dacă sunt cei ce rodesc. O, aduceți Domnului roadă multă, că minunat este Domnul întru sfinții Săi! Fiți rugători pentru toți și pentru toate, să tragă toți și toate spre roadele împărăției de sus, că pe pământ dă omul iubitor de sine să răstoarne mersul spre Domnul al celor de pe pământ. Aceasta să lucrăți voi, și roadă multă să aduceți Domnului, iar noi, sfinții Săi, avem lucrare de sprijin pentru voi, avem rugăciune miloasă și neîncetată pentru voi și cerem Domnului pentru voi să vă facă roditori cu roadă multă în toată lucrarea păcii Lui între voi. Amin.

Eu, Doamne, am grăit în ziua mea de sobor poporului Tău de azi, în mijlocul căruia lucrezi lucrarea cuvântului Tău și mă bucur cu sfinții toți de slava Ta de azi peste pământ. Am lângă mine sărbătorit pe marele mucenic Mercurie, care s-a bucurat cu aceeași bucurie în mijlocul ucenicilor Tăi, căci este și el sărbătorit în ziua aceasta între sfinți, și-Ți spunem împreu-

nă: O, întărește-ți ucenicii, Doamne, și fă cu ei după sfatul Tău cel mare pentru răscumpărarea făpturii, așa cum este scris, căci puterea Ta e mare, Doamne, și este ea numai o iubire pentru om. Amin.

— **E**u, Domnul, aduc pace peste tine, popor al cuvântului Meu, Eu și sfinții Mei, fiule. Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul, iar Eu am spus că orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așa am lucrat cu toți sfinții Mei în toate vremile și mult rod au adus ei, căci au rămas întru Mine, au rămas întru viță.

O, fiilor, este scris cuvântul Meu: «*Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic*». O, fiilor, când voi rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân întru voi, veți cere orice veți vrea și se va împlini vouă, căci așa am lăsat Eu scris acum două mii de ani, și am spus aceasta spre mângâierea celor ce Mă iubesc și rămân întru Mine, întru viță, fiilor. Întru aceasta Tatăl Meu Se preamărește, când voi aduceți roadă multă și-Mi sunteți Mie ucenici, fiilor. Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul și Tatăl vă ajută pe voi să lucrați și să rodiți, căci neamul român, neamul Meu cel de azi e necăjit de tot și este nevoie de Dumnezeu și de ajutorul lui Dumnezeu pentru el, că-i doborât de tot acest neam de cei ce se vor acum dumnezei peste el. O, trebuie strigare la cer pentru acest neam. Să-L cerem cu lacrimi pe Tatăl să lucreze mult pentru curățirea de dușmani a acestui neam, fiilor.

Iar voi fiți plini de pace, măi fiilor, căci Eu, Domnul, am grijă de voi întru toate, și veți putea cu Mine și roadă multă vom aduce în viță, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2013

Praznicul sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Ridicarea la cer a unui sufletel credincios, ca să fie mijlocitor pentru poporul creștin și pentru neamul român.

In cer a fost și este întreită sărbătoare pentru cele trei zile închinat de Mine, Domnul, peste așezământul Meu cel nou din zilele acestea pe vatra neamului român: întâi ziua de pomenire a pecetlirii Sfintei Sfințelor Mele și a pietricelei albe în mijlocul ei acum douăzeci și doi de ani, apoi ziua sfântului Andrei, apostolul cel întâi chemat de Mine la apostolie și botezătorul pământului român, ucenic pe care l-am avut la această pecetluire a Sfintei Sfințelor Mele, și, iarăși, astăzi, trâmbița Mea Verginica, ziua ei de sobor între sfinți când a intrat ea între oștirile cerești ale sfinților Mei, iar ea este însoțită pentru ziua ei de serbare de mama Mea Fecioara.

O, au venit puterile cerești cu candelă și cu miresme sfinte, măi fiilor, și cu trâmbița Mea Verginica. Eu, Domnul, și toți cei veniți și sărbătoriți vă mângâiem pe voi, căci Verginica a voit să-și ia în cuibul cel de sus acest sufletel blând și scump al Meu, că este nevoie și în cer, măi fiilor, e nevoie de mijlocitori, fiilor. Voi sunteți creștini înțelepți și știți tainele și lucrările Mele cerești. Mângâiați-vă acum cu sfinții, că voia Domnului e cu înțelepciune pentru cele ce trebuiesc împlinite și ajutate și din cer, și de pe pământ.

O, nu pot mai mult să Mă las cu greul coborârii Mele acum, că e plâpândă acum vlagă de la voi, dar am voit să vă mângâiem, fiilor. Am coborât cu greu, așa cum s-a putut, și voiesc să vă mângâiem, Eu și toți oaspeții cerești veniți la această sărbătoare. Fiți voia Mea, întăriți-vă puterile cele pentru Mine, că Eu vă port pe umerii Mei și știu cum să vă port.

Stați strâns legați în voia Mea și pentru ajutorul Meu și al coborârii Mele, de care să aveți cea mai mare grijă, cea dintâi grijă, fiilor.

Am coborât prin strâmtorare de durere, dar acest scump sufletel s-a voit aici cu noi pentru voi, și l-am ascultat și pe el, iar pe voi vă mângâi cu toți cei din cer. Vă învălui în pacea Mea acum, iar voi dați-vă unii altora mângâierea Mea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care vă mângâie acum și vă dă puteri. Trebuie rugăciune, fiilor, trebuie și de pe pământ, și din cer, și să cerem Tatălui ajutor sfânt pentru țara română și pentru voi și mijlocitori de la Mine pentru ea.

Mângâiere las peste voi, mereu, mereu las și vă spun: Pace vouă! Mângâiere vouă! Eu sunt cu voi, căci sunteți ai Mei. Amin.

30 noiembrie-1decembrie/

13-14 decembrie 2013

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Dragostea de Dumnezeu în om, cea mai măreață viețuire. Rugăciunea sfântului Nicolae, care se roagă în cer pentru neamul român, pentru biruința Domnului în mijlocul neamului român.

Cu duhul mângâierii cobor în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu cel de azi, și cobor cu cete de sfinți, căci sfinții sunt în sobor în ziua aceasta pentru ierarhul Nicolae, cel plin de milă și de ajutorare pentru cei necăjiți pe pământ. Eu, Domnul, aduc mereu întărire multă pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ, și aduc mereu mângâiere și putere pentru Mine peste voi, fiilor. Voi sunteți poporul Meu cel de azi. Mă sprijin pe voi și vin la voi, vin de la Tatăl la voi și Mă dau vouă și vă aduc alin. Căutați să luați numai de la Mine, numai alin, iar spre cei ce vă disprețuiesc încă, chiar dacă aceștia sunt puțini de tot, închideți-vă ochii și urechile înspre ei și cereți Tatălui iertarea lor și ridicarea lor, căci duhul rău îi trage mereu spre lucrările lui dușmănoase, dar voi știți cărarea Mea cu voi și a voastră cu Mine și trebuie să luăm numai de pe ea, numai de la Dumnezeu, fiilor.

O, vă aduc multă, multă mângâiere, mult alin, măi fiilor. Mă așteaptă mulți cu cuvânt cald peste pământ. Lucrul Meu cu voi trebuie să poată mai mult decât orice lucrare, mai mult, fiilor. Grăiesc cu voi ca și cu niște fii întăriți pe piatra credinței și a mărturisirii lui Dumnezeu, că nu este viețuire mai măreață pentru om ca și dragostea de Dumnezeu înăuntru și în afara lui purtată și lucrată. Dragostea de Dumnezeu ține loc de orice și-ar dori omul, numai să aibă el în dar căutarea cea după Mine, căci cine n-are acest dar, care să-i împodobească inima și frumusețea ei, nu poate să Mă caute, nu poate umbla după Mine cu dragostea lui.

Vă alin inimioarele firave acum, dar Eu vă port durerea și n-o purtați singuri, iar pentru ea Eu vă pregătesc bucurii și plată scumpă, fiilor, căci răbdarea voastră este frumoasă și plină de pacea cerului, așa cum numai sfinții au, iar lumea nu atinge această taină a inimii sfinte, a locașului Domnului în om și a păcii cu Domnul, cu Cel ce peste dureri așează pacea Lui, așa cum am făcut cu ucenicii Mei îndurerați acum două mii de ani, de M-am arătat lor în vremea durerilor lor și i-am mângâiat cu Mine Însumi și le-am spus: Pace vouă!

O, nu mai umblăm la durere, că avem cetele cerești în lucru cu Mine la masă cu voi, fiilor, iar între ele ceata ierarhilor sărbătorind pe sfântul Nicolae, binefăcătorul celor necăjiți și triști pe pământ. A venit vremea Scripturii venirii Mele cu sfinții, căci vremea aceasta este plină de necredință și de

nepăsare de suflet peste oameni, iar sfinții Mei aprind făclii și vin cu venirea Mea, vin pentru cei credincioși ai Mei și-i întăresc pe ei cu cele din cer, că n-au altă lucrare sfinții Mei, iar Eu le dau lor judecata, după cum este scris că «*sfinții vor judeca lumea*».

O, pace ție, arhiepiscopul Meu cel milos! Așează-te, dar, cu duh grăitor acum în cartea venirii Mele cuvânt pe pământ! Amin.

— **S**lavă Ție, Stăpâne și Arhiepiscopule mare, Iisuse Doamne, Mijlocitorul nostru către Tatăl, că mult a iubit Tatăl lumea și a dat pentru ea tot ce a avut ca s-o aibă a Lui, iar din lume Tu ne-ai cules pe noi, pe sfinții Tăi, Doamne. Ai făcut începătură nouă acum două mii de ani și s-a făcut de atunci turmă mare de sfinți și sunt ei slavă și mărturisire, Doamne, în cer și pe pământ, și iarăși, este scris despre înnoirea lumii, că mult iubește Tatăl lumea și-și dă pe Fiul Său pentru ea, că iată cum Te trimite Tatăl pe pământ cuvânt ca să strigi lumea la împărăția Ta și s-o vestești pe ea prin venirea Ta, Doamne, cu sfinții Tăi. O, toate puterile cerești lucrează acum peste pământ, peste vremea aceasta cu ceață groasă, iar sfinții Tăi sunt peste tot lângă puterile cerești și-ți pregătesc vremea slavei văzute și biruința, Doamne, că pe pământ Ți-au pornit oamenii necredincioși război și uită ei că Dumnezeu este Făcătorul cerului și al pământului și al omului și nu vor să creadă oamenii venirea Ta, dar noi, sfinții Tăi, Ți cerem înlăcrimați, Doamne, dovedește-le la toți necredincioșii venirea Ta, venirea Ta cu sfinții, și doboară lucrarea necredincioșilor cea asupra Ta, Doamne, că ei nu știu ce fac.

Dar iată, țara alegerii Tale și neamul de pe ea, neamul român, e în mare strâmtorare, o, Doamne. O, deșteaptă puterea Ta și vino s-o izbăvești pe ea și răstoarnă, Doamne, planul cel urzit al celor ce se vor stăpâni peste ea, lucrând ei rușinos și mincinos pentru aceasta. O, dă-i deoparte, Doamne, și lucrează cu veghea Ta și ridică Tu fii destoinici și miloși pentru țara Ta cea de azi, căci lacrimile sfinților curg pentru ea în cer și pe pământ, o, Doamne.

O, popor al venirii Domnului cu biruința cea de sus, trebuie și din cer, trebuie și de pe pământ stăruință pentru ca să vină biruința Domnului. Să ne rugăm acum aici, fiilor, să ne rugăm Tatălui prin Fiul Său, Iisus Hristos, Mijlocitorul nostru către Tatăl, și să-I spunem Tatălui cu duh duios și rugător: o, cercetează, Tată, via aceasta, țara aceasta, și o desăvârșește pe ea și o curățește pe ea de lucrarea cea dușmănoasă a celor necredincioși și mincinoși în mijlocul ei, și care dau s-o surpe pe ea în slujba binelui cel pentru ei, numai pentru ei. O, destramă-le bucuria după care aleargă ei și biruiește-i pe ei prin cei credincioși ai Tăi, căci cei credincioși Te așteaptă, Doamne, și pune-i jos pe cei ce s-au urcat sus, pe scaune, ca să stea pe pieptul acestei țări și să-i sugă vlaga și credința și ziua de azi și de mâine cu Tine. O, dă-le lor, dă-le acestora rușinea fețelor lor și descoperirea fărădelegilor lor și răstoarnă-le pe ele înaintea poporului cel înșelat de ei și de minciunile lor, și dă-i putere neamului român să scuture de peste el rușinea aceasta, dar dă-i apoi putere să se întâlnească cu Tine, Doamne, cu cuvântul Tău, care stă în mijlocul lui grăind, și adu-i lui darul dragostei de Dumnezeu și lumina credinței sfinte în mijlocul lui și vestește-Te lui așa cum Duhul Sfânt a vestit mamei Fecioare că Tu vei veni pe pământ și vei fi Fiul ei și Izbăvitorul celor credincioși, că iată, oștirile cerești lucrează mult dimpreună cu toți sfinții Tăi pentru neamul român, pentru pământul român ca să-l scoată deasupra vârfurilor înalte, căci soarta lui este slava Ta pe munte înalt, și fi-va el curățit și albit și lămurit ca

să-Ți pregătească slava, Doamne, precum este scris, dar umple Tu această țară, umple-o de fii credincioși, care să alerge la Tine să-și curețe păcatele prin multă pocăință pentru păcat, și ridică-i apoi spre bucuria Ta mijlocitori și rugători Ție, Doamne, pentru lucrările Tale cu oamenii pe pământ. Ți cerem aceasta cu rugăciune în mijlocul poporului cuvântului Tău, pe care Te rugăm înlăcrimați să-l porți pe umerii Tăi miloși și să-i dai mângâiere mereu, mereu, o, Doamne, că ei sunt cei mici ai Tăi și ai noștri și sunt sub greul venirii Tale, sub care Tu îi porți ca să-Ți deschidă Ție când vii cu sfinții Tăi.

O, popor al Cuvântului Iisus Hristos, ne-am rugat noi, sfinții Domnului, ne-am rugat lângă tine și cu tine Domnului pentru biruința Lui în mijlocul neamului român. O, să ne păstrăm în rugăciune, noi și voi, fiilor. O, pace vouă de la noi, de la sfinții Domnului, fiilor! Pace vouă, mângâiere vouă, iar durerile voastre să primească alin și alifie multă! Bizuiți-vă pe Domnul, fiilor, înmulțiți-vă puterile pentru El, lucrați credință peste oamenii credincioși. Toate cu rugăciune se împlinesc, și apoi se lucrează la vedere. Bindecuvântare arhierescă lăsăm peste voi și mult duh mângâietor. Pace vouă! Amin.

— **E**u, Domnul, am privit și am ascultat glasul sfinților Mei, mijlocitori neadormiți pentru lucrul venirii Mele pe pământ cu sfinții ca să fac biruință peste necredință. Eu, Domnul, te întăresc pe piatra mărturisirii, poporul Meu. E mult și e mereu de lucru, fiilor. Trebuie să se aplece sub cuvântul Meu fărădelegea lucrată pe ascuns de cei ce s-au suit pe scaune ca să ia ei sub stăpânire neamul Meu român, dar nu vor putea, căci faptele lor rele sunt spre rușinea lor tot mai mult, și vor cădea ei de pe înălțimea spre care s-au căznit și încă se căznesc s-o stăpânească.

Cereți, fiilor, împreună cu sfinții Mei, cereți biruința Mea peste cei fără de Dumnezeu prin lucrările lor, iar voi fiți străjeri prin rugăciune cerută la Tatăl, și să fie grija cea cerească a Tatălui pentru țara venirii Mele și pentru biruința Mea prin ea, căci Tatăl așa voiește, o, fiilor.

Oștirile cerești, puterile și sfinții stau ascultând și lucrând cuvântul Meu. E zi de praznic arhieresc între arhierii cei din cer. Lucrăm și din cer, lucrăm și de pe pământ, fiilor. O, mângâiați-vă cu Mine și cu sfinții, măi fiilor. Toată lucrarea Mea cu voi e mare înțelepciune, iar voi sunteți creștini înțelepți sub mâna Mea cea lucrătoare în cer și pe pământ și-Mi dați Mie toată înțaietatea, căci sunteți credincioși prin darul Meu din voi. Alin pentru inimioare așez acum la voi. Mila Mea de voi este odată cu mângâierea Mea pentru voi. Lucrul pentru Domnul ne dă puteri, fiilor. O, fiți frumoși, fiți sfinți, fiți plini de Dumnezeu, fiilor! Durerile frumoase nasc fii frumoși pentru cer. Așa a fost mereu, iar Eu, Domnul, am întărit mereu și am înmulțit mereu neamul Meu cel credincios. O, fiți propteaua Mea pe pământ, că din cer aveți ajutor mereu, ca să lucrați cu cerul, fiilor.

O, așezați-vă în brațele mângâierii Mele! Eu nu vă las în dureri, Eu vă mângâi, Eu vă gâtesc bucurii, fiilor.

Aș vrea să-i îndemn la putere de pocăință și de umilință pe cei ce M-au părăsit pe drumul Meu de azi cu voi. Aș vrea să-i luminez pe ei cu duhul iubirii de Dumnezeu și de lucrul Meu cel sfânt. Am pentru aceștia lucrare rugătoare și din cer, și de pe pământ, căci Duhul Meu suspină pentru cei ce M-au cunoscut și au umblat cu Mine și M-au părăsit apoi pe cale.

O, fiilor, nu Domnului trebuie să-I fie milă, ci omului trebuie să-i fie de Domnul milă, căci Eu rătăcesc după om de șapte mii de ani și plâng ca să-l întorc la Tatăl și să-l am în cer al Meu și al Tatălui Meu. Cu lacrimi să-I cerem Tatălui în-

toarcerea la Dumnezeu a omului, fiilor. Lacrima este plină de dulceață și de sănătate a Mea în om, și voiesc așa să Mă odihnesc în om de toată truda Mea pe urma lui, pe urma întoarcerii Mele la el și a întoarcerii lui la Tatăl, o, fiilor. Aceasta Îmi este așteptarea, fiilor. Amin.

Mucenița Filotea a stat la masă cu voi și a luat mângâiere cu sfinții, căci ziua ei de sobor este alipită de ziua arhierelui Nicolae și este ea rugătoare mare la Mine pentru neamul român, iar Eu, Domnul, ascult și împlinesc ruga sfinților Mei, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2013

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Chemare la veghe a fiilor români, ca să păzească țara de dușmani.

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește pe Sine Însuși că vine, și vine cuvântul Său spre oameni, și aceasta înseamnă că vine. E mare nevoie de Dumnezeu pe pământ, și vai pământului și celor de pe el dacă Domnul n-ar veghea peste tot pe urma omului fără Dumnezeu peste viața lui!

Sunt Domnul Iisus Hristos și am masă cu sfinții în cer și pe pământ, iar între sfinți am în coborârea Mea acum sărbătorit pe arhierul Spiridon, mărturisitorul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh înaintea celor ce știrbeau adevărul Domnului după mintea lor.

Așez putere și veghe pentru coborârea Mea. Duhul ascultării este cel ce stă înaintea Mea ca să-Mi săvârșesc prin el lucrarea Mea pentru cei credincioși, iar tu, popor al cuvântului Meu, ești cel ce Mă primești și cel ce Mă împarți la cei ce se uită să vin la tine și să Mă împart și lor, celor ce se hrănesc cu slava cuvântului Meu din mijlocul tău.

Iată, fiii lumii sunt schimbători și se bucură în ziua aceasta în numele nașterii Mele cea de acum două mii de ani, iar Eu am în cer și pe pământ cu cei ascultători, am sărbătoarea arhierelui Spiridon, voind el să mărturisească lucrarea venirii Mele acum cuvânt peste pământ și adevărul ei cel de sus, iar cerurile se bucură de orice mărturisire a celor de sus pentru cei de pe pământ, căci cei sfinți pe pământ au cunoscut de la Domnul pe cele din ceruri și pe Domnul slăvit de aceste cete, de aceste ceruri, care formează suitele de îngeri și de sfinți, fiecare cu lucrările lor împărțite de Făcătorul lor, de Dumnezeu lor.

O, pace ție, poporul Meu! Pace aș dori să așez și peste neamul român. Mi-e duhul încordat și îndurerat de la ceața de peste acest neam. Veghez cu toate oștirile cerești, veghez tainic, căci cei ce se vor cârmuitori peste acest neam sunt plini de trufie și de neliniște ca nu cumva să fie dați în lături, ca nu cumva să n-aibă de unde să mai sugă pentru ei și pentru propășirea lor întru toate, dar Eu, Domnul, am milă multă de cei apăsăți de ei și le dau lor duh treaz și Mă ajut cu ei pentru lucrarea dreptății a toate și pentru ridicarea la cârmă a celor cu inima curată fii ai acestui neam și cu dragoste dăruitoare în ei, că voiesc cu mare așteptare s-o ridic pe România pe umerii Mei și s-o port în slava Mea și s-o arăt popoarelor și să vadă popoarele cuvântul Meu de peste ea, care lucrează în ea pentru toate neamurile pământului ca să se întoarcă la Tatăl și să-L cunoască pe Fiul Său în acest cuvânt, venirea Sa după om pe pământ.

O, fii ai lumii, voiesc să Mă cunoașteți de Dumnezeu, și vin cuvânt pe pământ ca să vă stau în cale și să vă întrebați despre Cel ce vă grăiește vouă din nori. În văzduh este umblarea Mea cu sfinții și cu toate puterile cerești și oștirile lor,

iar oamenii nu Mă văd cu ochii lor. Au fost și sunt însă ochi mulți între cei de pe pământ care văd slava Mea spre mărturisirea ei, ca să fie Domnul cunoscut prin biserică, prin fiii bisericii Lui mărturisitoare, prin cei cărora Domnul Se lasă descoperit cu tainele Lui, cu cerurile Lui, spre venirea văzută a împărăției Lui spre oameni, spre cei ce așteaptă pe Domnul.

O, fii români, vă cheamă Domnul la veghe. Vin la voi cuvânt să vă ridic pe voi să vă păziți țara, că aveți frați dușmani prin duhul trufiei și al lăcomiei și al dorului de mărire, și s-au așezat aceștia peste voi cârmuitori și vor să vă țină supuși sub voile lor cele fără Dumnezeu. O, treziți-vă, treziți-vă și păziți-vă glia și moștenirea cea creștinească și viața cu Domnul, și nu fără Domnul pe pământ cu voi. Eu, Domnul, grăiesc vouă acestea, că am cale de cuvânt în mijlocul vostru, și de mult am și de mult vă strig și vă îndemn, că voiesc să fac slavă mare cu voi înaintea popoarelor, fii români, și să Mă port cu ea peste pământ și să Mă fac dorit apoi, dar voiesc să trezesc duhul mărturisirii și vederea lui și să lucrez cerește pe pământ precum în cer, că a venit această vreme. Omul a încercat în fel și chip cu cârmuirea lui cea fără Dumnezeu peste pământ. O, de s-ar tăia de tot cei ce vor pământul fără Domnul și fără numele Lui cel mare peste el! O, de s-ar trezi aceștia!

O, de ce fără Domnul pe pământ? Nu vă e teamă, fii ai lumii? Nu vă e teamă pe pământ fără Dumnezeu, fără Cel ce a făcut cerul și pământul? O, nu vă puteți pune deasupra Domnului scaunul mării voastre trecătoare ca și voi. Eu, Domnul, cârmuiesc în taină cerul și pământul și toate oștirile de sus și de jos și am puterile cerești în slujire, și n-are omul cum să treacă peste lucrările Domnului între pământ și cer. O, veniți-vă în fire, fii ai oamenilor, că al Domnului este pământul și tot ce e pe el, iar voi aplecați-vă și cereți vouă milostivirea Mea. Amin.

Am lângă Mine mărturisitor pe arhierul Spiridon, plin de focul mărturisirii, umblând din loc în loc în cer și pe pământ pentru lucru sfânt și ajutând pe cei binecredincioși, care-l strigă în ajutor. Din ceata arhierilor Mă mărturisește el în ziua sa de sobor între sfinți, și-Mi spune:

— **O**, Doamne, o, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul, Doamne, că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri, o, Doamne!

O, fii ai oamenilor, până când grei la inimă și la credință? Până când iubiți deșertăciunea și căutați minciuna? Este scris că pierde-va Domnul pe toți cei ce grăiesc minciuna.

O, judecă-i pe ei, Doamne, ca să cadă din sfaturile lor, că Te-au amărât, o, Doamne, și să se veselească toți cei care nădăjduiesc întru Tine și în veac să se bucure, și să le fii lor sălaş, Doamne, precum este scris.

O, fii ai pământului, să știți că numai adevărul este cel ce biruiește pe pământ și în cer. Umiliți-vă, dar, înaintea Domnului Făcător a toate, și nu fiți furi, căci Adam dacă a făcut ca el a văzut apoi cât a pierdut, și l-a supus pe el adevărul a toate. O, nu luați din mâna Domnului cârma, căci sunteți oameni și, iată, uitați de Domnul Făcătorul, pe Care nu-L puteți pune sub lacăt, căci Domnul umblă înviat peste tot și strigă și tot strigă să-L audă oamenii și să vină la El să-i ierte pe ei, că are nevoie omul de multă, multă iertare, de mult sprijin de la Domnul pentru neputința lui cea omenească. O, veniți-vă în fire, fii ai oamenilor! Domnul este peste toate și aveți nevoie de miluință voi.

Le-am dat oamenilor îndemn spre împărăția Ta, Doamne. Le-am dat lor trezire dacă vor să se scoale să creadă și să

împlinescă. Tu însă veghezi și cârmuiești voia oamenilor după voia Ta și după faptele lor, chiar dacă ei nu știu că aceasta face Dumnezeu. Iar acum Te slăvesc între sfinți cu duhul meu, că Tu ești Dumnezeul meu, iar eu sunt slujitorul Tău.

O, dă-i putere poporului cuvântului Tău să Te poarte cu venirea Ta, Doamne, și dă-i lui pe Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să aibă mângâiere acest micuț popor, Doamne. Prin toate poartă-l de mână, iar noi, sfinții Tăi, cerem Ție pentru el, căci el este poporul cuvântului Tău, o, Doamne. Amin.

— **O** sfinți iubiți ai Mei, din cuvântul Meu de peste el Mi-am născut acest popor. Slăvească-se peste pământ numele Meu și cuvântul Meu cel purtat de poporul acestui cuvânt! Cuvântul Meu este mare peste împărații neamurilor de pe pământ și-i leagă pe ei în obezi și în cătușe de fier și face între dânșii judecată scrisă, precum este scris. De aceea să-L laude pe Domnul împărații pământului,

căci Eu, Domnul, vestesc cuvântul Meu lor și dau prin el îndreptarea și judecata Mea popoarelor și-i înalț pe cei credincioși și zidesc Ierusalimul, precum este scris. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, e nevoie de Domnul pe pământ, iar tu să fii sprijinul Meu, fiule. Eu de aceea te-am ales și te-am chemat, iar tu învață bine cum să-Mi fii sprijin, cum poți să Mă ajuți mai sfânt, mai mult, mai treaz, căci Eu îți pregătesc bucurii pentru toate bucuriile pe care tu Mi le faci prin slujirea ta cea pentru Mine, iar tu stai de veghe înaintea Mea și lasă-Mi Mie toate grijile tale, toate ale tale, căci tu ești mic, dar ai pe Domnul de Dumnezeu al tău, ai pe Domnul, fiule. O, poartă-Mă, poporul Meu, și împarte-Mă până la marginile cerurilor și până la venirea Mea cea văzută de tot ochiul, iar Eu te port pe umerii Mei și te țin sub Duhul Sfânt Mângâietorul, fiule, sub mângâierea Mea te țin Eu! Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2013